

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Güzel ve Çirkin'in sıradışı bir anlatısı."

—Stephanie Garber, *Caraval* ve *Legendary* kitaplarının *New York Times* çoksatın yazarı

YALNIZLIĞIN

KARAA

LANETİ

BRIGID KEMMERER

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ÂŞIK OL, LANETİ BOZ.

On sekizinci yaşının sonbaharını tekrar tekrar yaşamaya lanetlenen Kordiyar veliahtı Prens Rhen, bir kızı kendine âşık edebilirse laneti kolayca bozabileceğini sanmıştı. Fakat önüne çıkan herkesi ayırım yapmaksızın parçalayıp öldüren bir canavara dönüştüğünde, işinin o kadar da kolay olmayacağını çabucak anlamış, sonunda kendi kalesini, ailesini ve umudundan geriye kalan son kırıntıyı da yok etmişti.

Harper için hayatta hiçbir şey kolay olmamıştı. Uzun süredir ortalarda görünmeyen babası, ölüm döşeğindeki annesi ve serebral palsisi nedeniyle devamlı kendisini küçümseyen abisi Harper'ı ayakta kalmak için sert ve dayanıklı olmaya mecbur etmişti. Ancak bir gün sokakta saldırıya uğrayan bir kadına yardım etmek isterken kendini bambaşka bir dünyada buldu.

LANETİ BOZ, KRALLIĞI KURTAR.

Harper nerede olduğunu ve neye inanacağını bilmiyordu. Prens mi? Lanet mi? Canavar mı? Harper, Rhen'le vakit geçirdikçe asıl tehlikenin ne olduğunu anlamaya, Rhen de Harper'ın, baştan çıkarması gereken sıradan bir kız olmadığını fark etmeye başlayacaktı. Fakat Harper'ı, Rhen'i ve ülkedeki herkesi Kordiyar'ın esiri olduğu lanetten kurtarmaktan daha fazlası gerekecekti.

KDV den
muaf

₺ 44,50

f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Klasik bir peri masalı anlatısından isteyeceğiniz her şey var: Titizlikle kurgulanmış fantastik bir dünya, nadiren karşınıza çıkacak türden bir kadın kahraman. Tek bir şikâyetim var: Keşke devamını hemen okuyabilsem!

–Jodi Picoult, *Kız Kardeşim İçin* ve *Küçük Muazzam Şeyler*'in *New York Times* çoksatan yazarı

Cassandra Clare, Marissa Meyer ya da Alex Flinn'in hayranları ve kendini bir hikâyede kaybetmek isteyen bütün okurlar için fevkalâde bir roman.

–VOYA

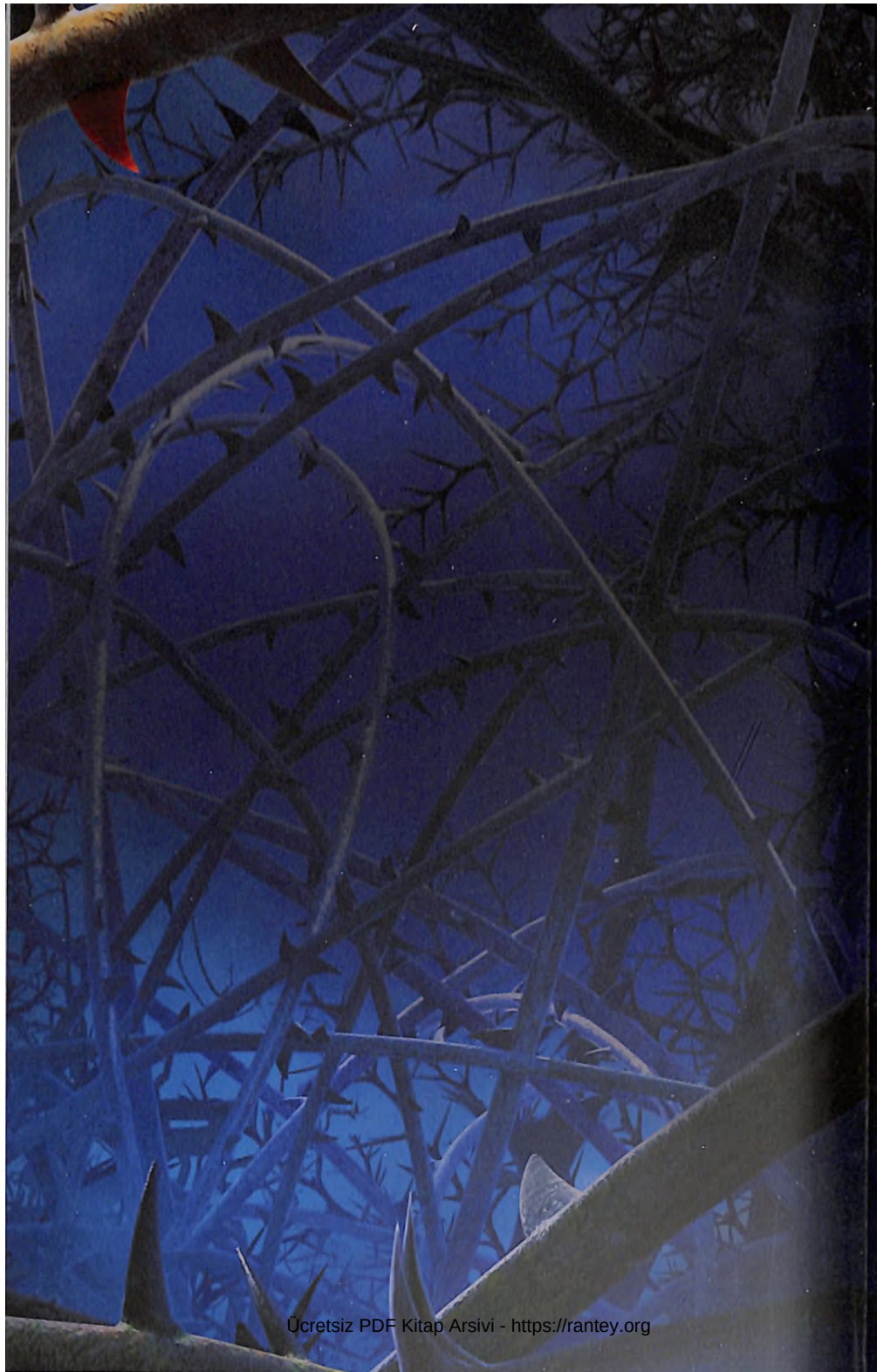
Müthiş karanlık, vahşi bir macera ve her okurun kendinden bir parça bulacağı bir kahraman.

–Alexandra Christo, *To Kill a Kingdom*'ın yazarı

Güzel ve Çirkin'in bu yaratıcı ve gerilim dolu yeniden anlatımını aklımdan bir türlü çıkaramıyorum.

–Sara Holland, *Everless*'in *New York Times* çoksatan yazarı

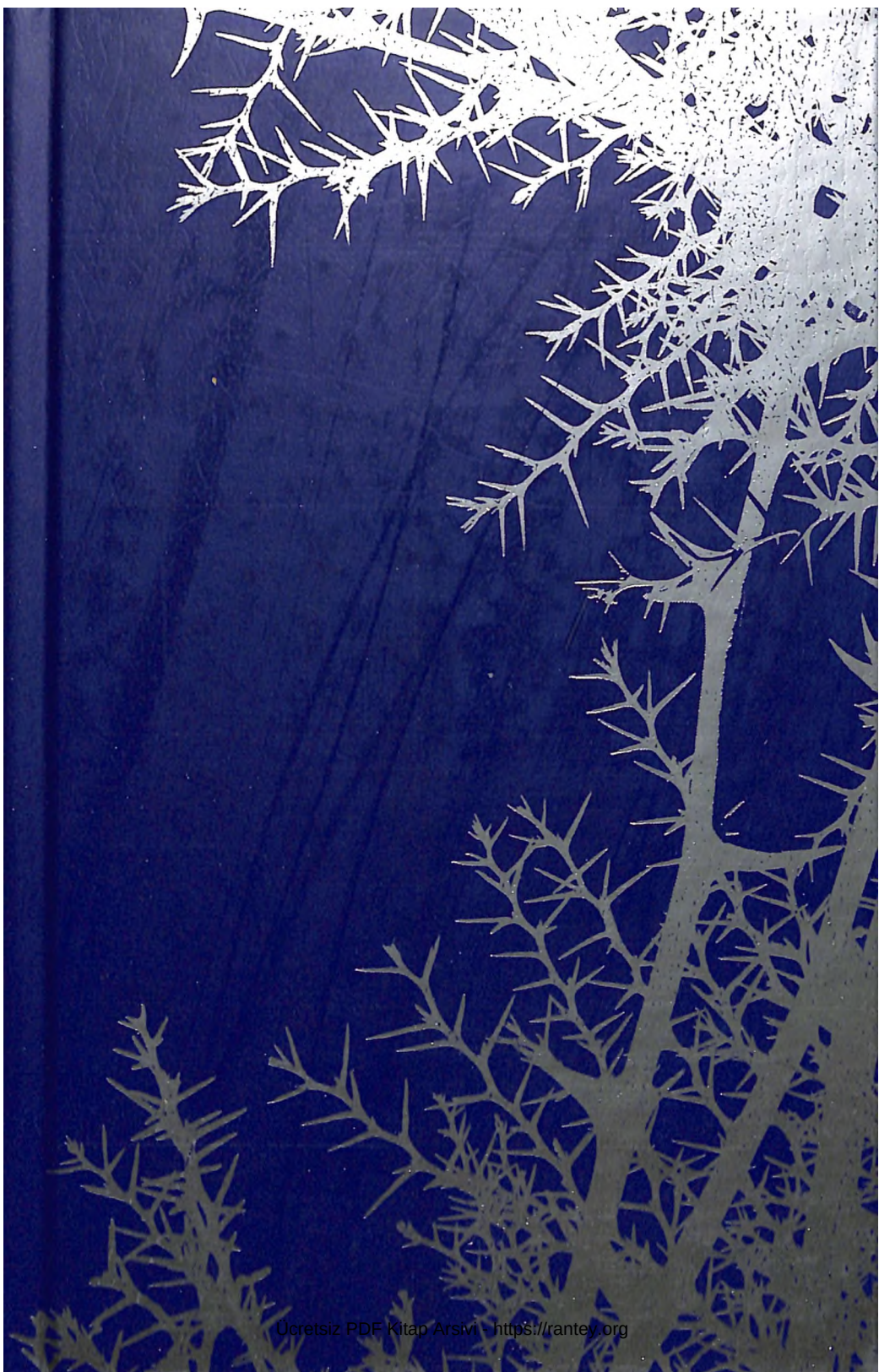

Brigid Kemmerer, *More Than We Can Tell*, *Letters to the Lost*, *Thicker Than Water* ve YALSA'ya aday gösterilen Elementals serisinin yazarıdır. Omaha, Nebraska'da doğan yazar ailesiyle beraber bütün ABD'yi gezmiş, sonunda eşi ve çocuklarıyla beraber Annapolis, Maryland'a yerleşmiştir.

Kapak İllüstrasyonu © Shane Rebenschied, 2019
Kapak Tasarımı: Jeanette Levy

Yalnızlığın Kara Laneti

Orijinal Adı: *A Curse So Dark And Lonely*

Brigid Kemmerer

Çeviri: Nur Eren

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Su Akaydın

Düzeltili: Çiçek Eriş

Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

Sayfa Uygulama: Gamze Kulak

1. Baskı: Ocak 2020

ISBN: 978-605-173-675-4

© Brigid Kemmerer, 2019

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu eserin çevirisi, Bloomsbury Publishing Plc ve Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50

Sertifika No: 28640

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

YALNIZLIĞIN KARA LANETİ

BRIGID KEMMERER

Çeviri
Nur Eren

 epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Stone Forge CrossFit'teki yeni aileme
Ne kadar güçlü olabileceğimi gösterdiğiniz için teşekkürler

İSHELLASA BUZ
ORMANI

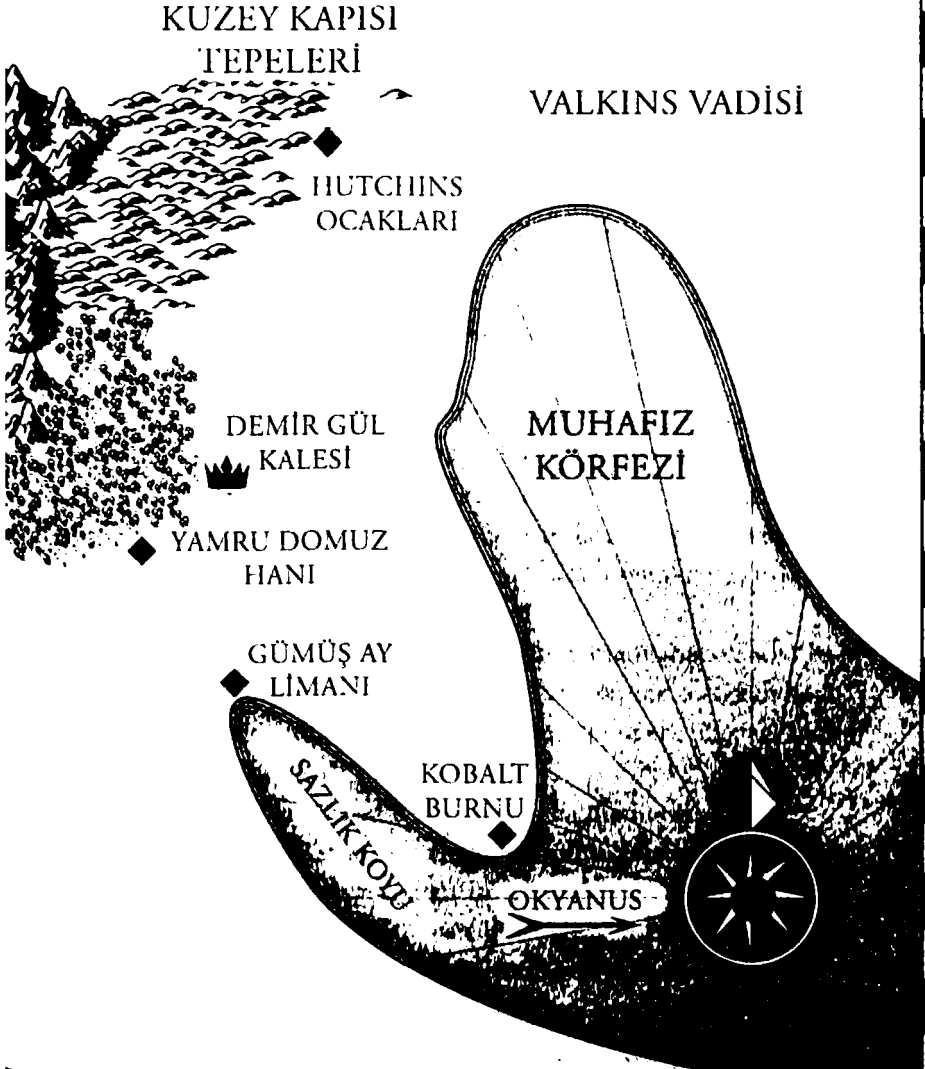
DONMUŞ NEHİR

SHYL KOYAĞI

VAHŞİ DİKEN
VADİSİ

KARAKAYA
DÜZLÜKLERİ

KORDİYAR

BİRİNCİ BÖLÜM

RHEN

Tırnaklarımın altında kan vardı. Bu sefer insanların kaçını öldürdüğümü merak ettim.

Ellerimi ahırın yanındaki fıçıya daldırdım. Buz gibi su temimi sızlatıyor ama kan bir türlü gitmiyordu. Rahatsız etmemeliydi aslında, çünkü bir saat içinde her halükârda gitmiş olacaktı ama nefret ediyordum. Kandan. Bilememekten.

Arkamda bir yerde, parke taşlarında toynaklar tıkırdadı ve dizginlerin şakırtısı onu takip etti.

Bakmama gerek yoktu. Dönüşüm tamamlanana kadar başkumandanım beni güvenli bir mesafeden takip ederdi hep.

Başkumandan. Sanki Grey'in kumanda edebileceği başka adam kalmış gibi.

Sanki unvan kendiliğinden ona kalmamış gibi.

Ellerimdeki suyu silkeleyip döndüm. Grey birkaç metre ötede duruyor, ahırdaki en hızlı at olan Demiryürek'in dizginlerini tutuyordu. Hayvan güçlükle soluk alıyordu, sabah ayazına rağmen göğsü ve böğrü terle nemlenmişti.

Burada mahsur kaldığımız günden beri Grey'in görünüşü bir şekilde beni hep şaşırtmıştı. Seçilmiş Kraliyet Muhafızları

arasında pozisyon sahibi olduğu günkü kadar genç görünüyordu, koyu renk saçları hafifçe dağılmıştı, yüzü kırışksızdı.  niforması hâlâ üstüne tam oturuyordu; her bir toka, her bir bant mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı ve tüm silahları neredeyse karanlık olan havada dahi ışılıyordu.

Bir zamanlar gözlerinde istekli bir parıltı vardı, bir macera kıvılcımı. Bir meydan okuma.

O parıltı karanlığa g m leli uzun zaman olmuştu; lanet tarafından asla yenilenmeyen, g r n  ne dair tek detaydı bu.

Benim değişmeyen görünümün de onu  rk t p  rk t-medini düşündüm.

“Ka  kişi?” diye sordum.

“Hiç. Bu sefer tüm insanlarınız güvende.”

Bu sefer. Rahatlamalıydım. Rahatlamadım. İnsanlarım kısa süre sonra tekrar risk altında olacaktı. “Ya kız?”

“Gitti. Her zamanki gibi.”

Ellerimi lekeleyen kana tekrar baktım ve kaburgalarımın etrafını tanıdık bir gerginlik sardı. Varile döndüm ve ellerimi suya gömdüm. Öyle soğuktu ki neredeyse nefesimi kesiyordu.

“Kana bulanmışım, Başkumandan.” G   m de  fke kıvranıyordu. “*Bir şey  ld rm  m.*”

At, dizginlerinin ucunda tehlikeyi sezmiş gibi tepinip dans etti. Grey hayvanı yatıştırmak için uzandı.

Bir zamanlar seyisler aceleyle gelip atını alırdı, özellikle de sesimin tonunu duyduklarında. Kale, Kordiyar tahtı v ri-si Prens Rhen’in, hakkında bir parça dedikodu duymak için paralar döken saray mensupları, tarihçiler ve danışmanlarla doluyken.

Tuhafliklarım ka  çatan bir kraliyet ailesiarken.

Şimdi bir ben vardım bir de Grey.

“Orman patikasına insan kanından bir yol çizdim,” dedi öfkemden etkilenmeksizin. Buna alışkındı. “At epey takip etti,

ta ki siz topraklarınızın güneyindeki bir geyik sürüsünün arasına dalana kadar. Köylerden uzaktaydık.”

Bu, hayvanın durumunu açıklıyordu. Gece hayli yol kat etmiştik.

“Atı ben alayım,” dedim. “Güneş yakında doğacak.”

Grey dizginleri uzattı. Bu son saat en zoruydu. Bir kez daha başarısız oluşumun pişmanlığıyla dolu bir saat. Her zamanki gibi sadece bitsin istiyordum.

“Özel bir isteğiniz var mı lordum?”

Başlarda evet diyecek kadar serseriydim. Sarışınlar, kumrallar istiyordum. Büyük memeli, uzun bacaklı, ince belli. Onlara şarap içiriyor, kur yapıyordum ve beni sevmediklerinde yerlerine yenisi kolayca bulunuyordu. Başlarda lanet, oyun gibi geliyordu.

Senin *hoşuna giden birini bul*, Grey, diyordum gülerek, sanki prensine kadın bulmak bir ayrıcalıklmış gibi.

Sonra değiştim ve canavar arkasında bir kan gölü bırakarak kaleyi kırıp geçti.

Döngü tekrar başladığında ailemden geriye kimse kalmamıştı. Hizmetçi kalmamıştı. Yalnızca altı muhafız, onların da ikisi ağır yaralıydı.

Üçüncü döngüde ise tek bir muhafız.

Grey hâlâ cevap bekliyordu. Gözlerine baktım. “Yok, Kumandan. Herhangi biri olur.” Derin bir nefes aldım ve atı ahıra götürmeye koyuldum ama sonra durup döndüm. “Yol kimin kanıyla çizildi?”

Grey kolunu kaldırıp sıvadı. Uzun bir bıçak yarısından eline hâlâ yavaş, koyu kırmızı damlalar akıyordu.

Ona sarmasını emrederdim ama bir saat içinde, güneş tamamen doğduğunda, yara zaten gitmiş olacaktı.

Ellerimdeki kan ve atın böğründeki ter de öyle. Parke taş-

ları sonbahar başlangıcının güneşiyle ısınacak, nefesim sabah havasında artık bulutlar oluşturmayacaktı.

Kız gitmiş olacaktı ve döngü tekrar başlayacaktı.

Ben on sekiz yaşına yeni girmiş olacaktım.

Üç yüz yirmi yedinci kez.

İKİNCİ BÖLÜM

HARPER

Washington, DC, o kadar soğuktu ki bu kadar soğuk olması yasaklanmalıydı.

Kazağımın kapüşonunu çektim ama kumaş neredeyse lime limeydi ve pek işe yaramadı. Burada durup gözcüyü oynamaktan nefret ediyordum ama erkek kardeşimin işi daha da kötüydü, o yüzden sızlanmamaya çalıştım.

Caddenin ilerisinde bir yerlerde bir adam bağırdı ve bir araba kornası çaldı. Titrememeye çalışarak gölgelere daha da sokuldum. Öncesinde kaldırım kenarında eski bir tekerlek demiri bulmuştum, paslı metali elimde çevirdim ama o her kimse uzakta gibi görünüyordu.

Jake'in telefonunun saatine attığım bakış daha on üç dakikasını olduğunu söylüyordu. On üç dakika, sonra bitirmiş olacaktı ve gidip bir bardak kahve alabilecektik.

Aslında harcayacak paramız yoktu ama Jake kendine gelmek için hep zamana ihtiyaç duyardı. Kahve bana ağır geliyor ve uykumu kaçırıyordu ki bu da sabahın dördüne kadar

uykuya dalamayacağım, sonra da okulu asacağım anlamına geliyordu. Son senemde o kadar çok okulu asmıştım ki muhtemelen artık önemi yoktu. Beni özleyecek bir arkadaşım da yoktu zaten.

Böylece Jake ve ben bütün gece açık lokantalardan birinde bir köşeye oturacaktık, bardağı tutan elleri birkaç dakika boyunca titreyecekti. Sonra bana ne yapmak zorunda kaldığını anlatacaktı. Asla iyi olmazdı bu.

Kolunu kırmakla tehdit etmek zorunda kaldım. Arkasına bükülm. Sanırım neredeyse yerinden çıkacaktı. Çocuklar oradaydı. Korkunçtu.

Ona yumruk atmak zorunda kaldım. Dişleri dökülene kadar ona vuracağımı söyledim. Parayı çabucak buldu.

Bu seferki adam müzisyendi. Parmağını kırmakla tehdit ettim.

Para için onları nasıl hırpaladığını duymak istemiyordum. Kardeşim uzun boyluydu ve defans oyuncusu kadar yapılıydı; ama nazik biriydi, tatlı dilli ve kibardı. Annem ilk hastalandığında ve babam, Lawrence ile adamlarına ilk bulaştığında, Jake bana bakmak zorunda kalmıştı. Odasında uyumama izin veriyor, dondurma yedirmek için beni gizlice evden çıkarıyordu. Bunlar babamın olduğu zamanlardı, Lawrence'ın "tahsildarları" tarafından tehdit edildiği, adamların kapımıza kadar gelip onun ödünç aldığı parayı geri istedikleri zamanlar.

Artık babam yoktu. Ve tepemize binmemeleri için Jake "tahsildarı" oynuyordu.

Suçluluk duygusu içimi kavurdu. Sadece ben olsaydım bunu yapmasına izin vermezdim.

Ama sadece ben değildim. Annem de vardı.

Jake, Lawrence için daha fazlasını yapabileceğini düşünüyordu. Bize daha zaman kazanabileceğini. Ama bu, tehdit ettiği şeyleri yapması anlamına geliyordu. İnsanları gerçekten incitmek anlamına geliyordu.

Bu onu yıkardı. Yaptıklarının onu şimdiden nasıl değıştirdiğini görebiliyordum. Bazen kahvesini sessizce içmesini diliyordum.

Bir kez ona bunu söylemiştim, deliye dönmüştü. “*Dinlemenin zor olduğunu mu düşünüyorsun? Ben bunu yapmak zorundayım.*” Sesi gergin ve sertti, kendini kaybetmek üzereydi. “Şanslısın Harper. Sadece *dinlemek* zorunda olduğun için şanslısın.”

Evet. Müthiş şanslı hissediyordum.

Ama sonra bencil hissettim, haklıydı çünkü. Hızlı değildim, güçlü de değildim. Yardım etmeme müsaade etmesinin tek yolu gözcüyü oynamamdı. O yüzden şimdi, bu neredeyse vahşete dönüşecek olaylar konusunda konuşmaya ihtiyacı olduğunda çenemi kapalı tutuyordum. Dövüşemezdim ama dinleyebilirdim.

Telefona baktım. On iki dakika. Eğer süreyi aşarsa bu, işlerin kötü gittiği anlamına gelir ve benim kaçmam gerekirdi. Annemi çıkarmam. Saklanmam.

Üç dakikamız kalmıştı. İki dakika. Ama o hep gelirdi, nefes nefese, bazen de kana bulanmış olarak.

Henüz endişeli değildim.

Buz kadar soğuk tekerlek demirini elimde çevirirken parmaklarımın altında pul pul pas dökülüyordu. Gündoğumuna fazla kalmamıştı fakat o zaman geldiğinde muhtemelen fark edemeyecek kadar donmuş olacaktım.

Yakınlarda bir yerde, kadınsı bir kahkaha havada çınladı. Kapı aralığından baktım. Köşede iki kişi vardı, sokak lambasının yarattığı ışık çemberinin hemen kıyısındalardı. Kızın saçları şampuan reklamındaymışçasına parlıyor, kız hafifçe yalpalarken savruluyordu. Barların hepsi sabah üçte kapanırdı ama belli ki kız durmamıştı. Süper-mini eteği ve önü açık kot

ceketiyle, kazağım kaban kadar fazlalıklmış gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Adam daha uygun giyinmişti, koyu renk giysiler ve uzun bir ceket. Fahışeyi tutuklayan bir polis mi yoksa randevuya çıkmış sıradan bir adam mı karar vermeye çalıştım, sonra adam başını çevirdi. Kapı aralığına geri sokuldum.

Kızın kahkahası bir kez daha sokakta yankılandı. Ya adam çok komikti ya da kız fena uçmuştu.

Derken kahkaha hızlı bir nefesle aniden kesildi, sanki biri fişini çekmiş gibi.

Nefesimi tuttum. Sessizlik ani ve mutlaklı.

Bakma riskini göze alamazdım.

Bakmama riskini de göze alamazdım.

Jake çok kızacaktı. Yapmam gereken tek bir şey vardı. Bağırıp çağırdığını hayal ettim. *Karışma Harper! Sen zaten savunmasızsın!*

Haklıydı ama serebral palsimin olması, merakımın olmayacağı anlamına gelmiyordu. Kapı aralığından baktım.

Sarışın, adamın kollarına kukla gibi yığılmıştı, başı yana düşmüştü. Adam kolunu kızı dizlerinin altından geçirmiş, so-kağa bakınıp duruyordu.

Polisleri ararsam Jake sinirden aklını kaçırdı. *Onun* yaptığı şey de yasal değildi. Eğer etrafta polisler olursa Jake risk altında olurdu. Ben risk altında olurdum. Annem risk altında olurdu.

Dalgalanan sarı saçlara bakmaya devam ettim, sarkan kolun yerde sürünüşüne. Adam insan taciri olabilirdi. Kadının ölmüş ya da ölümün kıyısında olabilirdi. Öylece *duramazdım*.

Aptal sol ayağım kaldırımda sürüklenme sesi çıkarmasını diye ayakkabımı çıkardım. İsteddiğimde hızlı hareket edebiliyordum ama sessiz kalmak zordu. Öne atılıp sopayı kaldırdım.

Son anda adam başını çevirdi, bu hareketi muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı. Sopa, başı yerine omzuna isabet

etti. Adam homurdandı ve öne doğru sendeledi. Sarışın kız kaldırıma yuvarlandı.

Tekrar vurmak için sopamı kaldırdım fakat adam tahmin edebileceğimden daha hızlı bir misillemede bulundu. Hamlemi bloke etti ve dirseğini göğsüme indirip bileğimi kendi bileğiyle çengele aldı. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi düşerken buldum. Vücudum beton zemine çarptı.

Adam aniden orada belirdi, neredeyse tepemdeydi. Doğrulmaya başladım. Başına ulaşamazdım, kalçasını yakaladım. Sonra kaburgalarını. Derken adam bileğimi yakaladı ve kolumu kaldırıma vurdu. Ciyaklayıp ondan kaçmaya başladım fakat dizi, sağ baldırımın üstüne çökmüştü bile. Serbest koluyla göğsümü sabitledi. Acıtıyordu. Hem de çok.

“Bırak silahı.” Aksanı vardı, fakat nerenin aksanı olduğunu çıkaramamıştım. Ayrıca artık yüzü benimkinin hemen önünde olduğu için genç olduğunu, Jake’ten çok da büyük olmadığını görüyordum.

Sopayı daha da sıkı tuttum. Nefesim aramızda büyük panik bulutları oluşturuyordu. Boştaki elimle ona vurdum ama sanki taşa vuruyor gibiydim. Ardından kemiklerimizin birbirine sürtündüğünü düşündürecek kadar bileğimi sıktı.

Boğazımdan bir inleme kaçtı ama dişlerimi sıkıp acıya dayandım. “Bırak,” dedi tekrar, sesindeki öfke büyüyordu.

“Jake!” diye bağırdım dönmüş olmasına yetecek kadar zamanın geçtiğini dileyerek. Kaldırım sırtıma buzdan hançerler saplıyordu. Tüm kaslarım acıyordu ama savaşımaya devam ettim. “Jake! Biri bana yardım etsin!”

Gözlerini tırnaklamaya çalıştım ama cevap olarak adamın tutuşu daha da sıkılaştı. Gözleri benimkilerle buluştu, içlerin de tereddüt yoktu. Bileğimi kıracaktı.

Yakınlarda bir yerden siren sesi yükseldi ama yetişemezlerdi. Bir kez daha yüzünü tırnaklamaya çalıştım, onun yeri-

ne boynuna denk geldi. Tırnaklarımın altında kan belirmeye başlamıştı, adamın gözleri ölümcül bir ifadeye büründü. Arkasındaki gökyüzü kısmen aydınlanmış, turuncu çizgili bir pembeye dönüşmüştü.

Boştaki elini kaldırdı, bana vuracak mı yoksa boğacak mı, yoksa boynumu mu kıracak emin değildim. Önemi yoktu. Buraya kadardı. Son gördüğüm şey muhteşem bir gündeğümü olacaktı.

Ama yanıliyordum. Eli bana hiç vurmadı.

Bunun yerine gökyüzü tamamen kayboldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Güneş ışığı oturma odamdaki eşyaları süslüyor, el işi halılara ve bir zamanlar annemle babamın oturduğu kadife sandalyelere gölgeler düşürüyordu. Bazen, yeterince uzun otursam, onların varlığını hissedebiliyordum. Babamın sitem ve öğütlerle dolu kaba sesini. Annemin sessiz kınamasını.

Kendi kibrimi hatırlıyordum.

Kaleden yürüyüp çıkmak, kendimi bir uçurumdan fırlatmak istedim.

Ama işe yaramazdı. Denemiştim. Birden fazla kez.

Her seferinde burada, bu odada gün ışığında beklerken uyanıyordum. Ateş her seferinde, şimdi olduğu gibi hafifçe yanıyor oluyordu ve alevler tanıdık bir ritimle çatırdıyordu. Taş zemin yeni süpürülmüş gibiydi, şarap ve kadehler masanın üstünde hazır bekliyordu. Grey'in silahları diğer sandalyeye asılmış, onun dönüşünü bekliyorlardı.

Hepsi daima aynıydı.

Ölümler dışında. Onlar asla geri gelmiyordu.

Alevler çatırdadı, bir parça çıra şömineden düştü. Tam zamanında. Grey yakında geri gelecekti.

İçimi çektim. Grey'in verdiği eter yüzünden kızların ayılması bazen zaman alsa da önceden hazırlanmış sözcükler dilimde bekliyordu. Başta hep korkmuş olurlardı ama korkularını nasıl yatıştıracağımı, onları nasıl etkileyeceğimi, bana güvenmeleri için nasıl ikna edeceğimi öğrenmiştim.

Ta ki sonbahar kışa dönerken o güveni yerle bir edene kadar. Yani değiştiğimi görmelerine kadar.

Hava titreşti, gerildim. Lanetten, buradaki hayatımın hiç bitmeyen tekrarından her ne kadar nefret etsem de kızlar birer değişimdi. Kendime rağmen bugün Grey'in kollarında nasıl bir hareketsiz güzel olacak merak ediyordum.

Fakat Grey belirlediğinde bir kızı yere bastırıyordu.

Hareketsiz bir güzel değildi bu. Cılız ve ayak kabısızdı ve Grey'in boynunun yan tarafına tırnaklarını gömmüştü.

Grey küfredip kızın ellerini itti. Boynundan çizikler halinde kan akıyordu.

Bütün bu tuhafliklar karşısında neredeyse kendimi hep-ten kaybedecektim, sandalyemden doğruldum. "Kumandan! Bırak onu."

Grey geri sıçrayıp doğruldu. Kız elinde bir çeşit paslı silahla ondan uzaklaşmak için mücadele ediyordu. Hareketleri beceriksizdi ve fazla çaba harcıyordu.

"Bu da neyin nesi?" Kız sendeleyip duvara tutunarak ayağa kalktı. "Ne yaptın sen?"

Grey onda... *yıllardır* görmediğim bir vahşilikle sandalyedeki kılıcını kınından kurtardı. "Endişelenmeyin, lordum. Bu, şimdiye kadarki en kısa döngü olacak."

Kız, eğitimli kılıç ustası karşısında savunma sağlayabilecekmiş gibi paslı sopasını kaldırdı. Giysisinin kapüşonunun altından koyu renkli bukleler dökülüyordu; yüzü yorgun, sü-

zlmş ve toz içindeydi. Ağırlığını sol ayağına veremeyişine bakarak acaba Grey onu incitti mi diye düşündüm.

“Hele bi’ dene.” Bir Grey’e bir bana baktı. “Bununla henüz vurmadığım iyi bir yer biliyorum.”

“Deneyeceğim.” Grey silahını kaldırıp ne adım attı. “Ben de *bununla* henüz vurmadığım iyi bir yer biliyorum.”

“Yeter.” Grey’in kızlardan birinin peşine düştüğünü hiç görmemiştim ama durma belirtisi göstermeyince sesimi sertleştirdim. “Bu bir *emirdir*, Kumandan.”

Durdu ama kılıcını tutmaya devam etti, gözlerini kızdan ayırmıyordu. “Sakin,” dedi kızı sesinde hiddetle, “bunun bana tekrar vurabileceğın anlamına geldiğini düşünme.”

“Hiç endişelenme,” dedi kız ters ters. “Eminim elime bir şans daha geçer.”

“Sana vurdu mu?” Kaşlarım kalkmıştı. “Grey. Kız senin yarın kadar.”

“Mizacıyla arayı kapatıyor. Tahmin edersiniz ki ilk seimim kendisi değildi.”

“Neredeyim ben?” Kızın gözleri bana, Grey’e ve Grey’in elindeki kılıca gidip duruyordu, bir de arkamızdaki kapıya. Sopayı tutan elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Sen ne yaptın?”

Grey’e bakıp sesimi alçalttım. “Kılıcını indir. Onu korkutuyorsun.”

Kraliyet Muhafızları tereddüt etmeksizin itaat etmeleri için eğitilirdi ve Grey istisna değildi. Silahını kınına soktu, fakat kılıç kemerini beline bağladı.

Onu en son ne zaman döngünün daha ilk gününde tüm silahlarını kuşanmışken gördüğümü hatırlamıyordum. Galiba kumanda edeceğı adamlar, savuşturacağı tehditler olduğı zamanlardan beri görmemiştim.

Ama silahını kaldırması odadaki gerilimin bir kısmını azaltmıştı. Elimi kaldırıp, ahırdaki ürkek atlarla konuştuğum zamanlardaki gibi, sesimi nazik tuttum. “Burada güvendesiniz. Silahınızı alabilir miyim?”

Kızın gözleri Grey’e, hâlâ kabzanın üstünde duran eline kaydı. “Asla.”

“Grey’den mi korkuyorsunuz? Bu, kolayca çözülebilir.” Grey’e baktım. “Kumandan. Bu kıza zarar vermemenizi emrediyorum.”

Grey bir adım geri çekildi ve kollarını kavuşturdu.

Kız konuşmamızı izledi, ardından derin bir nefes alıp ileri doğru çekingен bir adım attı, sopası önündeydi.

En azından diğerleri gibi o da ehlileştirilebiliyordu. Elimi uzattım ve cesaret verici bir şekilde ona baktım.

Bir adım daha attı; derken ifadesi değişti, gözleri karardı ve elindeki sopayı savurdu.

Sert metal belime, kaburgalarımın tam altına inmişti. Gümüş cehennem adına, bu *acıtmıştı*. İki büküm oldum ve başıma vurmadan önce harekete geçecek zamanı ancak buldum.

Eğitimim neredeyse Grey’ininki kadar zorlu olduğu için şansliydim. Eğildim ve o daha vuramadan sopayı yakaladım.

Şimdi Grey’in neden kılıcını kavradığını anlamıştım.

Kızın gözleri alev alevdi, meydan okurcasına yanıyorlardı. Sopayı çevirip elinden almaya hazırlanarak onu kendime doğru çektim.

Fakat kız sopayı bıraktı ve beni arkama düşmeye zorladı. Ardından sendeleyerek kapıya doğru gitti ve aksayarak koridora çıktı, nefes alıp verişleri düzensizdi.

Gitmesine izin verdim. Demir sopa halıya düştü, elimi yanıma bastırdım.

Grey yerinden kıpırdamamıştı. Kollarını kavuşturmuş, orada duruyordu. “Hâlâ ona zarar vermememi istiyor musunuz?”

Bir zamanlar beni sorgulamaya cesaret edemezdi.

Bir zamanlar bunu umursardım.

İç çektim fakat ciğerlerim oluşmaya başlayan bereye doğru genişleyince yüzümü buruşturdum. Tuhaflık olarak başlayan şey şimdi düpedüz acı verir olmuştu. *Şimdiden* kaçmak için böyle mücadele ediyorsa sonrası için hiç umut yoktu.

Gölgeler tanıdık bir biçimde, hafifçe kıınıldandı. Bunu yüzlerce kez izlemiştim.

Bu döngü başarısız bir şekilde sona erdiğinde tekrar izleyecektim.

“Yaralı,” dedi Grey. “Fazla uzağı gidemez.”

Haklıydı. Zamanımı boşa harcıyordum.

Zamandan bol bir şeyim varmış gibi.

“Git,” dedim. “Geri getir onu.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Uzun bir koridorda koşuyordum, nefesim kulaklarımda gümbürdüyordu. Burası müze ya da bir çeşit tarihi bina olmalıydı. Çoraplarım mermer zemine serilmiş kadife halıya tutunmaya çalışıyordu. Ahşap panel döşeli duvarlardan yüksek kemerli tavana kadar oymalı taşlar uzanıyordu. Girift demir kulpları olan ağır, ahşap kapılar koridor boyunca düzensiz aralıklarla yerleştirilmişti fakat hiçbiri açık değildi.

Durup denemedim. Sadece koştum. Buradan çıkmak için birilerini bulmam gerekiyordu.

Koridordaki bir kıvrımı döndüğümde büyük girişe inen devasa, güneşle aydınlanmış, nefes kesici güzellikte bir merdivenle karşılaştım. Koyu renk arduvaz zemini, muazzam vitray pencereleri ve bir çift demir kapısıyla lisedeki jimnastik salonu kadar büyüktü. Duvarlardan halılar sarkıyor; mor, yeşil ve kırmızı işlemleri ışıktaki parlayan dore ve lame ipliklerle kesişiyordu. Yan tarafa masalar dizilmiş; kek, pasta ve düzinelerce şampanya bardağıyla donatılmışlardı. Yarım düzine beyaz, yaldızlı sandalye köşede duruyordu. Müzik enstrümanları hazırды.

Mekân düğün için hazırlanmış gibiydi. Ya da parti. Ama kesinlikle adam kaçırma değil.

Aklım karışmıştı ama en azından bir kapı bulmuştum.

Ani bir bipleme sessizliği böldü.

Jake'in alarmı.

Telefonu cebimden çıkardım ve yanıp sönen sıfırlara baktım. Boğazım düğümlendi. Başarıp başaramadığını bilmiyordum.

Kendimi toplamak zorundaydım. Açıklıkta duruyordum ve gözyaşları yüzümü ıslatmaktan başka işe yaramıyordu. Güvenli bir yer bulduğumda 911'i arayabilirdim.

Tırabzanlara tutunup hızla basamaklardan indim. Sol bacağım hantallaşmıştı ve pes etmek üzereydi, zihnimde beni buradan çıkarmazsa kesip atmakla tehdit ettim onu.

Köşeyi geçtiğimde enstrümanlar birlik halinde sandalyelerinden yükseldi.

Sıçrayıp birinin bana saldırmasına hazırlanarak sindim ama sonra, durduk yerde, enstrümanlar çalmaya başladı. Flütler, trompetler ve kemanlarla dolu zengin bir senfonik müzik salonu doldurdu.

Bu bir numara falan olmalıydı. Optik bir yanılsama. Luna-parklardaki gibi, bir şekilde hareketimle tetiklenmiş olmalılardı.

Uzanıp bir flüt kavradım, yerinden oynamamasını, ince kablolar ya da sabit bir plastikte tutturulmuş olmasını bekliyordum.

Ama değildi. Raftan alıyormuşum gibi elim metalin üzerine kapandı. Biri çalıyormuşçasına çeliği titriyordu. Ağır değildi, pilli olamazdı. Hoparlörü yoktu. Hiçbir şeyi yoktu.

Kulağıma yaklaştırdığımda ses tüpün içinden geliyordu.

Geri adım atıp onu kendimden uzaklaştırdım.

Flüt sanki görünmez bir müzisyen onu tutmuş gibi havala-nıp hemen yerine yerleşti. Kapakları inip kalkıyordu.

Sertçe yutkundum. Bu bir rüyaydı. Bana ilaç vermişlerdi. Öyle bir şey olmalıydı.

Zamanımı harcıyordum. Buradan çıkmalıyım.

Hızla kapıya gittim, kilitli olmasına hazırlanmıştım, ancak değildi. Sendeleterek mermer platforma çıktım, ılık hava etrafımda döndü. Taş duvarlar diğer yana kadar uzanıyordu ve basamaklar taş döşeli bir patikaya iniyordu. Görebildiğim her yerde rasgele bitmiş ağaçlarla beneklenmiş, biçilmiş çimler uzanıyordu. Çiçek tarhları. Havaya su püskürten devasa bir çeşme. Uzakta canlı yeşillerle dolu, yoğun bir orman vardı.

Görebildiğim kadarıyla asfalt yol yoktu.

Arkamdaki kapı çınlayarak kapanıp yerine oturdu ve müziği sessizliğe boğdu. Burada tırabzan yoktu, o yüzden merdivenden dikkatle indim. Bina tepemde yükseliyordu, krem rengi, büyük tuğlalar mermer ve taşlarla bölünmüştü.

Burası müze değildi. Bir kaleydi. Büyük bir kale.

Ve hâlâ hiç kimse yoktu. Dönüm dönüm arazi görüyordum ve *hiçbir yerde* kimse yoktu. Var olan tek şey sessizlikti. Araba yoktu. Vızıldayan elektrik hatları yoktu. Uçak yoktu.

Cebimden telefonu çıkardım ve 911'i tuşladım.

Telefon öterek bana karşı çıktı. *Servis yok.*

Sanki yardımı olacaktı gibi telefonu salladım. Üst taraftaki tüm simgeler sönmüştü.

Şebeke çubukları yoktu. Wi-Fi yoktu. Bluetooth yoktu.

Boğazımdan bir inleme kaçtı.

O enstrümanlar kendi kendilerine çalıyordu.

Aklım ermiyordu. Kardeşime dair son derece gerçek endişelerimle birlikte, her şey fazla karmaşıktı.

Yeni bir düşünce zihnimde çaktı ve endişelerime yenileri eklendi. Jake'e bir şey olduysa kimse anneme yardım edip onu oradan çıkaramayacaktı. Yatağında yatıp ciğerlerinde biriken

kanserle ıslak ıslak öksürdüğünü hayal ettim. Yemeğe ihtiyacı vardı. İlaça. Birinin onu tuvalete götürmesine.

Aniden gözlerim buğulandı. Yanaklarımı sildim ve bacaklarımı koşmaya zorladım. Kazağımın altında terliyordum.

Bir dakika. Ter. Burası sıcaktı.

Washington DC buz gibiydi.

Olanca ter buz kesildi.

Daha sonra paniklersin. Şimdi hareket etmem lazımdı.

Kalenin tam arkasında; yine taş döşeli, genişleyerek açılan avlunun hemen ötesinde büyük bir ek bina vardı. Her yerde çiçekler açmıştı, çardaklardan dökülüyor, dev gibi saksılardan fışkırıyor, çitlerden ve bahçelerden taşıyorlardı. Ama hiç kimse yoktu.

Kaslarım gergin ve yorgundu, yüzümün yan tarafından ter süzülüyordu. Bunun bir çeşit garaj olmasını diledim çünkü en kısa zamanda alternatif bir ulaşım yoluna ihtiyacım olacaktı. Sonsuza dek koşamazdım. Kale duvarının uzak ucuna yaslandım ve nefes nefese bekledim. Dinledim.

Bir şey duyamayınca avlunun karşısındaki binaya yöneldim. Sol ayağım sürükleniyor, mola vermem için yalvarıyordu. Nemli çoraplarımın içinde hafifçe kayarak kapı girişine topalladım.

Üç at başlarını çıkarıp burunlarından soludu.

Ah, vay canına. Garaj değildi. Bir *ahırdı*.

Neredeyse daha iyiydi. Bir arabaya nasıl düz kontak yaptıracığımı bilmiyordum ama ata binmeyi *biliyordum*.

Hayatlarımız paramparça olmadan önce, babamın işi ve belli bir prestiji varken at binerdim. Serebral palsiye bağlı tüm o ameliyatlardan sonra bir terapi aktivitesi olarak başlamış, bir tutkuya dönüşmüştü. Özgürlüktü çünkü atın bacakları bana ödünç kuvvet veriyordu. Yıllarca at binme karşılığında ahırda çalışmıştım, ta ki şehirden taşınmamız gerekene kadar.

Vazgeçmek zorunda kaldığımız onca şeyin arasında en çok atları özlemiştim.

Koridorun iki tarafına tavanın yarısına kadar uzanan, zengin renklere boyanmış panelleri ve tepelerinde demir parmaklıkları olan otuz bölme sıralanmıştı. İyi korunan atlar tavan pencerelerinden sızan ışıktaki parıldıyordu. Duvara düzenli aralıklarla dizginler asılmıştı; gemler ve tokalar ışıltıyor, aletlerin derileri canlı bir şekilde parlıyordu. Koridorda bir tutam dahi saman yoktu, dökülen yiyeceklere üşüşmüş sinekler yoktu. Ahırın her santimi başlı başına mükemmellikti.

Kula don' bir at burnunu uzatıp elime pufladı. Bölmesinin içindeki bir halkaya bağlanmıştı ve halihazırda eyerliydi. Koridorda kaydığında bile irkilmedi, beni sakin karşıladı. Büyük ve sağlamdı, gövdesi taba rengi, yelesi ve kuyruğu siyahtı. Bölmesinin önüne çakılmış altın plakada *Demirbilek* yazıyordu.

Elimi kula donun yüzünde gezdirdim. "Sana sadece Demir diyeceğim."

Bölme kapısının arkasındaki küçük dolapta bot ve pelerinler vardı, bir kemerden de hançer sarkıyordu.

Gerçek bir silah. *Evet.*

Belime dolayıp sımsıkı bağladım. Botlar çok büyüktü ama neredeyse dizkapaklarıma kadar geldiği için bileklerime fazladan destek sağlıyordu.

Bölmeye sokulup kapıyı arkamdan kilitledim. Tokaları siskarken titreyen ellerim ağzını sarsa da Demir, dizginleri hemen kabul etti.

"Affedersin," diye fısıldadım yanağını okşayarak. "Pratiğimi yitirmişim de."

Derken ayak sesleri duydum, taş vuran botların sert sesleri.

Donup kaldım. Atı bölmenin gölgelik bir kısmına çekerek

* Taba-siyah renklere bir at türüdür. —(ç.n.)

arkasına eğildim. Dizginler avucumun içinde kayıyordu, ama beni orada gizlemesi için sıkıca tutmaya devam ettim.

Biri ahırda ilerliyor, atlarla ilgileniyordu. Tatlı bir söz, yanağına bir dokunuş. Bir başka durağına, sonra daha fazla ayak sesi.

Her kimse, bölmeleri kontrol ediyordu.

Bölmenin yan tarafı boyunca ahşap bir raf uzanıyordu, muhtemelen saman ya da yiyecekler içindi. Eğilip üzerine çıktım, sonra el ve dizlerimin üzerinde durdum. Ata binmek için garip bir pozisyondu ama bunu yerden yapmamın imkânı yoktu. Ayağımı üzengiye sokmak için konsantre olmak zorundaydım. Sırtımdan ter akıyordu, eyeri kavrayıp sıkıca tuttum.

İnlememek için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Bu kesinlikle dünyanın en sabırlı hayvanıydı, ben kendimi sırtına çekerken kılını bile kıpırdatmamıştı.

Ama nihayet çıkmıştım, üstündeydim.

Öyle yorgundum ki dokunsalar ağlayacaktım. Hayır, *ağlıyordum*. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Buradan çıkmalıydim. Çıkmak *zorundaydım*.

Ayak sesleri, sonra kısa bir şaşkınlık, nefes kesilme sesi. Kilit sesi.

Gözüme koyu renk saçlar ilişti, adam kılıcını çekerken de bir parıltı. Derken bölmenin kapısı savrulup açıldı.

Topuklarımı Demir'in yanlarına gömdüm ve öfkeyle haykırdım. At, haklı olarak dehşete düşmüştü. Kendimi de korkutuyordum. Fakat öne atıldı, kapıyı ardına kadar savurdu ve silahlı adamı düşürüp yola fırlattı.

"Deh!" diye feryat ettim. "Koş Demir, yalvarırım koş!" Topuklarımı yanlarına gömdüm.

Demir koridor boyunca sıçradı, dengesini buldu ve ileri atıldı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ama görmek, tutunmamı sağlamayacaktı. Şimdiden üzengileri kaybetmiştim ve parke taşları üstüne sıçrayıp duruyorduk. Sol elimin parmakları Demir'in yelesine dolanmış, diğer elim boynuna sarılmıştı. Çimlere çıktığımızda at, sondaj kulesi gibi beni bir aşağı bir yukarı çalkalamaya başladı.

Arkamda sert, üç kısa sestten oluşan bir ısıklık havayı böldü.

Demir toynaklarını gömdü, patinaj yaparak durdu ve döndü. Tutunmaya fırsatım bile olmamıştı. Atın omuzlarından uçup çamura indim.

Bir an neresi yukarısı, neresi aşağısı anlayamadım. Başım dönüyordu.

Neredeyse başaracaktım. *Neredeyse.*

O adamlar arkamdan geliyordu. Gün ışığında birer bulanıklık olarak görünüyordardı, belki gözyaşlarından ya da belki başımın yaralanmasından. Ayağa kalkmalıyım. Koşmalıyım.

Kendimi doğrultmayı başardım, fakat bacaklarım hızlı çalışmak istemiyordu. Sarışın adam çoktan gelmiş, beni yakalamak için uzanmıştı. Koyu renk saçlı silahşor da hemen arkasındaydı.

"Hayır!" Göğsümden küçük bir ciyaklama kurtuldu. Ondan uzağa sendeledim ve hançeri çıkardım.

Silahşor kılıcını çekmeye davrandı.

Daha uzağa geriledim, derken kendi ayağıma takılıp düştüm ve çimenlere sert bir şekilde oturdum.

"Kumandan. Dur," dedi sarışın adam. Elini yukarı kaldırmıştı. "Sakin olun. Size zarar vermeyeceğiz."

"Beni kovaladınız."

"At hırsızlarına yaptığımız şey budur," dedi silahşor.

"Grey." Sarışın adam ona sertçe baktı, ardından bana elini uzattı. "Lütfen. Korkacak bir şey yok."

Şaka yapıyor olmalıydı.

Daha önce ona doğru düzgün bakamamıştım ama şimdi bakıyordum. Çıkık elmacıkkemikleri, köşeli çenesiyle yüzü çarpıcıydı. Canlı kahverengi gözleri vardı. Çilleri yoktu, solgun denemeyecek kadar güneş altında zaman geçirmişti. Yüksek yakalı, deri kenarlı, altın rengi iplikleri olan mavi ceketinin içine beyaz gömlek giymişti. Göğsünde altın tokalar vardı ve kalçasındaki kemerde bir hançer duruyordu.

Bana sanki sürekli yarı deli kızlarla karşı karşıya kalıyormuş gibi bakıyordu.

Hançerimi önümde tuttum. "Bana nerede olduğumu söyle."

"Demir Gül Kalesi topraklarındasınız, Kordiyar'ın kalbinde."

Beynimi zorlayıp bu isimlerde, DC yakınlarında bir yer hatırlamaya çalıştım. Bu kale devasaydı. Duymuş olmalıydım. Jake'in saati, bulmacaya oturmayı reddeden bir diğer parçaydı. Silahşoron beni bu kadar kısa sürede getirebileceği *hiçbir* yer yoktu. Dudaklarımı ıslattım. "En yakın şehir neresi?"

"Gümüş Ay Limanı." Tereddüt etti, sonra bir adım yaklaştı. "Aklınız karışmış. Lütfen, yardım etmeme müsaade edin."

"Hayır." Hançerimi ona doğru kaldırdım, durdu. "Ben buradan gidiyorum. Eve gidiyorum."

"Buradan eve yolunuzu bulamazsınız."

Arkasındaki silahlı adama baktım. "Beni buraya o getirdi. Bir geri dönüş yolu olmak zorunda."

Silahşoron ifadesi anlaşılmazdı; onda, önümdeki adamın etkileyiciliğinden eser yoktu. "Yok."

Dik dik baktım. "Olmak zorunda."

Yüzü değişmedi. "Yok. Dedim."

"Yeter." Sarışın adam tekrar elini kaldırdı. "Bu konuyu bahçede tartışmayacağız. Gelin, size bir oda ayarlayalım. Aç mısınız?"

Onlar mı yoksa ben mi deliyim karar veremiyordum. Hançeri tutan elimi sıktım. "Seninle *hiçbir yere* gelmiyorum."

“Gönülsüzlüğünüzü anlıyorum ama kale topraklarını terk etmenize izin veremem. Bu güvenli olmaz. Kral Yolu’nda devriye gezen muhafızlarım yok.”

“Kral Yolu,” dedim uyuşmuş gibi. Her şeyi çok *mantıklı*ymiş gibi söylüyordu. Onu takip etmem için beni kandırmaya çalışıyor gibi değil, daha çok başka bir şey düşünmeme şaşıyor gibiydi.

Olanların hiçbirine anlam veremiyordum.

“Lütfen,” dedi daha nazik bir şekilde. “Sizi zorlayarak da götürebileceğimizin farkındasınızdır eminim.”

Kalbim tekledi. Farkındaydım. Sadece hangisinin daha kötü olduğuna emin olamıyordum: Zorla götürülmek mi yoksa kendi rızamla onlarla gitmek mi? “Beni tehdit etme.”

“Thedit etmek mi?” Kaşları kalktı. “Güvenlik, rahat ve yiyecek sunarak sizi *thedit ettiğimi* mi düşünüyorsunuz?”

İncinmiş gibiydi. İstedğini alan adamlar tanımıştım. Onlar böyle davranmıyordu.

Nerede olduğumu bilmiyordum ama vücudum şimdiden kötulemişti. Yardım almadan buradan gidebileceğimden emin değildim. Ama tekrar koşamayacağımdan emindim.

Haklıydı; *gerçekten* beni zorla götürebilirlerdi. Enerjimi saklamalıyordum.

Dinlenebilirdim. Bir şeyler yiyebilirdim. Bir yolunu bulacaktım.

Nefesimi tuttum ve hançeri kınına kaydırdım. Adamların silahı üzerimde bulundurmama karşı çıkacağını düşünüyordum, çıkmadılar.

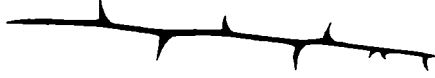
Tüm kararlılığıma rağmen bu, vazgeçmek gibi geliyordu. Jake ne derdi diye düşündüm.

Ah, Jake. İyi olup olmadığını bilmiyordum. Ne yapacağını bilmiyordum.

Bunu atlatabilirdim. Atlatmak zorundaydım.

Böylece dişlerimi sıktım, duygularımı içime attım ve eline uzandım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RHEN

Demirbilek'i ahıra bırakmıştık, kız sessizce yanımda yürüyordu. Yürüyüşünün düzensizliği gerçekten yaralanmış olduğunu gösteriyordu. Hem bana hem de Grey'e olan mesafesini korumaya devam etti, kolları sıkıca karnına dolanmış, bir eli hançerin kabzasına yerleşmişti.

Bir silah bulmasından ve kaçış yolu olarak ahıra gitmesinden etkilenmiştim. Grey'in kendi dünyalarından sürükleyip getirdiği çoğu kız elini ne silahlara ne de eyere sürerdi. Bunun yerine Demir Gül Kalesi'ndeki cömertçe hazırlanmış dolaplar da bulunan giysilerin güzelliklerine çekilirlerdi. Bu dönemde diğer kızlar şöminenin başında oturup kristal kadehlerinin tepelerinden dik dik bana bakardı. Bense şarabımı doldurup kızarmalarını sağlayacak şeytani hikâyeler anlatırdım.

Ama bu kızın eline kristal bir kadeh verecek olsam onu parçalar, parçalarını beni deşmek için kullanırdı.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi. Gün ışığı, gece karası buklelerinde parlıyordu. "Yapma."

Dilimin ucuna yarım düzine iltifat geliyordu ama kız tatlı yalanlara kanacak türden biri değildi. "Sadece adınızı paylaşmak ister misiniz diye düşünüyordum."

Sorunun olası sonuçlarını düşünür gibi tereddüt etti. "Harper."

Ah. Elbette. Annabeth ya da Isabella olamazdı. Keskin kenarları olan bir isim olacaktı elbette.

"Harper." Başımı salladım. "Sizi tanıdığımıza çok memnun oldum, leydim."

Dalga geçtiğimi düşünür gibi baktı. "Sen kimsin peki?"

"Adım Rhen." Solumda Grey bana yan yan bakıyordu, onu görmezden geldim. İlk etapta zenginlik ve güç vaadiyle kızların başını döndürmek için kendi lehime bazı unvanlar kullandım. Ama zaman geçtikçe krallığım yoksulluk ve dehşetin pençesine düşmüş, kimliğimden geriye pek az gurur kalmıştı.

"Kalede yaşıyorsun," dedi Harper. "Sadece 'Rhen'den fazlası vardır diye düşünmüştüm."

"Unvanlarımın listesi sizi etkiler miydi?" Sesime üzerinde çalıştığım, fakat bu sefer yapmakta biraz daha çaba harcamak zorunda kaldığım gizemden bir parça ekledim. "Ben de sadece 'Harper'dan fazlası olduğuna eminim."

Duymazdan geldi ve bakışlarını kaçırp Grey'i izlemeye başladı. "Ya o?"

"Vahşi Diken Vadisi'nden Grey," dedim. "Kraliyet Muhafızları'nın Başkumandanı."

Grey başıyla selam verdi. "Leydim."

"Baskumandan. Bu, kumanda edebileceği diğer insanlar olduğu anlamına gelir." Gözleri sabitti, hesaplıyordu. Grey'in onu nerede bulduğuna dair bir fikrim yoktu ama güvensizliği, buraya getirdiği diğer kızlarınkinden çok daha derine iniyordu. "Neredeler?"

Çoğu kaçmış, daha çoğu ölmüştü ama ona bunu söylemedim. "Gittiler. Biz yalnızız."

"Burada başka kimse yok mu?"

"Sesiniz kuşkulu gibi. Sizi temin ederim burada başka kimseyi görmeyeceksiniz."

Daha fazla soru bekliyordum ama kız daha da içine kapanmış gibi görünüyordu. Bizimle arasına mesafe koymaya o kadar kararlıydı ki neredeyse yolun diğer ucunda yürüyordu.

"Mesafenizi korumak için kendinize eziyet etmeyin," dedim. "Benden korkmanızı gerektirecek bir şey yok."

Eh, *şimdilik* korkmasını gerektirecek bir şey yoktu.

"Ya, öyle mi?" Bakışları sertti. "Neden bana Kumandan Grey'in kaçırmaya *çalıştığı* o kadınla ne yapmayı planladığınızı anlatmıyorsunuz?"

"Ona zarar vermeyecektim." En azından ilk başta ve bilinçli olarak. Değişim beni ele geçirip şiddet kaçınılmaz olduğunda Grey onları koruma konusunda epey tecrübeliydi.

"Bilinci yerinde değildi. Gönüllü gelmiyordu." Sözleri alev alevdi. "Ve haberin olsun, ben de gönüllü gelmedim."

Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Bir zamanlar göğsümdeki bu sıkışmanın sebebi kibir olurdu. Şimdiyse utançtı.

Başa geçtiğim gün insanlarımla nasıl korktuğunu hatırlıyordum çünkü ben şımarık ve bencildim ve babamın yarısı bile etmezdim.

Şimdiyse şımarık ve başka anlamda bencildim, yönetme anlamında ise eskisinden iyi sayılmazdım.

Kalenin merdivenlerine ulaştık, elimi uzattım, fakat beni reddederek basamaklardan kendi başına, aksayarak çıkmaya başladı. Grey önden seğirtti ve altın işlemeli kulpa uzandı. Kapıyı ardına kadar açtığında canlı bir müzik Büyük Salon'dan dışarı taştı.

Harper hemen durdu.

“Yalnızca müzik,” dedim ona. “Kabul ediyorum, bir zamanlar ben de şaşılacak bir şey olduğunu düşünürdüm.”

Şimdi hepsinden nefret ediyordum.

Kızlar genellikle etkilenirdi, hatta hoşlarına giderdi ama Harper dönüp buradan gitmek ister gibi görünüyordu.

Cesaretini toplamış olmalıydı çünkü odaya girdi ve enstrümanlara baktı. Parmaklarını titreşen keman yaylarına koydu. “Bu bir çeşit numara olmalı.”

“Onları şömineye atabilirsiniz. Kıymıklarına ayırabilirsiniz. Hiçbir şey müziği durdurmuyor. Bana inanın, denedim.”

Kaşları kalktı. “Müzik enstrümanlarını... *ateşe mi attın?*”

“Attım.” Aslında, tüm kaleyi yakıp küle çevirmiştim. Birden fazla kez. Müzik, küllerin ve yıkıntıların arasında çalmaya devam etmişti.

Başta epey etkileyiciydi.

Daha fazla soru sormadan merdivenlere yöneldim. “Odanız, leydim?”

Harper peşim sıra ana merdivenlerden çıkıp batı koridorunda yürürken Grey arkadan geliyordu. Onlara hep Arabella’nın odasını verirdim çünkü en büyük ablamın odası sakın ve davetkârdı: çiçekler, kelebekler, danteller. Hizmetçileri izin verirse Arabella günün yarısını uyuyarak geçirirdi, bu yüzden masasında hep onu bekleyen yiyecekler olurdu: ballı çörekler, yanında küçük bir tabakta yarı erimiş tereyağı, reçel, dilimlenmiş peynir, bir demlik çay ve bir sürahi su.

Kapının kilidini açtım ve genişçe araladım, sonra içeri, odanın arkasını başımla işaret ettim. “Şu kapının arkasında sıcak bir banyo bulacaksınız. Diğerinin ardında da giyinme odası.” Kızın yıpranmış, terle nemlenmiş giysilerine baktım. “Giysileri kullanabilirsiniz, eğer... zevkinize uyarsa.”

“Beni yalnız mı bırakacaksınız?”

Sesi şüpheli geliyordu ama başımı salladım. “Eğer istediğiniz buysa.”

Harper yavaşça kapıdan içeri girdi, etrafına baktı. Bir parmağını yan sehpanın uzunluğu boyunca sürdü, yiyeceklerin yanında bir an durdu ama hiçbir şey almadı.

Kaşlarımı çatıp ayaklarına baktım, bacakları şimdi ona fazlasıyla büyük gelen uşak botlarının içindeydi. Sol bacağı eğri görünüyor, adımlarının düzensiz olmasına sebep oluyordu. “Herhangi bir konuda yardımım dokunmayacağına emin misiniz?”

Şaşkınlıkla döndü. “Ha?”

“Yaralanmışsınız belli ki.”

“Yaralı değilim...” Tereddüt etti. “İyiyim.”

Bunun gurur mu, korku mu yoksa ikisinin birleşimi mi olduğundan emin olamıyordum. Çözmeye çalışırken, “Yalnız kalabileceğimi söylemiştin,” deyiverdi.

Başımı salladım. “Nasıl isterseniz, leydim.”

“Bekle.”

Elim kapı tokmağında durdum, şaşırmıştım. “Evet?”

Dudağını ısırды, sonra bakışları Arabella’nın odasındaki tepeleme ikramlara gitti. “Burası. Bu müzik. Bunların hepsi bir çeşit...” Sesi soldu ve ifadesi mahcuba döndü. “Boş ver.”

“Büyü mü?” diye önerdim kaşımın birini kaldırarak.

Neredeyse hevesle içini çekti ama sonra yüzü kararıp öfkeye büründü. “Benimle dalga geçiyorsun. Unut gitsin. Beni yalnız bırak.”

“Nasıl isterseniz. Öğlen geri dönerim.” Kapıyı çekip kapadım, fakat önünden çekilmedim. Bu döngü korkunç şekilde yanlış gidiyordu. Bana asla güvenmeyecekti.

Yine başarısız olacaktım.

Elimi kapıya koydum. O da diğer tarafta kımıldamamıştı. “Sizinle alay etmiyordum, leydim.” Durdum, hiçbir şey söylemedi. “Demir Gül büyülü değildir.”

Ahşabın arkasından konuştu. “İyi. Nedir öyleyse?”

“Lanetli.”

Ardından kapıyı kilitleyip anahtarı aldım.

Her zamanki gibi sinirimi Grey'den çıkardım.

Belki de o benden çıkarmıştı. Kılıçla aram iyiydi ama onun daha iyiydi.

Eğitim alanındaydık ve kirişler boyunca çarpışan metal sesleri duyuluyordu. Bir boşluk görüp gövdesine doğru hamle yaptım fakat kılıcın alanından bir adım geri çıkarak döndü ve hamlemi savuşturdu. Saldırıları hızlı ve neredeyse ölümcüldü ki bu iyiydi çünkü tüm dikkatimi vermem gereken bir şey ihtiyacım vardı.

Grey'in kılıcı benimkine vurup beni bir adım geri itti. Bir saattir bunu yapıyorduk ve alnımdan ter damlıyordu. Karşı saldırıya geçmek için toparlandım, botlarım arenanın tozuna gömülmüştü. Savunmaya geçmesini umarak hızlı ve sertçe saldırdım.

İlk başta işe yaradı ve zemin kaybederek geri çekildi. Ama avantajlı olduğumu düşünmemem gerektiğini biliyordum. Sinmiyordu, açık vermeme bekliyordu.

Sabrı hep sonsuzdu. Buna imreniyordum.

Onu kişisel korumam olarak görevlendirdiğim günü hatırlıyordum, neden yaptığımdan emin olmasam da. O zamanlar onlara doğru düzgün bakmıyordum bile. Yalnızca hayatını ortaya koyan yeni deneklerdi. Eğer birine bir şey olursa kısa sürede başkası yerini alıyordu.

Ama Grey kendini kanıtlamaya hevesliydi. Sanırım en net hatırladığım şey buydu: Hevesi.

Gerçi ben bunu çabucak yok etmiştim, diğer her şeyi yok ettiğim gibi.

Arenada Grey, bir saldırıya başlar gibi yaptı. Bir açıklık gördüğümü sandım ve kılıcım yukarıda, hızla atıldım. Grey eğildi ve şimşek gibi öne hamle yapıp kılıcın kabzasını karnıma gömdü. Ardından bir omuzla devam etti.

Düşmüştüm. Kılıcım çamura yuvarlanmıştı.

“Güzel gösteriydi, Majesteleri.” Yavaş bir alkışlama eşliğinde bir kadın sesi, arenanın yanındaki tırabzanlardan konuşmuştu. Çılgın, delirmiş bir an boyunca Harper’ın buraya gelmenin bir yolunu bulduğunu düşündüm.

Ama Harper değildi. Lilith’ti. Kordiyar’ın son ve tek büyücüsü. Babam bir zamanlar onların krallığa girmelerini yasaklamıştı.

Ben aynısını yapmam gerektiğini bilemeyecek kadar aptaldım.

Lilith arenaya girerken kılıcımı alıp ayaklarımın üzerinde doğruldum. Toz bile onun eteklerine yapışmaya cüret etmiyordu.

Kendimi kılıcı kaldırıp göğsüne sokmak yerine kınına koymaya zorladım.

Daha önce denemiştim. Asla iyi bitmiyordu.

O yaklaşırken derin bir reverans yapıp parmak boğumlarına bir öpücük kondurmak için elini elime aldım ve sesime sahte bir hayranlık ekledim. “İyi günler, Leydi Lilith. Sabah ışığı güzelliğinize güzellik katıyor, her zamanki gibi.”

En azından bu doğrudu. Yumuşak ten, pembe yanaklar, her daim bir sır saklıyormuş gibi görünen gül rengi dudaklar; kuzguni siyah saçları, omuzlarına dökülen mükemmel bukleler ve ince belini, göğüslerinin hafif çıkıntısını, her kıvrımını ortaya çıkaran zümrüt yeşili, ipek bir elbise. Elbisenin rengi gözlerinin yeşilini de ortaya çıkarıyordu. Yukarıdaki pencerelerden vuran gün ışığında Lilith muazzamdı. Bir zamanlar başımı döndürürdü, tamamen yanlış sebeplerle.

“Şu tavrın,” dedi sesinde hafif bir alay tınısıyla. “Gören de asil olarak yetiştirildin sanır.”

Yemi yutmamam gerektiğini biliyordum ama bu, uzun zamandır devam eden bir meydan okumaydı. “Gören öyle sanır,” diye onayladım. “Belki bazı dersleri öğrenmek diğerlerinden daha uzun sürüyordur.”

Lilith, arkamda sessizce duran Grey’e baktı. “Kumandan Grey o kız müsveddesinin laneti bozabilecek kız olduğunu mu düşündü gerçekten?”

“Anladığım kadarıyla ilk tercihi o değilmiş.”

“Yine de tek başına çürümesi için onu yalnız bırakarak fırsatını mı tepiyorsun?”

“Birlikteliğimi reddetti. Gönülsüz bir kızı zorlamayacağım.”

“Pek centilmence.” Sesi hiç de centilmen olmadığını düşünür gibiydi.

“Üç yüz döngüden fazladır oyununuzu sizin istediğiniz gibi oynuyorum. Eğer birinin, sizin tabirinizle, *çürümesine* izin verirsem, peşinden bir yenisi geliyor.”

Kaşlarını çattı. “Bu *oynamak* değil ama. Bu, vazgeçmek. Küçük dansımızdan o kadar mı yoruldu?”

Evet. Yorulmuştum. Fena halde yorulmuştum.

“Asla,” dedim. “Her bir döngüyü öncekinden daha eğlenceli buluyorum, leydim.”

Kolayca kandırılan biri değildi. “Krallığın beş yıldır yoksullukla boğuşuyor. Halkın korkunç bir sıklıkla hayatları çalan vahşi yaratığın dehşeti içinde yaşıyor. Ve sen hepsini kurtarma şansını kötüye kullanıyorsun, öyle mi?”

Beş yıl. Bir şekilde düşündüğümden hem daha uzun hem daha kısaydı; öte yandan onun sihrinin karmaşıklığına akıl sır erdirmenin bir yolu da yoktu. Demir Gül toprakları dışında zamanın geçtiğini biliyordum. İnsanlarımın acı çektiğini biliyordum. Sadece ne kadar olduğunu kavrayamamıştım.

Öfke, isteğim dışında kelimelerimi keskinleştirdi. “İnsanlarımın yoksulluk ve dehşet içinde yaşamasının tüm sorumluluğunu kendi üstüme almayacağım.”

“Almalısınız, prensim. Onları kurtarmanız için kaderin size kaç fırsat daha tanınması gerektiğini merak ediyor insan.” Grey’e baktı. “Yeteneğinizden sıkıldınız mı Kumandan? Belki her döngünün başında diğer tarafa geçme yeteneğiniz sizi tüketiyordur?”

Donakaldım. Lilith’in sözleri her zaman bir tehdit havası taşırdı. Bir zamanlar bunu göremeyecek kadar aptaldım ama şimdi satırların arasını açıkça okuyabiliyordum.

“Prensime hizmet etme fırsatından asla yorulmam, leydim.” Sesi duygusuzdu. Grey sorulanın dışında hiçbir şeyi cevaplamama, sorun çıkarma fırsatı tanımama konusunda tecrübeliydi.

Muhtemelen bana hizmet ederken öğrenmişti.

“Kumandan Grey cömertliğiniz için müteşekkirdim,” dedim kibrine hitap etmeye çalışarak. Bandını çıkarırsa Grey’in diğer tarafa geçmesinin bir yolu kalmazdı. Laneti bozma ihtimalim şimdikinden bile düşük olurdu. “İnceliğinizden ve yüce gönüllülüğünüzden bahsettiğini pek çok kez duymuşumdur.”

“Ne tatlı bir yalancısın Rhen.” Yanağımı hafifçe tokatlamak için uzandı.

Geri çekildim ve Lilith gülümsedi. Bu an için yaşıyordu, korku ve eylem arasındaki o an için. Neredeyse nefesimi tutmuş-tum, derimin ikiye ayrılmasına, kanın dökülmesine hazırdım.

Fakat gözleri beni geçti, kaşlarını çatıp yüzünü Grey’e döndü. “Boynuna ne oldu?” Bir elini kaldırdı ama parmakları Grey’in boğazından birkaç santim ötedeyken dokunmaya tereddüt etti.

Grey tamamen hareketsizdi. “Talihsiz bir yanlış anlaşılma.”

“Yanlış anlaşılma mı?” Tek parmağıyla en üstteki çiziyi izledi, parmak hareket ederken yara parlak kırmızıya dönmüştü. Bir damla kan Grey’in boynundan süzüldü. “O kız mı yaptı bunu?”

Grey hareket etmedi, çenesinde tek kas bile kımıldamadı. “Evet, leydim.”

Kaskatı kalmıştım, onu durdurmak istiyordum ama büyük olasılıkla Grey için bunun daha kötü sonuçlar doğuracağını da biliyordum.

Yakına sokuldu. “Yüce Kumandan Grey’in kanını akıtılabildiğine göre onu biraz daha sevebilirim sanırım.” Bir çiziyi daha takip etti, bu kez parmağı parlak kırmızıydı. Daha fazla kan aktı.

Grey hâlâ kımıldamıyordu ama nefes almıyordu. Gözleri sertti.

Dişlerimi sıktım. Zamanında o vahşi katliamın lanetin en kötü yanı olduğunu düşünürdüm ama öyle olmadığını öğreneli uzun zaman olmuştu. Buydu işte, bu sürekli yinelenen aşağılanma ve cezalandırılma. Benim olanı talep edememe zayıflığı. Tüm haysiyetin alınıp götürüldüğünü izlemeye zorlanmak.

Üçüncü kez parmağıyla takip etti, yüzü fesatlık doluydu.

Grey kımıldanıp tısladı. Yanan etin kokusunu alabiliyordum. Lilith gülümsedi.

Öne adım atıp bileğini yakaladım. “Buna hemen son vereceksin.”

Lilith’in kaşları kalktı, eğlenmiş görünüyordu. “Prens Rhen! Bu ne şevk. Gören de adamlarınız için *endişeleniyorsunuz* sanır.”

“Beni komuta edebileceğim tek bir adamla bıraktın, ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Canın oyun istiyorsa benimle oyna.”

“Pekâlâ.” Boştaki elini gövdemin önünde gezdirdi.

Tırnaklarını hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Sonra acıyı hissettim, sanki saf ateşle beni dilimliyor gibiydi.

Gözlerim karardı ve dizüstü kirli zemine düştüm. Grey'in beni yakalamaya çalıştığının hayal meyal farkındaydım. Bir kolumla karnımı yakaladım fakat yara büyülüydü ve yapacağım hiçbir şey onu durdurmayacaktı. Şimdi damarlarımda ateş dolaşıyordu. Kirişler başımın üstünde dönüyordu.

Karanlığın beni almasını diledim. Unutmayı diledim. *Ölme*yi diledim.

Dizlerimin üstündeydim, Grey'in omzumu kavramasıyla zar zor dik duruyordum, damarlarımda erimiş lav geziyordu.

Kılıcını çek, Kumandan, demek istedim. Buna bir son ver.

İşe yaramazdı. O lanetli odada tekrar uyanır, Grey'in yeni bir kızla gelmesini bekliyor olurdum.

Lilith tepemden konuştu. "Gerçekten o kadar yoruldun mu sevgili prensim? İşkencene son vermemi ister misin?"

"Evet, leydim." Sesim ancak bir fısıltıydı. Kelimelerim yakarıydı. Bir dua. İşkencemin sonu, *benim* sonum demekti ama insanlarımin katlandığı acıya da son vermek demekti. Grey'in özgür kalması demekti.

"*Gerçekten* cömerdimdir, Prens Rhen. Sana merhamet göstereceğim. Bu senin son döngün olacak. Günlerin Kordiyar'ın kalanıyla eşzamanlı geçecek. Bu döngü sona erdiğinde Demir Gül önceki haline dönecek."

Göğümde bir ferahlık çiçeklenmeye başladı, insafsız acının içinde küçük bir rahatlama. Nihayet son döngüm gelmişti. Üç ay daha dayanacaktım ve sonrasında özgür olacaktım. Grey'in tutuşundan kurtulmak istedim ki Lilith'in ayaklarını öpüp minnettarlıkla ağlayabileyim.

"Bu kızla başarısız olup sonsuza dek bir canavar olarak kalmaya mahkûm edildiğinde ne olacak peki?" diye sordu Lilith ardından.

Soru neredeyse kalbimi durduracaktı.

“Seni komuta edebileceğin tek bir adamla bırakan ben değildim,” dedi ve sesi birbirine sürtünen binlerce bıçağa dönüştü. “Kordiyar’ı sefalet ve dehşete ben sürüklemedim. İnsanlarını yok eden de ben olmayacağım.”

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Tamamen yeni bir döngü için ağlamak istiyordum. Yakıcı acı başıma ulaşmış, gözlerim yıldızlarla bulutlanmıştı.

“Sen sorumlusun,” dedi korkunç sesi solarak. “Sen, Rhen. Hepsini sen yok edeceksin.”

ALTINCI BÖLÜM

HARPER

Kaçmayı planlıyordum.

İyi gitmiyordu.

Yatak odası kalenin geri kalanı kadar gösterişliydi ama çelik bir hücreden farkı yoktu. Kilidi kırmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu, zaten nasıl yapıldığına dair bir fikrimde yoktu ya. Yine de birinci adımın “sivri uçlu, metal bir şey bul” olması gerektiğine emin gibiydim ve o konuda da çoktan başarısızlığa uğramıştım. Tuvalet masasında saç tokası yoktu ama makyaj yapmak istersem bir sürü kozmetik malzeme, kurdele ve kokulu losyonlarla dolu şişeler vardı.

Belki daha sonra.

Ağır ayakucu battaniyeleri ve saten çarşafarla kaplanmış dört direkli karyola devasaydı. Her şey pembe ve beyazdı, her yere minicik çiçekler işlenmişti; yatak örtüsünün kenarındaki çiçeklerin taçyapraklarını minik mücevherler oluşturuyordu. Süpürgelikler boyunca emeklemiştim fakat hiçbir yerde gizlenmiş elektrik prizi yoktu. Pencerelelden ışık giriyordu ama

duvarlarda da yağ lambaları sıralıydı. Banyoda su vardı –Tanrı’ya şükür– ve bu da bir sistemi gerektiriyordu. Dolu, buharı tüten küvet yeni doldurulmuş gibiydi, gerçi buharlar bir saatte fazladır tütüyordu, ya bu da “lanetin” bir parçasıydı ya da bir yerlerde ısıtıcı vardı.

Başka bir kız için odanın en güzel yanı dolabı olurdu. Kendi başına yatak odası olabilecek kadar genişti ve duvardan duvara yüzlerce elbise uzanıyordu. İpek, tafta ve danteller her taraftaydı, gökkuşağındaki tüm renklerde kumaş vardı. Dolabın arkasında, küçük bir pencerenin altında beş çekmeceli bir komodin duruyordu. Orada saç tokası ya da yedek anahtar takımı bulmayı ummuştum ama hayır.

Bir sürü mücevher vardı.

Pırlantalar, safirler, zümrütler güneş ışığında parlıyordu; her parça bana pahalı mücevhercileri hatırlatan küçük saten yastıklara yerleştirilmişti. Küpeler. Bilezikler. Gerdanlıklar. Yüzükler. Her tarzdan, büyük ve şatafatlıdan sade ve narinlere. Bunlar gerçek gibi görünüyordu ve... pahalı.

Annemin kendi alyansını babamı beladan kurtarmak için rehin verişini hatırladım ve göğsümü öfke doldurdu.

Rhen’in onun hastalığıyla bir ilgisi yoktu, babamın kötü seçimleri ya da “iş arkadaşlarıyla” da öyle, yine de bu oda yüzüme atılmış bir tokat gibi hissettiriyordu.

Düşünme yetimi ele geçirmeden öfkemi yuttum.

Kimilda Harper.

İkinci çekmeceye her biri mücevherlerle donatılmış üç tane halka vardı. Taçlar. Eh, elbette taçlar olacaktı.

İç çekip üçüncü çekmeceyi açtım. Giysiler vardı ama bunlar, o raflar dolusu elbiseden daha kullanışlıydı. Deri şeritli binici pantolonları, örgü süveterler, ince, hafif içlik tişörtler.

Yıpranmış kotumu ve yırtık pırtık kazağımı düşündüm. Buradan at sırtında çıkacaksam daha iyi giysilere ihtiyacım vardı.

Çekmeceden bir binici pantolonu çektim, sonra bir tişört ve koyu yeşil, hafif bir süveter. Süveterin yolları ve kolları boyunca deri ipler vardı, kolayca giydim.

Dördüncü çekmece uzun, kalın yünlü çoraplarla doluydu. Ayaklarıma çorap giydim, ödünç aldığım botları bağladım ve hançeri yeniden belime taktım.

Hançer. O da bulmacanın oturmayan bir parçasıydı. Eğer bana zarar vermek istiyorlarsa neden hançeri elimde bulundurmama izin vermişlerdi?

Eğer zarar vermek *istemiyorlarsa* neden beni bu odaya kitlemişlerdi?

Anlayamıyordum. Her halükârda buradan çıkmam gerekiyordu.

Ancak buradan gerçekten çıkmanın tek yolu pencereydi. Ahırın ve güneşin aydınlattığı ormanın görüntüsü çarpıcıydı; iki kat aşağıdaki zeminin berrak görüntüsü de öyle. Elbiseleri birbirine bağlayıp ip yapmadığım takdirde, vücudumun da buna dayanabilmesi şartıyla tabii, buradan hiçbir yere gidemezdim.

Sabah boyunca yiyeceklerden kaçınmışım fakat sıcak çörekler ve balın kokusu odayı dolduruyordu. Önceki geceden beri yemek yememişim fakat ilaçlı olabilecekleri korkusu beni durduruyordu. Botlarla yatağa yattım ve düşündüm.

Tek düşünebildiğim şey yemekti.

Nihayet temkinli bir ısırik aldım.

Çörek ağzımda dağılıyordu. Bal ılıktı ve dilimde yumuşaktı. Peynir tamamen erimişti. Bu, kesinlikle hayatım boyunca tattığım en iyi yiyecekti.

Hiçbir şey olmadı, böylece karnımı doyurdum.

Baştaki paniğim solmuş, yerini soğuk bir kararlılığa bırakmıştı. Artık odadan çıktığımda bu adamlardan kaçabilirdim.

Cebimden Jake'in telefonunu çıkardım. Sinyali düzinelerce kez kontrol etmişim, hâlâ aynıydı: Hiçbir şey çalışmıyordu.

Ekrana göre öğlen olmuştu. Rhen öğlen geleceğini söylemişti.

Kaslarım katı ve gergindi, hızlı koşamayacaktım ama onu şaşırtabilirdim. Sandalyeyi kapının yanına taşıdım ve kendimi üzerine bıraktım.

Bu yalnızlık beni endişelenmek dışında hiçbir şey yapamaz hale getirmişti. Eğer Jake o işten sıyrılabilirdiye şu an bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmiş olmalıydı.

Eğer sıyrılamadıysa...

“Ah, Jake,” diye fısıldadım ekrana. “Keşke seni görebilseydim.”

Telefon kesinlikle hiçbir şey yapmayarak yanıt verdi.

Onu görmemin tek yolu var, diye düşündüm. Fotoğraf galerisi uygulamasına tıkladım. Kendini çekmeyi seven biri olduğu söylenemezdi –sosyal medya hesabının olduğunu bile sanmıyordum– ama annem istediğinde onunla fotoğraf çekilirdi.

Beni hatırlamanızı istiyorum, derdi annem hep. Buna karşı çıkmanın bir yolu yoktu.

Tabii ki son çekilenler Jake ve annemin fotoğraflarıydı. Artık yataktan pek çıkmıyordu, bu yüzden Jake onun yanına yatmış, yanağına şapşal bir öpücük konduruyordu. Koyu renk, kıvrıkcık saçları fazla uzundu, gözlerine düşüyordu ve annem çelimsiz elini onun çenesine koymuştu. Annemin gözleri kameraya bakmak için dönmüştü; koyu renk, zayıf saçları da yastığın üzerine saçılmıştı.

Keşke bilebilseydim. Keşke iyi olduklarını bilebilseydim. Boğazımdaki yumruyu sertçe yuttum ve hızlıca sonraki fotoğrafa geçtim. Annemin bir başka fotoğrafı. Ve bir tane daha. Sonra annem ve ben, kollarım onun etrafında, omzuna sokulmuşum. Televizyon izliyorduk, yüzümüze pembemsi bir ışık vurmuş. Jake’in bu fotoğrafı çektiğini bile fark etmemiştim.

Geç. Jake ve ben kameraya yüzümüzü ekşitiyoruz. İşten sonra onu neşelendirmeye çalışıyorum.

Geç. Jake yüzünü bir başka adamın boynuna gömmüş, gözleri kapalı ve dudakları bunun arkadaşı bir öpücük olmadığını anlamama yetecek kadar aralanmış.

Parmaklarım ekranda donup kaldı. Diğer adam siyahiydi, koyu kahverengi teni ve kısa kesilmiş saçları vardı. Kameraya tembel tembel gülümsüyordu. Mutluydu. Bakışları nazikti. Fotoğrafın açısına bakarak çekenin o olduğunu söyleyebilirdim.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

Yavaşça ekranı kaydırıp sonraki fotoğrafa geçtim.

Yine birlikelerdi, aynı kıyafetlerle. Jake'in başında ters taktığı bir beyzbol şapkası vardı, kolu adamın boynundaydı.

Mutlu görünüyordu. Onu en son ne zaman mutlu gördüğümü hatırlamıyordum.

Fotoğrafın çekildiği tarihi görmek için üzerine tıkladım.

Geçen hafta. Jake bana kimseden bahsetmemişti, belki bir gecelik bir şeydi. Küçük bir aksiyona girdi diye kardeşi suçlayacak değildim. Muhtemelen biraz gerginliğini azaltma ihtiyacı duyuyordu.

Ama *hiçbir şey* söylememiş olması garip hissettiriyordu.

Geç. İkisinin bir başka fotoğrafı, başka bir gün. Jake gülüyordu, gözlerini kapamıştı. Diğer adam sırtıyordu.

Geçmeye devam ettim. Daha çok fotoğraf. Bir sürü.

Birlikelerdi, *aylardır.*

Kalbim şimdi gümbürdüyordu. Jake biriyle birlikte olduğunu hiç söylememişti. Bir kez bile. Hiç.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Önemi olup olmadığını da bilmiyordum. Hâlâ odada kilitliydim. Jake yararlanmış olabilirdi. O...

Soluğum kesildi. Böyle düşünüp duramazdım. Dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu.

Titreyen nefesimle Jake'in mesajlarına tıkladım. Daha önce

hiç hayatına burnumu sokmuşluğum olmamıştı ama yapacak başka şeyim yoktu.

Ekranda dört mesaj görüşmesi duruyordu.

Lawrence, Jake'in "patronu." Kaşlarımı çattım.

Annem.

Ben.

Noah.

Noah. Tıklamamalıyım.

Tıkladım.

Son mesajlaşma işten bir saat önceydi.

Noah: Vardiyam 7'de bitecek. İyi misin?

Jake: Evet. O zamana bitirmiş olurum.

Noah: Lütfen bana ne yaptığını söyle.

Jake: Söyleyeceğim. Yakında.

Noah: Dikkatli ol lütfen. Söz mü?

Jake: Söz.

Noah: Seni seviyorum.

Jake: Ben de seni seviyorum.

Seni seviyorum. Birini mi seviyordun? Jake âşık mıydı?

Keşke bilseydim. Keşke daha fazlasını bilebilseydim. Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim. Birbirimize her şeyi söyledik. En azından ben ona söyledim. Babam, Lawrence'a bulaştığından beri arkadaşlık kurmamız imkânsız hale gelmişti ve annem artık zamanının çoğunda uyuyordu. Bunca zamandır sadece Jake ve ben vardık.

Kapı kilidinde bir anahtar şıngırdadı.

Soluklarım hızlandı. Geri dönmüştü.

Kilit açıldı. Kapı gıcırdayarak aralandı.

Hançeri çekip öne atıldım. *Bıçakla ve koştan* daha teferruatlı bir planım yoktu, ama o kadar ilerleyememiştim bile. Bir el kolumu kenara attı, biri ayak bileğimi yakaladı ve ben daha dengemi bulamadan ahşap zemine çarptım. Hançer bir tarafa fırladı, Jake'in telefonu diğer tarafa.

Rhen'e bakmıyordum. Grey'e bakıyordum.

Hançeri alıp önümde tutmak için yuvarlandım ama pesimden gelmiyordu. Kapı aralığından kımıldamamıştı. Kalbim kulaklarımda atıyordu ama onun nefesi bile hızlanmamıştı.

"Bana bir daha silah doğrultarsanız," dedi, "sonuçlarından hoşlanmayacağınıza epey eminim."

Hançeri tutan elimi sıkılaştırdım. "Demir sopayla da idare etmişliğim vardı."

"Ah, evet. Sopa." Odayı işaret etti. "Söyleyin: O sonuçtan memnun kaldınız mı?"

"Ne istiyorsun? Rhen nerede?"

"Rahatsız." Gözleri sola kaydı, beni geçti ve altı adım uzak-taki Jake'in telefonuna gitti.

Kalbim durdu. Jake ve annemle olan tek bağlantım oydu. Bir çeşit bağlantıydı işte.

Telefona doğru hamle yaptım fakat Grey benden daha yakındı ve buna mücadele bile denemezdi. Ben daha yarı mesafeyi aşamadan o ekrana kaşlarını çatıyordu.

Karşısında doğruldum, hançerin ucu ona doğru dönüktü. "Onu bana geri ver. Hemen."

Sesim öfke ve korku doluydu, hazır olmadığım kadar. Gözleri benimkilerle buluştu. Bu kadar yakından bakınca boynunda bıraktığım izlerin kızgın bir kırmızıya dönüştüğünü görebiliyordum, öncekinden daha kötülerdi. Güzel. Enfeksiyon kaptıklarını umuyordum.

Aramızda duran hançere göz attı ve kaşları bir parça kalktı. "Bunun için benimle dövüşür müydünüz?"

Ses tonu buz kadar soğuk, çelik kadar sertti. Rhen centilmen ve düşünceli görünüyordu. Bu adam öyle değildi. O, şiddet adamıydı.

Hançeri tutan elimi sıktım. "Evet. Dövüşürdüm."

Hiçbir uyarı vermeksizin eli fırlayıp bileğimi yakaladı. Nefesim kesildi, kendimi geri çektim.

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Artık sizi hafife almamam gerektiğini biliyorum."

Misinin ucundaki balık gibi çırpınıyordum ancak adam kılını kıpırdatmıyordu. Nefesim kulaklarımda yankılanıyordu. Ne *aptalım*. Döndüm, pantolonunun ağına indirmek için dizimi çektim.

Benim hareketimle aynı anda adımını attı ve bana açık vermedi. Ardından beni yerime sabitlemek için kolumu kaldırdı. O anda suratımın ortasına bir tokat indireceğinden ya da kafamı koparacağından emindim, sonra, "İşte," dedi. "Bunlara hiç gerek yok. Onu alabilirsiniz."

Sesi sakın, duruşumuzla tamamen tersti. Kalbim beynimde zonkluyordu, telefonu bana doğru tuttuğunu fark etmem bir saniyemi aldı.

Boştaki elimle onu yakalayıp cebime attım. Rahatlamayla iç çekmek istiyordum.

Aynı zamanda kolumu başımın üzerinde tutuş şekline de inlemek istiyordum.

Yavaşça kolumu indirdi ama tutuşunu gevşetmedi. "O aletler burada işe yaramaz."

"Umurumda değil. Bırak beni."

Bırakmadı. Bunun yerine hançeri tutan elime merakla bakmaya başladı.

"Kes şunu." Onu geri itmek için bileğini yakalamaya çalıştım. "Onu alamazsın."

“Almıyorum.” Hançeri elimden kopardı, kendi elinde çevirdi ve kabzayı avucuma bastırdı, ucu şimdi aşağı dönüktü. “Bu şekilde.”

Bakakaldım. “Ne?” dedim şaşkın şaşkın.

“Hançeri o şekilde kullanırsanız muhtemelen elinizi kaybedersiniz.”

“Ben... Ne?”

Ben kavrayışı yüzünden çırpınıyormuşum gibi değil, normal bir konuşmanın ortasındaymışız gibi konuşuyordu. “Hızlı dövüşüyorsunuz. Biraz tekniğin işinize yarayacağını düşündüm.”

Beni öldürmeyecekti. Kalbim sakinleşmeye başladı.

Bileğimi çevirdi ve kabzayı göğsümün ortasına koydu, sivri ucu kendine doğruydı. “Gördünüz mü? Şimdi bir saldırgan sizi yakaladığında savunmanız olacak. Şanslı olsaydınız beni tam da hançerinizin ucuna çekebilirdiniz.”

Ağzım kımıldıyor fakat hiçbir ses çıkmıyordu. Etkilenmeli miydim, öfkelenmeli mi karar veremiyordum. “Şimdi yapsam olur mu?”

Gülümsedi ve gözleri gerçek bir neşeyle aydınlandı. “Belki bir dahaki sefere.”

Sonra geriye doğru bir adım atıp beni bıraktı. Dehşetle neşe arasında bir yerde, nefes nefeseydim. Hançeri düşürmem mucizeydi.

Grey parlak öğlen güneşinin odaya dolduğu pencereye doğru başını salladı. “Akşam yemeği karanlık çökünce servis edilir. Majesteleri o zaman sizin için geri dönecek.”

Kendimi başımı sallamaya zorladım. Yutkundum. Konuştum. “Tamam. Peki.”

Sonra gitti. Ve kapı tekrar kilitlendi.

YEDİNCİ BÖLÜM

RHEN

Alevlerle dolu bir mideyle uyandım. Vücudum parçalanmış gibiydi.

Elimi karnıma götürdüm. Bandaj yoktu, batan gerginlik yoktu. Lilith deriyi bozmamıştı. Bazen acının tamamen sihirden oluşması daha kötüydü. Sihrin iyileşmesi daha uzun zaman alıyordu.

Çıtırdayan ateş odaya gölgeler salıyordu. Büyük salondan gelen müzik, yavaş bir flüt melodisi, akşam yemeğine bir saat kaldığını söylüyordu. Yatak odamdaydım, pencereden gelen erken sonbahar meltemi yüzüme vuruyordu.

Ayrıca yalnızdım.

Kendimi doğrulmaya zorladım fakat acı vücudumda sıçrayıverdi. Dişlerimin arasından tısladım ve Lilith'in öğüdünü hatırladım. Son döngü olacağını söylemişti; bunun beni rahatlatması gerekirdi ama o, bunu işkencenin daha kötü bir haline çevirmeyi başarmıştı.

Kolumu karnıma dolayıp oturdum. "Grey." Sesim sanki şömineden kül yemişim gibiydi.

Grey kapı aralığında belirdi. "Emredin, lordum?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ne oldu?"

Yan sehpayaya gidip bir şişenin ağzını açtı. O doldururken kırmızı sıvı ışıkla parlıyordu. "Lilith arenaya geldi."

"Onu hatırlıyorum." Öne uzandım. Acı, hareketimle biraz durulmuştu. Grey'in boğazındaki izler kararmış, kabuk bağlamıştı. "Ben düştükten sonra sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Bardağı uzattı, aldım. İlk yudum boğazımı yakmıştı, sonra da midemi, ama bu acıyı memnuniyetle kabul ettim çünkü diğer acıyı uyuşturacaktı.

Grey kendine doldurmada. Asla doldurmazdı. Bir zamanlar Kraliyet Muhafızları için içki içmek yasaktı, ama şimdi umursayan kimse kalmamıştı.

Yine de teklif etsem reddederdi. Bu yoldan daha önce de geçmiştim.

"Kızı kontrol ettin mi?"

Başını salladı. "Ettim."

Bu sabah ben kapıyı kilitledikten sonra öfkeyle kapıyı yumruklamasını beklemiş, bunun yerine öfkeli bir teslimiyet ve sessizlikle karşılaşmıştım. "Seninle konuştu mu bari?"

"Hançer çekti, şu hepsinin taşıdığı aletlerden biri için dövüşmeye hazır görünüyordu."

İçimi çektim. Elbette. "Başka bir şey?"

"Enteresan biri."

Gözlerimi kırıştırdım. Bu, Grey'in kızlardan herhangi birini tarif ederken kullandığını duyduğum kelimelerden değildi. "Enteresan mı?"

"Oldukça fevri ama köşeye sıkıştırılsa ölümüne dövüşür sanıyorum. Eğer istediği bir şey varsa."

İşte bu *gerçekten* enteresandı.

Eve gitmekten başka bir şey istemediğini hesaba katarsak aynı zamanda üzücü.

Benden *şimdiden* korkuyordu. Bu, beklenmedik bir şeydi. Hele canavarı görene kadar beklesindi.

Düşünceler bir işe yaramıyordu. Bardağı boşalttım. Grey doldurmak için hareketlendi fakat elimi savurup onu durdurdum. Hareket etmem gerekiyordu.

Grey duvarın karşısında beklemek için geri çıktı, sağ eli sol bileğini kavramıştı. Onda bir değişiklik vardı. Anlamak bir dakikamı aldı. Tüm silah takımı üzerindeydi, uzun hançerinden fırlatma bıçaklarına, ön kollarını koruyan çelik kenarlı kol zırhlarına kadar.

Senelerdir tüm silah takımını kuşanmamıştı. Kale topraklarını nadiren terk ediyorduk ve burada tehdit oluşturabilecek kimse yoktu. Bardağımı doldururken gülümsedim. "Kız seni korkuttu mu Kumandan?"

"Hayır, lordum."

Sesi düz, yapmacıksızdı. Onu oyuna getirmeme asla izin vermezdi.

İçki içmeyi reddetmesi gibi bu yönü de işine sarsılmaz bağlılığından geliyordu. Kışkandığım bir şeydi, aynı zamanda nefret ettiğim bir şey. Bir arkadaş ya da dert ortağı değildi. Olabilirdi belki, bir zamanlar, lanet farklı bir şekilde başlamış olsaydı. Yükümlülüklerimde başarısız olmasaydım... ve o da kendininkilerde.

İkinci bardağı bitirdim. Ona içmesini emredebilirdim. O zaman itaat ederdi.

Ama yapmasını *emretmek* zorunda kalacaksam içki arkadaşının ne eğlencesi vardı ki?

Grey başlarda da böyleydi, lanet ikimizi birlikte bu cehenneme hapsedmeden önce. Sonra kanıtlaması gereken bir şeyler varmış gibi hissetmişti. Emretsem dişlerinin arasında yanan kömürler taşıyabilirdi. Böyle bir şeyi aklımdan geçirmediyim ya da geçirmeyeceğim için şanslıydı.

Düşünce yüzümü ekşitmeme sebep oldu. *Öncesini* düşünmeyi sevmiyordum çünkü çok fazla düşünce aklıma üşüşüyordu, ta ki kayıpların ve üzüntünün ağırlığı kendimi surlardan atmak istememe sebep olana kadar. Ama Grey pek çoğunu atlatmıştı.

Grey, bana taze su getir.

Hayır, taze su dedim. Gerekirse şelaleden getir.

Grey yemeğim soğudu. Bana mutfaktan yenisini getir.

Grey, yemeğim çok sıcak. Aşçıya söyle, daha iyisini yapmazsa ellerini koparıp getirmeni emrederim. Söylediklerime inanmasını sağla.

Grey, Aronson Dükü ordusundaki adamların tüm günü yiyecek ya da su olmadan geçirebileceklerini, ardından günbatımında yapılacak bir kılıç dövüşünü kazanabileceklerini söylüyor. Sen de bunu yapabilir misin? Göster bana.

Grey bunu yapabiliirdi. Yapmıştı da. Denerken neredeyse ölecekti.

Bir bardak daha doldurdum ve bir yudum aldım. "Grey, yapman gereken şeyler var."

"Emredin, lordum."

"Ben değişmeye başladığımda, beni öldürmeni istiyorum, hâlâ şansın varken."

Bunu ona daha önce de emretmiştim. Bazen işe yarıyordu. Bazen yaramıyordu.

Ama bu sefer farklıydı.

Şu an kelimelerimi tarttığını bilecek kadar çok izlemiştim onu. "Leydi Lilith bunun son şansınız olduğunu belirttiyse, bu, sizin gerçek ölümünüz olur lordum, yeni bir başlangıç değil."

"Biliyorum."

"Sizi korumaya yemin ettim," dedi. "Yeminimi bozmamı emredemezsiniz."

“Edebilirim,” dedim kızgınlıkla, sonra vücudum bu hareketimi protesto edince acıyla yüzümü buruşturdum. “Ve ediyorum.”

“İnsanlarınızı onları yönetecek birinden mahrum bırakacaksınız.”

Bardağı çarpmak istiyordum. “Onları yöneten biri *şimdi* de yok, Grey. Eğer bu bizim son döngümüzse daha fazlasını katletmeyi riske alamam. Bunu reddediyorum.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Yapacaksın,” dedim.

“Canavarı ormana çekebilirim. Onu insanlardan uzak tutabilirim. Bir sürü döngüde başarılı oldum.”

Onu. Canavarı. Sanki ikimiz de benim neye dönüştüğümü bilmiyormuşuz gibi. Neler yapabileceğimi görmemişiz gibi.

“Gümüş cehennem adına, Grey. Beni insanlardan *sonsuza dek* uzak tutmaya hazır mısın?” Pencereye, ileride gün ışığıyla aydınlanan ahır işaret ettim. “Hayatının geri kalan *her gece-sinde* dörtнала at sürmeye hazır mısın?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Ölmeye hazır mısın Grey?” diye üsteledim. “Çünkü bu yolun sonunda olan tek şey bu. Eminim. Bu, hiçbir zaman bozulabilecek bir lanet olmadı. Bu bir ölüm cezası. Gerçek lanet, bir kaçış yolu bulabileceğimiz düşüncesiydi.”

Gözleri savunmaya yakın bir şeyle çaktı. “Ama hâlâ kaçış yolu bulabiliriz.”

“Değişimin belirtileri görülmeye başladığında hâlâ başarılı olmamış olursam yapacaksın, Grey. Hızlı gerçekleşebilir, bu yüzden sana bu emri *şimdi* veriyorum. Seni emrinden azat ediyorum.”

“Yani son döngünüzü ne kadara indirmiş oluyorsunuz? Altı hafta mı? Sekiz?”

“O zamana kadar bu laneti kıramamış olursam, bir kez yaratığa yenildiğimde artık ümit kalmayacak.”

Sesi şimdi soğuktu, rahatsız. “Peki ya bittiğinde? Sonrası için emirleriniz var mı?”

“Kendine yeni bir hayat bul. Kordiyar’ı unut.”

“Kolay bir görev olacağına eminim.”

“Grey!” Bardağı yatağın yanındaki masaya öyle sert çarptım ki altı kırıldı ve mermer zemine fırlayıp tıngırdadı. “Bu, benim son şansım. Sana burada hiçbir şey sunamam. Hükmedeceğim bir krallık kalmadı. Yaşayacak hayatım kalmadı. Hiçbir şey. Sana korku, acı ya da ölüm sunabilirim; ya da özgürlüğünü. Anlıyor musun?”

“Evet.” Grey çıkışım karşısında kımıldamadı. “Ama bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Burada önemli olan tek şey sizsiniz. Ancak siz bu laneti bozabilirsiniz. Sizi sevecek bir kadın bulmalısınız. Siz, ben değil. Leydi Lilith beni tekrar öldürmeye kalksa ona izin vermenizi isterdim.”

“Onun daha fazla zarar vermesini izlemeyeceğim, Grey.”

“Her halükârda en zayıf noktanızı bulacaktır.”

Başımı çevirdim. Bir zamanlar kırılğanlığımı dışarı vurduğu için onu cezalandırırdım.

Şimdi utançtan başka bir şey hissetmiyordum.

Karanlık, gökyüzüne tırmanmaya başladı. Gözlerine baktım. “İtaat edeceksin, Kumandan.”

“Emredersiniz, lordum.” Tereddüt etmedi. Söylemesi gerekeni söyledi.

İçimi çektim. Bunlardan öyle yorulmuştum ki.

Son bir döngü.

Kırık bardağı şömineye fırlattım. Parlayıp solan binlerce kıvılcıma bölündü.

“Akşam yemeği için giyinmeliyim. Son kez oyunumuzu oynayalım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HARPER

Pencereden çıkıyordum.

Aynı zamanda çok düşünmemeye çalışıyordum çünkü düşünürsem panikleyecek ve fikrimi değiştirecektim.

Kalenin dışından bakınca arka duvar boyunca uzanan ahşap sarmaşık kafesler fazla uzun görünmüyordu, fakat buradan bakınca tek görebildiğim gelecekteki ortopedik vücut alçımdı. Ya da tabutum.

Her bir kafesin çerçevesine çiçekler ve sarmaşıklar tırmanıyor, düzenli bir şekilde pencerelerin aralarını dolaşıyorlardı. Pencerelerin çoğu, bunun bir önemi kalmamasına yetecek kadar geniş yer kaplıyordu, boyum üç metre değildi. Fakat banyo ve giysi odasının pencereleri birbirine epey yakındı ve kafes neredeyse ulaşabileceğim uzaklıktaydı.

Pencere pervazında kıpırdandım ve gözlerimi yerden uzakta tuttum. Bu, yaptığım en gözü kara şeydi.

Dur. Hayır. Yaptığım en gözü kara şey, sokaktaki bir adama bisiklet demiriyle saldırmaktı. Yani sanırım bu da idare ederdi.

Dolapta bir çanta bulmuş ve içini fazladan süveter ve tepsideki diğer şeylerle doldurmuştum. Ama odadan çıkamazsam bunların hiçbirinin yararı olmayacaktı.

Ve odadan şimdi çıkmazsam bir dahaki sefere beni başka bir yere, kaçma şansımın olmayacağı bir yere kilitleyecekleri de acı verici ölçüde açıktı.

Nefes alıp verişlerim zayıflamıştı. Kafes ulaşma mesafemden on beş santim uzaktaydı. On beş santim zıplayabilirdim.

Kalbim gümbürdüyor, on beş santim *zıplayamayacağımı* söylüyordu. On metre düşmenin acı vereceğini söylüyordu. Bunu düşünmekle bile aptallık ettiğimi söylüyordu.

Jake beni görse aklını kaçırdı.

Ama sonra annemi düşündüm, muhtemelen yatak odasında ölüyordu.

Birden gözlerim doldu. Gün fazla uzun sürmüştü. Şansım giderek azalıyordu.

Pekâlâ, toparlanmam lazım, dedim. Kol benimle yüzümü sildim. O on beş santim kardeşimi ve annemi tekrar görebilmek için aşmam gereken tek mesafe olabilirdi, burada oturup *ağlayacak* mıydım? Karanlığın çökmesine belki on beş dakika vardı, acele etmeliydim.

Çantanın sapını kontrol ettim, kendimi hazırladım ve zıpladım.

Ellerim ahşaba kapanıp sarmaşıklara dolaştı. Çanta omzumda çılgın gibi sallanıyor, sağ ayağım tutunacak bir yer arıyordu.

İşte! Hoş ve saf bir rahatlık üzerime çökmüştü. Yüzümü sarmaşığa bastırdım, neredeyse hıçkıracaktım. *Teşekkürler.*

Derken ayağımın altındaki tahta kırıldı.

Ve düştüm.

Ve çırpındım.

Ve çığlık attım.

Ama sonra ayağım tutunacak bir yer buldu. Kale duvarından birkaç santim çıkıntı yapan, dekoratif bir taş döşeme. Pencerenin üç metre kadar altında durdum ve sarmaşığa tutundum. Parmaklarım ateşe sokmuşum gibi yanıyordu ve dizlerim çıplak taşlara çarpmıştı ama acı, hayatta olduğum anlamına geliyordu.

Başımda yıldızlar uçuştı ve dehşet verici bir an boyunca bayılacağımı düşündüm.

Hayır. Bayılamazdım. ZAMANIM YOK dedim, vücudum ÇALIŞMAK ZORUNDA.

Tahta kırıldı. Kafes yeniden çökmeye başladı.

Tutmaya, tutunacak bir yer aramaya devam ettim ama kaslarım yeterince hızlı cevap vermedi. Tahta kırılmaya devam ediyordu. Parmaklarım acıyordu. Kol kaslarım yanıyordu. Kafes her yerinden ayrılıyordu. Sarmaşık yanaklarımı çiziyordu. Yere düşüp ölecektim.

Hayır. Yere düşmüştüm ve *yaralanmışım*. Nefes alamıyordum.

Ah, bu fena halde berbat bir fikirdi.

Uzun bir an boyunca çimenlerin üzerinde yatıp daha kötü ne olabilir diye düşündüm: Ölüm ya da o adamların beni bu halde bulması.

Fakat bir süre sonra ciğerlerime hava akın etti ve netliğimi geri kazanmamı sağladı. Canım yanıyordu ama hiçbir yerim kırılmamış gibiydi. Parçalara ayrılan kafes düşüşümü yavaşlatmıştı. Bu, attan düşmek gibiydi ve onu da bugün zaten bir kez yapmıştım.

Sonunda karnımın üzerinde yuvarlanıp ellerimin üzerine kalktım. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Zaman benden yana değildi. Kaçtığım fark edilmeden ahıra gitmeliydim.

Ahıra giden yolu buldum. Elimi uzattığımda Demir hafifçe kişnedi.

“Merhaba dostum,” diye fısıldadım, ılık nefesi avucumu gıdıkladığı an kendimi daha iyi hissediyordum. “Bir yolculuğa daha hazır mısın?”

Ahırın loşluğunda onu eyerledim ve daha önce kaçırdığım bir şey fark ettim: Karşı duvarda, neredeyse zeminden tavana kadar uzanan büyük bir harita. Tepesine muazzam, kıvrımlı harflerle *Kordiyar* yazılmıştı. Dizginleri omzuma attım ve koridora çıktım. Parmaklarımı haritanın yüzeyinde, kurumuş mürekkebin şehirleri belirttiği yerlerde gezdirdim. *Vahşi Diken Vadisi. Hutchins Ocakları. Karakaya Düzlükleri.* Haritanın ortasında, *Gümüş Ay Limanı*’nın yanında süslü bir şekilde boyanmış bir kale vardı.

Harita, Amerika Birleşik Devletleri haritası gibi değildi, orası kesindi.

Arkamda Demir tepinip toynaklarını yere vurdu. Haklıydı, gitmemiz gerekiyordu.

Ormanlara doğru yolumu bulmak gayet kolay olmuştu; bilhassa at, yolu biliyor gibiydi. İzlerimiz karanlık tarafından örtülüyordu ama ağaçların arasında soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Zaman zaman kaleye dikkatli bakışlar atıyordum, peşimizde hiçbir hareket ya da bağırان biri yoktu. Göğsümde adrenalin patlaması kabarmıştı ve atı sakinleştirmek için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Başarmıştık. *Kaçmıştık.*

Aniden kar yağmaya başladı.

Şaşkınlıkla dizginleri çekip Demir’i durdurdum. Nefesim buhar şeklinde çıkıyor, etrafımıza kar taneleri düşüyordu. Beynim bu değişimi algılamak istemiyordu ama yanaklarımdaki ani soğukluğu ya da atın yelesinde birikmeye başlayan karı inkâr edemezdim. Etrafımızdaki ağaçları kar örtmüştü, önümüzdeki yol beyaz bir örtüydü sanki, kar kristalleri ay ışığında parılıyordu.

Arkama baktım. Geldiğimiz yol da eşit miktarda karla kaplıydı. Büyük kar taneleri ağaçların arasından süzülüyordu.

Bu olamazdı.

Demir'i döndürüp kaleye koşturdum. Birdenbire kar kaybolmuştu. Sıcaklık, üşümüş yüzümü yatıştırdı. Demir'in yeleindeki kar taneleri su damlalarına dönüştü.

Kale uzakta büyük bir karaltıydı, ağaçların arasından ateşle aydınlanmış pencereler bana göz kırpiyordu.

Lanetli.

Nefesim hızlanmış, aynı zamanda zayıflamıştı. Müzik enstrümanları karmaşık bir numara olabilir ama havayı böyle aniden değiştirmenin herhangi bir yolu yoktu. Kar makinesi bile hava sıcaklığını bir anda kırk derece düşüremezdi.

Dizginlerin ucunda Demir benimle savaşıyordu, başını sallayıp bir karar vermem için yalvardı.

Lanetli ya da değil, o adamlar beni kaçırmıştı. Kara geri dönüyorduk.

Değişim bir kez daha nefesimi kesti, özellikle buna uygun giyinmediğimi çabucak anladığımda. İnce süveterin altına rüzgâr hücum ediyor, ürpermeme sebep oluyordu. Demir, kar birikintilerinin arasında bir dakika boyunca güçlükle yürüdüktan sonra dizginleri çektim ve çantada daha kalın bir süveter aradım. Parmaklarım soğuktan titriyordu.

Açık arazilere açılmadan önce ağaçlar azar azar incelmışti. Ay büyük ve beyazdı, geniş, el değmemiş kar yığınlarını kış harikalarına çeviriyordu. Kilometrelerce kar uzanıyor, hiçbir tarafta insan işi bir ışık görünmüyordu. Medeniyete dair hiçbir şey yoktu.

Kar burada daha yoğundu, insanların bu yoldan geçtiğini bir noktada belli ederdi. Demir'i tırısı kaldırdım ama vücudum şimdiden yarı donmuştu ve atın yürüyüşü beni eyerde sarsıyordu. Onu sallantılı bir eşkinde gidecek şekilde sıktım.

Soğuk, kaslarımı germeye başlamıştı ve eşkin gittiğimiz süre boyunca hâlâ kimseyi görmemiştim. İki silahlı adamdan ve lanetli bir kaleden kaçmışım ama ulu orta yerde ölecektim.

Tam geri dönmeyi düşünmeye başladığım sırada uzakta turuncu bir parıltı belirdi. Burnuma duman kokusu geliyordu.

Ay ışığında kilometrelerce karlı yolda ilerledikten sonra en azından bir yaşam belirtisi görmüştüm. Umut içimi ısıtan bir sıcaklık sağlamıştı. Demir'i ileri yönlendirdim fakat Rhen'in lanet hakkındaki uyarıları ve Kral Yolu'nda hiç devriyenin olmaması beni ürkütüyordu. İlerlemeye devam ederken düşüncelerim ölü parıltılarını, peri ışıklarını takip eden ve bir daha hiç haber alınamayan insan hakkında masallar fısıldıyordu.

Parıltı, belirgin alevlere dönüştü. Ama gökyüzünü siyah dumanlarla dolduruyordu. Bir an dev bir şenlik ateşi diye düşündüm.

Sonra çığlıkları duydum. Bebek ağlamalarını.

Bu bir evdi. Yanan bir ev.

Dizginleri elime aldım ve Demir'i dörtmala koşturdum.

Gökyüzünden kar girdapları iniyor, ateşin sıcaklığına yaklaştıklarında eriyip yağmur damlalarına dönüşüyorlardı. Yanan yapının ön tarafında ağlayan üç çocuk, hıçkıran bir bebeği tutan kadının arkasına saklanmaya çalışıyordu. Hepsinin üstünde bol pijamalar vardı. Çocuklar karda yalın ayakta.

Orta yaşlı, kızıl saçlı bir adam önlerinde duruyordu, kılıcının ucu kadına dönüktü.

Tekrar dizginleri çekip hâlâ karanlıkla çevriliyken kayarak durdum.

Adam kadına gülüyordu. "Girmemize engel olabileceğini mi sandın? Buralar yakında krallığın olacak." Kükreyen alevlerin üzerinden anca duyabilsem de aksanı Rhen ve Grey'inkinden farklıydı.

Alevler içindeki evin bir yerinden başka bir adam bağırdı. “Çocukları öldür, Dolff. Kadını al.”

“Hayır!” diye çığlık attı kadın geri çıkıp çocuklarını da yanına çekerek.

Adam onu takip etti, ta ki kılıcının ucu kadının göğsüne, tam da ağlayan bebeğin başının üstüne dayanana kadar. Kadın geri gitmeye devam ediyordu. “Bunu yapamazsınız. Bunu yapamazsınız.”

“Ben, bana söyleneni yaparım. Kimbilir? Belki hoşuna gider.”

Başka bir adam bağırdı. “Kızı da al! Ben genç olanları sevirim.”

Kız belki yedi yaşındaydı.

Kadın, Dolff’a tükürdü. “Umarım canavar senin aileni avlamaya gelir.”

Adam bıçağını çekti ve bebeğin ağlayışları tiz bir feryada dönüştü.

Topuklarımı atın yanlarına gömdüm. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Demir anında karşılık verdi. Toynakları zemini parçalıyordu. Biz üstlerine sürerken kadının gözleri büyüdü ve uzaktan da olsa küçük bir çocuğun feryadını duydum, “Bak! Bir at!”

Ardından adama çarptık.

Darbe neredeyse beni yerimden uçuracaktı. Yine de adamın düşüşünü görme zevkine değerci. Kılıcının çeliği parıltılı bir yay çizerek solumda bir yere düştü. Bense sertçe eyere oturmuştum, bir kez daha hamle yapmak için döndüm.

Adam şimdiden doğrulmaya başlamıştı. Şakağındaki bir yaradan kan akıyordu. Tökezledi. *Güzel.*

Geçerken saplama niyetiyle hançerimi çektim ve ucunu aşağı çevirdim. Tek duyabildiğim şey Grey’in aptal sesiydi. *Hançeri o şekilde kullanırsanız muhtemelen elinizi kaybedersiniz.*

Muhtemelen ondan fazlasını kaybedecektim. Topuklarım Demir'in yanlarını fırçaladı ama at zaten dörtnala gidiyordu.

Adam bu sefer hazırlıklıydı. Bıçağı ona savurmak için uzandığımda bacağıma dalış yaptı ve beni atın üstünden çekti. Yerde, düşüşümü hafifletecek otuz santimlik kar olduğu için minnettardım, ta ki adam üzerime sıçrayana kadar.

Bir şekilde hançer hâlâ elimdeydi. Onu kaldırdım ve saplamaya hazırlanarak...

Bamm. Yıldızlar görüyordum. Elinin tersini suratıma indirdiğini anlamak bir saniyemi aldı.

Acıyı algılamaksa ikinci bir saniyemi. Ağzımda kan vardı. Eli tekrar vurmak için gerildi.

Ve ben elimi sırtına indiriverdim. Adam hafifçe sarsıldı ve eli yere düştü.

Onu bıçaklamıştım. *Onu bıçaklamıştım.*

Bir yanım gözyaşlarına boğulmak istiyordu.

Daha karanlık diğer yanım ise kutlamak. *Yaptım. Kendimi kurtardım.*

Adamın yüzü gevşedi ve yana kayıp kara indi.

Başımı kaldırıp baktım. Kadın tepemde duruyordu. Sarı saçları örgüsünden çıkmıştı, hızlı nefesleri gece havasını bulutlandırıyordu. Adamın kılıcını eline almıştı ve ben işini bitiremezsem diye kendisi bitirmeye epey hazır görünüyordu. Kız, bebeği kucağına almıştı. Kundak yaptıkları battaniye kanla lekelenmişti.

Belki kandandı, belki de kardaki o bedenden. Belki çocuğun yüzündeki dehşetten. Ama gerçeklik birden kurşun gibi beni vurdu.

Bu gerçektir.

"Bebek iyi mi?" diye sordum.

Kadın başını salladı. "Battaniyeler kalın. Sadece bir çizik."

Adamlar bağıyordu, sesleri yaklaşıyor gibiydi. “Dolff! Adamım, ne oluyor?”

“Başkaları da var,” dedi kadın aceleyle. “Görecekler. Kaçmalız.” Elini uzattı.

Yakalayıp güçlkle ayağa kalktım.

Ya da kalkmaya çalıştım. Dışarısı buz gibiydi ve sol bacağım işbirliği yapmayı reddediyordu. Dizlerimin üstüne zar zor kalktım.

“Git,” dedim nefes nefese. “Kaç.”

“Hey!” diye bağırdı bir adam. Duman havayı boğmuştu ama sesler çok yakındı.

Kadın çocuğu kucakladı ve önüme geçip çocuklarıyla bana siper oluşturdu.

Bu kadın kucığında bebekle bu kadar gözü pek olabiliyorsa benim vücudum da ayağa kalkabilirdi. Bacağımı çalışmaya zorladım, ardından kadının yanına geçmek için duruşumu değiştirdim.

Karşımızda hepsi silahlı dört adam vardı, hepsi yeşil, siyah ve gümüş giysiler giymişti. İki daha gençti, muhtemelen Rhen ve Grey’den büyük değillerdi. Diğer ikisi daha yaşlıydı.

Biri yarı şahlanıp serbest kalmak için çırpınan atımı tutuyordu.

Arkamızda çocuklar titreyerek ağlıyordu.

Adamların en yaşlısı bana bakıp gözlerini kıstı. “Sen de nereden çıktın?”

“En kötü kâbuslarımdan,” diye çıkıştım.

Eğlenmiş gibi güldü, ardından kılıcını kaldırdı. “Bunu düzeltebilirim.”

Kalbim kafamda zonkluyordu. Bu kadardı. Burada ölecektim.

Rüzgâr ıslık çaldı ve *fıyuvt* diye bir ses duydum. Adamın göğsünde bir ok başı belirdi.

Sonra bir diğeri, tam altında.

Ayaklarımın önüne düştü. Botlarıma ve kara, kan akıyordu. Ufak bir şaşkınlık çılgılığı atıp geri sıçradım.

“Kordiyar Veliaht Prensi’nin emriyle,” dedi tanıdık bir ses, “bu mülkü hemen terk edeceksiniz.”

Rhen ve Grey. At sırtındalardı, tam arkamda. Rhen’in elinde yay vardı, çoktan yeni bir ok yerleştirilmişti.

Kadının nefesi kesildi ve bana daha da yaklaştı. Elleri aniden benimkini kavramıştı ve parmakları titriyordu.

Adamların hepsi kılıçlarıyla hücum edecekmiş gibi bağırıp hareketlendiler.

Rhen’in okları uçtu. Ortadaki adam omzuna isabet aldı. Diğeri bacağına, o kadar hızlıydı ki neredeyse bulanıklıktan ibaretlerdi. Adamlar haykırarak düştü.

Diğer adam tereddüt etti.

“Seni iki kere öldürecek kadar çok okum var,” diye seslendi Rhen. Yeni bir oku yerine yerleştirdi.

Adam dişlerini sıkıp bir adım attı, tam kadına doğru. Kadın kısa bir çığlık atıp arkasına doğru tökezledi ve çocuğu geri itti.

Fiyuvt. Fiyuvt. Adam iki oku da göğsüne isabet aldı ve düştü.

Bu kadardı. Son adam çırpınıp kaçtı.

Hırpalanmış, korkmuş çocukların nefesleriyle bozulan bir sessizlik giyotin gibi indi.

Ve benim nefeslerimle.

Rhen ve Grey’e baktım, yüzleri hâlâ yanmakta olan ateşin karşısında altın rengiydi. Öfkeli görünüyorlardı.

Ayağımın dibinde ölü bedenler, karda ağlaşan çocuklar vardı. Beynim olanları her an kavrayabilirdi ve kavrarsa hıçkırıklara boğulurdum.

Bunun yerine afallamış aklıma tek gelen şeyi söyledim. “Teşekkürler.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

RHEN

Bir dakika geç gelip Harper'ı ölü bulsaydık, lanetin nasıl bir yola gireceğini merak ediyordum.

Kirişe bir ok daha yerleştirip öğrenmeye can attığım için kendime öfkelen dim.

Alevler gökyüzüne doğru dalga dalga yükseliyor, etrafımızdaki rüzgâra ve kara saldırıyordu. Grey'e baktım. "Adamları kontrol et. Bak bakalım kimlermiş."

Grey atından atladı.

Yayı eyerime taktım, ardından Grey'den daha temkinli bir şekilde atımdan indim. Vücudum hâlâ ağrıyordu ve Harper'ın peşinden çılgın gibi at sürmek de pek iyi gelmemişti.

Ruh halimi iyileştirmek için de hiç işe yaramıyordu.

Bu ve Harper'ın sanki bunların hepsine ben sebep olmuşum gibi dik dik bana bakışı.

Grey adamlardan birinin yanında durdu ve tekmeyle onu sırtüstü çevirdi. "Bu adamın bir armas ı var," dedi bana hitaben. "Ama armayı tanımıyorum." Artık Demir Gül'ü o kadar nadi-

ren terk ediyorduk ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Aslında Grey çıkıyordu ama sadece canavarı insanlardan *uzaklaştırmak* için.

Grey sonraki adama gitti ve ceketinin klapasını kenara çekip kemerden bir bıçak çıkardı. "İyi silahlar. Sıradan hırsızlarındakinden iyi, bence."

Küçük çocuk sağımda sızlanıyor, her ona baktığımda çıplak ayaklı kadın rengi solarak onu susturmaya çalışıyordu. Harper'ın elini tutuyor gibi görünüyordu. Giysilerine ve kadının sıkskalığına bakılacak olursa ailenin çalmaya değer pek az şeyi vardı ve şimdi ondan da azı kalmıştı.

Yaklaştığımda kadının nefesi kesilerek karın içine, dizlerinin üstüne düştü.

"Çocuklar," diye fısıldadı ve çocuklar annelerine daha da sokularak onu taklit ettiler. Küçük çocuk kadının omzuna tutunmuştu; kocaman, koyu renkli gözleri bana bakıyordu.

Kadın, Harper'ın elini dürttü. "O, veliaht prens," diye fısıldadı. "Diz çökmelisin."

Harper gözlerime baktı, bakışları temkinli bir meydan okumayla doluydu. "Benim prensim değil."

Onun karşısında durdum. Koyu renk buklelerine kar toplanmaya başlamıştı ve belli ki bu yolculuk için uygun kıyafetlerin yokluğunu hissediyordu. Elleri kurumuş kanla lekelenmişti.

Dudağında da kan vardı, yanağı şişiyordu. Gözlerimi kısıp ona baktım ve çenesini kaldırmak için elimi uzattım. "Hâlâ yaralı olmadığınızı söyleyecek misiniz, leydim?"

Kadının soluğu kesildi ve Harper'ın elini bıraktı. "Leydim," diye fısıldadı. "Beni affedin."

Harper elimi savuşturdu. "İyiym ben."

Yanımızda, oğlan annesinin yanında kardan titrerken nefesi tikanıyordu. Kadına baktım. "Doğrulun. Çocuklara karda diz çöktürmeyeceğim."

Kadın tereddüt etti, ardından başını aşağıda tutarak doğruldu. Gözleri arkamda yanan yapıya her gittiğinde nefesi titriyordu.

"Size borçlandık," dedi. "Neyimiz varsa alın."

"Hiçbir şeyi olmayan birinden bir şey almam," dedim ona. "Adın nedir?"

"Freya." Yutkundu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Majesteleri."

"Freya. Bunlar kimin adamları? Sizden ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum." Sesi titriyordu. "Dedikodular kuzeyde bir istiladan bahsediyor ama..." Sesi kısıldı. "Kız kardeşim ve kocası öldü. Sahip olduğumuzun hepsi... bu..."

İki çocuk ağlamaya başlayıp annelerinin eteğine yapıştılar.

Harper, Freya'ya yaklaştı. "Sorun değil," dedi nazikçe. "Bir çözüm bulacağız."

Suçlayan gözleri bana döndü.

Çözüm bulması gereken bendim belli ki.

"Bir zamanlar buranın kuzeyinde bir han vardı," dedim.

"Orayı biliyor musun?"

Kadın başını kaldırmayı denedi. "Yamru Domuz mu? Evet, elbette ama..." Tekrar alevlere baktı. "Hiçbir şeyimiz yok. Paramız, ödeme yapabilecek hiçbir şeyimiz yok." Çocuğu yanına çekti. Titreyen eliyle yanağına dokundu.

Kız ona sokuldu ve kendi gözyaşlarının arasında konuştu. "Ama birlikteyiz. Hep birlikteyse her şeyin iyi olacağını söylersin hep."

Görünüşe bakılırsa birlikte donarak öleceklerdi. Onları hana götürebilsem bile sonsuza dek orada kalamazlardı. Lilith'in tehdidini düşündüm ve şimdiden hepsini öldürmenin merhamet olup olmayacağını merak ettim, canavar sonsuza dek onları almadan önce.

Kadın ve çocukları öyle sıskaydı ki... Krallığım yoksullaşmıştı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Laneti bozmayı başarsam bile geriye hiçbir şey kalmamış olacaktı.

Harper dik dik bana baktı. “Bakışıp durmanın bir yararı olmuyor.”

Onun bu şekilde babamı payladığını hayal ettim.

Sonra babamın onun yüzüne tokadını indirişini.

Şimdi orada olsaydı muhtemelen tokadı *bana* indirirdi, aynısını yapmadığım için.

Daha bir gündür buradaydı ve ben şimdiden çok yorulmuştum.

“Leydim,” dedim sertçe. “Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?”

“Pekâlâ.” Peşinden gitmemi bekleyerek ağır ağır uzaklaştı, aksayışı belirginleşmişti.

On adım sonra kolunu yakalayıp kendime çevirdim. İnana-mayan gözlerle ona baktım. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” dedi. “Yüzlerce odası olan bir kalen var. Bir iki tanesini onlara veremez misin?”

Kaşlarım havaya kalktı. “Ah, sen kaleden kaçıyorsun ama başka bir kadını senin kaderini yaşaması için bana mı sunu-yorsun?”

“Onları karın ortasında bırakmayı mı tercih ederdin? Ne prensmişsin ama.”

Benden uzaklaşmak için döndü fakat yün ceketini yakalayıp onu durdurdum. “O adamların neden kadının peşinde olduğunu biliyor musun?” Kardaki cesetleri işaret ettim. “Seni öldürmek niyetinde olduklarını biliyor musun? Daha fazlası gelsin ister misin?”

Çenesini kaldırdı. “Ben gelmesem o çocukları tek tek öldüreceklerini biliyorum. Kraliyet adına bu araziye el koymaya çalıştıklarını biliyorum. Sen bu konuda ne biliyorsun?”

“Grey ve ben gelmeseydik o çocukları tek tek öldü...” Birden kalakaldım, ikinci cümlesini yeni kavramıştım. “Ne dedin sen?”

Elimden kurtuldu. "Dedim ki krallık adına bu araziye el koymaya çalışıyorlardı. Bu *sensin*, değil mi?"

"Eğer söyledikleri buysa *yalan söylüyorlarmış*."

Çocuklardan biri dolu dolu, saf bir mutlulukla güldü. Başımı çevirdim.

Grey çocukların üzerinde durması için pelerini karın üstüne sermişti. Onlara komik suratlar yapıyordu. Dört yaşlarındaki küçük çocuk annesinden uzağa bir adım atmaya cesaret etti, diğeri titremelerinin arasında kıkırdadı. "Bir daha yap, bir daha yap."

Grey benim baktığımı görünce gerildi ve anında kendini topladı.

Harper'ın sabrı tükeniyordu. "Donuyorlar," dedi. "İster yardım edersin ister gidersin. Ama *ben* yardım edeceğim."

Freya'nın yanına döndü ve omzundan çantasını çıkardı. "Burada yiyecekler var," dedi titrememeye çalışarak. "Biraz ezilmiş olabilirler ama bu da bir şeydir."

Kadının gözleri Harper'ın yüzünden çantaya gidip geliyordu. "Leydim," diye fısıldadı. "Yapamayız..."

"Yaparsınız." Harper hafifçe sallanarak çantayı verdi. "Al bunu."

Kadın yutkundu ve çantayı sanki içinde zehirli bir şey varmış gibi aldı; çocuklar içini karıştırmaya başlamıştı bile.

"Annel" dedi çocuk. "Tatlı!"

"Yamru Domuz fazla uzak değil," dedim. "Biz atla önden gidip çocuklarla sizin için bir oda ayarlatırız."

Harper sarsılmış görünüyordu. "Bizi yalnız mı bırakacaksınız?"

Onu duymazdan geldim ve kendi pelerinimi çözdüm. "Grey, çocukları iki ata bölüştür." Freya'nın önünde durdum ve pelerini omuzlarına attım.

Kadın şaşkınlıktan kaskatı kesildi ve geri çıkıp başını iki yana salladı. "Majesteleri... Ben... Alamam..."

“Donuyorsunuz.” Büyük oğlanı ata yerleştirmekte olan Grey’e baktım. “Başkumandanım sizi yolda koruyacak.”

Harper olanların hepsini izliyordu, afallamıştı. “Daha şimdi Grey’le önden gideceğinizi söyledin.”

“Hayır, leydim.” Başımı ona çevirdim. “Ben sizi ve kendimi kastetmiştim.”

Ağzını açtı, kapadı.

Şah mat.

Fakat sonra dudakları çizgi haline geldi. “Ama başka at kalmadı.”

“Bir tane var.” Başımı çevirip ısıklık çaldım, gece havasını bölen üç kısa ses. Toynak sesleri yeri dövdü ve Demirbilek dumanların arasından çıktı. At kayıp önümde durdu ve yüzünü sevgiyle omzuma yasladı. Dizginlerini elime aldım ve en sevdiği yeri, yelesinin tam altını okşadım.

Harper’ın gözleri genişlemiş, sonra yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. “Kaçmamış!” Burun köprüsünü okşadı, sonra yüzünü kucakladı. “Güzel numara. Bütün atlar sen ısıklık çaldığında geliyor mu?”

“Hepsi değil,” dedim rahatça. “Sadece kendi atım.”

Gülümsemesi soldu. “Senin... atın...”

“İyi bir seçim yapmışsınız.” Dizginleri çektim ve eyer kayışını yakalayıp üstüne atladım. Ardından elimi Harper’a uzattım.

Bana baktı. Yüzündeki kararsızlık aşikârdı.

Başımın Freya ve çocukları işaret ettim. “Burada kalarak ısınmayacaklar, leydim. Oylanmamalıyız.” Tekrar ona döndüm. “Gerçi, Demir Gül’den kendi yolunuza gitmek için ayrıldığınızı unutmuştum. Yolculuğunuza devam etmeyi mi tercih ederdiniz?”

Bu, Freya’nın dikkatini çekmişti çünkü küçük çocuğu kızın önüne oturturken tereddütlüydü. Gözleri endişeyle benden Harper’a gidip geldi.

Harper da fark etmişti. Çenesini sıktı. "Hayır. Geliyorum."
Ve uzanıp elimi tuttu.

Başka bir yer ve zamanda olsa karda biriyle ata binmek, sessiz bir yolda eşkin giderken sırtımda bir kızın ağırlığını hissetmek beni mutlu ederdi. Hava temiz ve soğuktu ve tenimde kar hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Ama bu gece karnımdaki sihirli yara yanıyor, her adımda sancıyordu. Harper kollarını bana dolamamak için kılıç kemeri tutmuştu, ihtiyacı olandan fazla yaklaşmaya kesin bir ret. Soğuk sessizlik etrafımızı sarıyor, sadece Demirbilek'in yere vuran toynaklarının sabit ritmiyle bozuluyordu.

Sonunda donuk ağrı, sıcak bir bıçak yarasına döndü ve giysilerimin altında terlemeye başladım. Atı yavaşlattım.

"Ne oldu?" dedi Harper. "Burada hiçbir şey yok."

Sesinde bir korku tınısı gizliydi, profilini görmeye yetecek kadar başımı çevirdim. "At yoruldu."

"Sesin daha çok *sen* yorulmuşsun gibi geliyor."

Doğruydı. Ama onun da yorgun olduğunu fark ettim. Nefesleri havada benimkiler kadar sık bulutlar çıkarıyordu. Daha önce durmamı söylemesine inatçılığının mı engel olduğunu düşündüm.

Tıpkı benim inatçılığımın engel olduğu gibi.

"Bela bulmakta yetenekli gibisiniz," dedim ona.

Bir süre sessiz kaldı ama düşündüğünü biliyordum, bu yüzden bekledim.

Sonunda, "Eve gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum," dedi, "ya da en azından bana yardım edebilecek birini bulmaya."

"Kordiyar'da eve gitmenize yardımcı olabilecek kimse yok."

İşaret etmek için elimi kaldırdım. "Ama farklı bir eşlikçi istiyorsanız güneye gitmelisiniz. Demir Gül'den batıya giden yol epey aralıklı çiftlik arazilerine çıkar, gördüğünüz gibi."

"Tek görebildiğim kar, Rhen." Sonra durdu. "*Prens Rhen.*"

Kelimayı iğneleyici bir şekilde söyler gibiydi ama oltaya gelmedim. "Bu mevsimde kar hayli yoğun olur," diye onayladım.

"Şimdi sana *Majesteleri* mi demem gerekiyor?"

"O kadar küçümsemeden söyleyebilirsen."

"Hâlâ neden eve gidemediğimi anlamıyorum."

"Dünyalarımızın arasında bir perde var. Onu geçme gücüm yok."

"Ama Grey'in var."

"Lanet ona her mevsim, bir saatliğine güç sağlıyor. Ne eksik ne fazla." Ona bakmak için döndüm. "Sihir bir zamanlar Kordiyar'da yasaktı. Size yardım edebilecek kimseyi bulamayacaksınız."

Tekrar sessizleşti. Rüzgâr aramızdan süzülüyor, ceketimin altına sızıyordu. Arkamda titredi. Kılıç kemerimdeki parmakları da titriyordu.

Çabucak göğsümdeki bağları çözdüm ve kollarımı yenlerinden kurtarıp ceketini onun sırtına tuttum. "Lütfen, leydim. Üşüyorsunuz."

Bir an sessiz kaldı fakat soğuk yeterince ikna edici olmaydı, çünkü ceketini elimden koparırcasına aldı. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Teşekkürler." Durdu. "Sen de üşüyeceksin."

Şansım varsa donarak ölürdüm. "Daha kötülerini atlattım."

"Gerçekten adamları o kadının evini yakmaları için sen göndermedin mi? Topraklarını alabilesin diye."

"Hayır." Öfkelenememiştim bile. Bir kez dahi düşünmeden öyle yapacağım zamanları hatırlıyordum. Açıkçası, o barbarların benim adıma böyle bir şey yapmalarına bile şaşırırmam gerekirdi.

“Neden kale sıcacıkken burası bu kadar soğuk?”

“Demir Gül—kale ve bulunduğu arazi— aynı mevsimi yaşaması için lanetlendi, tekrar tekrar, ta ki ben...” Doğru sözcükleri aradım. Lanet konusunda konuşmayı sevmezdim. “Ta ki ben bir görevi tamamlayana kadar. Kale topraklarının dışındaki topraklarda zaman daha yavaş geçer ama geçer.”

Ürpertinin nefesinin titremesine sebep olduğu zamanlar dışında Harper arkamda ölü kadar sessizdi. Kar ellerimden uçuşuyor, atın yelesinde birikiyordu.

“Leydim,” dedim, “hâlâ titriyorsunuz. Mesafenizi korumanıza gerek yok.”

Aramızdan rüzgâr esti ve sessiz reddini vurguladı.

“Gidecek fazla yolumuz kalmadı,” diye ekledim. “Eğer...”

Öne doğru hareket etti ve kollarını öylesine ani belime kaydırdı ki birden afalladım. Başı sırtıma düştü. Vücudu sarsıldı ve ceketi ikimizin de üstüne çekti.

Tutuşu acı verecek derecede sıkıydı ama kımıldamadım.

Elbette bu güvenden çok havadan kaynaklanıyordu. Ama vücudu ısınıp arkamda rahatlarırken *biraz* güvenin de işlediğini anladım. Bu düşünce bana umut vermişti, az da olsa.

Tutuşunu değiştirence tısladım ve bileğini yakaladım. “Birkaç santim yukarıdan, leydim. Sizin için sakıncası yoksa.”

Ellerini kaydırdı. “Neden? Yaralandın mı?”

“Hayır,” dedim. “Eski bir yara.”

Yalanı hemen kabul etti fakat bundan hoşlanmamıştım. Bu ânı kazanmak, diğer kadınları yalanlar ve boş vaatlerle kazanmaktan bin kat daha tatmin ediciydi. Karanlıkta, birlikte, bir atın sırtında. Laneti unutup bu ânın dışındaki hayatımı unutma düşüncesi kışkırtıcıydı.

“Biz gelmemiş olsaydık,” dedim sessizce, “ne yapardınız?”

“Kılıçlarını gördün mü?” dedi sırtıma doğru. “Eminim ölmüş olurdum.”

Sesi öyle samimiydi ki beni güldürdü. "Ondan bile kaçmanın bir yolunu bulacağınızı düşünmeye başladım. Grey fark etmeden Demir Gül'den nasıl kaçmayı başardınız?"

"Sarmaşık kafeslerinizi görmediğini farz ediyorum."

"Kafeslere tutunarak mı indiniz?" Ata bile zor biniyordu. Çılgındı, orası kesin. "Pencerenin altında bile değildi!"

"Emin olabilirsin, yere düştüğümde bunu ben de anladım."

Onu silahşorlardan oluşan bir grubun önünde, yanan bir evin karşısında bulmama şaşmamak gerekirdi. Bir sonraki sefere karşısında muhtemelen bir ordu olacaktı. "Sizin gibi yaralı biri zıplamayı..."

"Ben yaralı değilim!"

"Nesiniz öyleyse?" diye sordum. "Gurur ve inkâr arasında fark vardır, leydim."

Hiçbir şey söylemedi ama sessizliği öfkeden ziyade teslimiyet gibiydi. Bir yanım geri çekilmesini bekliyordu ama yapmadı.

"Serebral palsim var," dedi sessizce. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben doğduğumda bir şeyler yanlış gitmiş. Kordon boğazıma dolanmış ve doğum kanalına sıkışmışım. Yeterince hava alamamışım. Bu da beynimde sorunlara yol açmış. Bazı kaslar hemen gelişmemiş."

Durdu fakat devamının geleceğini hissettim, bekledim.

"Herkesi farklı şekilde etkiler," dedi. "Kimisi yürüyemez ya da konuşamaz ya da tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalırlar. Küçükken daha kötüydim, sol bacağımı düzeltmek için ameliyat olmak zorunda kaldım. Denge konusunda hâlâ sorun yaşıyorum ve aksayarak yürüyorum ama gerçekten şanslıyım."

Kaşlarımı çattım. "Şans için alışılmışın dışında bir tanım-lamanız var."

Gerildi. "Sonsuz yiyecek ve şarap stokuyla kalede yaşayıp kendine *lanetlenmiş* diyen biri gibi konuştun."

Dikleştin, gururum incinmişti. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Ve *sen* de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Şimdi rahatsızlık verici bir sessizlik çökmüştü.

"Soluklanabildiniz mi?" dedim sonunda.

"Evet. Sen?"

"Evet." Başka tek kelime etmeden atı eşkin gitmesi için tekmeledim.

Tüm o keskin sözlerine rağmen hana ulaşana kadar beni hiç bırakmadığını fark etmemiştim.

ONUNCU BÖLÜM

HARPER

Bir sebepten “hanın” pencereleri kapalı, bacasında ince bir duman tüten iki katlı bir evden fazlası olacağını düşünmüştüm. Bir tabelası varsa bile karanlık ve kar onu gizliyordu.

Rhen atı durdurduğunda doğrulup belini bıraktım. Birlikte bu sıcak kozayı oluşturmuştuk ve ceketini —kürk kenarlı deri— portakal ve karanfil kokuyordu. Vücudum tam olarak *burada* kalmak istiyordu.

Ki tam olarak bu yüzden onu bırakmalıyım. Yakışıklı, cenilmen ve terbiyeli olabilirdi ama bunların hepsinin altında o, insanları kaçıran biriydi. Bu sabah kapımı kilitleyen oydu.

Aramızdaki hava birden garipleşti. “Buranın doğru yer olduğundan emin misin?”

Birbirimize çıktığımızdan beri ilk söylediğim şeydi bu, omzunun üstünden bana baktı. İfadesini okuyamıyordum, bu yüzden sinirli mi, ateşkes mi oluşturduk yoksa tekrar kaçmak zorunda mı kalacaktım emin olamıyordum. “Evet, leydim.”

“Bana şöyle demeyi kesecek misin?”

“Bu bir saygı ibaresi. Benimle seyahat ediyorsanız insanlar sizin bir leydi, hizmetçi ya da fahişe olduğunuzu varsayacak.” Kaşları kalktı. “Son ikisinden birini düşünmelerini mi tercih edersiniz?”

Şimdi onu yumruklamak istiyordum. “İn şu attan, Rhen.”

Bacağını Demir’in boynundan attı ve yere indi, ardından elini bana uzattı.

Almadım. “Bir hizmetçi ya da fahişeye elini uzatır mıydın?”

Kımıldamadı. “Bir soru sordunuz. Ben de cevapladım. Gücendirmek niyetinde değildim.”

“Mahkûma ne dersin? Onlara beni kaçırdığınızı söylesem nasıl olur?”

Eli hâlâ uzanmış duruyordu. “Ben onların prensiyim. Muhtemelen seni bağlayıp ahıra kilitlemeyi teklif ederler.”

Öyle *kibirli*di ki. Elini reddedip elimi atın arkasından attım. Fazla hızlı yaptım bunu, sırf ona nispet olsun diye.

Kendime nispet oldu. Yere indiğimde sol bacağımlı büküldü.

Rhen beni tutmak için öne adım attı.

Bu bizi yakınlaştırmıştı, elleri belimdeydi. Karanlıkta olduğundan daha genç görünüyordu, hayat gözlerine işlemiş fakat geri kalan vücuduna dokunmamış gibi. Bronz teni ay ışığı gölgelerinde solgun görünüyordu, yanaklarında sakallar çıkmaya başlamıştı.

“Ayağa kalkabilecek misiniz?” dedi nazikçe.

Başımı salladım. Bir yürek atımı kadar süre boyunca dünya değişmiş gibi göründü, sanki olan biten her şeyi anlamaktan bir nefes uzaktaydım. Beklemesini istiyordum, tam öyle durmasını, bana sadece bir saniye daha vermesini.

Ama çekilip han kapısına yöneldi ve güçlü bir şekilde kapıyı vurdu.

Hiçbir şey olmadı. Ürperdim. Vücudum onun sıcaklığını özlüyordu ve kendimi bu zorlama ilişkinin yanlış olduğuna, buradaki düşmanın o olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

Kapıyı çalmak için tekrar yumruğunu kaldırmıştı ki bu sefer kapı açıldı. Yapılı, orta yaşlı bir adam, bir elinde gaz lambasıyla kapıda duruyordu, diğer elinde de kısa bir bıçak vardı. Kalın bıyık ve sakalı ağzını çevreliyordu, beline lekeli deriden bir önlük bağlanmıştı.

“Defolun!” diye bağırdı lambayı Rhen’in bir adım geri çıkmasına yetecek güçte savurarak. “Burası huzurlu bir ev!”

“Bunu duyduğuma memnun oldum,” dedi Rhen. “Biz de huzurlu bir sığınak arıyoruz.”

Adam bıçağını kaldırdı. “İyi niyetli hiç kimse karanlık çöktükten sonra sığınak aramaz. *Defol.*”

Arkasında bir hareket oldu. Bir kadın köşeden baktı, beyaz parmakları pervazı tutuyordu.

Rhen öne bir adım attı, sesi öfkeye tehlikeli bir biçimde yakındı. “Bir han işletiyor musunuz işletmiyor musunuz?”

Onun yanına gittim. “Rhen,” dedim sessizce. “Korkmuşlar. Onları yalnız bırakalım.”

“Rhen mi?” Adamın yüzü beyazladı. Rhen’e şöyle bir bakmak için lambayı uzattı, ardından bıçağını indirdi. “Majesteleri,” diye inledi. “Beni affedin, görmedik, biz görmedik...” Dizleri yere öyle hızla vurdu ki yüzümü buruşturdum. “Sizi tanıyamadım. Beni affedin.”

“Affedildiniz. Boş odanız varsa iki kez affedildiniz.”

“Var,” dedi adam heyecanla. “Var. Ailem ahırda uyuyabilir, Majesteleri.” Yoldan çekilmek için becerebildiğince reverans yaparak çırpındı. “Evimizi alın. Alın...”

“Evinize ihtiyacım yok,” dedi Rhen. “Bir kadın ve çocukları yangında mağdur oldu. Başkumandanım kısa süre içinde onlarla birlikte gelecektir.”

“Elbette. Elbette. Girin lütfen.” Adam işaret etti ve odanın arkasındaki merdivene bağırarak için omzunun üstünden geriye baktı. “Bastian! Buraya gel, atlarla ilgilen!”

Kapıdan girdik, sıcaklık o kadar davetkârdı ki tam oraya, halının üzerine kıvrılasım gelmişti. “At,” dedi adama. “Sadece bir tane.”

Diğer adam sanki her zaman yaptığı şey gibi çabucak başını salladı. “Evet. Elbette.”

Rhen nazıkçe ceketimi tutup ona dönmem için beni çevirdi. “Ben hazırlıklarla ilgileneceğim. Ateşin yanına geçip ısının, *leydim*,” dedi kelimeyi hafifçe vurgulayarak.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım fakat Rhen yaklaşıp boynuma fısıldadı. “Asla kadın bir hizmetkârla yalnız seyahat etmem. Seçim sizin.”

Nefesinin tenime dokunduğu yerde tüylerim diken diken olmuştu. “*Leydim*” o zaman.

“Bastian!” diye gürledi adam yeniden. “Atlar!” Bana doğru hızlıca utanmış bir bakış attı. “At!”

Dokuz yaşından fazla olamayacak bir çocuk gözlerini ovalayıp yalpalayarak merdivenden indi, kızılımsı kahverengi saçları her yana dağılmıştı. “Uyuyordum, baba. Ne atı? Ne?”

“Bastian.” Adam alçak sesle, dişlerinin arasından konuşuyordu. “Kraliyet ailesinden konuklarımız var. Atlarıyla ilgile-neceksin.”

Çocuk gözlerini ovaladı, Rhen’e ve bana baktı, yüzü pek heyecanlanmış gibi değildi. “Ama kraliyet ailesi yıllar önce kaçmıştı.”

Yanımda Rhen gerildi.

“Bastian,” diye tısladı adam.

“Ne? Sen hep ya fazla iyi durumda ya da fazla ölü olduk-larını söylersin.”

“Yeter!” Adam Rhen’in gönlünü almak için ellerini açtı. “Lütfen onu affedin, Majesteleri. Daha küçük ve ayılamadı...”

“Biz ne fazla iyi durumdayız ne de fazla ölüyüz.” Rhen, sesinin sertliği karşısında hafiften beyazlayan çocuğa baktı. “Ama şimdi *buradayız*.”

“Git!” diye çıkıştı adam oğluna.

Bastian ayağına botlarını giymek için merdivenin kalanını koşarak indi. Bizim yanımızdan geçti, kapının yanındaki kancadan bir pelerin aldı.

Kadın, oğlunun kabalığını örtmek ister gibi çabucak, “Ben çorbayı ocağa koyayım, Majesteleri,” dedi. “Biraz taze ekmeğimiz de var arzu ederseniz.” Cevabı beklemedi bile, yalnızca köşeyi dönüp kayboldu.

Rhen’e yakın durup sesimi alçalttım. “İnsanlar her zaman her istediğini yapar mı?”

“Her zaman değil.” Bana baktı, ifadesi esrarlıydı. “Şüphesiz.”

Ben daha ne olduğunu anlayamadan yanaklarım yanmaya başlamıştı. Başka bir tarafa bakmalıyım.

“Gidin,” dedi, sesi bir parça daha nazikti. “Oturun.”

Oturmak kulağa burada durup ona kızarmaktan daha iyi geliyordu. Ateşin yanındaki sandalyenin kenarına oturmak için odayı aştım. Ateş o kadar sıcak, yastık o kadar yumuşaktı ki bir süre sonra kendimi irademin dışında derine gömülürken buldum.

Kadın elinde iki büyük, dumanı tüten bardakla belirdi. İlkin Rhen’e sunduktan sonra diğerini bana getirdi. “Elma likörü, leydim,” dedi sesinde gururla. “Bu sezon hasadımız iyiydi.”

“Teşekkürler.” Bardağın sıcaklığı üşümüş parmaklarıma nasıl da iyi gelmişti. Büyük bir yudum aldım. Bir sebepten sıcak tarçın gibi bir şey beklemiştim ama likör sanki bir kile elma, bir fıçı bal ve biranın içinde boğulmuş gibiydi. “Bu muhteşem.”

Kadın reverans yaptı. “Çocuk, atınızla ilgilendi,” dedi. “Yukarıdaki odaların şöminelerini yakıyor. Majesteleri uzun bir yolculuk yaptığınızı söyledi.”

Yüzümü sıvazladım. “Öyle de denebilir.” Gözlerimi kırptırıp kadına baktım. “Pardon, adınızı sorabilir miyim?”

“Adım Evalyn, leydim.” Bir reverans daha yaptı. “Eşim Coale. Ve oğlumuz Bastian’la tanışmıştınız.”

“Benim adım Harper.”

“Ah, Leydi Harper. Onur duyduk.” Durdu. “Haddimi aşıyorsam söyleyin ama bugünlerde kraliyete dair pek haberimiz olmuyor. Adınıza ya da aksanınıza aşına değilim. Kordiyar’ın dışındaki topraklardan mısınız?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Öyle de denebilir.”

“Ah, ne harika!” Kadın ellerini çırttı. “Yıllarca kral sınırlarımızı kapalı tuttu ve çoğu kişi şehirlerimizin ticaret imkânı olmamasından mustarip olduğunu düşünüyor. Gezinler bir iki senedir çok az.” Yüzü soldu. “Kralı sorguladığımdan değil elbette.”

“Elbette,” diye onayladım. İfadesi rahatlayarak gevşedi.

“Ama siz Prens’le birliktesiniz, yani bu, değişimin kapıda olduğu anlamına geliyor. Söyler misiniz, geldiğiniz toprakların ismi nedir?”

Rhen’e bakıp Coale ile konuşmasını kesmesini, gelip burada benim bu konuşmayı anlamama yardım etmesini diledim. “DC,” dedim zayıfça.

“Disi’den Leydi Harper,” dedi Evalyn, sesi huşuyla kısılmıştı. “Ne güzel bir haber.” Sonra nefesi kesildi. “Yoksa *Prenses Harper* mı? Yoksa düğün mü olacak?”

Belki de soğuk, beyin hücrelerimi dondurmuştu. “Hayır, ben... Sen *düğün* mü dedin?”

Evalyn biraz daha yaklaşp kaşlarını oynattı. “Evet, leydim. *Düğün*?”

Anlamak bir saniyemi almıştı.

“Hayır!” O kadar hızlı doğruldum ki neredeyse bardağı devirecektim. “Hayır. *Düğün* yok.”

“Ah, müzakereler devam ediyor demek.” Evalyn bilgece başını salladı. “Anlıyorum.” Durdu. “İnsanlar memnun olacak. Endişelendikleri çok şey vardı. Kuzeyli istilacı söylentileri korkunç gerçekten. Geceleri kapıyı sürgülemek zorunda kalıyoruz.”

Rhen bunca zamandır *ne* konuşuyordu? Başımı çevirdim.

Adam kaçırandan gardiyana, ardından kurtarıcıya ne kadar da çabuk geçtiğini düşünmek dahi istemiyordum.

“Leydim,” diye fısıldadı Evalyn, sesi alçaktı. “Binişiniz sırasında mı düştünüz? O yarayı yanığınızdan kovmak için bir şifalı ot karışımı sunabilirim. Prens’in dikkatini çekmek istiyorsanız belki yardımcı...”

“Evet. Tabii. Teşekkürler.” Bir şey, bu kadının sorularını durduracak herhangi bir şey bana uyardı.

Kadın gittikten sonra kapı sertçe çalındı. Coale kapıyı ardına kadar açınca acı rüzgâr eve dolup ateşi titreştirdi ve vücudumu bir kez daha ürpertti. Peleriniyle yarı örtülmüş omuzlarındaki bir çocukla Grey, kapı girişinde duruyordu. Bir diğeri kollarında sesli bir şekilde uyuyordu, üniformasının önüne ağzının suyu akmıştı. Üçünün de üstünde kar birikmişti. Arkalarında Freya çocuğu taşıyor, daha büyük olan kız ise peşinden geliyordu. Çocuklar da, Freya da hırpalanmış, yorgun ve bitap görünüyordu.

Sandalyeden doğruldum. “Gel,” dedim. “Sana yardım edeyim.”

Evalyn benden daha hızlıydı. “Freya! Ah, Freya, zavallı kız. Çocuklardan bahsedilince sen olduğunu düşünüp korkmuştum. Gel, odalar hazırlandı. Yukarı çıkmaya yardım edeyim. Çorba pişiyor.” Hızlı, pratik bir beceriyle Grey’den çocukları aldı ve hepsini yukarı götürdü, Freya hemen peşlerindeydi.

Grey pelerininden karı silkeleyip Coale’a uzattı ve Coale kapının yanına astı.

“Lütfen, ateşin yanına geçip ısının,” dedi Coale. “Ben yiyecek getireyim. Bastian diğer atlara bakar.”

Adamlar ateşin başına, benden uzağa geçip ateşten gelen ışığın büyük bir kısmını engellediler. Grey’in saçı ve giysileri eriyen kardan nemlenmiş, yanakları soğuktan kızarmıştı ama koyu renk gözleri parlak ve tetikteydi. Ben ne kadar bitkin ve yaralı hissediyorsam o da o kadar enerji dolu görünüyordu.

Ağır bir şey ön kapıya vurdu, neredeyse sandalyeden hoplamıştım. Grey ayaktaıdı, kılıcı yarı çekilmişti. Ama kapı ardına kadar açıldı ve çocuk saçındaki karı silkeleyerek içeri girdi. "Atlar ahırda." Pelerinini kapının yanındaki kancalardan birine taktı.

Grey kılıcın kınına geri kaymasına izin verdi, sonra tekrar şöminenin taşlarına oturmaya döndü.

Bilmesem hayal kırıklığına uğradı derdim. "Ne oldu?" dedim. "Biriyle dövüşmek mi *istiyordun*?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu bir teklif mi?"

"Kumandan." Rhen'in sesi ikaz eden, sert bir tondaydı.

Ama Grey'in ifadesi düşmanca değildi. Hatta gözlerinde karanlık bir neşe var gibiydi. Yatak odasında, ben telefon için onunla savaşımaya hazırkenki sakın sesini düşündüm. *Bunlara hiç gerek yok.*

Karda çocuklara nasıl da komik suratlar yaptığını düşündüm.

Ya da onları buraya taşımasını.

"Önemli değil," dedim sessizce. "Sorun yok."

Bu tıpkı kafamdaki çizgiyi aşır Rhen'in beline kollarımı doladığım an gibiydi. Zihnimin arkasındaki temkinli bir ses bunun tehlikeli olduğunu söylüyordu. Beni kaçırmışlardı. Beni tutsak etmişlerdi.

Ama sonra o adamların Freya'nın çocuklarına saldırışını düşündüm. Birinin kılıcını küçük çocuklar üzerinde kullanmaya nasıl hazır olduğunu. Diğerinin, *Kızı da al! Ben genç olanları severim*, deyişini. Rhen'in hayatımı kurtarmak için ok atışını.

Rhen'in o atı herhangi bir yere götürebileceğini ve benim çok geç olana kadar hiçbir şey anlamayacağımı ve sözünü tutup buraya gelişini.

Rhen, Grey'e bakıyordu. "Şiddeti aramamalısın, Kumandan."

Bunun gibi şeyleri söyleyişini.

“Şiddet değil,” dedi Grey ifadesi ciddileşerek. “Bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum.”

Rhen karşılık vermeyince ben sordum: “*Neyin* nasıl bir şey olduğunu?”

“İşe yaramanın.”

Coale üstünde üç buharı tüten kâse, birer bardak ve bir sepet çörek olan tepsiyle mutfaktan çıktı. Önce bana servis yaptı, üzerinde erimeye başlamış büyük peynir parçaları olan kahverengi, güveç türü şeye baktım.

Rhen ve Grey kâselerini aldılar fakat Grey, Coale’un sunduğu bardağı reddetti.

“Sadece sıcak çay,” dedi Coale. “Kraliyet Muhafızlarının damıtılmış içecekler kullanmadığını biliyorum.”

Grey başını sallayıp bardağı aldı. “Teşekkür ederim.”

İlginç. Coale’a baktım. “Ben de teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Coale’un gözleri bir an yüzümde dolaştı ve ifadesindeki bir şey gerildi. “Karım yanağınızdaki acıyı almak için bazı otlar ekledi.” Gitmeden önce Rhen ve Grey’e soğuk birer bakış attı.

Nedenini anlamak bir dakikamı aldı; diğer hayatım düşünüldüğünde aslında hiç zaman almamalıydı.

Bir parça ekmek koparıp çorbaya bandım. “Coale beni hırpaladığınızı düşünüyor,” dedim sessizce.

Rhen aniden başını kaldırdı. “Kim, *ne* düşünüyor?”

“Adam.” Gözlerimle mutfak, Coale’un gittiği yeri işaret ettim. “Bunu sizin yaptığınızı düşünüyor.” Belli belirsiz yüzümü işaret ettim, sonra bir parça ekmek daha kopardım. “Karısı da düşman uluslar arasındaki bir anlaşmanın parçası olarak evleneceğimizi.”

Rhen çorba kâsesini bıraktı. “Siz bu insanlara tam olarak ne söylediniz acaba?”

“Hiçbir şey!” Yanaklarımı sıcak basmıştı. “Sen adamla konuşuyordun ve ne diyeceğimi bilemedim!”

“Yalnız değiliz,” dedi Grey, sesi son derece alçaktı. Oda nın uzak köşesine, Bastian’ın oturduğu yere manalı bir bakış attı.

Sesimi alçalttım. “Bunların hiçbiri hakkında bir fikrim yok!” diye tısladım. “Sorularını nasıl cevaplamamı bekliyorsun?”

“Ah. Yani ayrı düşmüş krallıkların nikâh yoluyla birleşmesinin en iyi seçenek olduğuna karar verdiniz.” Rhen tekrar çorbasını eline aldı. “Ne de makul.”

Kaşlarımı çattım. “Niye fısıldaşıyoruz ki? Öyle olmadığımızı söyleyi versen olmaz mı?”

“Şimdi değil. Dedikodunun nasıl işlediğine dair hiç mi bilginiz yok?”

Sinirli olup olmadığına karar veremiyordum. “Yani öyle olmadığını söyle sen daha çok mu inanacaklar demek istiyorsun?”

Başını salladı, ardından ekmeğini böldü.

Daha denemeden bir şeyleri berbat etmişim gibi hissediyordum. “Eh. Hakkında pek bir şey anlatmadın, ne söyleyeceğime dair bir fikrim olmadığından değil.”

Ekmeği çorbasına batırdı. “Kafeslerden kaçmak yerine akşam yemeğinde bana katılmış olsaydınız anlatabilirdim.”

Grey dönüp bana baktı. “Bu şekilde mi kaçtınız? *Kafeslerden* tırmanarak?”

“Düşerek,” dedim. “Kafesten düştüm. Kafesin çoğu da benimle beraber indi.” Rhen’e baktım, ardından köşede duran Bastian’a. “Kraliyet ailesinin şatodan çıkmayacak kadar iyi ya da ölü olduğunu söyledi. Bu ne demek oluyor?”

“Kendisine soralım.” Rhen kâsesini tekrar masaya koydu. “Çocuk!” diye seslendi. “Buraya gel.”

Bastian hoplayıp etrafına bakındı, anne babasını arıyordu belli ki. Coale mutfak girişinde belirdi ve oğluna bir bakış attı. Çocuk yavaşça yaklaştı fakat gömleğinin eteğiyle oynayarak

belli bir mesafede oyalandı. Rhen ve Grey'e bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

"Atlara iyi baktın mı?" dedi Rhen.

Bastian başını salladı. "Sırtlarını ve bacaklarını ovaladım, babamın bana gösterdiği gibi."

"Peki ya suları?"

Tekrar başını salladı. "Tekneye buz koydum."

Rhen elini cebine götürmek için uzandı ve gümüş bir para çıkardı. "Aferin."

Çocuğun gözleri büyüdü, para onu yakına çekmişti, şimdi benimle adamların arasında duruyordu. Parayı aldı ve parmaklarının arasında çevirdi. "Benim olabilir mi?"

Rhen başını salladı. "Sabah da onları ovalayıp beslersen bir tane daha alırsın."

"Yaparım." Bastian sırtıttı.

"Biz geldiğimizde kraliyet ailesinden bahsetmiştin. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Çocuğun yüzündeki gülümseme eridi. Coale şimdi mutfaktan çıkmış, kapı aralığında dikiliyordu, itaatkârlık ve çocuğunu koruma arasında kaldığı ortadaydı. Tek bir soruyla Rhen odadaki gerilimi üç katına çıkarmıştı.

O da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü elini kaldırdı. "Dürüst konuşursan benden korkmana gerek yok."

Bastian yutkundtu ve bir kez daha babasına baktı. "Ben... Bilmiyorum."

"Ne duydun?"

"Babam diyor ki..." Durdu ve en iyi başlama şekli bu değilmiş gibi dudaklarını yaladı.

Coale odaya girip oğlunun yanına geldi. Elimi çocuğun omzuna koydu. Sesi ilk defa saygılı değil de boyun eğmiş gibiydi. "Babası pek çok şey söyler. Çoğunu sırf söylemiş olmak için."

"Tatlı kelimeler istemiyorum, hancı. Gerçeği istiyorum."

“O zaman *bana* sorun, oğluma değil.”

Rhen’in kaşları kalktı. Sandalyemde donakalmış, yüzleşmenin arasına sıkışmıştım. Bu gerilim bana tefecilerin babamla tartışmaya geldikleri zamanı hatırlatıyordu. Kaçmak, görünmez olmak istiyordum.

Coale sanki Rhen bir şey söylemiş gibi sendeledi. “Nasıl isterseniz, Majesteleri.”

“Ne düşünüyorsun, dosdoğru söyle bakalım,” dedi Rhen.

İki adam da gerçekler ve saygı arasında gidip gelirken sessizlik bir an odada asılı kaldı.

“Hep saklanıyorsunuz,” dedi çocuk, sesi fısıltıydı. “Canavardan.”

Canavar mı? *Canavar* mı vardı?

Sonra Freya’nın sözünü hatırladım. *Umarım canavar senin aileni avlamaya gelir.*

Boğazımı temizledim. “Canavar derken?”

Rhen arkasına yaslanıp bardağını aldı. “Cevapları neden çocuklarda aradığımı anladın mı?”

“Evet,” dedi Coale, sesi keskindi. “Başımızdakilerin Kordiyar’ı terk ettiğine inananlar var Majesteleri, insanları kaleyi mesken tutan canavarın ellerinde acı çekmeye bırakıp başka bir yerde, güven içinde yaşadıklarına inanıyorlar. Yabancıların saldırılarına karşı savunmasız olmamız şaşırtıcı değil. Beş yıldır yardım için yalvarıyoruz ama yakarışlarımız cevapsız kalıyor, insanlarımız aç ve yakınlarımız ölüyor. Dikkatsiz sözlerim için beni affedin ama Kral, tebaasını düşünmüyor, yalnızca kendi etrafındakileri kolluyor gibi görünüyor.”

Odaya sessizlik çöktü, gerilim o kadar yoğundu ki üstümü zü örten bir battaniye gibiydi.

Rhen bardağını koyup ayağa kalktı. Gözlerini duygular bulutlandırmıştı ama Coale’a başını salladı. “Dürüstlüğü için

teşekkür ederim." Çocuğu çenesinin altından kavradı. "Sabahki para konusunda ciddiymdim. Şafakta buradan ayrılacağız."

Merdivenlere doğru uzaklaştı.

Kendimi sandalyeden fırlatıp peşinden gittim. "Rhen. Dur. Bekle."

Durdu ama bana bakmadı. "Lütfen tekrar kaçmayın, leydim. En azından önce biraz uyumama müsaade edin."

"Ne oldu şimdi?"

"Cevap istediniz. Cevabınızı aldınız."

Öncekinden daha azını biliyor gibi hissediyordum. Sesi mi alçalttım. "Bu doğru mu? Baban gerçekten ailesini başka bir yerde güvende mi tutuyor? Bir çeşit canavar insanlarınizi öldürürken?"

"Komik olmayın." Nihayet gözlerime baktı. "Elbette hayır."

Nefesimi tutup onu inceledim, sanki söylemediği şeyler vardı.

Rhen elini koluma koyup yaklaştı. Konuştuğunda sesi çok, çok alçaktı, sadece benim için konuşuyordu. "Babam öldü, leydim. Tüm ailem öldü." Geri çekildi, gözlerime baktı ama sesi değişmemişti. "O canavar hepsini öldürdü."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Evdaki gerilim nihayet yerini yorgunluğa bırakmıştı. Ağır sessizlik yalnızca dışarıdan gelen rüzgâr sesi ve şöminedeki ateşin çıtırtılarıyla bölünüyordu. Hanın arka tarafının üst katı üç yatak odası, mutfak ve oturma alanına bölünmüştü ve alt katta da hancının odası vardı. Freya ve çocuklar üst kattaki odaların ikisinde kalıyordu.

Rhen bana üçüncü odayı önermişti ama tekrar kilitlenmek istemiyordum, bu yüzden o ve Grey'e odayı alabileceklerini söyledim.

Coale ve Evalyn *kendi* odalarını almam için beni ikna etmeye çalıştılar ama onları kendi yataklarından çıkmaya zorlamayacaktım, özellikle bu, Coale'un ilk geldiğimizde söylediği gibi ahırda uyumaları anlamına gelecekse. Bunun yerine Evalyn'den aldığım kalın battaniyeyle oturma alanındaki koltuklardan birine kıvrıldım.

Coale ve Evalyn mutfağın arkasındaki odalarına çekildiğinde *anlaşma* ve *kraliyet düğünü* kelimeleri kulağıma çalındı, içimi çektim.

Gün beni yormuş olmalıydı, uyumuş ve sesli bir *çıtırtı* ve *kütürtü* duyana kadar da öyle kalmıştım.

Grey şöminenin başında duruyor, ateşe odun atıyordu.

Gözlerim zımpara kâğıdı gibi hissettiriyordu. Herkes yatağa gittiğinde odadaki mumlar sönmüştü, bu yüzden odadaki tek ışık şömineden geliyordu. Grey'in yüzü gölgeler içindeydi ama tam giyinik olduğunu söyleyebilirdim. Tüm silahları üstündeydi.

"Sorun ne?" diye fısıldadım.

Sesi çok alçaktı. "Ateş kora döndü, leydim."

"Hayır... Demek istediğim, neden uyumuyorsun?"

Bana baktı. "Bir muhafızın görevlerine pek aşına değilsiniz sanırım?"

Grey'in resmiyetinin altında karanlık bir mizah anlayışı olduğunu anlamaya başlıyordum. Baltalayıcıydı, bunu sevmiştim. "Coale ve Evalyn'in uykusunda Rhen'i öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Benim endişem daha çok çiftlik evini yakan adamlardan kaynaklı." Çerçevesinden ve kilit aralığından rüzgâr uğuldayan kapıya baktı. "Kar, izlerimizi örtmüş olmalı ama takip edilmemiz kolay olurdu."

Doğrulup oturdum. Bunu düşünmemiştim. "Ve sen de hana saldıracaklarını düşünüyorsun?"

"Adamlar öldü." Sesi hissizdi, gerçekçi. "Bu kesinlikle mümkün."

"Pekâlâ. Uykum kaçtı."

"Keyfiniz bilir." Merdivenin yanındaki köşeye çekildi, siyah giysileri zahmetsizce karanlığa karışıyordu. Silahlarının kenarlarına ateşin ışığı vurmasa orada olduğunu anlayamazdım.

"Bütün gece orada mıydın?" diye fısıldadım.

"Evet."

Rahatlamak istemiyordum ama rahatladım.

Cebimden telefonu çıkarıp saati kontrol ettim: sabah 4.02.

Neredeyse yirmi dört saattir buradaydım. Bir şekilde bu, çok uzun bir zaman gibi geliyordu ama çok kısa bir zaman gibiydi.

Jake çıldırmış olmalıydı.

Aniden yüzüm buruşmaya başladı. *Çıldırdığımı umuyordum.* Ölmediğini ya da hapishanede olmadığını ya da doktorların annemi fermuarlı ceset torbasına koyuşunu izlemediğini.

Güçlkle nefes aldım ve fotoğraflarına bakmak için tuşa bastım. Annemi görmek istiyordum ama telefon hâlâ son baktığım fotoğraftaydı: Jake ve Noah.

Son derece mutlu görünüyordlardı. Bu adamın dünyada bir yerde olduğunu düşünmek tuhaftı, muhtemelen o da kardeşim için benim endişelendiğim kadar endişeleniyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” Grey’in sesi neredeyse tepemdeydi.

Viyaklayıp tuşa basarak ekranı kapattım. Telefonu göğsüme bastırdım. “Hiç.”

Sandalyenin arkasındaydı, aşağı, bana bakıyordu. Gözleri kısılmıştı.

Telefonu sıkı sıkı tuttum. “Onu alamazsın.”

“Almaya çalışmıyorum.” Durdu, sesine yeni bir ton geldi. Tam olarak meraklanmış gibi değil ama şaşırmıştı. “Ağlıyorsunuz.”

Harika. Çabucak yanaklarımı sildim ve telefonu battaniyenin altına gömdüm. “Önemli bir şey değil.” Sesim kısık ve boğuktu.

Sandalyeden uzaklaştı, ilk başta köşesine dönüyor sandım. Ayak sesleri hafifti, gölge gibi hareket ediyordu.

Şöminenin başına oturdu. Sandalyelerin arasında alçak bir masa vardı, masayı aramıza çekti. Ardından kemerindeki küçük bir kesenin ağzını açtı ve kırmızı kumaşa sarılmış bir şey çıkardı.

Her ne kadar meraklanmak istemesem de meraklanmıştım. “Ne yapıyorsun?”

Kumaşı açtı ve masanın üstüne serdi. Bakışlarını bana çevirdi. “Uyumayacağınızı söylemişsiniz. Oynamak ister misiniz?”

Elinde bir deste kart vardı.

Dudaklarımı ıslattım. “Yanında oyun kartı mı taşıyorsun?”

Küçük bir gülümseme. “Bir muhafız daima yanında kart taşır.”

Deste, alışkın olduğumdan daha büyüktü ve kâğıtları daha kalın görünüyordu. “Bakabilir miyim?”

Başını sallayıp kartları elime bıraktı.

Beklediğimden daha ağırlardı, kâğıtlar kalın ve kenarları yaldızlıydı. Yakından baktığımda her bir kart elle boyanmışa benziyordu, numaraları yoktu ama resimlerin farklı değerleri olduğu aşikârdı. Yine de sinekler ya da maçalar yoktu.

“Bunlar ne?” diye sordum altı siyah dairesel şeklin olduğu bir kartı kaldırarak.

Karta başını salladı. “Taş.” Sonrakini kaldırdığımda, “Taç,” dedi.

Bir başkasını buldum. “Dur, söyleme. Kılıç?”

Tekrar başını salladı, ardından destedeki bir sonraki kartı işaret etti. “Kalp, leydim.”

Kartları masanın üstüne açıp tasarımlarına baktım. Numaralı kartlar normal destelerdekine benziyordu ama dokuza kadardı. Resimli kartlar şaşırtıcı derecede detaylıydı; kaşlarını çatan, tacındaki mücevherler gerçek gibi görünen, parıldayan papazdan, giysileri karta yapıştırılmış saten gibi duran kıza kadar. Destenin sembolleri kralın göğüs plakasına ve kraliçenin eteklerine işlenmişti. K ya da Q yoktu ama yüzler ortadaydı.

Ardından elim vale olması gereken karta gitti. Sarışın, ortasına kalp işlenmiş bir kalkan tutan adam.

“Rhen,” diye fısıldadım.

Grey elimdeki kartın kenarına dokundu. “Kalp prensi.” Diğer kartları almak için uzandı ve ellerinin arasında gevşekçe kardı.

“Kendi oyun kartlarınızda Rhen var,” diye mırıldandım. İnsanların onu görünüşünden tanımasına şaşmamak gerekirdi. “Vay be.”

“Sizin de paralarınızın üstünde kendi liderlerinizin resimleri var.” Grey tuttuğum kartı aldı ve ustalıkla destenin arasına karıştırdı. “Bu o kadar farklı mı?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Dünyanıza tamamen yabancı değilim. Nasıl olabilirim ki?”

“Bilmem. Hâlâ orada ne yapıyordun anlamıyorum. Neden o kızı kaçırdığını. Rhen bir *görevi* tamamlamak zorunda olduğunu söyledi.”

Kartları ikimize dağıtmaya başladı. “Anlatmamın yasak olduğu pek çok şey var.”

İçimi çektim. “Tabii.”

“Ama yasak olmayan çok şey de var.” Dağıtmayı bitirdi, benim önüme yedi, kendi önüne yedi kart bırakmıştı. Destenin kalanı bir tane kart üstte, açık olarak aramızda duruyordu: kılıç beşlisi. “Sorularınızı sorun.”

“İlk sorum şu, ne oynuyoruz?”

“Kralın Fidyesi. Simgeleri ya da rakamları eşleştirebilirsiniz. Kraliçeler ve prensler kozdur. Elinde yalnızca krallar kalan ilk kişi oyunu alır ama prens kartını oynarsanız karşınızdakinin krallarından birini çalabilirsiniz.”

Söylediklerini kendime tekrar ettim. Simgeleri ya da rakamları eşleştirecektim. Beynim bunun üstesinden gelebilirdi. Elimde taç beşlisi vardı, birini attım. “Paramızı biliyorsun. Yani o kadın kaçırdığın ilk kadın değildi.”

“Evet.” Taç yedilisini attı.

Taç yedilisini attım. “Kaç kişi oldu?”

Taç üçlüsü. “Yüzlerce. Kabul etmek gerekirse, saymayı bıraktım.”

Elim kılıç üçlüsünün üstünde dondu. Hangi sayıyı bekliyordum bilmiyordum ama bunu beklemiyordum. “Yüzlerce mi? Yüzlerce kadın mı kaçırdın?” Beynim sayıyı algımlarken gözlerimi kısıp ona baktım. “Tam olarak kaç yaşındasın?”

“Tam olarak? Bilmiyorum. Lanet, yirminci yaşımın ilk gününde, sonbaharda başladı ve tek mevsim sürüyor. Lanet bozulmadığı sürece mevsim yenileniyor.”

“Yani hep yirmi yaşında mı kalacaksın, sonsuza dek?”

“Görünüşe göre çoğu kişiden daha uzun bir süredir yirmi yaşındayım.” Başını hafifçe salladı. “Döngü yeniden başladığında zaman geçmiş gibi hissetmiyorsunuz. Yaşlanmışım gibi hissetmiyorum. Anıdan ziyade, düş görmüşüm gibi.”

Enteresan. “Rhen kaç yaşında?”

“On sekizinci doğum gününün yıldönümünde geldiniz.”

“On sekizinci... doğum günü? Bugün onun doğum günü mü?” Enstrümanları, kek ve pastalarla, tatlılarla dolu masaları hatırlayınca sesim yükselivermişti. İnsansız bir parti. “Doğum günü için ona bir kız mı kaçırdı?”

Grey’in yüzündeki ifade inatçıydı. “Laneti bozacak bir kız seçiyordum. Tek amacım bu.”

Onu inceledim. “Tamam o zaman, ne yapmam gerekiyor?”

“Bir zamanlar buna verecek bir cevabım vardı. Ama laneti o kadar uzun zamandır izliyorum ki artık bilinçli olarak bir şey yapabileceğinizden kuşkuluyum.”

“Rhen bir görevi tamamlaması gerektiğini söyledi.”

“Bir bakıma.” Sesi dikkatliydi ve cevaplamayacağı sorulara yaklaştığını hissediyordum.

“Yani buraya hapsoldum.”

Başını salladı.

“Sonsuza dek?”

“Eğer lanet bozulmadan kalırsa döngü bittiğinde eve gidersiniz. Öncesinde değil.”

Üç ay. Kartları parmaklarımın arasında kaydırıp panik yapmamaya çalıştım. Hiçbir şey değişmeyecekti. Hiçbir şey farklı olmayacaktı. Bununla başa çıkabilirdim. "Tüm o diğer kızlara ne oldu?"

"Döngüsüne ve kızına bağlı."

"Öldüler mi?"

"Hepsi değil. Ama bazıları öldü. Evet." Aramızdaki kart yığınını işaret etti. "Kartınızı oynayın derseniz."

Ortaya bir kart daha attım. Birden nefesim daralmış gibi gelmeye başlamıştı.

Benimkinin üzerine bir kart koydu, uzun gibi gelen bir süre boyunca sessizce oynadık, arkasındaki ateş çatırdıyordu.

Sonunda kart çekmek zorunda kaldı. "Sorularınız bu kadar az mı leydim?"

"Neden bunu yapıyorsun?"

Taş kraliçesini attı. "Kordiyar var olduğu sürece kraliyet ailesini korumaya yemin ettim. Yalnızca bana sizin tarafınıza geçme ayrıcalığı tanındı." Zırhının ön kolunu çevrelediği yerdeki deri ipi çekiştirdi, altında gümüş bir şerit parlıyordu. "Her döngünün başında bu bant bana bir saatliğine dünyanıza geçme izni sağlıyor. Bir kız getiremezsem laneti kırmanın yolu yok. Döngünün sonuna kadar bekleyip yeniden başlamamız gerekiyor."

Bunu zihnimde biraz tartsım. "Döngü herkes için mi yeniden başlıyor?"

"Hayır. Yalnızca Demir Gül Kalesi topraklarındakiler için. Demir Gül dışında zaman devam ediyor."

Demek bu yüzden ormandan geçerken hava değişmişti. "Peki ya insanların bahsettiği şu canavar?"

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Coale onun kalede yaşadığını söyledi."

Tereddüt etti. "Bu, insanları lanetten korumak için yayılan bir söylenti. Başka bir şey değil."

"Ne çeşit bir canavar?"

Eli kartlarının üstünde durdu. "Her seferinde farklı. Ama her zaman korkunç."

"Nasıl farklı?"

"Bazen yaratık boynuzları ve koca dişleri olan devasa bir canavar oluyor. Bazen pençeleri bıçak gibi olan bir sürüngen. Bazen —en kötü zamanlarda— canavar kanatlı oluyor ve uçabiliyor."

Kaşlarını çattım. "Ama hepsi tek bir yaratık mı? Bir sürü olmadıklarından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Gözleri benim gözlerimi buldu ama hiçbir şey söylemedi.

Dudağımı ısırp bir kart daha attım. Herkes uyuyordu ama yine de sesimi alçalttım. "Rhen ailesinin canavar tarafından öldürüldüğünü söyledi. Kral ve Kraliçe de mi öyle?"

Yavaşça başını salladı. "Ve kız kardeşleri, leydim."

Bu bilgi içimdeki bir şeylere dokunmamalıydı ama dokunmuştu işte. Rhen'e karşı sempati beslemek istemiyordum, ancak Jake ve annemi düşününce buna engel olamadım. "Coale ve Evalyn, Kral ve Kraliçe'nin kendilerini uzaklarda bir yere kapattıklarını düşünüyor. Öldüklerini bilmiyorlar mı?"

Grey tereddüt etti. "İnsanlar hükümdarlarının öldüğünü öğrenirse sorunlar büyür. Ayaklanma çıkar. İç savaş. Krallık saldırıya uğrayabilir ve savaştacak bir ordumuz yok."

Dikkatle baktım. "Yani bu yüzden Kral sınırları kapattı. Kaleyi mühürledi. Bu yüzden Evalyn ticaret olmadığını söylüyordu. Bu yüzden işgalciler konusunda endişeliler."

"Sınırları Prens Rhen kapattı. Babasının mührünü kullanarak. Muhtemel istila dedikoduları başlattı ve insanları diğerlerine sırt çevirmeye teşvik etti. Ticaret girişimlerini reddetti ve babasının emri olduğunu söyledi. İlk etapta bu akıllıcaydı,

korumacı bir hamleydi. Ama zaman geçtikçe, insanları zor durumda bıraktığını görebiliyorsunuz.”

Evet. Görebiliyordum. Freya ve çocuklarında görmüştüm. Ve şimdi, çok daha az da olsa, Coale ve Evalyn’de görüyordum.

Bir süre sessizce oynadık, ta ki kartlarım üçe düşene, ben yeni kart çekmek zorunda kalana kadar. Kılıç prensi gelmişti.

Gülümseyip kartı çevirdim. “Ha! Bununla senin krallarından birini çalabileceğimi söylememiş miydin?”

“Sadece birini.” Kartı attı.

Kralı diğer kartlarımın arasına koydum. “Kazanmam artık an meselesi.”

“Göreceğiz.”

“Diğer kızlarla da kart oynar mıydın?”

“Hayır.”

Bu beni şaşırtmıştı. “Neden?”

Çenesini ovaladı. “Karmaşık bir soru, leydim. Hiçbiriyle silahlı yüzleşmeye ihtiyaç duymamamla aynı sebepten sanırım.”

Dikkatle baktım. “Beni aşağılıyor musun?”

“Hayır.” Kalp dörtlüsünü attı. “Aslında, tam tersi.”

Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Gecenin bir yarısı, karanlıkta konuşulan şeyler herhangi bir zamankinden çok daha ağır geliyordu. “Rhen’le de kart oynar mısın?”

Başını salladı. “Sık sık.”

“Lanet hakkında bir soru daha sorabilir miyim?”

“Deneyebilirsiniz tabii ki.”

Kalp ikilisini attım, elimde yalnızca iki kart kalmıştı. Çaldığım kral ve kılıç dokuzlusu. Grey’in elinde dört kart vardı. “Kim lanetlendi? Yalnızca o mu yoksa sen de mi?”

Derin bir nefes aldı, cevaplamayacağını düşünüyordum ama şöyle dedi: “Bu soruya cevabım zamanla değişti, leydim. Eskiden yalnızca Majesteleri derdim.” Ortaya kalp dokuzlusunu attı.

Dokuz! Son kartımı çıkarmaya başlamıştım.

Ama Grey elindeki üç kartı çevirdi. Hepsi kraldı.

Kalakaldım. Başladığımızdan beri kart alıp atışını izliyordum ve elinde *bir* kral bile olmadığını düşünüyordum, hele üç kral asla. “Sen kazandın.”

Zaferiyle eğlenmedi, bunun yerine kartları toplamaya başladı. “Bir oyun daha?”

“Olur.” Şimdi tekrar yapışını izlemek istiyordum.

Kartları kararken, “Kimin lanetlendiğini söylüyordun ama bitirmedin,” dedim. “Rhen değilse, öyleyse sen misin?”

“Hayır. O kadar basit değil.” Kartlarını aldı ve gözlerime baktı. “Hâlâ anlamadınız mı? Lanet hepimize acı çektiriyor.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

RHEN

Diğer pek çok şey gibi uyku da benden kaçıyordu.

Rüzgârın kepenklerin arasından ıslık çalışını dinledim. Ateş neredeyse sönmüştü ama beslemekle uğraşmadım. Soğuk, ruh halime uyuyordu.

Sabah çok uzakta olamazdı ama kepenklerin arasından süzülen ışıklar yoktu, hâlâ erken olmalıydı.

Neredeyse hiç uyumamıştım. Yataktaki yumruları suçlamak istiyordum ya da sert yünden battaniyeleri; ama aslında sebebi Coale'un zihnimde dönüp duran son sözleriydi.

Beş yıldır yardım için yalvarıyoruz ama yakarışlarımız cevapsız kalıyor, insanlarımız aç ve yakınlarımız ölüyor.

Keşke bilmemeyi seçebilseydim ama seçemezdim. Her ne kadar kalede kendimi her şeyden uzak tutmayı seçmiş olsam da bunun olduğunu biliyordum.

Benim hatamdı. Hepsi.

Evi yakan o adamlar aklımdan çıkmıyordu. *Bu adamın arması var, demişti Grey. Ama üniformayı tanımamıştı. İyi silahlar. Sıradan hırsızlarındakinden iyi.*

Beş adam. Organizeydiler. Bir ev yakmışlardı. Freya yalan söylemiyorsa *neden* böyle bir şey yaptıklarını düşünemiyordum. Ama...

Düşünceleri kendi hallerine bıraktım. Düşünmek faydasızdı. Yıllar önce sınıra gönderecek askerlerim tükenmişti ve çok uzun zaman önce unutulmuş ya da göz ardı edilmiş oldukları belli olan yasaları uygulayacak kimse yoktu. *Beş yıl*, demişti hancı. İnsanlarımın hâlâ bana diz çökmeleri mucizeydi, özellikle onlara sunabilecek hiçbir şeyim olmadığı düşünülürse.

Rüzgâr penceredeki kepenkleri dövdü ve zıplayıp kalktı.

Bu şekilde kesinlikle uyuyamazdım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kılıcımı ve kemerimi sandalyede bırakarak botlarımı giyip bağladım. İnsanları uyandırıp kulak misafiri olmaları riskine girmek istemiyordum, bu yüzden kapıyı açıp Grey'i çağırmak için sessizce ilerledim.

Fakat Grey orada değildi.

Şaşıarak kapıyı ardına kadar açtım. Başkumandanım şöminenin başında oturuyor, Harper'la kart oynuyordu.

Anında beni görüp ayağa kalktı. İfadesinde suçluluk ya da utanma yoktu ama olmamalıydı da zaten.

Bununla birlikte, içimde kabaran duyguyu tanımlayamıyordum, sıcak ve aniydi. Tam olarak öfke ya da acı değildi. Onlar bildiğim şeylerdi.

Bu değildi.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

"Kart oynuyoruz," dedi Harper. "Sesini alçak tut."

"Sizinle konuşmuyorum."

"Umurumda değil. İnsanlar uyuyor."

Grey ateşten uzaklaştı ve odanın ortasına geldi. "Affedin, lordum. Nasıl hizmet edebilirim?"

Sesi düz, resmi ve deneyimliydi. Öfkeli olup olmadığından emin olamadığında konuştuğu gibi.

“Han güvende mi?” dedim. “Yoksa kontrol etmek için fazla mı meşguldün?”

İfadesi değişmedi. “Han güvende.”

“Ya atlar?”

“Siz uyurken gitmek istemedim.”

“Uyandım. Git. Kontrol et.”

Başını salladı, topuklarının üstünde döndü ve tek soru sormadan kapıya yöneldi. Bir tek kapının yanındaki askıdan pelerinini almak için durdu, sonra gitmiş, karanlığın ve savrulan karın içinde kaybolmuştu.

Kalan basamaklardan sakince indim ve şöminenin başına, Grey’in yerine oturdum. Altı kart masadaki küçük yığının üstüne bırakılmıştı.

“Oyunun ortasındaydık,” dedi Harper.

“Görüyorum.” Kartların düzenini inceledim ve Grey’in elini aldım. “Kralın Fidyesi mi?”

“Grey bana öğretti.” Kartlarını toplayıp atılan kart yığınını bıraktı, ardından battaniyeyi vücuduna çekip oturdu.

Kartları alıp karmaya başladım. Tartışıyor muyuz gibi hissediyordum ve nedeninden tam emin değildim. “Artık oynamak istemiyor musunuz?”

“Rakibimi kar fırtınasına gönderdin.”

“Grey’in ilgilenmesi gereken görevleri var.”

“Elbette.”

Ellerim kartların üstünde durdu. Oda, ateşin sıcaklığıyla boğucuydu ve ışık yüzünde oyunlar oynuyor, bana bakarken gözlerinin ışıldamasını sağlıyordu. Tüm sinirlerimi ayağa kaldırmayı başaran, esrarengiz bir yeteneği vardı.

Ben de ona baktım. “Eğer bir şey söylemek istiyorsanız söylemenizde ısrar ediyorum.”

“Gerek olduğunu düşünmüyorum.”

Grey dönüp pelerindeki karı silkeleyene, saçlarını süpürene kadar oturup dik dik birbirimize baktık.

Gerilimi fark ettiyse de görmezden gelmeyi tercih etmişti. “Atlar iyi. Hiçbir ize rastlamadım.”

“Güzel.” Ama ona bakmadım. Bakışını ilk kaçırın olmak istemiyordum.

Bunu düşünür düşünmez çocukça geldi. Acınasıydı, Grey’e dışarı, karın ortasına gitmeyi emredişim gibi.

Zaten Harper başka yöne dönmüştü ama pes etmiş gibi değildi, daha çok umursamıyor gibiydi. “Yatak odasında işiniz bitti mi, Prens Rhen?”

Yine önceki gibi aşağılarcasına konuşmuştu ama bu kez beni kızdırdı. “Neden?”

“Çünkü sandalyeden başka bir yerde birkaç saat uyumak istiyorum da ondan.” Battaniyesini katlayıp koluna attı ve merdivenlere doğru aksayarak gitti.

Aksaması beni her seferinde şaşırtıyordu. O kadar iradesi güçlü, o kadar kendinden emindi ki mizacına uygun bir zarafetle, güvenle yürümesini bekliyordum. Evalyn’in neden hemen uzak bir ulusla barış sağlamak için nikâh düşündüğünü anlayabiliyordum. Harper saygısızlığa yer bırakmayan bir tavırla konuşuyordu. Bir hükümdar gibi, yurttaş gibi değil.

Tutulmuş olmalıydı, aksaması öncekinden daha belirgindi ve yavaş hareket ediyor, merdivenlerin tırabzanına tutunuyordu. Kendini odaya kapadığında Grey’in solumda durduğunun farkına vardım.

Kartlara bakıp karıştırmaya başladım. “Otur, Kumandan. Oyna.”

Oturdu. Kartları dağıttım. Sessizce oynadık.

Kartları severdim. Genel olarak oyunları severdim, özellikle görünürde basit, gerçek stratejinin karşınızdaki oyuncuyu

anlamanıza dayandığı oyunları. Bu, babamla yapmayı sevdiğim nadir şeylerden biriydi. Ben çok gençken, oyun oynamanın elimdeki kartlar ya da tahtadaki zarlardan ziyade karşındakinin düşünme şeklini anlamakla ilgili olduğunu söylledi.

Grey daima savaştığı gibi oynardı: doğrudan, tereddütsüz. Karar vermeye ve anında harekete geçmeye eğitimli bir adam. İyi oynardı ama hareketleri önceden planlanmış olmaz ve hep benimkilere bir cevap niteliğinde olurdu.

Harper'ın nasıl oynadığını merak ediyordum.

Bir yanım Grey'in bunu çoktan öğrenmiş olmasından nefret ediyordu.

"Seninle oynamaya ikna etmeyi nasıl başardın?" diye sordum sonunda.

Ortaya bir kart attı. "Bir şey yapmadım."

Kaşlarımı çatıp atın sırtında bana birkaç santim yaklaşmasını sağlayan, dikkatle seçilmiş sözcüklerimi düşündüm. "Bu kesinlikle işe yaramayacak. Bana güvenmiyor. Daha kötüsü, beni hor görüyor."

Grey bir şey söylemek ister gibi iç çekti, fakat söylememesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı çünkü yığına bir kart daha atmaktan başka bir şey yapmadı.

"Söyle," dedim ona. "Her neyse, Grey. Söyle."

"Saygısızlık etmek istemem, lordum ama bence siz kendinizi hor görüyorsunuz."

Bikkın bir ses çıkardım. "Bu kızla işimiz zor. Her fırsatta karşı duracak. Hissedemiyor musun? Şimdi ilerleme kaydedemezsek gelecek için hiç umut yok."

Grey hiçbir şey söylemedi, sadece kart atmamı bekledi.

İçimi çekip kartımı attım. "Düşüncelerin olduğunu biliyorum, Kumandan."

"Evet. Çok."

"Aklından geçenleri söyle."

O an bana baktı. "Hareketlerimi önceden kestirmekte iyisiniz, lordum. Bazen ben daha kartı oynamadan neyi oynayacağımı bildiğinizi düşünüyorum. Elimdekileri dahi bilmeden."

Gümüş cehennemler. "*Kartları* demiyorum." Kartları bıraktım, bitmişti. "Kız hakkındaki düşüncelerini istiyorum."

"Kız hakkındaki düşüncelerimden bahsediyorum." Durdu. "İlerlemeden bahsediyorsunuz. Gelecekteki zorluklardan. Düşünceleriniz, her zamanki gibi, yirmi hamle sonrasında."

Dik dik baktım.

Grey iç çekti ve kartları topladı. "Onu benimle oynamaya nasıl ikna ettiğimi sordunuz. Sanki bir sihirbazlık numarası yapmışım gibi." Kartlarını sardı. "Lordum, hiçbir şey yapmadım. *Oturdum ve oynamak isteyip istemediğini sordum.*"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Öğle vakti Demir Gül'e döndük. Bir yanıma karşı çıkmak istiyordu ama herkes bir kraliyet nikâhının parçası olduğumu düşünürken handa kalamazdım ve son yirmi dört saate dair tecrübelerim beni etrafta telefon bulamayacağıma ikna etmişti.

Kaleye döndüğümüzde Rhen beni yiyecek ve müzikle dolu —bugün yavaş ve kasvetli çalışıyordu— salondan geçirip aynı odaya yönlendirdi.

İçeri girmeyi reddettim. “Beni tekrar buraya kilitleyebileceğini sanıyorsan yeniden düşünmen gerekecek.”

Gözleri yorgundu ama anahtar deliğinden anahtarı çıkarıp bana uzattı. “Öğle yemeği iki saat içinde servis edilecek. Bu sefer kafeslere tırmanmayacağınıza güvenebilir miyim?”

Eklemlerim yürümenin bile acı vermesine yetecek kadar kasılmıştı. Yakın zamanda kafeslere tırmanamazdım. Anahtarı elinden aldım. “İhtiyacım olmayacak.”

Kesinlikle *eğlenmiyordu*. “Kapıda beklemesi için Grey'i göndereceğim.”

"Bence Grey'in biraz uyumaya ihtiyacı var."

"Doğru. *Ben mi* kapınızda beklemeliyim?"

Gözleri karanlık ve yoğundu, söylediklerine ciddiyet katıyordu. Handayken nefesini boynumda hissedişimi düşündüm, tenime karşı uyarıda bulunurken. Aynı anda hem söylediklerini tehditle örtüp hem vaatler fısıldayabilmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı.

Serbest kalmış bir bukleyi kulağımın arkasına itip başka yöne baktım. "Kapımı korumana gerek yok." İçeri girmek için döndüm.

Sonra durdum.

Yatak yeni yapılmış, yastıklar kabartılmıştı. Şöminede ateş gürlüyordu. Dün yatak örtülerinde bıraktığım kir ve tozdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yan sehpanın üstünde yeni bir vazo duruyor, içinden beyaz çiçekler fışkırıyordu. Havada yoğun bir yasemin ve hanımeli kokusu asılıydı.

Rhen arkamdan konuştu. "Müzik ve yiyecekler gibi kalenin kalanı da önceden yaşanmış belli bir olaylar sırasını izler. Odanızı her gün düzenlenmiş bulacaksınız."

Dönüp ona baktım. "Ya onları çöpe atarsam?" Sesim karanlık, alaycıydı ama gerçekten merak etmiştim.

"Deneyin ve görün."

Koklamak için çiçeklere yaklaştım. Her bir taçyaprağı mükemmeldi. Ölü bir yaprak bile yoktu. "Bunlar çok güzel."

Başını salladı. "Arabella çiçekleri severdi. Sık sık yenilerini göreceksiniz." Sesi düz, duygu emaresinden uzaktı.

"Arabella?"

"Ablam."

Kalakaldım. Duygudaşlık beslemek istemiyordum ama ölü ablasının eşyalarıyla çevrili bu odada durunca, engel olamazdım. İlk kez tekrar tekrar eskiye dönen bir yerde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm, ama ailesi olmadan.

Rhen kımıldamadı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Duygudaşlık beslemek farklıydı, belli etmek farklı.

Rahatsız edici sessizliği bozdu. "Ben sizi dinlenmeye bırakayım," dedi.

"Teşekkürler."

Kapıyı kapamadan önce tereddüt etti ve bir nefeslik bir an boyunca beni kandırıp bir şekilde kapıyı kilitlemesini ya da güreşerek anahtarı elimden almasını bekledim. Ama belki de bu, onun güven kazanmaya çalışmasının bir yoluydu. Kapı kapandı, kilitlemedi. Gitmişti.

Rahatlamıştım. Mola vermeye ihtiyacım vardı. Mahkûm ya da değil, kirli olmama gerek yoktu. Küvete girdim.

Su ideal sıcaklıktaydı, kaslarımdaki ağrıyı alıyor, kanı ve ellerimdeki kiri temizliyordu. Pencerenin yanındaki aynalı tepside çeşitli kavanozlar ve şişeler vardı. Neyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama hepsi güzel kokuyordu, bir tanesini alıp suya boşalttım. Köpüklendikten sonra suyun altına girip saçlarımı ovaladım. İki kez, çünkü berbat hissediyordum. Sonra sıcaklığın içinde yattım ve tavana baktım.

Çocukken kâbuslarla uyandığımda annem hep, *Tek yapman gereken beni düşünmek*, derdi, *işte o zaman ben rüyalarında beliririm. Kâbusları kovalamana yardımcı olurum*.

Bu hep işe yarardı. Hem de çok, gerçekten. Böyle şeylere inanmak için fazla büyüyene dek, sırf düşünce gücüyle annemi çağırabileceğimi düşünmüştüm.

Şimdi onu çağırabilmek için her şeyimi verirdim.

Duygular beni boğmadan önce küvetten çıktım.

Ölü bir kızın giysilerini almak istemiyordum, özellikle de Rhen'in ablasından, ama kullanışlı olmaları üstün geldi. Etrafta çıplak dolaşamazdım. Bugünün pantolonu siyahtı ve yanları deri bağcıklı, bol bir kırmızı üstle rahatça eşleşmişti. Herhangi bir ürün kullanmadığım için saçlarım darmadağı-

nıktı, bu yüzden kendiliğinden kurumasına izin verdim ve omzumdan inen kalın, gevşek bir örgüyle onları topladım. Elbiselerin altındaki kısma bir düzine farklı bot sıralanmıştı ve ayağıma ahırdan aldıklarımın daha iyi uyuyorlardı, dizlerime kadar gelen siyah bir çift seçtim. Aynada kendime bakınca yüzümün sol yanındaki sönük, mavi-sarı alacalı bereyle sert bir savaşçı prensese benziyordum. Şişme ya da acı yoktu, Evalyn'e bunun için teşekkür borçluydum.

Yatağa yatıp tavana baktım. Jake ve anneme dair düşünceler zihnimde döndü, ta ki kaldıramayacağım noktaya gelene kadar.

Bir şey yapmam gerekiyordu. *Eyleme* ihtiyacım vardı.

Rhen odada kalmak zorunda olduğumu söylememişti. Kapıyı açtım, dışarıda Grey'i bulacağımdan emindim ama koridoru boş bulduğuma memnun oldum. Keman sesi herhangi bir şey duymayı imkânsız kılıyordu, kolayca koridora çıktım.

Geçerken odaların içine göz attım. Her biri öncekinden daha gösterişliydi; kadife duvar halıları, kürk kilimler, kristal bardakların olduğu gümüş tepsiler. Bazı odalarda küçük bir tepsi yiyeceklerle şarap da vardı.

Koridorun sonunda geniş bir merdiven duruyordu: Bir seçenek. Aşağı, karanlığa inebilir ya da yukarıdaki aydınlığa çıkabilirdim.

Yukarı çıktım.

Üçüncü katın odaları arkamda bıraktıklarımın daha büyüktü, her biri odadan ziyade birer daire gibiydi. Her kapı açık duruyor, öncelikle bir oturma odasına; ardından savurganca süslenmiş yataklar ve devasa duvar süslerinin olduğu bir çift odaya açılıyordu. Koridor boyunca her kapının karşısındaki duvara geniş açıklıklar bırakılmıştı ama buralarda hiçbir mobilya yoktu. Garipti.

Ama sonra anladım. Muhafızların duracağı yerlerdi bunlar. Duracak muhafız olsaydı tabii. Ya da muhafıza ihtiyacı olan insanlar.

Dördüncü odada tüm bu zengin zarafetten sıkılmaya başlamıştım. Bilgilendirme yazıları olmayan bir müzede gezmek gibiydi.

Beşinci odaya baktım.

Ve tek görebildiğim kandı.

Beynimin gözlerime yetişmesi bir saniyemi aldı ve burnumun demir kokusunu alması diğer bir saniyemi. Her duvardan, kırmızının her tonundan kan akıyordu: beyaz duvarların üzerine sıçramış koyu renk kan, yatak örtülerindeki pas rengi damarlar, mermer zeminin üstündeki kıpkırmızı, yapış yapış, büyük göletler.

Sadece kan yoktu. Göletlerde daha yoğun şeyler de vardı. Daha kötü şeyler. İç organ gibi şeyler.

Sendeleyip kapı çerçevesini tuttum. Nefes alamıyordum. Görüntüler dönüyordu.

Kimse bu kadar kan kaybedip hayatta kalamazdı. Bu kadar... doku... kaybedemezdi.

Çığlık atıyordum. Ne zamandır yaptığımı bilmiyordum ama boğazım birden tahriş olmuş gibi geldi.

Koku beni sarsıyordu. Islak demir ve alt notasında daha acı bir şeyin kokusu. Dilimdeki eski bir para gibiydi. Öğürdüm. Yine görüntü dönüyordu. Öne doğru sendeleyecek, kan gölünün içine bayılacaktım.

Arkamdan bir kol uzandı ve beni sarıp geri sürükledi. "Harper."

Rhen'in sesi. Kolları sımsıkı sarıyordu. Sert göğsü arkamdaydı.

Kan hâlâ gözümün önünden gitmiyordu. Çığlıklarım ince bir ağda dönmüştü.

"Harper, bana bak." Rhen beni kendine çevirdi, hareketi kuvvetliydi. Omuzlarımı sarstı. "*Bana bak.*"

Baktım.

Rhen. Yalnızdı.

Göğsüm iflas etmek ister gibiydi. Rhen beni tutmasa ayakta durabileceğimi sanmıyordum. "Grey?" Sesim çatallıydı. "O, Grey mi?"

"Hayır. Kumandan Grey hiçbir zarar görmedi." Sesi ciddiydi ama merhametsiz değildi. "Sakinleş."

Nefes aldım ve kan kokusu yeniden geldi. Havada öyle yoğundu ki. Boğazım daraldı, neredeyse iki büklüm olacaktım.

Başım tekrar dönmeye başladı. Her şey tepetaklak oluyordu. Bayılıyordum.

Ama hayır, hayır bayılmıyordum. Sıcaklık beni kucaklamıştı ve koridorda ilerliyordum. Korkunç oda küçüldü, artık bir kapı aralığından fazlası değildi.

Başımı, dönüp ona bakmaya zorladım. Bu, yüzümün çıplak omzuna gömülmesine sebep olmuştu. Şaşırdım. Ceketini ve gömleği yoktu; rahat, beyaz, kolsuz bir şey giyiyordu, atlet gibi. Boyun kısmı nemliydi, çenesinin alt yarısı da öyle. Sıcacıktı ve nane kokuyordu, ince, beyaz bir krem çizgisi gördüm.

Tıraş oluyordu.

O kadar normal, o kadar yatıştırıcıydı ki. Gözlerimi kapadım ve yeniden küçük bir kızmışım gibi; hayatlarımız pisliğe bürünmeden önce babamın kollarındaymışım, tıpkı şimdiki gibi onun kokusunu içime çekiyormuşum gibi davrandım.

Ama değildim.

Ve bu Rhen'di.

Titreyen elimi yüzüme götürdüm. Babamın hoş anısı odadaki katliamdan daha nahoştı. "İndir beni."

Reddetmesini bekliyordum ama durdu ve bacaklarımı yavaşça yere koydu. Merdivenin tepesindeydik. Bırakıp gitmedi. Sakinliği hem güven veriyor hem de beni dehşete düşürüyordu.

"Daha iyi misiniz?" dedi sessizce.

Hiçbir fikrim yoktu. "O gerçek kan mı?"

“Evet, gerçek.” İfadesi karardı. “Belki korumanın gereksiz olduğunu söylediğinizi hatırlıyorsunuzdur.”

“İnan bana, pişman oldum.” Hâlâ kadife halılara kusacağımdan endişeliydim. “O şeylerin orada olduğunu biliyor muydun?”

“Elbette.” Duraksadı. “Genellikle Grey’e kapıları kapattırırım ama siz geldiğinizden beri epey meşguldük.”

İğneleyici bir yorumdu bu ama düşüncelerim altüst olmuştu, tüm bunların mantığını kavramaya çalışıyordum. O kan taze, gerçek ve canlıydı. “Biri mi yaralandı?”

“Hayır, leydim. Kastettiğiniz anlamda değil.”

Dikkatle baktım. “Kastetmediğim anlam ne?”

İfadesi anlaşılmazdı. “Burası midesi zayıf olanlara göre bir yer değil. Yürüyebilir misiniz?”

“Evet.” Tırabzanlara tutunup indim. Parmaklarım kalan adrenalinle titriyordu; kasılmış, dengesiz hissediyordum.

Rhen yanımda yürüyordu, tavırları tamamen ilgisizdi.

O kadar rahattı ki sanki alay ediyor, bana her şeyi hayal etmişim gibi hissettiriyordu.

Zemine ulaştık ve ben odama gitmeye hazırlanarak döndüm ama Rhen köşeden devam etti. “Gelin,” dedi eliyle işaret ederek. “Mutfakta korkutucu şeyler yok.”

O odadaki kan gölünü gördükten sonra hiç iştahım kalmamıştı ama yine de takip ettim. O yiyebilirdi. Ben bilgi istiyordum. “Canavar mı?” diye sordum kısık sesle. “Canavar burada mı?”

“Hayır. Odadaki kanı görmeniz talihsizlik olmuş ama endişe edecek bir şey yok.” Karanlığa doğru devam etti, peşinden gittim.

Acele etmek için elimden geleni yapıyordum. Merdivenlerin sonundaki gölgeli bir koridor boyunca ışıklar göz kırıyor, sıcak un ve maya kokusu burnuma çalınıyordu. Keşke önce bu yolu seçseydim.

“Kan da lanetin bir parçası mı?” diye fısıldadım.

Dönüp etrafını işaret etti, ifadesi inanamıyor gibiydi. “Bütün gördükleriniz lanetin bir parçası.”

Ölmüş ailesini düşünerek tereddüt ettim ama ıslak kanı mevsimlerdir ölü olan insanlarla bağdaştıramıyordum.

Endişelenmemem gerekirdi, çünkü sesi normal ve ilgisizdi. “Biraz şarap alır mıydınız? Mahzenden bir şişe getirebilirim.”

“Hayır. Rhen...” Yutkundum, sesim boğuklaşmıştı. Grey bana yüzlerce kızdan bahsetmişti, bazılarının hayatta kalmayı başardığından ve bazılarının da başaramadığından. “O odada kim öldü?”

“Hiç kimse.”

“Bu mümkün değil.” Durdum ve tekrar kaçmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Yan yan kapıya baktım. “O... o buraya gelen son kızdan mı kaldı? Burada mı öldü?”

“Hayır. Döngü yenilendiğinde eve döndü. Şarap değilse, likör alır mıydınız ya da belki...”

“Ne içeceğimiz umurumda değil!” Karşısında durdum. Nabzım kulaklarımda gürlüyordu ve yüzümdeki ifadenin vahşi olduğuna emindim. “Yukarıda kana bulanmış bir oda varken nasıl yemekten konuşursun?” Elimi taş duvara vurdum. “Sorularımdan kaçmayı bırak.”

Gözlerini bana dikti. Gaz lambasından gelen ışıklar gözlerinde dans ediyordu. “Gayet açık cevaplar veriyorum. Aksini düşünüyorsanız yanlış soruları soruyorsunuz demektir. Ne bilmek istiyorsunuz?”

“O kimin kanı?”

Sesinde ilk öfke işareti belirdi ama boyun eğmenin gerisinde kalmıştı. “Gördüğünüz kan bana aitti.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Özgür olmasına izin verme kararımı yeniden düşünüyordum. Önceki odalarımı bu kadar korkunç bulduysa gelecekte olacaklar için iyi bir şey düşünülemezdi. Aslında diz çökmem, yeniden kaleden kaçmayıp benimle birlikte saray mutfağının ılık derinliklerine gelmeyi kabul ettiği için minnettar olmam gerekirdi.

Kalenin bu kısmına dair sevgi dolu anılarım vardı. Çocuktan sık sık buraya gelirdim, pastacı kızlar beni bir parça çörek ve tatlı kremayla ödüllendirirdi. Bakıcım aşçıyla arkadaştı ve ben her şeyin üstünü örtmüş gibi duran unun üzerine resimler yaparken birlikte dedikodu yapıp gülüşürlerdi.

Babama, hiçbir kızın onun ilgisini iki haftadan fazla üzerinde tutamayacağını ne demek olduğunu ya da bunun annemi neden acınacak hale getirdiğini sorduğumda mutfak ziyaretlerim bitmiş ve bakıcım kayboluvermişti.

Ama anılar kalmıştı. Lilith beni lanetledikten sonra, kalenin yankılanan boşluğu beni huzursuz etmeye başladıktan

sonra burada kendime sığınak aramıştım. Sıcaklık, maya ve şeker kokusu bana çocukluğumu hatırlatıyordu.

Zararsız olduğum zamanları.

Çalışanlar olmadan mutfak devasa görünüyordu. Her yerde yiyecekler vardı, neredeyse gölgelerden fışkırıyordu. Düzinelerce somun ekmek, muazzam bir ateşin yandığı fırının başındaki raflarda bekliyordu. Dev bir kazanda çorba fokurduyordu, akşam yemeğinde aşçının servis edeceği mısırlı yahnî. Odanın diğer tarafında, yavaşça dönen bir şişte altı sülün pişiyordu. Sebzeler dilimlenip servis tabaklarına sıralanmıştı. Peynir. Fındıklar. Pastalar. Her yer delerdi.

Tek boş çalışma alanı odanın merkezindeki şeker ve tarçınla tozlanmış, hamur yığınları sıralanmış geniş masaydı.

Harper girişte durup etrafa baktı. "Vay... canına."

Masaya gittim ve hamur dilimlerini kenara itip sandalye çektim. "Oturun, leydim. Şarap?"

"Biraz ihtiyacım olacağına eminim."

Mutfağın arkasındaki depodan bir şişe getirip bardağı doldurdum. Harper beni izliyordu.

Bakışlarının ağırlığı rahatsız ediyordu. Utanma hissini uzun zaman önce kaybetmiştim ya da en azından kaybettigimi düşünüyordum. Meraklı gözlere ve eleştiren bakışlara alışkındım.

Ama Harper'ın yargılayışı farklıydı. O benim son şansımdı. Şansımın ölçülemeyecek kadar düşük olduğunu hissediyordum.

Bardaklar dolduğunda birini Harper'a verdim, sonra kendiminkini tek seferde içtim. Bir tane daha doldurdum.

Harper küçük bir yudum aldı. Hâlâ beni izliyordu. "Yani sinirlisin."

Bu, durmama sebep oldu. "Böyle düşünmenize sebep olan nedir?"

“Tecrübelerime göre erkekler sinirli olduklarında böyle içiyor.”

Doğrudan içimi görüyor olmasından hoşlanmamıştım. “Öyle mi? Tecrübeleriniz neler?”

Çekindi ama neredeyse fark edilemeyecek kadar. Bardağındaki şarabı çevirdi ve sesini sakın tuttu. “Kendim hakkımda konuşmak istemiyorum.”

Bardağımdan daha yavaş bir yudum aldım. “Benim hakkımda mı konuşmak istersiniz?”

Ona meydan okuduğum her seferinde olduğu gibi gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Evet, evet isterim. O odada gerçekten ne oldu?”

“Bir hata yaptım.” Daha büyük bir yudum aldım. Şimdi den ilk bardağın etkilerini hissediyordum. “Pek çok hatadan sadece biri aslında.”

Masaya yaslanıp beni inceledi. “Ne tür bir hata?”

Tereddüt ettim. Kelimelerimi tarttım. Bir yudum daha aldım, daha büyük bir yudum. “Yanlış bir kadınla birlikte olmak istedim.”

“Ve ne? Seni parçalara mı ayırdı?”

“Evet.”

Sorusu ciddiyetten uzaktı ve kesinlikle bu cevabı beklemiyordu. Sesi alçaldı. “O zaman nasıl burada duruyorsun? Yaraların nerede?”

“Bazı yaralar göze görünmez, leydim.” Bir kez daha bardağımdaki şarabı bitirdim. “Nedense bu dersi sizin de öğrendiğinizi düşünüyorum.”

Öylece kalakalmıştı. Onu şoka uğratmıştım. Ya da incitmiştim. Ya da tamamen başka bir şey.

“Onu yanlış kadın yapan neydi?” diye sordu sonunda.

“Bunu anlamak için tarihimizi bilmelisiniz.” Durdum. “Babamın hükümranlığı zamanında, batıdaki Verin topraklarından küçük bir büyücü kolonisi Kordiyar’a sığındı, kuzey

sınırımıza yakın bir yere. Derslerimden hatırladığım kadarıyla onlar kalan son büyücülerdi ve Verin Kralı yok etmek için onları arıyordu, bu yüzden doğuya kaçmışlar. Büyükbabamla müttefiklik yemini etmişler ve birkaç soruna sebep olmuşlar. Büyülerini insanlara satıyorlarmış ve büyükbabam böyle bir şeye müsaade etmeyi şımartmak olarak görmüş. Büyüleri küçükmüş, zararsızmış. Büyükbabam bu ayrıcalık için onları ağır vergilere bağlamış. Gerginlik olduğu aşıkârmış ama büyükbabam bunu görmezden gelmiş ya da umursamamış. Babam evlilik yaşına ulaştığında genç bir kadın kaleyi ziyarete gelmiş ve kendini evlilik için aday olarak göstermiş. Ama kılık değiştirmiş bir büyücüyümüş ve buraya geldiğinde babamı da büyülemiş. Onu evlenmeleri için kandırmaya çalışmış.

“Çok güçlü değilmiş,” dedim. “Muhafızlar onu tutsak etmişler ve itiraf ettiğinde de idam edilmiş. Fakat büyükbabam hıncını kalan büyücülerden almış. Bir ordu göndermiş, çünkü her büyücü öldürüldüğünde onun gücü diğerlerine dağılır ve hayatta kalan büyücülerin gücünün arttığı söylenirmiş. Bundan kaçınmak için hepsini birlikte öldürmek gerekiyormuş ve öyle yapılmış.” Ürperdim, sonra devam ettim. “Ölümlerinin hikâyeleri o odanın yanında bir hiç.”

Harper’ın ifadesinde şüphe ya da inanmazlık yoktu. “Sonra ne oldu?”

“Biri kaçmış,” dedim. “Ya da saklanmış.” Durdum. “Ve benim on sekizinci yaş günümde sarayda belirdi. Saray mensubu gibi giyinmişti, bir prensi baştan çıkarmaya hazırdı.”

“Ve sihri de çok güçlüydü çünkü diğerlerinin hepsinin sihri ona geçmişti, ölenlerin.”

“Evet.”

“Hepsini öldüren büyükbabansa neden *seni* lanetledi?”

Başımı eğip bardağıma baktım. “Yalnızca intikam aramıyordu. Gerçekten kendini kraliyet ailesine dahil etmek istiyordu.

du. Çok güçlü ama sihri sadece buraya yetiyor. Bana, Grey'e ve Demir Gül topraklarına. Ağını tüm krallığa atamadı. Gerçek güç arıyordu. Bunun için de bana ihtiyacı vardı."

"Ve sen de onu geri çevirdin."

"Evet."

Başka bir şey söylemedim. Bir an sonra Harper'ın gözleri parladı. "Geceyi onunla geçirdikten sonra geri çevirdin."

"Evet."

"Muhtemelen ona gümüş tepside bir dünya sunacağın vaatleriyle."

"Hiçbir şey vadetmedim." Tereddüt ettim. "Ama gecenin normalde olduğundan daha fazla anlam ifade ettiğine inanmasına izin verdim."

"Ne hoş."

Bir bardak daha şarap doldurup bakışlarına karşılık verdim. "Dersimi aldım, leydim. Sizi temin ederim."

Bardağını elinde çevirerek beni inceledi. Keşke gözlerinden hissettiklerini okuyabilseydim. Tatlı yalanların ve abartılı öykülerin arkasına saklandığım sayısız döngüden sonra gerçeği onun ayaklarına sermiştim ve artık kabul edeceğinden emin değildim.

Suçluluk duygusu içimi acıtıyordu. Şimdi de kendime yalan söylüyordum. *Tüm* gerçeği ayaklarına sermemiştim. Neye dönüşeceğimi.

"Size delil sunamam," dedim ona, "eğer peşinde olduğunuz şey buysa."

"Yani seni bir görevi yerine getirmen için lanetledi." Ses tonu derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Neden görevin ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Görevin doğasını açığa vurmanın başarısızlığa giden en kestirme yol olduğunu öğrendim."

"Neden? Ne yapmam gerekiyor?" dedi, bakışları deliciydi. "Sana âşık mı olmalıyım?"

Neredeyse bardağı düşürecekdim.

"O kadar şaşırma," dedi. "Her mevsim birini kaçırmayı gerektirecek şeyin ne olduğunu düşünmeye çalışıyordum ve bu da gayet mantıklı. Şimdi Grey'in bilinçli olarak yapabileceğim bir şey olmadığını söylerken ne demek istediğini anlıyorum."

İçimi çektim.

Beni izlemeye devam ediyordu, gözleri kısılmıştı. "Şimdi neden gömleksiz olduğunu anladım."

"Çılgık attınız," dedim. "Pek çok kez, son derece yüksek sesle. Tamamen giyinene kadar beklememi mi tercih ederdiniz? Sizi yüz üstü, iç organların üstüne bayılmış halde bulmamış olmam bir şanstı."

Yüzünü ekşitti. "*İç organ* gibi kelimeleri kullanmasak?"

"Beni giyinmemiş halde görmek sizi bu kadar kolay mı etkiledi?"

Yanaklarındaki pembelik koyulaştı ve bakışlarını çevirip yan masadan bir parça çörek aldı. "Grey laneti bozmak için yüzlerce kadınla birlikte olduğunu söyledi."

"Evet."

"Aynı zamanda yaşlanıyormuşsun gibi hissettirmediğini de. Anıdan çok rüya hatırlamak gibiymiş."

"Haksız değil." Bardağını yeniden doldurdum. "Kordiyar'da beş yıl geçti. Daha uzun olmamasına şaşıyorum ama takip etmemin bir yolu yok. Ve pek çok döngüde insanların yakınına gitmedik."

Beni inceliyordu, ifadesi anlaşılmazdı. "Neden mevsim erken başlıyor?"

"Ben ölürsem döngü yeniden başlıyor."

Neredeyse çöreği püskürtecekti. "*Ölürsen mi?*"

"Evet."

“Ama... Nasıl?”

“O konuda her yolu denedim. Büyük yüksekliklerden düştüm. Hayal edebileceğiniz her şeyle kendimi yaraladım. Boğuldum. Bir keresinde Grey’e kafamı koparmasını emrettim çünkü merak etmiştim ama reddett...”

“Tamam tamam, anladım.” Yine midesi bulanmış gibi görünüyordu. “Yani öylece... hayata mı dönüyorsun?”

“Her döngü ilk olarak belirlediğiniz yerde başlıyor, önceki döngü nasıl bitmiş olursa olsun.”

“Kendini öldürdüğünde kıza ne oluyor?”

“Evine dönüyor. Bildiğim kadarıyla.”

Harper eli yeni bir çörek, sessiz kaldı. “Yani seni öldürsem eve dönebilir miyim?”

“Kesin olarak bilmemin bir yolu yok. Döngü tekrar başlıyor. Kızlar gitmiş oluyor.”

Bana bakıyordu. Ölümümü hayal ediyordu. Büyük olasılıkla bunu planlıyordu. Risk almaya değip değmeyeceğini düşünüyordu.

Omuz silkip bir yudum şarap aldım. “Başka bir döngüde olsak silahı kendi ellerimle verip sizi denemeye davet ederdim.”

“Bu sefer farklı olan ne?”

“Bu, son döngüm,” dedi sessizce. “Son şansım. Beni öldürürseniz gerçekten öleceğim.” Gözlerimi onunkilerle buluşması için kaldırdım. “Size ne olacağına dair bir fikrim yok.”

Bunun üzerine sessizleşti. İkimiz de çörek yiyorduk.

Nihayet konuştuğunda beklediğim soruyu sormadı. “Diğer yüzlerce kadının karşısında da soyundun mu?”

O kadar doğrudandı ki başka koşullar altında caydırıcı olabilirdi. “Şu sorularınız yok mu.”

Gözlerini devirdi. “Eh, hayır demedin ama.”

“Dedim aslında.” Ne kadar dürüst olmam gerektiğini merak ediyordum. “Onları hayatıma çekmeye çalıştım. Yatağıma

çekmeye çalışma fikrinden tiksiniyorum ve asla onları zorla-
madım. Aslında, Kordiyar'da bundan büyük suç yoktur."

"Cinayet?"

"Cinayet ölümle sonuçlanır."

Uzun bir an boyunca beni tarttı. "Sana inanıyorum."

"Yalan söylemek için bir sebebim yok."

"Neden bana bütün bunları söylüyorsun?" dedi. "Söyleye-
meyeceğini sanıyordum."

"Neden böyle bir şey düşündünüz?" Masaya eğildim ve
bir parça daha çörek aldım. Tarçın ve şeker dilimde eriyordu.
Büyük Salon, mükemmel yiyecekler ve kişisel odalarım sonsuz
ölçüde sıkıcı olmaya başlamıştı ama mutfakta çörek yemek
bana kin tutamayacağım kadar çocukluğumu hatırlatıyordu.

Parçayı ağızıma atarken Harper'ın gözleri kolumun hareke-
tini takip ederek göğsüme kaydı.

Enteresan. Özellikle Grey'in kaleye sürüklediği her genç
kadını yatağa attığımı düşünürkenki eleştiren bakışlarından
sonra.

Kendine bir parça aldı. Şimdi gözleri benden kaçıyordu.
"Çünkü Grey yapamıyor."

"Sessizliğini koruması emredildi." Gerçi şimdi ne kadarını
söylediğini merak ediyordum.

"Ama sana emredilmedi."

"Ben veliaht prensim." Yığının üstünden büyük bir çörek
aldım ve ikiye bölüp bir parçasını ona uzattım. "Ben emir
almam."

"Kızları hep DC'den mi kaçırıyorsun?"

"Başta öyle değildi ama şimdi evet."

"Neden?"

Bir parça daha çöreğe uzandım. "Başta, Kordiyar'ın asil
kadınlarından adaylar aradım. Böyle bir lanetin kolayca bo-
zulacağını düşünüyordum. Kim bir prens sevmezdi ki?" Hatır-

ladığımda göğsüm sıkıştı. "Görünüşe bakılırsa pek çok kadın sevmiyormuş."

"Yani sonunda asil kadınlar tükendi..."

"Köylerden bir kadın aradım," dedim. Bardağımı tekrar boşalttım, muhtemelen bir bardağa daha ihtiyacım olacaktı. "Adı Corra'ydı. Son derece nazik, basit bir kız. Kasabaya epey tantanayla vardım. Annesi, kızıyla evlenme niyetinde olduğumu söylediğimde ağladı. Tüm kasaba çeyiz olarak sandıklar doldurdu. Sanki zenginliklerine ihtiyacım varmış gibi."

Tereddüt ettim.

"Ne oldu Corra'ya?" dedi Harper sessizce.

"Canavar onu uzuvlarına ayırdı. Annesi önümde ağladı ve kralın neden koruma sunamadığını sordu."

Harper çiğnemeyi bıraktı. "Ve kral ölmüştü."

"Evet. Kral ölmüştü. Annesini yolladım."

"Sonra?"

"Kendi insanlarımı riske atmayacağımı bildirdim. O zamana kadar çoğunu kaybetmiştim. Daha fazlasını kurban vermeyi reddettim."

"Ah, ama benim insanlarımı kurban vermek adildi demek?"

Elimi masaya vurdum. "Her bir kadınla tek niyetimin laneti bozmak olduğunu anlamak zorundasınız. Devam ettirmek değil."

Dik dik bana bakıyordu. Ben de ona baktım. Sessizliğe büründük.

Ocaktaki ateş çıtırdıyor, çorba kazanını taşmakla tehdit ediyordu. Taşmayacaktı, biliyordum. Görünmez bir aşçı kazanı karıştırdı ve taşmasına fırsat vermeden ateşi kısıtı. Pişen yahninin kokusu odayı doldurmaya başlamıştı.

Sonra Harper başını kaldırıp gözlerime baktı. "Kime bildirdin?"

"Pardon?"

"Kendi insanlarımı riske atmayacağımı bildirdim dedin. Kime bildirdin?"

Donakaldım.

Gözlerini kısarak baktı. "Büyücü kim?"

Bardağımı boşalttım. "Adı Lilith."

"Yani o beni eve geri yollayabilir."

"Hayır, leydim."

"Belki ona sormalıyım. Onu nasıl bulurum?"

Sanki adını anmak onu çağıracakmış gibi gözlerimi kırıştırdım. "Onu bulmak istemezsiniz."

"Ama..."

"Üçüncü katta gördüğünüz zararın sebebinin o olduğunu anlamıyor musunuz?" Sesim boğuk ve tehlikeliydi, hatırladığım o acıya bürünmüştü.

Harper'ın rengi soldu.

Nefes aldım. Başım ölüm anılarım ve acılarıyla karmakarıştı. Yüzlerce kız beynimde dönüyordu, her biri nasıl başarısızlığa uğradığının ve insanlarımı nasıl yüz üstü bıraktığının birer hatırlatıcısıydı.

Grey yanılıyordu. Başarısız döngüler rüya gibi değildi. Onlar kâbus gibilerdi.

Tabureyi itip ayağa kalktım. "Beni mazur görün, leydim. Dinlenmenize engel oluyorum. Odanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

"Kalede başka sürprizler de var mı?"

"Bugün değil."

"O zaman burada kalmak istiyorum." Sanki onu mutfaktan sürükleyerek çıkaracakmışım gibi masanın kenarını kavramıştı.

Başımı sallayıp kapıya döndüm.

"Rhen," dedi arkamdan.

Kapıda durup ona döndüm.
“Sana âşık olmayacağım,” dedi.
Söyledikleri şaşırtıcı değildi. İçimi çektim. “İlk olmayacak-
sınız.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Kâse ve kaşık bulana kadar mutfağı karıştırdım, sonra ateşin üstünde kaynayan kazana gittim. Duvardaki askıdan büyük bir kepçe sarkıyordu. Büyük bir kepçe yiyecek aldım, ardından tezgâhın sonundaki ekmeklerden bir parça kopardım.

Kana bulanmış odanın görüntüleri zihnimde canlanmakla tehdit ediyordu beni, onları kovaladım.

Onun yerine zihnim Grey'e, kendi başını koparmasını emredişine odaklandı. *Meraklanışına.*

Dün müzik enstrümanlarını ateşe attığından bahsetmişti. Bu sabah kendini deşmekten ve boğulmaktan. Ve ona âşık olamayan yüzlerce kadından.

Onu *arzulayan* bir kadın bulsa muhtemelen laneti bir günde bozardı. Göze hoş göründüğünü inkâr edemezdim. Çıkkık elmacıkkemikleri, ateşin ışığında altın rengine dönen koyu sarı saçları, hiçbir şeyi ele vermeyen karanlık gözleri. Omzundan bileğine kadar uzanan kasları ve kendini taşıyışı. İnsanlar önünde hemen diz çöküyordu ama o da hemen diz çökmelerini bekliyordu.

Ağzını açtığında kibirli ve plancıydı. Bir parça bile zayıflık ya da kırılganlık yoktu. Herhangi bir zayıflığı varsa o da elini sallayıp onu sevecek bir kadın emredemeyeceği için açıkça öfkelenmesiydi.

Bir şey beni ölçülemez derecede üzüyordu. Burada kapana kısılmıştım, ailemden uzaktaydım, tam iki gündür. O ve Grey ezelden beri buradalarımış gibi hissediyor olmalılardı. Daha az tehlikeli, daha fazla çaresiz görünüyorlardı gözüme.

Neredeyse daha kötüydü.

Ama *aşk*. Daha önce kimseye âşık olmamıştım, hele beni sokağın ortasından kaçırın birine. Annem hep hâlâ babamı sevdiğini söylerdi, hatalarına rağmen, *gitmiş* olmasına rağmen, ve bu Jake’le beni deliye döndürürdü. İlişkileri normal bir gerçek aşk gibi değildi elbette. Stockholm Sendromu’ nedir biliyordum. Öyle bir şey olsa bile –bu düşünceler halihazırda delil niteliğinde olsa bile– bu, gerçek aşk olabilir miydi? Başka hiçbir şey laneti bozamamıştı belli ki. Corra’yı, zavallı köylü kızını kaçırmamıştı ama Corra da onu sevememiş ya da laneti kıramamıştı. Belki de prenses olma fikrini sevmişti.

Onlar beni tuzağa düşürmüştü ama Lilith de onları tuzağa düşürmüştü. Ve şimdi o kalesinde oturup olan bitene öylece izin verirken tüm krallık acı çekiyordu.

Bir parça daha ekmek kopardım.

Bu sefer ağzıma götürürken durdum.

Freya ve çocukları, karın ortasında titriyordu, kemikleri sayılacak kadar zayıflardı. Kışın ortasında olmalarına rağmen Evalyn, Coale ve genç Bastian’ın ellerindekiyle geçinmeye çalıştıkları ortadaydı.

Mutfığa yeni gözlerle baktım. Kimsenin yemediği yiyeceklerle dolu raflara.

* Kişinin kendine zarar veren kişiden kopamaması. –(ç.n.)

Sonra kâseyi bir kenara bırakıp bir çanta almak için odama döndüm.

Bu sefer ormanlara giden yolu bulmak kolay olmuştu.

Farklı bir at almayı düşündüm ama Demir kulaklarını dikip bana bakmıştı ve tekrar dışarı çıkmaya hazırdı. Bir taraftaki heybeler ekmek, et ve pastayla; diğer taraftaki, sıkıca sarılmış sebze ve peynirlerle doluydu. İki süveter, bir pelerin ve eldivenler giymiş, at için de ahırdan bir örtü bulmuştum.

Kimse beni durduramazdı.

Gerçi izin istediğim de yoktu.

Sıcak güneş ışığı yerini karla kaplı ağaçlara bıraktığında soğuk hava için kendimi hazırladım ama bu akşam kış havası daha ılık gibiydi. Ağaçların arasında rüzgâr esmiyordu ve batmakta olan güneşe rağmen etraftan sürekli *şıp-şıp-şıp* sesleri geliyordu.

Yoldan çıktığımdan endişelenmeye başlamışken Freya'nın evinin kalıntılarına ulaştım. Bina küle dönmüş, arkasında alazlanmış kerestelerin tepesini bekleyen bir nöbetçi gibi kararmış bir baca bırakmıştı. Cesetler gitmişti, kara gömülmüş ya da ateşte yanmışlardı. Kontrol etmedim.

Karşıda bir tepe belirdi, oradan dümdüz gidersem hana varacağımı hatırlıyordum. Tüm yolu görebilecektim. Demir'i dörtnele koşturdum ve tepeye tırmandık.

Atla çekilen bir yük arabası diğer taraftan geliyordu.

"Hoo!" diye bağırıyordu bir adam. "Hoo!" İki krem renkli yük beygiri ürküp kenara hopladı. Her yere çamur sıçramıştı.

Dizginleri kenara çekip kafa kafaya çarpışmaktan kaçınmaya çalıştım. Kula don çamur birikintisinde kayıyordu, ne-redeyse beni üstünden fırlatacaktı. Araba gıcırdadı, inledi,

az kalsın düşecekti fakat adam kırbaç vurunca atlar çabucak doğrulmasını sağladı.

Ama yükü için bunun bir yardımını olmamıştı. Arkadan pek çok kasa düşmüş, ıslak karın içine *şap* diye inmişlerdi.

Demir yerinde duramıyor, başını sallayıp duruyordu. Dizginleri sıkı sıkı tutmaya devam ettim. “Üzgünüm,” dedim. “Sizi görmedim.”

“Üzgün müsün?” diye gürledi adam. Dizginleri bir kancaının etrafına dolayıp arabadan atladı. Botları sulu kar sıçratıyordu. Pelerininin şapkası sırtına düşerek orta yaşlı, zeytin rengi tenli koyu renk saçlı biri olduğunu ortaya çıkardı. Gözleri gölgeli, yanakları çöküktü.

“Evet, üzgünüm.” İşler kötüye giderse diye pelerininin altındaki hançerin sapını tuttum ama adam bana bakmadı bile. Bunun yerine fırtına gibi arabanın arkasına gitti ve düşen kasalara baktı.

Sessizce lanet okumuş olmalıydı, sonra birini kaldırmak için eğildi.

Epey ağır olsa gerekti, adam onu arabanın arkasına çekmeye çalıştığında engelin üstünden atlatamadı. Kasa elinden kayıp tekrar cıvık kara indi. Adam tekrar lanet okudu ve bu sefer sessiz de değildi.

Tam neden iki kolunu da kullanmadığını merak etmeye başlarken pelerin arkaya kaydı ve adamın bir kolunun olmadığını fark ettim.

Demir’in sırtından atlayıp onun yanına gittim. “Durun. Size yardım edeyim.”

Beni duymazdan geldi ve kasayı tekrar engelin üstünden atlatmak için hamle yaptı. Yine çamurun içine düşmüştü. Tahata çatırdadı ve köşesi açıldı.

“Gümüş cehennemler,” dedi öfkeyle.

Kendi başına yapmak istemesini takdir etmiştim ama gururlu adamlara tahammülüm kalmamıştı. Pelerini omuzlarımdan ittim ve kasalardan birini almak için ileri atıldım.

Hazır olduğumdan daha ağırdı. Tek eliyle bunları yerden kaldırdığına inanamıyordum. Çamurun içinde tökezledim, neredeyse bu sefer ben düşürüyordum.

Fakat adam kenarından yakaladı ve birlikte kasayı arabanın diğer tarafına atmayı başardık. Sonra diğer kasalar için geri döndük.

Bitirdiğimizde botlarımız çamura bulanmıştı ve ikimiz de soluk soluğaydık. Pelerini düzeltmek için uzandım.

Adam kaşını ön koluna sildi. "Belki teşekkür etmem gerektiğini sanıyorsun, kızım. Ama teşekkür falan alamayacaksın. Hasar yüzünden birkaç bozukluk kaybedeceği..." Bakışları göğsüme işlenmiş aslan ve güle kayınca birden durdu. Gözlerini kırıştırdı ve bir adım geri gitti. Sesindeki huysuzluk gitmiş, yerini ufak bir merak almıştı. "Siz... Ben bilm..."

"Gerçekten üzgünüm," dedim. "Teşekkür beklemiyorum. Ama atımın sırtına çıkabilmem için arabanızın arkasını kullanmamda bir sakınca yoksa..."

"Tabii ki." Demir'in dizginlerini almak için ileri atıldı. "İzin verin, leydim."

Arabayı tutup kendimi çıkıntıya çektim. Sarmaşık kafeslerine tırmanmak kadar riskli olmasa da güç ve denge gerektiriyordu ve vücuduma güvenemiyordum. Kasılan kaslarımın eyerin üstünde gevşemesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Adam fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi.

Rhen hancının oğluna gümüş para uzatırken kendinden emindi, ben de o an öyle olabilmeyi diledim. Sunacak param yoktu.

Ama sonra heybeleri hatırladım. "Aç mısınız?" dedim. "Bolca yemeğim var."

Kaşlarını çatıp hızlıca başını iki yana salladı. "Yalnız yolculuk eden bir hanımdan yiyecek alamam."

"Uzağa gitmiyorum." Heybelerden birini çözdüm ve peynir kâğıdına sarılmış bir parça etli börek çıkardım. Hâlâ sıcaklardı. "Alın."

Afallamış görünüyordu ama kâğıdı alıp vücuduna yapıştırdı. "Teşekkürler."

Dizginleri aldım. "Rica ederim."

Bir adım yaklaştı. "Affedin." Tereddüt ediyordu. "Özür dilemem gerekir. Saraylı bir leydinin korumasız gezmesini beklemiyordum."

"Korumaya ihtiyacım yok," dedim.

Arkamdan bir adamın sesi geldi. "Emin misiniz leydim?"

Eyerde döndüm ama sesi zaten tanımıştım. Rhen. Ve Grey. İfadeleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ne öfke ne eğlenti.

"Arkanızdan gelmeyeceğimizi mi düşünmüştünüz?" dedi Rhen.

Kendi ifadem de aynı derecede doğal kalmasına çabaladım. "Mahkûmunuz olmadığımı söylemişsiniz."

Yük arabalı adam tamamen şaşkına dönmüştü. Bana ve adamlara bakıp duruyordu. "Majesteleri," dedi, sesi saygı doluydu. Çamura, tek bacağına üstüne çöktü.

"Doğrul," dedi Rhen. Sesi alçak ve kontrollüydü ki bunun ruh haline dair iyi bir işaret olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Önceki gecedен daha ağır silahlanmıştı. Kalçasından bir kılıç sarkıyordu ve dizinin yanındaki eyere dolu bir sadak asılmıştı. Pelerinin altındaki göğsünün tamamı, belinde tokaları olan bir deriyle kaplıydı; kalbinin üstünü altın bir aslan ve gül süslüyordu.

Dün de yakışıklıydı ama dün, bugüne kıyasla hiçbir şeydi. Bir tek tacı eksikti.

Peşimden gelmesi için geçerli bir sebebi olduğunu unutmama neden olan da bu olabilirdi. Kalbimin azıcık da olsa

çarpınmasından ve yanaklarıma ateş basmasından nefret ediyordum. “Şu bozukluklarından bir tane daha var mı?” dedim. “Ben çarpınca adamın kasalarından biri kırıldı.”

Rhen’in kolları kalktı ama iç çekti ve atını dürtüp ilerletti.

Adam kendini onun ayaklarına attı, başı vahşice titriyordu. “Hayır... hayır, leydim.” Kâğıda sarılmış etli börekleri kaldırdı. “Yiyecek yeterinden bile fazla.”

Rhen belindeki keseden bir bozukluk çıkarıp adamın eline uzattı. Ön kolu dirseğine kadar uzanan metal-deri manşetlerle kaplanmıştı. “İki gümüşlük zararını karşılar mı?”

Adam yutkundtu. Rhen’in parmaklarının arasında tuttuğu paralara baktı ama uzanıp almadı. “Minnettarım lordum ama küçük bir hasar.”

“Soruna yol açtığı için o zaman,” dedi Rhen.

“Saygım sonsuz... ama kabul edemem.” Tekrar Rhen ve Grey’e bakıp bana döndü. Kendini çimdiklemek ister gibiydi. “Ben bu kadarını kazanmak için yarım sene çalışıyorum, Majesteleri.” Durdu. “Yalancı ya da hırsız olduğumu düşünürler.”

“Neden?” dedim.

Adam sadece arabasına atlayıp uzaklaşmak ister gibi bakıyordu. “Kimse yıllardır kraliyet ailesini görmedi.” Bakışlarını kaçırdı, yüzünde utanç vardı. “Hamal olarak zar zor iş bula bildim. Kimse dürüst yollardan param olduğuna inanmaz.”

Grey ilerleyip belinden küçük bir kese çekti. “İşte. Yirmi beş bakır. Bunu harcayabilir misin?”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Evet... Ama...”

Grey çantayı ona fırlattı.

Adamın elinde yiyecekler vardı, paranın çamura düşeceğinden endişelenmişim ama adam düşündüğümünden kıvraktı. Keseyi yiyecek tutan eliyle havada yakaladı.

Beceriksizce reverans yaptı. “Minnet duydum. Majesteleri. Leydim.” Sonra geri giderek arabasına tırmandı.

Atlarını dürtüp tepeden aşağı inerken daha yeni yerine oturuyordu.

Peşinden gidebilmeyi diledim. Rhen'in bakışlarının ağırlığı neredeyse acı veriyordu. Yüzü onaylamaz bir ifadeye bürünmüştü ve sesi de ona uyuyordu. "Sizi ne kadar tanırsam hareketlerinizi o kadar az cesaret olarak görüyorum. Dün geceki saldırıyı unuttunuz mu?"

"Sen insanların acı çektiğini unuttun mu?"

Çenesi gerildi. "Bilmediğiniz şeylerden bahsediyorsunuz."

"Yeterince şey gördüm."

Yüzü yaz güneşini kapatan fırtına bulutları gibi karardı. Hiçbir şey söylemedi.

Grey sessizliğe konuştu. "Mahkûm olmadığınızdan bahsettiniz. Bu, yaptığınızın kaçma girişimi olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki değil." Hafifçe eyer heybelerine vurdum. "Freya ve çocuklarına yemek götürüyorum."

"Yemek götürüyorsun," diye yankıladı Rhen. "Hana."

"Halihazırda zor geçiniyor gibi görünüyordlardı ve biz yanlarına beş kişi daha bıraktık."

İnanamazmış gibi görünüyordu. "Ama neden sormadınız?"

Geri çekilip dik dik yüzüne baktım. "Sormak mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Her gün yenilenen tıka basa dolu bir mutfağın va..."

"Beni yanlış anladınız." Elini kaldırdı. "Neden yardım istemediniz?"

Ha.

"Yapmayacağını düşündüm," dedim sessizce.

Bana baktı. Nedenini sorup sormayacağını düşündüm.

İfadesine, gözlerinde titreşen pes edişe bakılırsa, sormayacaktı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. Atını çevirdi.

“Beni öylece bırakacak mısın?” Şaşkınlıktan attan düşebilirdim.

“Size hana kadar eşlik edeceğim,” dedi sanki anlayamayacak kadar aptalmışım gibi. “Fikrinizi değiştirmediyerseniz tabii?”

İç çektim ve takip etmesi için atımı döndürdüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

RHEN

Ben yalnızlığa alışkındım. Umutsuzluğa. Hüzne. Hayal kırıklığına.

Korkuya alışkın değildim, en azından bu türüne. Hiç bu kadar umursamaz biriyle tanışmamıştım.

Kaçan ilk kız değildi, benden korkan ya da yaptıklarımı sorgulayan. Ama beni zırh ve silahlar kullanmam gerektiren durumlara zorlayan ilk kızdı.

Sessizce ilerledik, Grey arkadan geliyor, biz vadiye inerken tepenin başında bekliyordu. Harper'ın söyledikleri içimi parçalıyordu. *Sen insanların acı çektiğini unuttun mu?*

"Unutmadım," dedim.

Konuşmamızın üstünden bir süre geçmişti ama açıklamama gerek yoktu. "Eh, durumu düzeltmek için pek bir şey yapmıyorsun ama."

"Kordiyar'da bir gün geçirdiniz ve başarısızlıklarına dair çok şey biliyorsunuz. Acı çeken insanlara merhamet edip onları ziyaret ederek iyi bir şey yaptığınızı düşünüyorsunuz sanırım?"

Gözleri buz gibiydi ama bunu düşündüğünü biliyordum.

Başımı iki yana salladım. "Her gün, her öğünde kalenin tüm yemeklerini boşaltsak bile insanlarımin hepsini doyurmaz."

Sesi alçaktı. "Bazılarını doyurabilir, Rhen."

"Evet ama hepsini değil." Ona döndüm. "Nasıl seçeceksiniz?"

Yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Neden seçmek zorunda olayım ki?"

"Neden olmayasınız? Kordiyar insanları Demir Gül'den korkar. Canavarın surların içinde yaşadığına, yaklaşırlarsa onları yok edecek bir fırsat aradığına inanıyorlar. İnsanlarımin bana kendi rızalarıyla gelmeyecektir. Sahip olduğum her şeyi alacak bir yük arabası kiralsak bile, en çok kimin ihtiyacı olduğuna nasıl karar vereceksiniz?"

"Ben..."

"Ve bunu cevaplamadan önce," diye bastırdım, "bir şey veremediklerinize ne diyeceksiniz? Hana vardığımızı ve yarım düzine daha insan oluşunu düşünün. Heybelerinizdeki şeyler hepsini doyurmayacak. O zaman ne diyeceksiniz?"

"Geri dönüp biraz daha alırım."

Gümüş cehennemler, *amma inatçıydı*. "Her gün bir sürü yiyeceklerle ziyarete gittiğinizi düşünelim. Bu duyulacaktır. İnsanlar sıraya girecektir. Aralarında küçük tartışmalar çıkacak, zamanla ayaklanmaya dönece..."

"Bence ne demek istediğini yeterince iyi anlattın."

"Kavgalar çıkacak ve şiddeti bastırarak güç olmayınca..."

"Tamam, anladım!" Yanakları kızarmıştı, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Umurumda değil. Yine de bir şeyler götüreceğim. Hiç yoktan iyidir."

"Öyle mi?" dedim. "Emin misiniz leydim?" Dizginlerini tutmak için uzandım ve iki at da durdu.

Bana bakmak için başını çevirdi, dizginleri geri almaya uğraşıyordu. Gözleri öfkeyle alev alevdi. “Bırak beni.”

Sesimi alçak tuttum. “Dürüstlüğe ve insanların söylemlerine aldırış etmediğimi biliyorsunuz. Umarım bunu yeterince açık göstermişimdir. Ama düpedüz saygısızlığa boyun eğmeyeceğim.”

“Ama *bana* saygısızlık etmen kabul edilebilir mi?”

Atı –*benim* atım, gerçi kendisinin olduğunu iddia etmekte tereddüt etmiyordu– başını sallayıp çamurda tepindi, ama dizginlerini sıkı tutuyordum. Beni kızdırıp bastırma yeteneği gerçekten takdire şayandı.

“Sizden eylemlerinizin sonuçlarını tartmanızı istedim,” dedim sertçe. “Bunu saygısızlık olarak görüyorsanız yanılıyorsunuz.”

“İyi.” Başka yöne baktı.

Kısaca soluklandım. “Bu kadar uzun süre kendimi kaleye kapatmamın sebepleri var. Eğer beni insanlarla muhatap olmaya zorlayacaksanız, bunun ne anlama geldiğini bilmelisi...”

“Kimsenin seni bir şeye zorladığı yok. Şimdi *bırak beni*.”

Kızgınlığımı kontrol altına almak için biraz oyalandım, ardından bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Elbette son şansım beni hakir gören ve her fırsatta yeni bir sorun çıkaran bir kız olacaktı. Öne atılan her adım, geriye iki adım gitmeye yazgılıydı.

“Bak, Rhen. Ben senin emrindeki insanlardan değilim. *Benim* prensim değilsin.”

Sesim çok alçaktı. “Sizin prensiniz olmayabilirim ama *benim* krallığımdasınız. Kendinizinkinde değil.”

“Peki bu kimin suçu acaba?”

“Buradaki hassas kontrolümü anlamıyorsunuz. Krallığımda güvenliği sağlamak için neler yaptığımı bilmiyorsunuz.” Çenem gergindi, sözcüklerime buzlar ekliyordu. Sesimdeki bu tonun insanların kaçmaları gerektiği anlamına geldiği za-

manlar vardı. Babam aynı sesi takındığında insanların öleceği anlamına gelirdi. Ama meydan okurcasına bana bakmaya devam ediyordu, sesimi sakın tutmak için sabrımın her zerresini kullanmam gerekti. "Benimle küçümseyerek ve hiçe sayarak konuşuyorsunuz, sanki insanlarımdan dayanmak zorunda oldukları şeylerin ağırlığını hissetmiyormuşum gibi. Benimle *siz, benden* üstünmüşsünüz gibi konuşuyorsunuz. Buradaki rollerimizi hatırlatmak isterim."

"Neymiş, kaçırın ve kaçırılan mı?"

Kaşlarımdı kaldırdım. "Rollerimiz bu mu olsun istiyorsunuz? İyi." Başımı çevirdim. "Kumandan!"

"Ne yapıyorsun? Rhen, bırak beni." Dizginleri elimden koparmaya çalıştı. Topuklarını bastırıyor olmalıydı çünkü Demirbilek dizginlerin ucunda dans ediyor, kavrayışım karşısında mücadele ediyordu. "*Bırak* beni..."

"Lordum." Grey çamurlar sıçratıp havaya bulutlar üfleterek Harper'ın yanında durdu.

"Leydi Harper'ı kaleye götür. Gerekirse bağla. Onu kilitle..."

"Hayır!" Hançeri çekti. Bileğimi hedef almıştı.

Grey'in kılıcı dirseğinde belirdi. Harper'ın pelerinini tutmuş, onu benden uzağa çekiyordu.

Harper donup kaldı, yüzü solmuştu, gözleri korku ve kızgınlıkla büyümüşü.

Vicdan azabı çekmeliydim ama tatmin olmuş hissediyordum. Sonunda *bir şey* onu korkutmuştu. "Emredersem kolunuzu koparır." Elindeki hançere bir baktım. "Ben size hiç silah çekmedim, leydim."

"Dizginler." Sesi zar zor çıkıyordu, neredeyse boğuk, Grey'in boynuna ne kadar baskı yaptığını merak ettim. "Dizginleri kesecektim."

"Ah." Grey'e baktım. "Bırak onu."

Grey itaat etti. Harper hançeri kınına soktu ve pelerinini çekti. Nefesi hâlâ titriyor, kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu.

İşte *şimdi* vicdan azabı çekiyordum.

Bana bakmadı. "Sadece hana gitmek istiyorum." Yanakları pembeydi. Yutkundu, sessizce, "Ben, ben oyun oynamak istemiyorum. Sadece onlara yardım etmek istiyorum," dedi. Ardından başını kaldırdı, her zamanki huysuzluğunun kıvılcımları sesine geri dönmüştü. "Anlıyor musun?"

Sözleri aklıma Grey'in kart oyunu konusundaki yarım yamalak öğüdünü getirdi. Sonuçları dikkatle düşünmeden hiçbir şey yapmıyordum. Haklıydı: Her hareketimi önceden planlıyordum.

Belki Harper da haklıydı.

Grey'e baktım. "Hana kadar eşlik et. Ben size az sonra yetişirim."

Grey'in kaşları kalktı. "Lordum..."

"Git. Yine yanlış işler yapmadığından emin ol."

Gittiklerinde atımı aksi yöne çevirdim ve topuklarımı hayvanın yanlarına bastırdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Bu, canımı acıtmıştı. Bileğime tokat yemiş gibi hissediyordum.

Grey yanımda ilerliyor, çamurun içinde kolayca eşkin gidiyordu, hızlıca arayı açtık. Aramızda biraz gerginlik olmasını beklemiştim, özellikle hançer kazasından sonra, ama olmadı. Rhen'den on kat tehlikeli olabilirdi ama geçinmesi yüz kat kolaydı.

Tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı. *Rhen* kafa karıştırıcıydı. Âşık olmaya çalışan bir adam gibi davranmıyordu. Bütün bunlara bir oyun gibi yaklaşıyordu, tatlı sözlerinin altında yalnızca kandırmacalar ve kurnazlık varmış gibi. Zincirinin sınırlarını öğrenmiş bir hayvan gibi davranıyor ama avını ölümüne çekmeyi biliyordu

İşte *bu yüzden* ona güvenmiyordum.

Kardaki güç gösterisinden sonra onun da bana güvenmediğini anladım. *Beni* Kordiyar'a hapseden bir şekilde *kendisi* olsa da güvensizliği daha derine gidiyor gibiydi.

Han ileride belirince atı yavaşlattım. Omzumun üstünden attığım bakış, çamurlu manzaranın üstündeki mavi gökyüzünü gösterdi. Rhen görünürde yoktu.

Grey hızıma ayak uydurmak için yavaşladı.

“Cidden kolumu koparır mıydın?” diye sordum.

Bana baktı. “Zarar vermenizi engellerdim,” dedi.

“Yani evet diyorsun.”

“Ben emirlere uyarım,” dedi sakince. “Size karşı kötü bir niyetim yok.”

Bir şekilde son derece güven vericiydi ama hiç de değildi. “Sence nereye gitmiştir?”

İçini çekti, sesini rahatsızlık gölgeliyordu. “Ben de sizin bildiğiniz kadar biliyorum.”

Hanın bahçesinde atlardan indiğimizde ön kapı savrularak açıldı. Çatıdan bir parça kar kayıp *pat* diye yere düştü. Atlar başlarını sallayıp burunlarından soludular.

Coale kapı girişinde duruyordu. “Leydim!” diye gürledi şaşkınlıkla. “Geri mi döndünüz?”

“Evet. Şey getirdim...” Ama Rhen’in ayaklanmalar ve çatışmalarla ilgili uyarıları kulaklarımda yankılandı. “Şey...”

“Leydi Harper iyi niyet hediyeleri getirdi,” diye önerdi Grey öne gelip bana aşırı dolu eyer çantalarından birini uzatarak.

“Ah. Evet. İşte.” Tamamen dengemi yitirmiştim. Çantayı garip bir şekilde Coale’un eline tutuşturdum.

Afallamış görünüyordu.

Arkadan Evalyn’in sesi geldi. “Misafirlerimiz mi var? Neden orada öyle... Ah, inanamıyorum!” Kocasının yanında belirdi ve derin bir reverans yaptı. “Leydi Harper. Geri dönmüşsünüz.”

“Hediyelerle,” dedi Coale uyuşmuş gibi.

“Önemli bir şey değil.” Yanaklarıma kırmızılığın tırmandığını hissediyordum. “Sadece biraz yiyecek. Freya ve ailesini beklenmedik bir şekilde buraya bıraktığımız için.”

"Ama... Majesteleri altı aylık giderimizi cömertçe karşılamıştı zaten. Sakıncası yoktu."

Donup kaldım. Onlara bir şey ödediğinden haberim yoktu. Evalyn sessizliğini yanlış anlamıştı, hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Açgözlü olduğumuzu düşünmüş olmalısınız. Reddetmeye çalıştık." Ellerini kavuşturdu.

"Hayır! Hayır. Ben... Ben yanlış anlamışım. Çocuklar için biraz yiyecek getirmek istemiştım."

"Ah!" Yüzü bir gülümsemeyle parladı. Ellerini çırpıttı. "İçeri gelin."

Ön odaya geçtik. Ateş sönmeye başlamıştı, şöminede közler parıldıyordu. Pişmiş ekmek kokusu alıyordum. Coale pelerinlerimizi aldı ve hanın arkasına bağırdı. "Çocuklar! Leydi Harper sizi görmek için geri geldi."

Grey'e yaklaştım. "Sen o kadar para ödediğini biliyor muydun?" diye fısıldadım.

Grey kaşlarını çatı. "Aksini mi bekliyordunuz?"

"Ben... Ben..."

"Leydi Harper!" Ahşap zeminde aşağı doğru inen ayak sesleri gümbürdedi. Üç çocuk koşarak indi, yüzlerinde açık bir neşe vardı. Freya basamaklardan daha yavaş iniyordu, bebek kollarındaydı ama o bile gülümsüyordu.

Bunu hak ettiğimden emin değildim. Evleri yerle bir olmuştu.

Kız, belimden yakalayana kadar durmadı. İki oğlan da Grey'in bacaklarını yakalamıştı. Neşeleri bulaşıcıydı. Eyer çantasına şekerli kurabiyeler de koyduğuma sevindim.

Bastian bile şamataya kapılıp mutfaktan çıkmıştı. Herkes neler getirdiğini görmek için masaya dolmuştu.

Kız elini uzatmış, parmağıyla sarı dikişleri takip ederken büyük oğlan eyere işlenmiş mücevherleri dürtüklüyordu. Kahverengi gözleri genişlemişti.

Freya onları geri çekmek için hamle yaptı. "Dahlia. Davin. Dokunmayın."

"Hayır, sorun değil," dedim. "Dahlia çantayı açabilir."

İnce parmakları tokayla mücadele etti ama en sonunda toka açıldı ve sarılmış pasta ve peynirler masaya döküldü. Kız neşeyle kahkaha attı. Diğer çocukların da soluğu kesilmişti, masaya daha da yaklaştılar.

"Bu çok fazla," diye fısıldadı Freya.

Tüm aileyi bir öğün doyurmak için anca yeterliydi. Ama herkes dik dik bakarken odaya bir sessizlik çöktü. Kimse bir şeye dokunmuyordu.

"Bak," diye fısıldadı büyük oğlan, adı Davin olmalıydı. "Tatlı pastalar."

Garip hissediyordum, sanki yanlış adım atmışım gibi. Kendimi Rhen'in burada olup dönen politikaları anlamasını dilerken buldum ve bunun için de kendimi tekmelemek istedim.

Rhen'in tüm uyarıları beynimde yankılandı. "Sizi... gücendirdim mi?" diye fısıldadım.

"Leydim." Coale'un sesi ağırdı. "Biz insanlara hediyeler bağışlayan soylu görmedik hiç. Biz... mahcup olduk."

"Ve minnettar," dedi Evalyn aceleyle. "Çok minnettar olduk, leydim."

"Sanırım herkese güzel birer bardak likör getirsem iyi olur," diye gürledi Coale.

Kapı seslice çalındı ve Evalyn hızlıca açmaya gitti. Rhen kapıda duruyor, sarı saçları güneş ışığında parlıyordu. Zarar görmemiş gibiydi, pelerini ve zırhı mükemmel durumdaydı.

"Majesteleri," dedi Evalyn çabucak bir şekilde. "İki misli onur duyduk. Lütfen, içeri gelin."

"Teşekkürler." Sesi ılımlıydı. İçeri girdi.

İstmeden göz göze geldik. Kaşları bir anlığına havaya kalktı. O küçük hareketiyle zorlandığının, nasıl ilerleye-

ceğimi bilemediğimin farkına vardığına emin oldum. Daha yarım saat önce ona bağırırken şimdi küçük bir parçam gelip beni bu durumdan kurtarmasını istiyordu. Bunu da planlayıp planlamadığını merak ettim. Bilip bilmediğini.

Kendimi gözlerine bakmaya, gardımı düşürmemeye zorladım.

“Coale,” dedi. “Likör harika olurdu.”

Rhen ve ben yine kendimizi ateşin başında otururken bulduk. Ben sandalyeme geçmiştim, o şöminenin başında oturuyor, içkisini yudumluyordu. Grey ise şömine rafının kıyısındaydı. Silahlarında ateşin ışığı parlıyordu.

Rhen hana girdiğinden beri bir baş selamı ve kısa bir “Leydim” dışında bana tek kelime etmemişti.

Hava huzursuz, kararsız gibiydi. Ateş arkada çıtırdıyor, çocuklar yemeklerini yemiş, odanın ana kısmında oyun oynuyorlardı. Sessizlik aramızda yün bir battaniye gibi asılıydı.

Yakına gelmeye cesaret eden tek çocuk Davin’di ve Grey’den epey etkilenmiş görünüyordu. Gür saçları, büyük kahverengi gözleri olan bir çocuktü, dört yaşından büyük olamazdı ve muhafıza bakmak için sinsice sokulup duruyordu. Grey kıpırtısızdı, onu görmezden geliyordu. O kadar sabitti ki şöminenin bir parçası sanılabilirdi.

Fakat Davin iyice sokulup elini Grey’in kılıcının kınına koymaya cesaret ettiğinde silahşor aniden onu kovalayacakmış gibi yaptı.

Oğlan sıçrayıp birkaç adım geri kaçtı ama sonra kahkahalar attı. Grey ona gülümseyip saçını karıştırdı. “Git,” dedi, sesi nazikti, ancak itaatsizliğe yer bırakmıyordu. “Oyununu oyna.”

Davin kaçtı ama omzunun üstünden attığı haylaz bakışlar geri geleceğini söylüyordu.

Karda çocuklara komik yüzler yapışını hatırlayarak Grey'e baktım. "Çocuklarla iyi geçiniyorsun," dedim. "Seninle ilgili en... uyumsuz şey bu."

"Öyle mi?" dedi, sesi kuruydu. "Gerçekten mi leydim?"

"Aslında..." Tereddüt ettim. Rhen'in gözleri odada ve içindeki insanlardaydı ama söylediğim her kelimeyi işittiğini biliyordum. Dikkatimi tekrar Grey'e çevirdim. "Evet. Öyle." Sesim dikkatliydi, alınmasını istemiyordum. "Çocuğun var mı?" Duraksadım. "Var mıydı?"

"Hayır. Kraliyet Muhafızı olmak için on sene aileye tövbe etmeniz gerekir. Bir eş ve çocuklar sorumluluktur ve görevlerinizde dikkatinizi dağıtır."

Evalyn bize kulak misafiri olmuştu, ateşin yanına geldi. "Disi Diyarı'nda da aynı şekilde, değil mi leydim?"

Ah, evet. Disi Diyarı.

Rhen bana bakıyordu. Kaşları tekrar kalkmıştı, cevabımı beklediği açıktı.

"Hayır," dedim kafamdaki çarkları zorla çevirerek. "Aynı değil. Gizli Servis'te çalışan insanlar evlenip çocuk sahibi olabiliyor."

"Ahh." Evalyn'in sesi fısıltıydı. "Gizli Servis. Ne gizemli bir isim."

"Gizli Servis'e girmek bir onur mu?" diye sordu Coale.

Birden dikkatlerin odağı olmuştum. "Şey... Galiba?"

"Burada Kraliyet Muhafızı olmak için başvuru yapmak bile büyük bir onurdur." Coale masadan pasta almakta olan oğlunun yanına geçti ve iri elini oğlanın omzuna koydu. "Ve kişinin Kraliyet Muhafızları'na kabul edilmesi de aile için neşe kaynağıdır. Biz Bastian'ın bir gün değerlendirileceğini ummaya bile cesaret edememiştik ama belki her şey değişiyordur."

"Doldurulması gereken pozisyonlar kesinlikle var," dedi Grey.

Rhen ona sert bir bakış attı. "Kumandan."

"Var mı?" dedi Evalyn sesinde hayretle. "O zaman gerçekten değişim umudumuz *var* demektir." Bana gülümsedi.

Yutkundum. *Benim* değişim getireceğimi düşünüyordu. Olmayan bir ülkeyle Kordiyar'ı nikâhla birleştirerek. Eğer bu insanların tek umudu benim Rhen'e âşık olmamsa Grey'e o bisiklet demirini salladığımda umutlarının tükenmiş olması gerekirdi.

"Canavarla savaşmak istemiyorum," dedi Bastian. Babası onu susturdu.

Freya bebeğine bakıyordu. "Belki sen o yaşa gelmeden canavar yok edilir," diye önerdi ümitle. "Leydi Harper'ın insanları bizimkilere destek olursa."

"Söylesenize, leydim," dedi Evalyn. "Yaratık sizin topraklarınıza da musallat oluyor mu?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek Rhen'e baktım.

O da bana baktı. "Evet. Söylesenize."

"Benim topraklarımda canavar yok," dedim canlı bir sesle. Sonra bardağımın içine bakıp büyük bir yudum aldım, sırf daha fazla şey söylemekten kaçınmak için. İçecek boğazımı boylu boyunca yaktı.

"Ülkeniz uzakta mı?" dedi Coale. "Disi'yi hiç duymadığımı kabul etmeliyim, gerçi Kordiyar'ın dışından ziyaretçi ağırlamayalı da epey oldu."

"Ne kadar uzak olduğundan emin değilim," dedim. "Buraya göz açıp kapayana kadar gelmişim gibi hissediyorum."

Kapı tıklandı. "Hancı!" diye bağırdı dışarıdan bir adam.

"Bir müşteri daha mı?" dedi Evalyn. Eteklerini düzeltti. "Bu mevsimde çok olağan dışı." Tekrar bana gülümsedi. "Bize şans getirdiniz, leydim."

Coale gidip kapıyı açtı. "Beyler! Hoş geldini..."

Sesindeki neşe soldu. Cüssesinin ardını pek göremiyordum ama bot giymiş ayakları görebiliyordum. Kılıç kınlarının ucunu da. Beş adam. En az beş.

Daha kalktığımı anlamadan kendimi ayakta buldum. Rhen yanıma gelmiş, Grey ikimizin de önüne geçmişti. Bir eli kılıcının kabzasındaydı ancak silahını henüz çekmemişti.

“Hoş geldiniz,” diye bitirdi Coale huzursuzca. Vücudu kapı girişinin çoğunu kaplıyordu. “Oda mı arıyorsunuz? Paylaşmayı sorun etmezseniz bir tane v...”

“Krallık adına bu mülke el koymaya geldik.”

“El koymaya mı?” Coale bir adım geriledi. “Biz her mevsim Teşrifatçı’ya vergimizi öderiz. Borcumuz yokt...”

“Boşaltmak için bir saatiniz var.”

Coale’un ağzı açık kaldı. “Bu saçmalık! Burası bizim evimiz!”

Adam tehditkâr bir adım attı. “Boşaltın. Yoksa eviniz küle döner.”

Evalyn, Rhen ve bana yaklaştı. “Majesteleri, yemin ederim,” diye fısıldadı çabucak. “Her mevsim öderiz. Kesinlikle bir hata olma...”

“Bu adamlar benim için çalışmıyor,” diye fısıldadı Rhen.

“Dünkü adamlarla aynı renk giymişler,” dedi Grey.

Rhen ona baktı ve öne, Coale’a doğru hamle yaptı.

“Çocuklar,” diye fısıldadı Freya hemen. Sesinde canlı bir korkuyla. “Çocuklar, odanıza gidin.” Çocuklar merdivenlere koştu.

“Çekil, hancı,” diye gürledi kapıdaki adam. “Kendi rızanızla ayrılmazsanız sizi de küle gömeriz.”

Coale kımıldamadı. “Ailemi tehdit edemezsin...”

“Sana çekil dedim.” Adam kılıcını çekip zorla içeri girdi.

“Eşyalarını topla ve *defol*.”

Grey de kılıcına hamle yaptı, fakat Rhen kısaca başını iki yana sallamıştı.

Diğer dördü ilk adamı takip edip girişe doluştular. Yeşil, siyah ve gümüş renklerde, koyu giysiler giymişlerdi; dünkü adamlar gibi. Yüzleri vahşi ve hoşgörüsüzdü. Sertti.

Gözleri odayı taradı. Rhen ve Grey'i gördüklerinde durdular. İki adamın bakiştığını gördüm.

Birini tanıımıştım. Dün gece kaçan adamdı bu. Grubun liderine eğildi ve bir şeyler fısıldadı.

Adamın gözleri bir an Freya'nın üzerinde gezindi ama sonra diğer adam her ne dediyse, gözleri bana kaydı, sonra Grey'e, fakat son durakları Rhen'di. "Sen kimsin?"

Rhen öne doğru bir adım attı. "Lord Vincent Aldrhen, Kordiyar Prensi, Doğu Toprakları Kralı Broderick'in oğlu." Gözleri kısılmıştı. "Asıl soru şu olmalıydı, *sen* kimsin?"

Adam yere tükürdü. "Prens öldü." Arkasındaki adamlar kıkırdadı.

Evalyn'in ağzı açık kalmış, ellerini göğsüne bastırmıştı.

Rhen gülümsedi ancak gülümsemesinde hiç arkadaşça bir yan yoktu. "Sizi temin ederim, son derece canlıyım." Durdu, sesi keskinleşti. "Ve bu iyi insanları rahat bırakacaksınız."

"Madem prenssten korumaların nerede? Kortejin nerede?" Adam odaya baktı ve bu sefer gözleri bende durdu. "Bu topraklar çok yakında Karis Luran'ın emri altında olacak. Ben almak için geldiğim şeyi alırım." Öne adım attı. "Yakın. Hep-sini öldürün."

Rhen'in eli kılıcının kabzasına indi.

"Bekle," dedim ve çenemi kaldırıp elimi Rhen'in ön koluna koydum.

Bir keresinde tefeciler kapımıza gelip babamı sormuştu. Babam çoktan gitmişti. Küçüktüm ama adamlardan birinin ceketinin altındaki metalin ısıltısını fark etmeyecek kadar aptal değildim. Annem adamlarla tatlı tatlı konuşup onlara

kurabiye ve kahve ikram etmişti. Kahve demliğini tutarken parmaklarının titreyişini hâlâ hatırlıyordum.

Görünüşe bakılırsa bal, sirkeden daha çok sinek çekiyordu, çünkü adamların hepsi annem babamın iş seyahatine çıktığını söylediğinde inanmıştı, ne de olsa o sadece alık bir kadındı, evde çocuklarıyla terk edilmişti, kocasının kötü borçlarından haberi yoktu.

Dövüşmezdim ama nasıl blöf yapılacağını biliyordum.

Öne çıktım. “Disi Kralı’nın en büyük kızını tehdit etmeye ne yüzle cüret edersiniz?” Cevap beklemeden yüzümü ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bana bakan Rhen’e döndüm. “Topraklarınızın başka bir hükümdarın istilasına altında olduğunu hiç söylememişsiniz. Babama bundan bahsettiğimde orduları bu topraklara akın etmekte vakit kaybetmeyecektir.”

“Ne orduları?” dedi adam. Sesi kuşkuluydu ama hana giren diğerlerini durdurdu. “*Sen de kimsin?*”

“Ben Disi Prensesi Harper’ım,” diye bildirdim. “Adımı duymadınız mı? Krallığımın binlerce askeri vardır.”

“Her bir alayında,” diye ekledi Rhen çabucak. “Güçlerimizi Disi’nin efsane ordusuyla birleştirmeyi iple çekiyoruz.”

“Evet, her bir alayında.” Neredeyse kekeleyecektim. “Ve babamın *yüzlerce* alayı...”

“Düzinelerce,” dedi Rhen.

“*Düzinelerce* alayı var ve bu işbirliği başarısız olursa Kordiyar’ı istila etmeleri için benim emrimi bekliyorlar.”

“Hangi işbirliği?” dedi adam. Deliye dönmüştü. “Kim... Ne... Nerede bu *Disi*?”

“Beni ne cüretle sorgularsın.” Freya ile küçük Dahlia’yı hatırlayarak sesimi çelik ve ateşle doldurdum. “Dün gece beni tehdit eden adamları çoktan babama haber verdim. Kendinizi tanıtacak, sonra bu insanları rahat bırakıp gideceksiniz. Ba-

bamın önce hangi adamları idam edeceğini bilmek isterim. Hatta izlemek de hoşuma gider.”

Adam tereddüt etti.

Rhen bana ayak uydurdu. “Prenses Harper,” dedi. “Bu adamlar belli ki emirleri yerine getiriyor. Bugün hiçbir zarar işlenmedi. Ortada bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Ülkeler arası bir soruna yol açmadan önce bu adamların komutanlarına dönmelerine izin verin.”

Adamın gözleri kısıldı.

Rhen bana yaklaştı. “Merhametli olun, leydim. Askerlerinizin bu adamları zevkle uzuvlarına ayırmak isteyeceğini biliyorum ama...”

“İnanamıyorum.” Evalyn’in nefesi kesildi. “Gizli Servis de ne vahşiymiş.”

Adam gözlerime baktı. Aptal değildi. “Sana inanmıyorum. Bu hanı *yerle bir* edeceğiz, küçük kız.”

Bakışlarına karşılık verdim ve farklı bir yöne bakmayı reddettim. “Kumandan Grey. Bu adama ne kadar ciddi olduğumu kanıtlayın.”

Grey’in eli fırlayıverdi ve adam aniden haykırarak yere düştü. Grey’in hançeri kabzasına kadar adamın dizine girmişti.

Vay be. Ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum ama bu gerçekten süperdi.

Adam boğuk çığlıklar atıyordu. Hançerin kenarlarından kan damlıyor, yavaş yavaş pantolonunu lekeliyordu. Kafası karışmış gibi kımıldandı, bir liderlerine, bir bana, sonra da Grey’e bakıyordu. Hiçbiri silahını çekmemişti.

Grey’in elinde şimdi kılıç vardı. “Bacağını koparmamı ister misiniz, leydim?”

“Evet,” dedim. “Babam için bir ganimet.”

Grey tereddüt etmeksizin öne atıldı. Nefesimi tuttum. Galiba gerçekten yapacaktı.

“Hayır!” diye haykırdı adam. “Hayır!” Tekrar adamlara baktı. “Bana yardım edin, lanet olasıcalar! Çıkarın beni buradan!”

Sürükleyerek onu dışarı çıkardılar. “Kraliçe bunu duyacak!” diye bağıyordu. “Buraya yazıyorum, kraliçemiz...”

Coale kapıyı çarparak kapadı.

Ardından bana döndü. Normalde kırmızı olan suratı beyaza dönmüştü. “Leydim, bir kez daha müteşekkirim.”

“Evet.” Evalyn masanın etrafını dolaştı, diz çöktü ve ellerimi yakalayıp öpmeye başladı. “İyiliğiniz sınır tanımıyor.”

Tek yapabildiğim elimi çekmemek oldu. “Hayır. Lütfen.” Adamlar gidince adrenalinim boşalmıştı, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. “Önemli değil...”

“Önemli değil mi?” Evalyn başını kaldırıp bana baktı, gözlerine yaşlar dolmuştu. “Han, bizim sahip olduğumuz tek şey.”

Freja da ona katıldı. Diğer elimi eline almış, öpüyordu. “Biz kez daha çocuklarımızı korudunuz. Size hizmetimi sunuyorum leydim, nedimeniz ya da hizmetçiniz ya da...”

“Hayır! Hayır. Hayır, teşekkürler.” Ne yapacağımı bilemiyordum. İçtenlerdi, hem de ben onca şeyi uydurduktan sonra. Krallık, ordular. Onlara gerçeklikten başka sunabileceğim bir şey yoktu.

Çaresizce yardım için Rhen’e baktım.

Sersemlemiş, merakla izliyordu. “Leydim.” Başını eğdi. “Ben de size şükranlarımı sunarım.”

Suratına yumruk atacaktım. *Kes şunu*, dedim ağzımı oynatarak. *Bana yardım et.*

Coale’a baktı. “Hancı,” dedi. “Prenses iki günde çok yol kat etti. Dinlenecek bir yere ihtiyacı vardır. Kısa bir süreliğine ona bir oda ayarlayabilir misin?”

“Elbette!” dedi Evalyn kocasının cevabını beklemeden ayağa fırlayarak. “Tabii. Leydim, izin verin hemen odanızı hazırlayayım.”

“Ben de odanıza bir tabak yiyecek ayarlayayım,” dedi Coale. Tereddüt etti. “Majesteleri... Siz de Prenses’e katılacak mısınız?”

Hayır demek için ağzımı açtım ama Rhen benden hızlıydı.

“Evet.” Gülümsedi. “Prenses Harper’la konuşacak çok şeyimiz var.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHEN

Kader kesinlikle bana oyun oynuyordu. Öfke ve hayranlık, düşüncelerimde birbirlerine savaş açmıştı.

Öfke, çünkü silahlı adamlar insanlarıma dehşet salıyordu.

Hayranlık, çünkü bu pervasız, sinir bozucu kız onlara karşı durmuştu.

Dün gece kullandığım odadaydık. Şöminede yeni yakılmış bir ateş vardı ve Coale şifoniyerin üstüne bir tabak yiyeceklerle sürahi bırakmıştı.

Harper'ın yüzü normalden bir ton solgun, gözleri normalden biraz büyüktü. "Bu... Bu..." Nefesini bıraktı ve yatağın kenarına çöktü. Elleriyle ağzını kapamıştı. "İşe yaradığına inanamıyorum."

Ben de inanamıyordum. Yaptığı her şey öyle beklenmedi ki. Hâlâ beni şaşırtıyordu, o adamlarla cesurca savaşmıştı ve şimdi yüksek bir ses onu odadan kaçtıracakmış gibi duruyordu.

"Bilmesem," dedim, "ben de size inanırdım." Yan gözle ona baktım. "Asil kandan mı doğdunuz? Kendi dünyanızda?"

“Hayır.” Kısa, neşesiz bir şekilde güldü. “Kesinlikle hayır.” Gözleri bana odaklandı, burada olduğumu yeni fark etmiş gibiydi. “Sana hâlâ kızgınlım.”

“Öyle mi?” Kollarımı kavuşturup kapıya yaslandım. “Sorumu çözelim o zaman.”

Ayağa kalktı, ifadesi vahşiydi. “Grey’e kolumu kesmesini söyledin...”

“Hayır, söylemedim.”

“...birine yemek götürmenin ülkeler arası bir savaş başlatacağını söyledin...”

“Leydim.”

“...sonra nereye gittiğini söylemeden basıp gittin...”

İç çektim. “Bitti mi?”

“Hayır! Sonra geldin, ateşin başına oturdun ve o adamlar gelene kadar benimle tek kelime konuşmadın...”

“Sizin engel olduğunuz adamlar.”

“Az kalsın karşısında *çuvallayacağım* adamlar çünkü aptal bir *alay* nedir bilmiyorum.” Yanakları kızarmıştı, nefes alıp verişleri hızlıydı. Asi bir bukleyi yüzünden çekti ama bukle geri düştü. “Binlerce asker çok değil mi?”

“Bir orduda mı? Hayır.” Durdum ve tiradının aklıma kazınan kısmına odaklandım.

Ateşin başına oturdun ve o adamlar gelene kadar benimle tek kelime konuşmadın.

Bu durumda, umursuyor olmalıydı, en azından birazcık.

Hâlâ dik dik bana bakıyordu. “Adın gerçekten Vincent Aldrhen mi yoksa o da mı uydurma?”

“Şu sorularınız yok mu.” Bu kadar içten olmasaydı gücümüş hissederdim. “Neden bir isim uydurma ihtiyacı hissedeyim ki? Ben Kordiyar Veliaht Prensi’yim.”

“O zaman o adamlar kim? Karis Luran ne?”

“Karis Luran *ne* değil. Kendisi, Syhl Koyağı Kraliçesi’dir.” Omuzlarım gergindi. Bugün şimdiden uzun, yorucu ve hiç bitmeyecek gibi gelmeye başlamıştı.

“Pekâlâ, Syhl Koyağı nedir?”

“Buranın kuzeybatısında bir ülke. Dağların ardında.” Dağlar yılın bu zamanı aşılması imkânsız olmalıydı. Babam Karis Luran’la herhangi bir tartışmadan bahsetmemişti hiç, gerçi o zamanlar hayattaydı ve böyle şeyleri önleyebiliyordu. Harper, Disi Kralı’nı kana susamış bir tiran olarak göstermekte iyi iş çıkarmıştı ama Karis Luran gerçekten öyle olmalıydı. Ülkesi ölümcül kışlar geçiren karalarla çevriliydi, hayvanları tehlikeliydi. Adamlarının Freya’nın evini yakıp çocukları tehdit etmesi şaşırtıcı olmayabilirdi. Harper onları kandırmasa muhtemelen aynısını burada da yaparlardı.

“Burada ne arıyorlar?” dedi Harper.

Kaşlarımı çattım. “Bir fikrim yok.”

Alaycı bir bakış attı. “Kraliçe’nin, topraklarına neden asker gönderdiğine dair *bir fikrin* yok, öyle mi?”

Çenem kasılmıştı. “Tüm saray mensuplarının, bütün silahlı kuvvetlerimin yalnızca Kumandan Grey’den ibaret olduğunu anlayamıyor musunuz? Hiç askerim yok. Danışmanım yok. Ulaklarım yok. Bir zamanlar sınır şehirlerde konuşlanmış askerlerim vardı ama hâlâ nöbette durup durmadıklarını bilmemin bir yolu yok. Dağlar batıda doğal bir sınır görevi görüyor ve doğuda da açık deniz var ama... Yeterince sağlam bir güçleri varsa buraya gelen adamların arkasında pekâlâ düzinelerce alay *olabilir*.”

Bu onu şoke etmiş, sessizliğe sürüklemişti.

Göğsümde öfke büyüyordu. Üç yüz mevsim insanlarımı o merhametsiz yaratıktan korumaya çalışmışım ve bu da topraklarımı yabancılardan koruma noktasında beni çaresiz bırakmıştı.

Belki de Lilith’in bunun son döngüm olduğunu söylemesi

bu yüzdendi. Belki biliyordu. Ülkem düşman güçlere yenik düşecekti.

Belki asıl lanet buydu. Beni yok etmiyordu. Kordiyar'ı yok ediyordu.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" dedi Harper.

Kaşlarımı kaldırdım. "*Gerçekten* Disi Prensesi değilseniz ve *gerçekten* babanızın hazırda bekleyen binlerce askeri yoksa herhangi bir şey yapabileceğimden emin değilim."

"Ama sınır şehirlerde duran askerlerin olabilir? O da orduyla aynı şey değil mi? Sen onları..."

"Orduyla aynı şey değil." Sesinde umut vardı ve bu da diğer her şey kadar şaşırtıcıydı. Umudunu kırmaktan nefret ediyordum ama bu konuda belli bir yeteneğimin olduğu ortadaydı. "Nöbette bekleyen askerlerim olabilir ama onlarla hızlıca iletişime geçmenin bir yolu yok, nöbetçilerin hâlâ durup durmadığını bilmenin bir yolu yok."

"Ama... Ama insanlara mesaj göndermesi için para ödeyemez misiniz..."

"Herhangi bir insana askeri kuvvetlerle ilgili bu kadar hassas bir mesaj teslim edemeyeceğimin farkındasınızdır herhalde. Özellikle de şimdi."

Dudağını ısırdı. "Karis Luran kontrolü ele geçirirse ne olur?"

"Bilmiyorum. Topraklarım büyük-büyükbabamın zamanından beri düşmanca bir tehditle karşı karşıya kalmadı ve o zaman bile büyük-büyükbabam istilacıları defedip Kordiyar'ın sınırlarını genişletmişti."

"Teknik olarak şimdi sen kral değil misin? *Bir şey* yapamaz mısın?"

Yüzümü çevirdim. Onca strateji sevgimin boş yere olduğu şimdi kanıtlanmıştı işte. "Hiçbir şeyim yok, leydim. Sunabileceğim hiçbir şey yok." Durdum. "Bu seferlik o adamları kova-

lamayı başarmış olsak da bu, geri gelmelerini engellemeyecektir. Geldiklerinde yapacaklarından da endişeliyim.”

Yutkundu. “Biliyorum. Bunu düşünmüştüm.” Ellerini tekrar yanaklarına bastırdı. “Ah, bu zavallı insanlar.”

Ses tonu içimi parçalıyordu. İnsanlarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Benden ve temsil ettiğim her şeyden nefret etmeye hakkı vardı.

“Kalabilir miyiz?” dedi sonra.

Kelimeler beni şoke etmiş, sessizliğe gömmüştü. Kendimi kafamda sözcükleri ayırırken buldum. Kalabilir miyiz. *Biz* kalabilir miyiz.

Biz.

Kapıdan çekilip gözlerimi kısıtım ve ona baktım. “Burada mı kalmak istiyorsunuz? Handa?”

Başını salladı. “Sadece bu geceliğine.”

O an hiçbir teklifini reddedemezdim. “Elbette.”

Gözleri rahatlamayla aydınlandı ama kısa ömürlü oldu. Ardından yüzünü buruşturdu. “Aptalca olduğunu biliyorum. Yemek getirmek gibi. Burada sonsuza dek kalamayız ki. *Bu* hanı yakmadıkları, bir kilometre ötedeki başka bir hanı yakmayacakları anlamına gelmez...”

“Leydim.”

Sesimdeki ciddiyeti duymuş olmalıydı, çünkü şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

Tam önünde durana kadar ona yaklaştım. “Şimdilik, birilerine yardım ettik. Hepsine değil ama bazılarına.”

Kendi sözlerini ona tekrarlayınca sertçe içini çekti. “Rhen...”

Sesi soldu, kendimi onun gerçekten de uzak bir diyardan gelen savaşı bir prenses olmasını dilerken buldum. Zorlu bir müttefik olurdu. O adamlarla korkusuzca yüzleşmişti. *Benimle* korkusuzca yüzleşiyordu.

Serseri bir bukleyi kulağının arkasına atmak için uzandım.
"Bugün sizi kızdırmak istememiştim."

Parmaklarım şakağına değdi ve nefesi kesildi, azıcık, ama geri çekilmedi. "Hangi seferinde?"

Bu, gülümsememe sebep oldu. "Sizinle konuşmadığımda. Ateşin başındayken."

"Grey'e beni öldürmesini söylediğinde kızdırmak istemiş miydin yani?"

"Öyle bir şey söylemedim." Saçı tekrar düştü ve bu sefer yerine koymak için uzandığımda elimin oyalanmasına müsaade ettim. Parmaklarım kulağının dışına dokunduğunda dudakları aralandı.

Ama sonra eli, bileğimi yakalamak için havalandı. Birden nefes nefese kalmış, öfkeyle dolmuştu. "Ne yaptığını biliyorum. Üç yüz kadınla bunu denedin tabii. Yapma."

Kelimeler etimi parçalayıp her sinirime saplanan bir düzine ok gibiydi. Silkelenip geri çekildim ve başka yöne döndüm. Yumruklarımı sıktım, sesim buz gibiydi. "Nasıl isterseniz, leydim."

"Sana âşık olmam için beni kandıramazsın."

Kızgınlıkla ona baktım. "Daha önce açıkça belirtmiştiniz."

"Sana güvenmiyorum, Rhen."

Her kelimesi yeni bir acı ve yenilgi getiriyordu. "Bunu da belirtmiştiniz."

Kapıyı savurup açtı. "Eh, sen de bana güvenmiyorsun, eşit sayılırız bence. Bir daha böyle bir şey yapma."

Ardından fırtına gibi çıktı.

İç çekip yatağın kenarına oturdum, ellerimi saçlarıma daldırdım. Karis Luran'ın adamlarının beni öldürmesine izin vermeliydim. Bu daha az acı verici olurdu.

Ona dokunurken düşünmemiştim bile. Öyle aniden oluvermişti. Haklıydı, üç yüzden fazla kadınla bunu denemiştim. Bilmem gerekirdi.

Ama bir an, kısacık bir an, laneti unutmuştum işte. Ağ-

zından çıkan her kelimedede ilgi çekmeye çalışan basit bir kız olmadığını unutmuştum.

Ve kısa bir an boyunca, *hatırlamıştım*. Bir kıza dokunmayı *istemenin* nasıl bir şey olduğunu. Laneti bozmak için dikkatlice tasarlanmış bir flörtün parçası olmadan.

Gümüş cehennemler. Bu korkunçtu.

Grey kapıda belirdi. "Lordum?"

"Ne."

Bir an sessiz kaldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Evet. Bu işkenceye bir son verebilirsin.

Düşünce, o an ölçülemeyecek kadar bencilce geliyordu. Beni öldürebilirdi ama bu, insanların istilacı bir güçten kurtulması için hiçbir işe yaramazdı. Ölümüm acımı dindirirdi. Onun ya da insanların acısına yaramazdı.

Aslında, yaşamam da yaramazdı. Yaratık onları kolayca öldürürdü.

Başımı kaldırıp baktım. "Leydi... *Prenses* Harper bu gece burada kalmak istiyor. Hancıya bilgi verir misin?"

"Tabii." Kapıdan çekilmedi.

Harper'ın arkasında gerçekten bir ordusu olmasını tekrar dileyerek ona baktım. En azından insanlara savunma izlenimi verecek tam teçhizatlı kale muhafızlarım olsaydı. Bir şey. Herhangi bir şey.

Hiçbir şeyim yoktu. Grey vardı.

"Neden gitmiyorsun?" diye sordum.

"Lordum?"

"Neden diğerleriyle birlikte kaçmadın, ilk seferinde?"

Daha fazla açıklama yapmama ihtiyacı yoktu. "Yemin ettim. Ederken samimiydim."

Bitkin bir şekilde gülümsedim. "Eminim diğerleri de öyleydi, Grey."

“Onların adına konuşamam.” Durdu. “Belki de ben daha samimiydim.”

Belki onlar daha az samimiydi.

“Yemininden pişman mısın?” diye sordum.

“Değilim.”

Cevabı hızlı, önceden hazırlanmış bir tepkiydi. Bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim. “Hiç oldun mu?”

“Hayır.”

“Bu son döngü, Kumandan. Sonucu olmaksızın özgürce konuşabileceğini bil.”

Tereddüt etti, ki bu onun için nadir bir durumdu. Konuştuğunda, beklediğim sebepten tereddüt etmediğini anladım. Sesi alçaktı. “Özgürce konuşuyorum, lordum.”

Sadakati bana ilham vermeliydi. Vermiyordu. Onu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Benim onun yemininden pişman olduğumu anladım.

“Beni yalnız bırak,” dedim.

Kapı sessizce kapandı. Grey emirleri uygulamada her zaman iyiydi.

Ve ilk kez öyle olmamasını diledim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HARPER

Ahıra saklandım.

Başta mutfakta Evalyn ve Freya'ya katılmayı denemiş, kendimi sohbetle kaybetmeyi ummuştum ama beni övmekle fazla meşgullerdi.

"Babanızın gücü sınırsız olmalı, leydim. Bize saraydaki hayatınızdan bahsedin."

"Güzelliğiniz ölçü tanımıyor, leydim. Prens'in dikkatini çekmeniz şaşırtıcı değil. Bukleleriniz halkınıza has bir özellik mi?"

"Leydim, topraklarındaki kadınlar savaşçı olmalarıyla mı tanınır? Çok cesurca konuştunuz."

Oradan çıkmalıydim.

Ahır, altı bölmeden, alçak bir raf ve ortada düz bir koridor-
dan oluşuyordu. Hancı ya da Bastian onu düzenli tutmuştu,
bölmeler temizdi. Saman ve ter kokusu havayı dolduruyor,
eriyen karın soğuk, ıslak kokusunu bastırıyordu. Eyeri takıp
oradan gitmek için her şeyimi verirdim ama silahlı adamlar
şimdi "Disi Prensesi Harper"ı gözlüyor olmalıydı.

Demir, yiyecek arayarak elime ılık nefesini üfledi, ardından yüzümü burnuyla dürtmek için başını kaldırdı.

“Bir dahaki sefere sana elma getireceğim,” diye fısıldadım. “Söz.”

Az önce Rhen’le ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Belki adamları handan kovmak bana fazla gelmişti. Belki tartışma yüzündendi. Belki Rhen yanlış anlamıştı. Belki ben yanlış anlamıştım.

Bir düzenbazın kendi istediği şeyi nasıl da kafanıza işlediğini ve o yolun en iyisi olduğuna sizi nasıl ikna edebildiğini biliyordum. Babamın başına gelişini görmüştüm. Bedelini Jake ve ben ödüyorduk.

Eh, artık sadece Jake ödüyordu.

Cebimden telefonu çıkardım. Washington, DC’de saatin üç buçuk olduğunu söylüyordu.

Şarj simgesi kırmızıya dönmüştü ve şarj etmemin bir yolu yoktu.

Hüzün göğsüme dolup boğazımı düğümledi. Fotoğraflara pek bakmamıştım ama sanırım telefonu açık tutmak şarjını yemişti.

Bittiğinde, onlarla hiçbir bağlantım kalmayacaktı.

Burnumu çekip gözyaşlarımı yuttum. At tekrar parmaklarımı itip kadife burnunu telefonun köşesinde gezdirdi.

“Ortadan kaybolduğunuzda ilk olarak ahıra bakmam gerektiğini artık öğrendim, leydim.”

Başımı çevirince koridorun ucunda Grey’i buldum.

Ata tekrar bakıp telefonu cebime kaydardım. Jake’e dair düşünceleri zihnimden kovalamak zordu ama ahırda durup çatıdan damlayan karı dinlemek o tuhaf, sanki *buranın* gerçek, *oranın* hayal olduğu o kafa karıştırıcı hisse kapılmama sebep oluyordu.

“Rol yapmakta iyi değilim,” dedim sessizce.

“Rol yapmak mı?”

“Olmadığım biri gibi davranmak.”

Koridora adım attı ve arkamda durdu. “Ben pek *rol yaptığınızı* görmedim, Disi Prensesi Harper.”

Kızardım. At, parmaklarıma dudağını sürttü ve sıra dişlerine gelmeden elimi çekti. “Ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamanı istediğimde bir şey yapacağından emin değildim.”

“İyi emir verdiniz.”

“Dinlemene şaşırdım.” Bana baktı, bu yüzden ekledim: “Yani Rhen yerine beni.”

Bir şey söylemedi. Bunun yerine, “Diğer taraftan getirdiğim, atlarla bu kadar ilgili ilk kızsınız. Neden?” diye sordu.

“Eskiden çok at binerdim. Küçükken. Annem beni...” Annemden bahsedince sesim kısıldı. “Başta sadece terapiydi, bacağımı düzeltmek için geçirdiğim ameliyattan sonra. Ama büyüdükçe benim için bir tutku oldu.” Durup atın yanağını okşadım. “Ne kadar özlediğimi fark etmemiştim, ta ki... buraya gelene kadar.”

“Ama silahları özlemediniz?”

Bu, sarsılarak gülmeme sebep oldu. “Benim geldiğim yerdeki atlar ve silahlar bir arada bulunmaz pek.” Durdum. “Öyle bıçak fırlatmayı nasıl öğrendin?”

“Pratik ve tekrarla.”

“Baban da mı muhafızdı?”

“Hayır. Babam çiftçiydi.” Duraksadı. “Annem kalede hizmetçiydi, amcam Kral Ordusu’nda askerdi. Ben çocukken amcam bildiklerini bana öğretirdi. Çabuk öğrendim. Eğlenceli bir aktivite haline gelmişti.”

“Asker olmayı isteyerek mi büyüdün yani?”

Başını iki yana salladı. “Çiftliği devralmayı düşünerek büyüdüm.” Duraksadı. “Ben küçükken babam kötü bir şekilde yaralanmıştı. Biçerdöverle takıldı, sonra at tarafından sürük-

lendi. Bunun üstüne çalışamadı. *Yürüyemiyordu* bile. Dokuz kardeşim vardı ve...”

“Dokuz mu!” Çocuklarla arasının iyi olmasına şaşmamak gerekirdi.

Grey başını salladı. At ellerine sürtünyordu. Ona birkaç kelime edip ağzını okşadı. “Elimden geldiğince yardım ettim ama bir adamın işini yapmaya çalışan tek bir çocuktum. Zamanla topraklarımızın çoğu satıldı. Hayvanlarımızın çoğu da öyle. Ekinlerimiz kötüleşti. *Biz* kötüleştik. Kale her sene on yeni muhafız kabul ediyordu. Duyduğunuz gibi, aile için bu büyük bir şereftir. Ailemle irtibatımı kesmeye yemin etmek zorunda kalacaktım ama bunun, hepsinin sefaletine son vereceğini biliyordum. Yaşım geldiğinde başvurdum.”

Onu inceledim, hikâyesinden etkilenmiştim. Gözlerim geniş omuzlarına, kılıflarına sokulmuş, hâlâ üstünde duran silahlarına kaydı. Onu kot ve atletle hayal etmeye çalıştım, vagonun birine saman balyaları atarken.

Zerre beceremedim.

Ahır kapısına dayandım. “Demek Korkunç Grey’in altında çocuklarla ve hayvanlarla arası iyi olan yumuşacık biri var?”

Kaşları hafifçe kalktı. “Korkunç Grey mi?”

“Ah, lütfen. Korkunç olduğunun farkındasıdır.” At, yüzünü göğsüme bastırdı, ben de nazikçe kollarımı ağzına sardım. “Yani kale muhafızlarına katıldın ve Rhen’e takılıp kaldın.”

Bu, bana hüznü bir bakış kazandırdı ve neden olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

İç çektim. “İyi, tamam. Kale muhafızlarına katıldın ve Rhen’i korumanın ihtişamlı ayrıcalığını kazandın.”

“Kraliyet Muhafızları. Ve ilk başta da değil. Kraliyet ailesini korumak gerçekten kazanılmış bir ayrıcalıktır. Pek çok ayımı çalışarak geçirdim.” Sesi ciddileşti. “Ve sonra kapalı kapıları koruyarak.”

“O zaman bıçak fırlatmak pek işine yaramadı, ha?”

Acı bir şekilde gülümsedi. “Daha önce de bahsettiğim gibi, işe yarar olmayı tercih ederim.”

“Bana gösterir misin? Öyle fırlatmayı?”

Gülümsemesi soldu. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Leydim?”

Hana göz attım. “İçeri girmek istemiyorum. Rhen’le konuşmak istemiyorum. Gitmek de istemiyorum. Ben sadece...” Kızgın bir ses çıkardım. “Ben de işe yarar bir şey yapmak istiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri karanlık ve anlaşılmazdı.

Ona baktım ve birden anladım. Biraz içim titredi. Jake’in bana sokakta saklanmamı söyleyişini düşündüm, hep ne kadar savunmasız olduğuma dair beni uyarısını. Grey bana hiç böyle davranmamıştı ve şimdi davranmaya başlaması düşüncesinden hoşlanmamıştım. “Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Yapabileceğinizden şüphem yok. Majesteleri’nin bundan hoşlanmayacağını düşünüyorum.”

“Ah! İyi o zaman, hadi *marş marş*. Ya da siz korumalar nasıl diyorsanız artık.”

Kımıldamadı.

Bu ahırda durup annem ya da kardeşim için endişelenmek zorunda kalırsam –handaki insanlar da cabası– kafayı yiyecektim.

“*Lütfen?*” Ellerimi önümde birleştirdim, dondurma istediğim zamanlarda Jake’e yaptığım gibi. “N’olur, Korkunç Grey?” diye üsteledim.

İçini çekip gözlerini göğe dikti –Jake de böyle yapardı– ve kazandığımı anladım.

“Nasıl isterseniz,” dedi.

İçten içe vahşi ve ölümcül hissetmeyi beklemiştim.

Gerçekte, bıçağı yere saplayamıyordum bile.

Atışlarımın yarısından çoğu bıçağın sekmesi ya da çamurda savrulmasıyla sonuçlandı. Kalanları zar zor saplanmış, sonra düşmüştü. Aptal gibi hissediyordum.

Donmuş zemini suçlayabilmeyi dilerdim ama Grey gösterdiğinde bıçaklar erimekte olan karı aşılıyor, altındaki yumuşak toprağa saplanıyordu.

Kürek kemiklerimin arası terlemeye başlamıştı, soğuğa rağmen pelerinimi çıkarmaya hazırdım. Sağ kolum omzuma kadar sancıyordu. Bıçaklar göründüklerinden ağırdı. Yalnızca yirmi dakikadır oradaydım, bu kadar fiziksel zorluğa hazır değildim.

Grey'e baktım. "Tahta parçası ya da öyle bir şeye atmam gerekmediğine emin misin?"

Solumda, ahırın yan duvarına yaslandı. "Bıçaklarınızın başka bir şeyden sektiğini mi görmek isterdiniz, leydim?"

Çok komik. Kaşlarımı çatıp kaslarımı ve tendonlarımı ovalayarak bileğimi gevşettim. "Bu kadar zor olduğunu bilmiyordum."

"Yere bıçak sapladığınızda hedefe de saplayabilirsiniz." Başıyla elimdeki bıçağı işaret etti. "Tekrar deneyin."

Parmaklarım kabzadaki gümüş kakmalı, diğer her şeyi süsleyen o aynı aslan ve gül işlemeli oymaların üstünde kaydı. Ölümcül güçlerinin dışında, silahlar güzeldi, gerçek ustalık örnekleriydi. Her şeyin, insanların bile tek kullanımlık olduğu DC'deki hayatımdan çok farklıydı.

"Bu lanet hakkındaki en berbat şey ne biliyor musun? Yanlış bir şey yapmamış bir sürü insanın hayatını mahvetmesi." Başparmağımı bıçağa koydum ve kendimi kesmeden, sivri tarafını hissedecek kadar bastırdım. "Geceyi yanlış kadınla geçiren ben değildim ki."

"Ben de değildim."

Bu, durup ona bakmama sebep oldu. "Sen nasıl lanete yakalandın?"

Cevap vermesini beklemiyordum aslında ama "Onu savunmak için elimden geleni yaptım," dedi. "Başarısız oldum." Duraksadı. "O yüzden, belki beni yanlış bir şey yapmayan insanlardan saymamalısınız."

"Madem lanetin seni de tuzağa düşürmesine sebep oldu, neden hâlâ onu savunuyorsun?"

"Tahtı koruyacağıma hayatım üzerine yemin ettim. Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmak için."

Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemeyince onun için her şeyin bu kadar basit olduğunu anladım. "Ona benim inandığımdan çok daha fazla inanıyorsun."

"Size de inanıyorum, leydim. Bıçağı fırlatın."

Dişlerimi gıcırdatıp bana nasıl kavrayacağıma, nasıl bırakacağıma ve zamanlamayı nasıl ayarlayacağıma dair söylediklerini hatırlayarak kolumu geri attım ve bıçağı savurdum.

Çamurda sekip düştü.

İç çektim.

Bıçakları almak için öne hamle yaptım ama Grey benden hızlıydı. Onları Evalyn'den aldığımız beze sildi. "Tutuşunuzu gevşetin. Bırakın bıçak gitsin ve hareketi sizin için tamamlasın."

"Bir daha gösterir misin?"

Başını salladı. Bıçağı doğrudan yere saplandı. Zahmetsizce. Ardından döndü ve diğer iki bıçağı bana uzattı.

Birini aldım. Parmaklarım kabzayı sardı, kolumu geri attım.

Grey bileğimi yakaladı. "Gevşeyin. Eliniz kılavuzunuzdur. Bıçak silahtır. Anlıyor musunuz?"

"Sanırım?"

Arkama geçip elini elimin üstüne koydu ve parmaklarımı onunkilere uyması için kımıldattı. Sol eli omzuma kapanıp beni yerime sabitledi. "Tutuşunuzu gevşetin," dedi.

Yutkundum. Arkama yaslanmıyordu ama birkaç derin nefes ona sürtünmeme sebep olurdu. Tüm kolum onunkine bitişikti, ön kolunu saran düğmeli deriden kollarındaki sert kaslara kadar.

“Daha yumuşak,” dedi.

Düşüreceğimden endişelenene kadar parmaklarımı gevşemeye zorladım.

“Evet,” dedi. “Şimdi nefes alın.”

Derin bir nefes aldım. Sırtım zırhına sürtündü.

Bıraktı. Geri adım attı. “Fırlatın.”

Fırlattım. Bir şekilde kolum daha hızlı gibiydi. Bıçak uçmuştu.

Ardından duyulabilir bir *tok* sesiyle doğruca yere saplandı.

Bıçağımın Grey’in göstermek için attığı bıçaktan en az on adım yakına düştüğünü görmezden gelerek zaferle kollarımı kaldırdım. “Yaptım!”

Diğer bıçağı uzattı. “Tekrar yapın.” Ama memnun görünüyordu.

Bıçağı aldım ve aynı tutuşu yeniden yapmaya çalıştım. “Bu çok garip. Dün seni öldürmek istiyordum.”

“Doğru. Bu bana umut veriyor.”

“Ne için?”

“Bana güvenecek kadar yol kat ettiyseniz ona da güvenebileceğiniz anlamına geliyor.”

Rhen’in parmaklarının şakağıma dokunuşunu hatırladım. İstemedi kalp atışlarım boğazıma tırmandı. “Sanmıyorum.”

“Benim için de aynısını söylememiş miydiniz?”

Tamam, belki haklıydı.

Elimi tekrar savurdum. Bu seferki atış yerden sekmişti, içimi çektim. “Umarım bir gün kendimi bu şekilde savunmak zorunda kalmam.”

Silahları geri aldı ve tekrar temizledi. “Kendinizi savunma-

ya ihtiyacınız olursa zaten silahlarınızı atmayın. Asla rakibinizi silahlandırmayın.”

“O adamın bacağına ıskalasaydın ne yapardın?”

Grey bana bir bakış attı, ardından bıçağın birini çıkardı, elinde çevirdi ve sertçe attı. Diğer ikisi de hızla peşinden gitti. Üçü de yere gömülmüş, birkaç santim arayla saplanmışlardı. *Tok. Tok. Tok.*

Vay canına. Kocaman gözlerle ona baktım. “Şimdi neden hepsini bıçaklamadığını merak ediyorum, Korkunç Grey.”

Sırıttı, muhtemelen onu ilk kez gülümserken görüyordum. İfadesi, gözlerindeki gerilimi almıştı. “Birileri adamı sürüklemek zorundaydı, leydim.”

Bu bana önceki sabah, Arabella’nın odasında hançeri nasıl tutacağımı göstermesini hatırlatmıştı. Lanetten önce de böyle olup olmadığını merak ettim. Daha yumuşak kalpli. Yükünün altında ezilmemiş.

Düşünür düşünmez Rhen’in lanetten önce nasıl olduğu aklıma geldi.

Grey bıçakları aldı ve temizledi.

“Bu şekilde mi konumunu kazandın?” diye sordum. “Bıçak fırlatarak?”

“Hiçbir beceri tek başına Kraliyet Muhafızları’na girmenizi sağlamaz. Silah kullanmak öğrenilebilir. Teknik mükemmelleştirilebilir. Bir adamın ya da kadının kraliyet ailesine hizmet etmesi için hayatını başka birinin hayatı için ortaya koymaya razı olması gerekir. Kanıtlanması gereken budur.”

“Değdi mi sence?”

Kaşları kalktı. “Neye?”

“Rhen’i korumaya. Yemin ettiğini biliyorum. Sence fedakârlığına değer mi?”

Tereddüt etti. Gülümsemesi gitmişti. Bıçakları bana uzattı. “Zaman gösterecek.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

RHEN

Pencerede, şeffaf perdenin tam önünde durdum ve izledim. Pelerininle zırhım kapının yanındaki masada terk edilmiş duruyor, soğuk rüzgâr tenimi ısıırıyordu. Aldırmadım. Hatta hoşuma gidiyordu, ılıman bir iklimde onca mevsim geçirdikten sonra soğuk, bir yenilikti.

Açık pencere dinlememe izin veriyordu.

Her kelimeyi duyamıyordum. Ama yeterince duyuyordum. *Rhen'i korumaya. Sence fedakârlığına değer mi?*

Zaman gösterecek.

"Prens Rhen." Lilith'in sesi, hafif ve neredeyse alaycı bir şekilde arkamdan konuştu. "Dışarıda böylesine kendinizden geçmenize sebep olan ne var?"

Beni buraya kadar takip etmesine şaşmamam gerekirdi; tam bu ânı, başarı şansımın en zayıf görüldüğü ânı seçmesine.

Ona karşı pek az sabrım vardı. Grey'e söylediğim gibi, bu bizim son döngümüzdü ve beraberinde cesareti de getiriyordu.

Yine de Lilith'le özgürce konuşmak, Grey'in benimle özgürce konuşmasından daha fazla sonuca sebep olurdu. Keşke zırhımı çıkarmasaydım, diye düşündüm.

Pencerenin önünden kımıldamadım. “Kendiniz görün.”

Yanımda durmak için hareketlendi. Zarif, egzotik ve çekici bir şey kokuyordu. Dikkat çekmek isteyen bir koku. Bir kez tuzağına düştüğüm bir koku.

Ellerini birbirine bastırdı. “Silah dersi. Grey’in onu himayesine alması ne hoş.”

Çenem gerilmişti. Beni kışkırtmasına gerek yoktu. Kendi düşüncelerim o işi hallediyordu. Grey’in mi ona öğretmeyi teklif ettiğini yoksa onun mu istediğini merak ettim.

Muhafız kumandanımın sabahki sözleri aklımı kurcalıyordu. *Lordum, hiçbir şey yapmadım. Oturdum ve oynamasını istedim.*

Pencereyi çarpıp kapamak istiyordum.

“Ah, bak!” Lilith zevkle ellerini çırpı. “Senin kız iyiye gidiyor. Kumandan Grey muhteşem bir öğretmen olmalı.”

Bu, benim de dikkatimden kaçmamıştı. Harper *hissetmeyi* öğrenmiş olmalıydı, çünkü artık kaçırdıklarından daha fazlasını isabet ettiriyordu. Grey memnun görünüyordu. Harper memnun görünüyordu.

Ben değildim.

“Ah! Aklıma şahane bir fikir geldi, Majesteleri.” Lilith yalandan heyecanlanmış gibi yaptı. “Eğer aşkını kazanamazsanız ona Kraliyet Muhafızları arasında bir yer bulabilirsiniz. Deneyimi yok ama Kumandan Grey onu eğitebiliyor gibi görünüyor.” Bir parmağını dudağına bastırdı. “Ama unutmuşum. Bu döngünün sonunda artık Kraliyet Muhafızları *kalmayabilir*. Ah. Yazık.”

“Burada olmanızın bir amacı var mı, Leydi Lilith?”

“Emrinizde koca bir saray varken son döngünüzü bu küçük handa boşa harcamanız ilgimi çekti.”

Aynı müziği tekrar tekrar dinlemeye, aynı gölgelerin duvarda kıpırdanmasını izlemeye, aynı yemekleri koklayıp yemeye mecbur olduğum koca bir sarayım vardı.

Han küçük ve basit olabilirdi ama o an Demir Gül'e tercih ederdim.

Lilith parmağını pencerenin pervazında gezdirdi. Parmasına hiç toz yapışmadı. "Hancının burayı temiz tutmakta olanüstü bir iş çıkardığını söylemek zorundayım."

"Yorumunuzu iletirim, leydim."

"Pek bir huysuz havandasın." Hüsrana uğramış gibi nefesini verdi. "Kızın muhafızla arkadaşlık etmesi hiç şaşırtıcı değil."

"Şaşırtıcı değil," diyerek ona katıldım.

Lilith buna bir şey söylemedi, bir süre sessizce durduk.

Harper gerçekten ilerleme kaydetmişti. Arka arkaya üç tane sapladı.

"Majesteleri," dedi Lilith sessizce, bana eğilerek, sesi fesatlık doluydu. "Kuzeyden gelen istila dedikoduları hakkında ne yapmak niyetindesiniz?"

Omuzlarım gerildi. "Dedikoduların nasıl olduğunu bilirsiniz. Gerçeklerden ayırması zordur."

"Doğru, doğru." İçini çekti. "Ama dağ geçidine yerleştirdiğiniz askerlerin aylar önce ezilip geçildiğine inanıyorum. İzlemesi korkunçtu, hele yaz zamanı. Sıcakın ölü bedenlere ne yaptığını bilirsiniz; gerçi Syhl Koyağı askerlerinin herhangi bir eti israf etmekten nefret ettiğini söylemeliyim, çabucak icabına..."

Ona döndüm. "Bunun arkasında sen mi varsın?"

"Ben mi?" Güldü. "Hayır. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyayım ki? Askerler düştüğünde kralları destek gönderir. Kral destek göndermezse, düşman güçlerini böyle bir zayıflığı kullanmakla kim suçlayabilir ki?"

Asıl trajedi haklı olmasıydı. Sanırım dört bir yandan saldırı altında olmadığımız için kendimi şanslı saymalıyım.

Gerçi belki öyleydik.

“Gerçekten benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?” diye sordum ona. “Krallığımın yerle bir olmasından bu denli zevk alacak kadar?”

Başını kaldırıp baktı, yüzündeki tüm alaycılık kayıp gitmişti. “Prens Rhen. Böyle mi düşünüyorsunuz?” Uzanıp elini yüzüme koydu. “Ben, *beni* sevmenizi istemiştim. İyi bir çift olurduk.”

İnsanlarım bir zamanlar babamın onlara yapacaklarından korkardı. Onları Lilith’in zevk alıyor gibi görüldüğü anlamsız şiddete teslim etmeyi hayal dahi edemiyordum.

“Kendi türünüzden biriyle daha mutlu olurdunuz elbette.” Dalgın bir edayla iç çektim. “Hepsinin ölmesi yazık.”

Elini çekti. “Beni yaralamaya çalışıyorsun.”

Keşke yapabilseydim. Sesim düzdü. “Affedin.”

“Hem zaten, sözlerinin bir değeri yok. Türümden geriye kalan bir tek ben değilim.”

Ona bakmak için başımı çevirdim.

Güldü. “Onları bulabileceğini mi sanıyorsun? Bir şekilde seni benim lanetimden kurtarabileceklerini?”

Düşünce aklıma yerleşmeden içini çekti. “Yerlerini bulmakta başarısız oldum, yani senin hiç şansın yok.” Ellerini esnetti. “Ama büyü ağını hissedebiliyorum. Benimle bitmiyor.”

Kordiyar’da bir yerde, bir başka büyücü, ailemden intikam almak için fırsat bekliyor olabilirdi. Sıraya geçmek zorundalardı, benden geriye bir şey kalırsa tabii.

“Beni hayal kırıklığına uğrattınız,” dedi Lilith. “Lanetin bunca süre devam etmesine izin vereceğinizi düşünmezdim.”

Karşı çıkamazdım. Kendimi de hayal kırıklığına uğratmışım.

“Canavarın bu döngüde nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Belki zincirleyip düşmanlarıma sergilerim.”

Ani bir ürperti omurgamı sardı. Bu, hiç düşünmediğim bir sonuçtu.

“Hoşunuza gider miydi?” dedi yaklaşarak. “Sonsuza dek benim olmak?”

“Hayır,” dedim. “Gitmezdi.” Değişim beni ele geçirdiğinde kendime dair hislerim pek az oluyordu ama o zaman bile Lilith’in merhametine kaldığımı düşünmek beni yerle bir etmek için neredeyse yeterliydi.

İç çekti. “Eskiden çok eğlenceliydin. Son zamanlarda seni ziyaret etmek gerçekten çok sıkıcı olmaya başladı.”

“Ziyaret etmeyi keserseniz gücenmem.”

Hafifçe güldü. Sesi ayak altında ezilen cam parçaları gibiydi. “Görüşürüz, Majesteleri.” Derin bir reveransta bulunup kayboldu.

Kaşlarımı çatıp pencereye döndüm. Harper şimdi her atışını isabet ettiriyordu. Grey iyi bir öğretmendi.

Bu bana bir fikir vermişti.

Hanın bahçesinden ahıra giderken sulu kar botlarımın altında eziliyor, Lilith’in sataşmaları aklımda dönüyordu.

İlk olarak Grey beni fark etti ve doğruldu. İfadesi hiçbir şey ele vermiyordu ama hiçbir zaman vermezdi zaten. “Lordum.”

Ona şöyle bir baktım. “Kumandan.”

Harper döndü, elinde iki bıçak vardı. Gözleri beni delip geçiyordu. “Bence artık hedef atışı için hazırım, Grey.”

Hâlâ kızgın olduğu belliydi.

Benim de o anki mizacım onunkiyle uyumluydu. “Endişelenecek bir nedenim olduğunu mu sanıyorsunuz, leydim?”

İfadesi karardı. “Sıkı dur. Görelim bakalım.” Ardından elini geri attı.

Grey onun bileğini yakaladı. Kızgın görünüyordu.

Harper’ın gözleri benimkilere kilitlenmişti. Öfkesi aşikârdı ama incinmişlikle karıştı, ki bu çok şey ifade ediyordu.

“Bırak onu.” Bakışlarımı kaçırmadım. “Atmayacak.”

Grey bıraktı. Harper kolunu indirdi.

Blöf görünce anladım.

Kaşlarını çatıp bıçak kabzalarını elinde bir araya getirdi.

“Buraya beni aşağılamaya mı geldin?”

“Hayır,” dedim.

“Ah, benimle konuşmaması için Grey’e saçma bir şey söyleyeceksin o zaman. Anladım.”

Eh, *o bunu dedikten sonra* bunu kesinlikle yapmayacaktım. Grey’in kart oyunu hakkındaki yorumunu hatırlayıp o an yanlış mı düşündüğümü merak ettim. “Hayır, leydim. Size katılabilir miyim?”

Duraksadı, şaşırmıştı. Fakat çabucak kendini topladı ve elindeki iki bıçağı uzattı. Hareketlerinden öfke ve güvenmişlik sızıyordu. “Elbette. Al.”

Şimdi de ben şaşırmış ve memnun olmuştum.

Ama sonra, “Kolum düşecekmiş gibi hissediyorum. Ben içeri gireceğim. Odayı biraz alsam sorun olur mu?” dedi.

Bir yanımlı kalmasını söylemek istiyordu. O yanımlı küçülmüş ve kıskanç hissediyordu ve bundan hoşlanmamıştım.

Kendimi başımı sallamaya zorladım. “Elbette.”

Kumandana dönüp ona gülümsedi. “Ders için teşekkürler, Korkunç Grey.”

Grey hiçbir şey söylemedi. Aptal değildi.

Sonra bir kez bile arkasına bakmadan dönüp hana gitti, sol ayağı sulu karın içinde sürükleniyordu.

Söylemek istediğim her söz acınası geliyordu.

Sessizlik, gerginlik doluydu. Bu gerginliği önceden biliyordum, muhafızlarım bir paylama ya da daha kötüsünü beklerken de olurdu.

Dadımın babam hakkında konuşma şeklini hatırladım ve muhafızlarımın eskiden benim hakkında ne dediklerini merak ettim.

İyi şeyler olamazdı. O kadarını biliyordum.

"Kumandan," dedim.

"Lordum." Sesi hiçbir şeyi açık etmiyordu ama emir ya da yorucu, eziyetli bir şey bekliyordu, bunu görebiliyordum.

"Gördüklerimizi göz önünde bulundurarak muhafız toplanman gerekirse ne kadarına ihtiyacın olurdu?" Harper'ın bana verdiği bıçakları uzattım.

Grey kaşlarını çatıp onları ön kollarındaki kınlara soktu. Sorunun gidişatını çözmeye çalışır gibiydi. "Ne amaçla?"

"İnsanların arasına çıkabilmem için. Varlığımın bilinmesi için." Durdum. "Aynı zamanda Harper'ın da varlığının."

Hiçbir şey söylemedi. Bir tuzak bekliyordu.

"Aklında bir rakam var mı yok mu?" dedim.

"Var. Kırk sekiz."

"Kırk sekiz!"

"Sadece kişisel korumalarınız bile bir zamanlar bunun yarısı kadardı, kale muhafızlarını saymıyorum bile." Ses tonu kızgınlıkla merak arasındaydı. "Eğitime zaman ayrılmalı, talimlere, zinde olmalarından emin olmak için vardiyalara..."

"Tamam." Elimi kaldırdım. "Değişim beni ele geçirmeden önce kırk sekiz yeni muhafız bulup eğitebilir misin?"

"Diyelim ki... Ne kadar zaman var? Altı hafta? Yedi? Ordu-muz olsa ve yetenekli savaşçıların arasından seçecek olsam belki. Şu anki durumda? Pek mümkün değil." Durdu. "Neden?"

"Sence kaç kişi bulup eğitebilirsin?"

"Leydi Harper'dan uzak durmamı istiyorsanız bahaneler yaratmak zorunda değilsini..."

"Yaptığım şey bu değil. Kaç kişi?"

"Bilmiyorum." İfadesi kuşkuluydu. "Sizinle birlikte kale-deydim. Gördüklerimiz dışında, insanların durumu hakkında bilgim yok." Hanı işaret etmek için elini kaldırdı. "Çocukları

listeye almamı ister misiniz? Belki ufak oğlan kılıç oyununda yeteneklidir.”

Düz bir bakış attım. “Sözlerine dikkat et, Kumandan. Fikrini istedim, aşağılamamı değil.”

“Fikrimi istiyorsanız ne yapmaya çalıştığınızı anlamam gerek.”

“O adamlar ölü olduğumu varsayıyordu. Halk, kraliyet ailesinin onları terk ettiğini sanıyor. İnsanlarımın arasında yürüyebilmek ve onlara hâlâ hayatta olduğumu göstermek istiyorum, buranın hâlâ benim krallığım olduğunu.”

“Ama... Ne için? Tek sorumluluğunuz Leydi Harper’a...”

“Hayır. Sorumluluğum Kordiyar insanlarına.” Öne doğru bir adım attım. “Ve senin sorumluluğun da bana.”

Geri çekilmedi. “Her zaman.”

Rüzgâr aramızda uğulduyordu, ürpertimi bastırdım. “Yapabilir misin yapamaz mısın?”

“Hizmet etmeye gönüllü insanlar bulsam —ki gördüklerimizle bakarak, şüpheliyim— ve sayıyı yarıya indirsek bile, haftalar içinde etkili bir savunma birliği oluşturmanın yolu yok.”

Haklıydı. Elbette haklıydı. “Ya savunmayla ilgilenmiyorsak?”

Kaşlarını çattı. “Beni affedin lordum ama...”

“Ya sadece öyle gibi yapacaksak?”

Grey aklımı tamamen yitirmişim gibi bakıyordu. Tamamen haksız da olmayabilirdi. “Yani netleştirmek adına söylüyorum, benden Kraliyet Muhafızları’na asker almamı, onlara silah ve üniforma vermeme istiyorsunuz ve... Ve ne? Bir parçacık eğitimle kalabalıkların arasında size eşlik etmeleri için mi?”

“Evet! Aynen öyle.”

Gözleri kısıldı. “Ve bu beni oyalamak için değil?”

“Sizi oyalamaya ihtiyacım mı var Kumandan?”

Bakışlarını kaçırmadı. “Hayır.” Durdu. “Öyleyse bir planınız mı var?”

Bir planın ancak kırıntısı vardı. Minik bir ışıltısı. “Evet. Yapabilir misin? İşlevsel bir muhafız alayı izlenimi yaratabilir misin?”

“Sanırım.” Kelimeleri dikkatliydi. “Gerçekten risk altındaysanız ne olacak?”

Hayal ettim, daha kalabalık şehirlerde at bindiğimi, insanların yakınımaya geldiklerini. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım. Kordiyar’ın insanları aç ve çaresizdi. Bu fikir deliliğe çok yakındı. İntihara.

Ama ne fark ederdi ki? Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

“Bu yüzden sen varsın.”

Afallamış görünüyordu.

Hana dönmeden önce omzuna dokundum. “İşe yaramayı tercih ederim demiştin, değil mi?”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Coale ve Evalyn tartışıyordu.

Akşamüstünün çoğunu dışarıda, soğukta geçirdikten sonra ellerim ve yüzüm donmuştu ama asil konuklara ne ikram edileceği konusunda bir tartışmaya kulak misafiri olmak beni yukarı çıkmaya ikna etmişti.

Şöminedeki ateşe rağmen oda buz gibiydi. Pencereyi kontrol etmeye gittiğimde kapalıydı ama bahçede Rhen ve Grey gergin bir konuşma yapıyorlardı.

Majesteleri'nin bundan hoşlanmayacağını düşünüyorum.

Eh, orası belliydi.

İçimi çekip perdeleri kapadım, sonra yatağın kenarına gidip oturdum. Ellerimi bacaklarıma sürüp ısınmaya çalıştım. Binici pantolonunun dikişleri eklemelerime takılıyordu. Yalnızca bir buçuk gündür burada olmamın nasıl mümkün olabildiğini düşündüm.

Ahırdaki o an, *buranın* gerçek, *evin* hayal olduğunu düşündüğüm o duygu daha da büyümüştü, tuhaf bir baş dönmesi

gibi. Ya da belki tam tersiydi. Belki tüm bunlar hâlâ rüya gibi geliyordu ve ben panikle miyordum çünkü sadece uyanmayı bekliyordum.

Kendimi çimdikledim.

Rüya değildi.

Gözlerimi kapayıp annemi düşünerek kollarımı vücuduma sardım. Ben küçükken her birimizin içinde bir kıvılcım olduğunu söylerdi, kıvılcıklarımızın nerede olursak olalım birbirlerini bulabileceğini. Küçükken bu beni çok rahatlatırdı.

Şimdi de rahatlatıyordu. O ölürse kıvılcıma ne olacağını hiç sormamıştım.

Öldüğünde.

Ellerimi göğsüme bastırıp nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Hayır, nefes almam gerekiyordu. Oksijeni içime çektim ve ses çıkarmadan hıçkırmaya çalıştım.

Ama sonra geçti. Nefes alabiliyordum. Üstesinden gelebilirdim.

Annemin ne kadar üstesinden gelebileceğini bilmiyordum. Batarya simgesi bana yüzde altı şarj kaldığını söylüyordu. Tekrar fotoğraf albümünü açtım. Annem. Jake. Noah. Ben. Tekrarla.

Telefonun uyarısı yandı. *%5 bataryanız kaldı.* Anlamsızdı, gerçekten. Bu ne kadar ediyordu? Beş dakika? On? Bir?

Yüzüm kaşınınca yanaklarımı sildim ve parmak uçlarımın ıslak olduğunu görünce şaşırdım. Bir keresinde yaya geçidi psikolojisi hakkında bir makale okuduğumu hatırlıyordum, geri sayım cihazı eklemenin beklemeyi nasıl daha az stresli hale getirdiğini çünkü insanların böylelikle ışıktaki ne kadar beklemek zorunda kalacaklarını bildiğini. Ne kadar acı çekeceğini *bilmek* sadece *beklemekten* daha iyiydi.

Makale doğru söylüyordu.

Bu, Rhen'i de düşünmeme sebep oldu, lanetinin belli olmayan süresini. Bunun onu şimdiye dek pes ettirmemesi bir çeşit mucizeydi.

Fotoğrafları geçmeye devam ettim.

Yüzde dört.

Jake'in mesajlarına geçtim. Hiçbir şey değişmemişti. Hepsi oradaydı. Noah ve annemle olan mesajlarını geriye gidebildiğince okudum; pek eskiye gitmiyordu gerçi. Ekran on iki saat kadar öncesine gitti ve durdu. Annemde sesini hayal edebiliyordum. Noah'da sadece meraklanıyordum ama mesajların pek bağlamı yoktu. Gece vardiyasından bahsediyordu ama bu her anlama gelebilirdi.

İlk kez Lawrence'tan gelen mesajlara tıkladım.

LN: Eğer yoksa icabına bak

JAKE: Tamam

LN: Bahane yok

JAKE: Biliyorum

LN: Ya yaparsın ya da kız kardeşin öder

JAKE: Yapacağım

Kalbim buza döndü. *Yapacağım.*

Tahmin etmek istemiyordum. Tahmin etmeme *gerek yoktu.*

Ona ne yaptırmaya çalıştıklarını biliyordum.

"Hayır, Jake," diye fısıldadım. Benim nazik abim.

Zamanlayıcı geri saymıştı. Jake çıkmamıştı.

Kız kardeşin öder.

Yapabildiyse de ben orada değildim. Beni ararken çıldırmış olmalıydı.

Yapamadıysa...

Kolumu karnıma bastırdım ve diğer elimi yüzümü kapamak için kullandım. Şimdi gözyaşlarına engel olamıyordum. Omuzlarım çılgınca sarsılıyordu. Açık açık hıçkırıyordum.

Telefon titredi. *Kapanıyor.*

"Hayır!" diye çığlık attım. Parmağımı düğmeye bastırdım. Ekran yine de kapanmıştı.

Yatak odasının kapısı çarpılıp açıldı. Grey kapıda duruyor, gözleri bir tehdit arıyordu. "Leydim?"

Nefesim kesildi, telefonu göğsüme bastırdım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse nefes alamıyordum. Telefonu zar zor kavrayan ellerim titriyordu.

Nedenini bile bilmiyordum. Artık bir hiçti. Bir parça cam, plastik ve devre.

"Leydim." Grey'in sesi alçaktı, tam önümde duruyordu. Dizinin üstüne çöktü. "Ne oldu?"

"Kapandı."

"Cihazınız mı?" Sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordum. "Ama burada çalışmıyorlar..."

"Biliyorum." Sertçe nefesimi çektim. "Biliyorum. Ama resimler vardı. Annem, kardeşim, elimde olan tek şey buydu."

Anlayıp anlamadığını bilmiyordum. "Onu çağırmamı ister..."

"Hayır." Neredeyse gözyaşlarımda boğulacaktım. Çaresizliğimle paramparça olmuşken bir de Rhen'in kibirli tavırlarıyla yüzleşmeyi çekemezdim. "Lütfen."

Bir an sessiz kaldı ve ağılamam kulağa çok sesli geldi. "Dünyanızı görmenezin bir yolu mu vardı?" dedi sonunda.

"Hayır. Belki. Bir çeşit." Kol yenimle gözlerimi sildim. "Artık yok. Sadece... Sadece görüntülerini. Ama kapandı. İyi olup olmadıklarını bilmiyorum. Onlar da benim iyi olup olmadığımı bilmiyor."

"Kardeşiniz. Anneniz."

“Kardeşimin başı dertteydi. Sen... Sen beni almadan önce. Ben onun gözcüsüydim. Ve annem hastaydı, ölmüş olabilir...”

Rhen kapıda belirdi. Konumlarımızı inceleyişini izledim.

Harika. Şimdi tam da buna ihtiyacım varmış gibi. Gözlerimi dikip ona baktım. “Git buradan. Bütün bunların sebebi sensin.”

Grey ayağa kalkıp döndü. “Lordum. Sizinle biraz konuşabilir miyim?”

“Birazdan fazlasını umuyorum.”

Grey çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Yatağın kenarına oturup kendi soluk alıp verişimi dinledim. İşe yaramaz telefonu bir kenara koydum.

Ona kadar saydım. Yirmiye kadar. Ellide beynim tekrar çalışmaya başladı.

Yüze geldiğimde öfkelenmiştim.

Perdelerin arasından görünen pencereye baktım. Gökyüzü parlak maviden kırmızıya dönmüş, bulutlanmıştı. Günbatımı.

Ayağa kalkıp kapıya gittim. Ardına kadar açtım.

Rhen ve Grey koridorda duruyordu.

Bu sefer Rhen’in gözleri empati doluydu. Çalışılmış bir şey olduğuna emindim. Doğruldu ve karşıma geçti. “Leydim, ben...”

Elimi geri atıp becerebildiğimce sert bir tokat attım.

Hazırlıksızdı. Tokat, yüzünün yana dönmesine sebep oldu.

Tepkisini beklemedim. Odaya geri girip kapıyı suratına kapadım.

Ve kilitledim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

RHEN

Hiçbir kadın bana tokat atmaya cüret edememişti. Çenem merhem gerektiren bir yara gibi yanıyordu.

Kapıyı açıp onu zorlamak istedim ama yaşlarla ıslanmış yanakları, gözlerinin içindeki hüznün gözümün önünden gitmiyordu.

Şimdi bile dikkatlice dinlersem kapının diğer yanında ağladığını duyabiliyordum.

Annesi ölüyordu. Kardeşinin başı dertteydi.

Aptal gibi hissediyordum.

Hancı merdivenlerin başında belirdi. "Majesteleri?" dedi tereddütle. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim kısa keserek. "Bizi yalnız bırak." Kapıdan gözlerimi ayırmamıştım. Duydukları hakkında dedikodu yapacaklardı ama kızarmış bir yanakla ellerine malzeme vermeyecektim.

Selam verip gitti.

Sağımda, Grey hareketsiz duruyordu. Ona da bakamıyordum. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Elimi uzatıp kapıyı açmayı denedim ama kilitlenmişti.
Denediğimi duymuş olmalıydı çünkü bağırdı. "Git buradan!"
Bunu nasıl çözeceğime dair bir fikrim yoktu.

Grey belindeki bir keseyi çözdü ve kart destesini çıkardı.
Tek kelime etmeden onları bana uzattı.

Niyeti açıktı. "Şu kapıyı benimle oynamaya ikna etmem
daha olası, Grey."

"Sorabilirsiniz."

İçimi çekip uzandım ve kart destesini aldım. "Git." Merdivenleri işaret ettim başımla. "Akşam yemeğinde onlara katıl. Karis Luran hakkında yeni bir şey öğrenip öğrenemeyeceğine bak."

İtaat etti ve beni koridorun sessizliğiyle baş başa bıraktı.

Sessizlik hiçbir şeyi çözümüyordu. Elim kaldırıp yavaşça kapıyı tıklattım.

Cevap vermedi.

Ahşaba elimi koyup yaklaştım. Grey'in aşağıda olması kulak misafirlerini engellerdi, yine de sesimi alçak tuttum.
"Leydim."

Hiç.

"Pencerenizin dışında sarmaşık kafesi yok," dedim. "Lütfen bacaya tırmanmadığınızı söyleyin."

"Git, Rhen."

Kapının tam arkasından konuşuyordu. Bu kadar yakında olduğunu fark edince kalbim tekledi.

"Sizinle konuşmak istemiştım," dedim.

"Sırf sen istiyorsun diye her şey olmaz. Çoğu insan bunu altı yaş civarında öğrenir."

"Çoğu prens için geçerli değil demek ki." Sesim nazikti, kapıyı açmasını umuyordum.

Açmadı.

İçimi çektim. Kartları parmaklarımın arasında çevirdim.
"Kralın Fidyesi oynamak istemezsiniz sanırım?"

Bir süre sessiz kaldı. Nihayet konuştuğunda sesi kapının ardında alçak ve hüzünlüydü. "Bana ne yaptığına dair bir fikrin var mı?" Burnunu çekti, tekrar ağladığını düşündüm. "Aileme?"

"Hayır," dedim. "Yok."

Tekrar sessizlik oldu ama bunda bir ağırlık vardı.

"Annem kanser hastası," dedi sonunda. "Ölüyor. Doktorlar altı ay ömrü olduğunu söylemişti, dokuz ay önce. Akciğerleri tümör dolu. Her günün bir hediye olduğunu söylerdi ama aslında her günü bir işkenceydi. Zar zor nefes alabiliyordu. Onunla ilgilenen sadece kardeşim ve ben vardık."

Harper bu işkenceyi hissediyordu. Her hecesinde bunu duyabiliyordum.

Tekrar burnunu çekti. "Biz küçükken idare ediyorduk ama sonra annem hastalandı ve paramız bitti. Babam ona borç para veren bazı kötü adamlara bulaştı, parayı nasıl ödeyeceğini düşündü bilmiyorum ama ödeyemeyince kaçtı ve kardeşim... parayı geri ödemek için korkunç şeyler yapıyor..." Sesi kısıldı. "Orada olsaydım onlara yardım edebilirdim. Annemle olabilirdim. Kardeşimle olabilirdim. Bana ihtiyaçları var. Anlayabiliyor musun? Bana ihtiyaçları olduğunu? *Anlıyor musun?*"

Alnımı kapıya bastırdım. Acısı kapının ardından bana ulaşıyor, göğsümü sıkıştırıyor, kendi ailemi aklıma getiriyordu. "Evet. Anlayabiliyorum."

"Hayır." Sesi vahşiydi, öfkesi saftı. "Anlayamazsın!"

"Anlayabilirim," dedim yumuşak bir şekilde.

"Nasıl?"

"Çünkü *benim* sana ihtiyacım var."

Yeniden sessizlik. Bu seferki sonsuza dek uzamış gibiydi. Benden vazgeçtiğini düşünüp kapıdan ayrılana kadar.

Yine de konuştum. "Lanet başladığında," dedim, "bozmanın kolay olacağını düşündüm." Tereddüt ettim. Tanıdık

bir utanç duygusu boğazıma yerleşti ve sıkı sıkı sarıldı. “Ama sonra... Yaratık ailemi yok etti.” Yutkundum. Canavarın ayrı bir şey olduğunu düşünmek daha kolay geliyordu. Durdurma şansım olan bir şey. “Çok kibirliydim ve o, onları bir kez bile düşünmeden parçalara ayırdı. Şansım yoktu, ben... ben onları geri getiremem. Hiçbirini geri alamam.”

Nefes alıp verişlerim hızlandı. Ölümlerine dair hiç anım yoktu; yalnızca cesetlerinin anıları vardı, parçalanmış ve Büyük Salon’a saçılmış. Kendime geldiğimde onları böyle bulmuştum, döngünün yeniden başlamasından bir saat önce. Kana bulanmıştım.

Sonra döngü yeniden başlamış, hepsi gitmişti. Her biri. Kale ilk gününe dönmüştü ama Grey ve ben dışında, ölümler ölü kalmıştı.

Kendi yıkımına dair tüm duyguları uzun zaman önce kapatmıştım ama sıcaklık boğazımda toplanıp sözcüklerimi ağırlaştırdı. “İkinci döngünün sonunda yaratık insanlarıma döndü. Üçüncüsünde... Leydim, lütfen... lütfen zarar vermek niyetinde olmadığımı anlayın. Ailenize zarar vermek istemedim. Bu laneti bozabilmek için aklıma gelen her yolu dene-dim. Kendimi yok etmeyi denedim. Yapabilseydim geri alırdım. Yemin ederim.”

Sessizlik. Yine.

Sunabileceğim başka bir şey kalmamıştı. Bu gerçek dışında hiçbir şey.

Kilit döndü. Kapı açıldı. Yüz yüzeydik. Yanakları kızarmış, gözleri nemlenmişti.

Kendi gözyaşlarım da fazla uzakta değildi.

Beni inceledi. “Sana ne zaman güveneceğimi hiç bilemiyorum. Her şey hesaplanmış gibi geliyor hep.”

Geri çekildim, canım yanmıştı.

“Sen tüm bunları söyleyene kadar öyleydi.”

Ve sonra, kader beni bu döngüde şaşırtmayı sevdiği için, öne çıktı, yüzünü göğsüme bastırdı ve kollarını belime doladı.

O kadar afallamıştım ki hareket edemiyordum. Silahımı çekip beni bıçaklasa daha az şaşırdım.

"Ailen için üzgünüm," dedi.

"Ben de sizin aileniz için üzgünüm, leydim." Sesim tuhaftı, kendim için bile. Öylece, kollarımla ne yapacağımdan emin olamadan kaldım.

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzümde ne buldu bilmiyordum ama bir adım geriledi.

İfadesi eğlenmişle kafası karışmışın birleşimi gibiydi. "Neyin var senin? Daha önce kimse sana sarılmadı mı?"

Dengemi yitirmiş gibi hissediyordum. "Yakın... Yakın zamanda hayır."

"Buna da inanıyorum." Elime baktı. "Gerçekten elinde kartlar var."

"Evet."

Asi perçemini kulağının arkasına attı. "Oynayabiliriz. Gel."

Ateşin başına oturduk. Kararken kartlar parmaklarımın arasında dönüyordu. Ellerimi meşgul edecek bir iş olduğu için mutluydum. Şimdi nasıl ilerleyeceğime dair bir fikrim yoktu.

Hızla kartları dağıttım, kalan kartları masanın üstüne koyup bir tanesini açtım. İki prensim vardı ki bu, onun krallarını çalabileceğim anlamına geliyordu, onları asla erkenden harcamazdım. Normalde hareketlerini izler, elindeki kartların ne olduğuna karar vermeye çalışırdım; ama aklım kollarının belimi sardığı anda tuzağa düşmüştü.

Sessizce desteden bir kart çekti. Yanımda ateş çıkırdıyordu.

Taş beşlisi oynadım. Kılıç beşlisi oynadı.

Sessizce oynuyor, gerektiğinde kart çekiyorduk.

Oyunun ritmine kapıldım. Lilith hanın ne kadar yetersiz olduğuna dair yorum yapmıştı ama ben odanın samimiyetin-

den hoşlanmıştım, ateşin sıcaklığından. Oyunun aşinalığından, rakibimin yeni olmasından. Kale soğuktu. Boştu. Han, şu an, öyle değildi.

Sonunda Harper kart çekti ve kaşları yukarı kalktı, azıcık. Kartı elinin en soluna aldı ve bir tane daha çekip elinin sağ tarafına çekti. Ardından ortaya atacak bir kart buldu.

Prens kartını oynadım.

Dik dik bakıyordu ama en soldaki kartı çıkarıp kılıç kralını elime verdi. "Onu daha yeni almıştım."

"Biliyorum."

Bunu düşündü, sonra taş onlusu attı. Sesi düşüncelere dalmış gibiydi ve alçaktı. "Senden nefret etmeye devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Ne tatlı sevgi sözleri, leydim." Kalp onlusu oynadım. "Beni onurlandırıyorsunuz."

Hüzünle güldü ama çabucak kendini topladı. "Kaçırdığım tüm o kadınları düşünüp duruyordum, bunun seni nasıl kibirli, rütbeli bir hödük gibi gösterdiğini. Sadece yapmak zorunda olduğun şeyi yaptığını fark etmemiştim."

Ortaya bir kart daha açtım. "Babam eskiden, doğduğumuzda bize bir el kart dağıtıldığını söylerdi. İyi bir el, sonunda kaybedebilirdi –tıpkı kötü bir elin kazanabileceği gibi– ama kaderin verdiği kartları oynamak zorundayız, derdi. Elimizdeki seçenekler, istediğimiz seçenekler olmayabilir ama yine de birer seçenektir."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ortaya bir kart açtı.

"Grey, ailesi olmayan kızlar bulma konusunda beceri kazanmıştı. Kimsenin özlemeyeceği kızlar." Durup ona baktım. "Çoğu zaman onları kandırmasına bile gerek kalmıyordu, gönüllü geliyorlardı, yatacak güvenli bir yer vaadinden fazlası olmadan. Siz, sanırım, o kadar kolay ikna edilemezsiniz."

Gözleri sertti. "Evet."

“Neden ona saldırdınız?”

“Elinde bir kız vardı. Psikopat bir katil olduğunu düşündüm. Onu durdurmaya çalıştım.”

Elbette. “Ve seçiminiz de sizi buraya getirdi.”

“Suçu bana atmaya çalışma.”

“Çalışmıyorum. Ne kadar laneti bozma planı yaparsam yapayım kaderin sürekli yeni kartlar kardığını söylüyorum.”

İfadesi sakinleşti. Yine uzun bir süre sessizce oynadık.

Bir kral daha çekişini izledim. Bu sefer daha bilinçliydi ama eline daha yavaş ekledi.

Prens kartımı oynadım.

“Kes şunu,” dedi.

Verdiği kartı aldım. “Belli etmeyin o zaman.”

Oynayacak bir kart bulana kadar kart çektim. “Sana bir sorum var, tüm o kızlar hakkında. Hiç laneti bozmaya yaklaştın mı?”

İçimi çektim. “Bazen zafer çok yakında göründü, bazen kilometrelerce uzakta.”

“Bir gözlemde bulunabilir miyim?”

Ellerim sonraki kartın üstünde dondu. “Tabii ki.”

Bana baktı. “Daha şimdi ‘zafer’ dedin. ‘Aşk’ demedin.”

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Aklıma gelen ilk soru, bunun bir önemi olup olmadığıydı.

İkinci soruysa neden benim bunu hiç düşünmediğimdi.

Harper daha bitirmemişti. “Sen hiç bu kızlardan birine karşı bir şey hissettin mi?”

Kılıç ikilisi oynadım ve saçını tekrar yüzünden çekmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım. “Hiçbir şey hissetmediğimden değil.” Durdum. “Ama başarısızlık o kadar kesindi ki kendimi hayal kırıklığından korumayı öğrenmiştim.”

“Hmm.” Bir kart daha oynadı ve tekrar sessizliğe gömüldü. Hancının kahkahasının altımızdaki mutfakta çınlayışını duydum.

Bu, özlemle dolmama sebep olmuştu. En son ne zaman kalabalık bir masada oturup hikâyeler paylaştığımı, güldüğümü hatırlamıyordum.

Sonra Harper, "Seni lanetleyen bu büyücüyle irtibat kurmanın bir yolu yok mu gerçekten?" dedi.

"Yok." Kartımı oynadım. "Ve yapabilirsem bile yapmazdım."

"Beni eve geri yollamak için bile mi?"

Dondum. Harper'a baktım. Ne sorduğunun farkında değildi. "Leydi Lilith hiçbir şeyi bedelsiz yapmaz. Benim karşılığında teklif edebileceğim bir şeyim yok. Sizin var mı?"

Ağzı açıldı ve ekledim: "Üçüncü kattaki odamı gördünüz. Hakkımdaki düşünceleriniz bir tarafa, ne sorduğunuza dikkat etmenizi öneririm."

Birazcık rengi soldu ama sesi güçlüydü. "Beni eve götürecek ne olsa yaparım. Büyücünün tekiyle yüzleşmem gerekiyorsa yüzleşirim."

Bu beni gülümsetmişti ama acımasızcaydı. "Disi Prensesi gibi konuştunuz."

Yanakları kızardı ve elindeki kartlara döndü. Fakat sonra başını kaldırıp bana baktı. "Şaka yapmıyorum, Rhen. Onunla iletişime geçmek için *herhangi bir* yöntemin var mı?"

"Hayır." Durup ne kadarını söylemem gerektiğini tarttım. Küstah Harper'ın kaprisli Lilith'le yüzleşmesini hayal ettim. Lilith onu eve gönderse bile düşünebildiğim tüm senaryolar tehlikelerle doluydu. "Zaman zaman kendini gösterir ama geliş zamanları belirsizdir."

"Ona sorar mısın?" Ben bir şey söylemeyince Harper ekledi: "Yoksa beni mahkûmun olarak tutmayı mı istersin?"

Çenem gerilmişti. "Ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Lilith acımasızdır. Zalimdir."

"Ama *gelecek*."

"Gelecek." Şüphem yoktu.

“Ona eve gitmek istediğimi söyleyebilirsin. Ondan bir şey istediğimi söyleyebilirsin.”

“Laneti bozma girişimlerime karışmayacağına yemin etti. Reddedebilir.”

Harper yutkundu. “Ama... Onlar senin girişimin.” Konuştuğunda sesi tam olarak emin değildi. “Beni Lilith’le görüştürme sözü verirsen ben de laneti senin için kırmaya çalışacağıma söz veririm.”

İçimi çektim. Kart oynadığı gibi pazarlık yapıyordu, duyguları apaçık ortadaydı. “Sizden bir şey istiyorum diye tereddüt etmiyorum. Tereddüt ediyorum çünkü bir insanı daha onun gücüne teslim etmek istemiyorum.”

“Benim de sunacak bir şeyim yok, Rhen. Ama bu, aynı zamanda kaybedecek bir şeyimin de olmadığı anlamına geliyor.”

“Kaybedecek bir şeyiniz yok mu? Kardeşiniz? Anneniz?”

Bakışlarını kaçırdı. “İstediğin bir şey olmalı.”

Evet. İstediğim çok şey vardı. Ama Lilith’le pazarlık etmek bunlardan biri değildi. İstediği zaman kendini gösterdiği haliyle de yeterince kötüydü.

Reddetmek için ağzımı açtım fakat sonra Syhl Koyağı Kraliçesi’ni düşündüm. Planımı düşündüm. Grey’le yaptığım konuşmayı düşündüm.

Harper’a baktım ve sonraki kartımı oynadım. “Aslında var.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Ateşkes ilan ettik. Bir çeşit yani.

Onu lanetleyen bu büyücü hakkındaki konuşma bile pazarlık gibi gelmiyordu. Menfaat yoktu, örtülü riskler yoktu, babamın daha fazla para ya da zaman için anlaşma yapmaya çalıştığı zamanki gibi değildi. Beni şaşırtmıştı çünkü istediğim şey için Rhen'le tartışmaya hazırdım ve masanın diğer yanında, karşımda oturan adam savaşıyordu.

Yine de istediği *bir şey* olduğunu söylemişti.

Kartlarımı kucağıma yakın tuttum. "Görüşme ayarlayabilirsen laneti bozmaya çalışacağıma söz verdim."

"Amacınız eve dönmekse boş bir söz." Omzunu silkti ve kılıç kraliçesini attı. "Ve gereksiz. İstedğim şey bu değil."

Kaşımın birini kaldırdım. "Hadi ama."

"Yanlış anlamayın. Laneti bozmak için her şeyimi veririm. Ama aşk için pazarlık etmenin hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyorum."

"Pekâlâ." Yavaş yavaş büyüyen yığına taş kraliçesini ekledim. "Ne istiyorsun o zaman?"

“Prenses Harper olmanızı istiyorum, Disi Kralı’nın birinci kızı. Kordiyar’ın insanlarınızla işbirliği yaptığı dedikodusunu yaymak istiyorum, özellikle babanızın Karis Luran’ı topraklarımdan atacak bir ordu gönderme sözünü.”

Her sözü beni kurşun gibi vuruyordu. Sırıtip, “Şaka şaka,” demesini bekliyordum. Ama söylediği diğer her şey gibi bunu da aynı ciddiyetle belirtmişti.

Dik dik baktım. “Sen... Ne?”

“Gerçekten tekrar etmemi mi istiyorsunuz?”

“Hayır... Ama...” Belki de istiyordum. “Ne?”

“Eğer insanlarımı ve Karis Luran’ı Kordiyar’ın savunmasız olmadığına, gelecekte çatışmaların ortaya çıkabileceğine ikna edebilirsem ordusunu da buradan ayrılmaya ikna edebilirim.” Hafifçe omuz silkti. “Ticaret için pazarlık yapmak zorunda kalabiliriz veya limanımıza giriş izni vermemiz gerekebilir ama gördüğüm kadarıyla kapalı sınırlarımız sorunlara sebep oluyor ki bu yüzden bu, kötü bir sonuç olmayabilir.”

Belki de prenses olmadığımı tekrar hatırlatmam gerekiyordu. Neden bahsettiğini bile zar zor anlıyordum. “Ama...”

“Mükemmel bir plan değil, kabul ediyorum.” Rahatça, sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi yeni bir kart oynadı. “Fakat büyük şehirleri ziyaret eder ve birlikteliğimizi duyurursak...”

“Hop! Dur bir saniye.”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. “Affedin. İşbirliğimizi duyurursak.”

Sanki o kelime beni tetiklemişti. “Yani bunu devam ettirmek istediğini mi söylüyorsun? Onları... Onları uydurdum ben! Adamlar hanı terk etsin diye! Koca bir orduyu durduramam ki.”

Gözleri birazcık kısıldı. “Emin misiniz, leydim? Beni daha önce de şaşırttınız.”

Bu, kızarmama sebep oldu. "Ama dışarıda bir ordu yok. Ya bize inanmazlarsa?"

Alacakaranlık Kuşağı'na düşmüş gibiydim ve son iki günü göz önünde bulundurunca durumu daha tuhaf hale getirmek büyük bir başarıydı. "Prenses gibi davranmamı istiyorsun? Kordiyar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya da asilzadeler hakkında ya da..."

"O da sizin tarzınız olur," dedi. İfademi görmüş olmalıydı, çünkü ekledi: "Ciddiyim. İnsanlarım Disi'yi hiç duymadı. Gelenekleriniz, üslubunuz, asillik anlayışınız... bunların hiçbirini sorgulayamazlar."

"Disi'yi duymadılar çünkü öyle bir yer *yok*," diye tısladım.

"Babam hep bir orduyu mağlup etmek için bir ordu gerekmediğini söylerdi. Bunu söylerken Kordiyar'ın içindeki ayaklanmalardan bahsederdi ama aynısı Syhl Koyağı için de geçerli. Eğer insan sayısı olarak azınlıkta olduklarını düşünürlerse tuzağa düşmek yerine emir beklemek için geri çekilebilirler."

Dik dik bakmaktan kendimi alamıyordum. "Şu an ne söyledüğünün farkında mısınız?"

Tereddüt etti, sonra arkasına yaslandı. "Haklısınız." Sesi pes etmiş gibiydi. "Bu çok çılgınca. Kendimi aştım. Ve sizin de kendi sorunlarınız var. Benimkiler için kendinizi riske atmanıza bir sebep yok."

"Hayır... Ben öyle..." Durup boştaki elimle yüzümü sıvazladım. Bu konuşma çok hızlı ilerliyordu. Jake'le ilgili endişelerimin üstüne binmişti ve bütün bunlar, anlayamayacağım kadar fazlaydı.

"Leydim," dedi sessizce.

Yavaşça elimi indirip ona baktım.

"Bu bir pazarlık değil," dedi. "Siz benden bir büyücüyle görüşme ayarlamamı istediniz; ben sizden insanlarım için hayatınızı tehlikeye atmanızı istiyorum. Hiçbir seçenek gü-

venliğinizi ya da eve gitmenizi garanti altına almayacak. Her zamanki gibi size önerecek hiçbir şeyim yok. Sizin adınıza Lilith ile görüşeceğime söz verebilirim ama *sizden* istediğim şey buna eşit bir bedel değil.”

Sesi gayet ciddi idi. Koridorda söyledikleri gibi bunlar da gerçek geliyordu. Sanki rolleri geride bırakmıştık ve nihayet gerçek Rhen’i görüyordum. Belki bir şey tarafından lanetlendiğini anlatıp durmayı bıraktığı ve bir şeyler *yapmaya* çalıştığı içindi.

“Burası babamın krallığıydı,” dedi. “Artık *benim* krallığım. Kendimi kurtaramayabilirim ama belki insanlarımı kurtarırım.”

Daha önce söylediği şeyi düşündüm, elimizdeki seçeneklerin istediğimiz seçenekler olmayabileceğini ama yine de birer seçenek olduklarını.

Burada bir seçeneğim vardı. Hayır diyebilirdim. Sarmaşık kafeslerinden aşağı inmek riskliydi ama bu deliceydi. İşe yaramasına imkân yoktu. Üç dakika prenses rolü yapmak tekrar yapabileceğim anlamına gelmezdi.

Ama seçeneklerim nelerdi? Hayır demek mi? Aşağıdaki insanlar için bu ne anlama gelecekti? Benim için ne anlama gelecekti?

Annem kapımıza gelen adamlar karşısında asla sinmemişti. Babamdan yana olmayı asla bırakmamıştı, bırakması gerektiği zaman bile. Benim için yapmıştı. Ve Jake için. Ve bir şekilde babamız için.

Yutkundum. “Tamam.” Durdum. “Yapacağım.”

“Leydim.” Ona sarıldığım zamanki kadar afallamış görünüyordu. Neredeyse komikti.

“Ülkeni kurtarmana yardım edeceğim ve sen de bana eve dönmem için yardım edeceksin. Anlaştık mı?” Elimi uzattım.

Elini uzatıp benimkini kavradı. Avucu sıcaktı, tutuşu beklediğimden daha sıkıydı.

“Anlaştık.” Elimi bırakmak istemiyor gibi tutuyordu. Bana öyle bakmaya devam ederse tekrar kızarmaya başlayacaktım.

“Artık bırakma zamanı,” dedim. Aptal sesim nefes nefeseydi.

Bıraktı ve arkasına yaslandı. “Kartınızı oynayın.”

Evet. Güzel. Oyun. Tabii.

Yedi kartım vardı. Onun da altı tane, ki ikisinin kral olduğunu biliyordum. Benim de ilk dağıttığı elde gelen bir kralım vardı ama bir tane daha bulmazsam o kazanacaktı.

Yığının tepesine taş dörtlüsünü bıraktım. “Şimdi ne yapacağız?”

Kılıç dörtlüsünü oynadı. “Bence Freya’nın teklifini kabul etmelisiniz.”

“Freya’nın... Ne?”

“Size nedimeniz olarak hizmet etmeyi teklif etti, değil mi? Kabul etmeniz gerektiğine inanıyorum. Kumandan Grey’in kaledeki sorunlu odaları kapatmasını sağlarım. Onunla Kraliyet Muhafızları birliğini yeniden kurma konusunu konuştuk, böylece insanların arasına çıkıp varlığımızı bilinir hale getirebiliriz.”

Bir nedimenin *ne yaptığını* düşünürken kalakalmıştım ama son yorumu beni şaşırttı. “Bunları Grey’le çoktan konuştun mu yani?”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Elbette.”

Elbette.

Kılıç onlusu oynadım. “Evet diyeceğimi nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum.” Yığına taş onlusu attı.

Çileden çıkarıcı mı yoksa muhteşem mi karar veremiyordum. “Ama yine de plan yapmaya başlamıştın?”

Kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyormuşum gibi bana baktı. “Leydim, on yaşındayken topraklarımızla ilgili görüşmelerde babama katılmaya başladım. On altı yaşındayken kendi

danışmanlarım vardı. Bu lanetten çıkma yolunu bulamamış olabilirim ama ben bu krallığı yönetmek için eğitildim.”

Büyüleyici ama aynı zamanda üzücü bir yanı vardı. Ben on yaşındayken annem uyanayım da okula gideyim diye üstündeki battaniyeleri yere fırlatırdı.

Annem. Boğazım düğümlendi ve temizlemek zorunda kaldım. Ortaya taş altılısını attım. “Ben on yaşındayken bir tabak mısır gevreğini anca organize ederdim.”

Yığına kartını açtı. “Cesaretiniz ve azminiz kesinlikle bunun çok ötesinde.”

Kaşlarımı çattım. “Daha önce de dediğim gibi, tatlı laflarını kendine saklayabilirsin.”

Geri çekildi. “Samimi olmadığımı düşünüyorsunuz. Sıradan birinden böyle bir şey ister miydiniz sanıyorsunuz?”

Afallamıştım, onu inceledim. “Bilmem.”

“Sizi temin ederim, istemezdim.” Kartlarına anlamlı bir şekilde baktı.

O kadar gerçekçiydi ki sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Çabucak kartımı attım ve kalanları huzursuzca karıştırdım. “Sence... Sence serebral palsim sorun olur mu?”

“Sorun olacağına inanıyor musunuz, leydim?”

“Şunu yapma. Bana çevirme.”

Bir kart daha oynadı. “Zayıflığınız bazı açılardan dezavantaj olsa da bazı açılardan avantaj. Yararınıza kullanabileceğinizi düşünüyorum.”

Bu çok dürüst bir değerlendirmeydi. İlginç bir şekilde alınmamıştım. “Nasıl?”

“Sizi hafife almak kolay.” Durdu. Bakışlarını gözlerimden ayırmamıştı. “Ben öyle yaptığımı biliyorum. Sanırım Grey de yaptı.”

Tekrar kızarıyordum. Kalan kartlarımı inceledim ve kart çektim. “Neden Freya’nın nedimem olmasını istiyorsun?”

“Çünkü sadık olacağına inanıyorum ve güvenilebileceğimiz insanlara ihtiyacımız olacak.” Kart atmamı bekledi, sonra kendinkilerden birini attı. Sadece üç kartı kalmıştı. “Gümüş Ay Limanı en yakın büyük şehir. Bir zamanlar Kordiyar’ın her yerinden tüccarları çeken kış pazarları olurdu. Hancıya pazarların hâlâ durup durmadığını sorarız. Duruyorsa, ilk ziyaret yerimiz orası olur.”

“Bütün bunlar hakkında Grey ne düşünüyor?”

“Gereksiz risklerle dolu bir plan olduğuna inanıyor ama daha iyi bir fikrim yok.” Neşesiz bir kahkaha attı. “Eğer Gümüş Ay Limanı eskisi gibi kalabalıksa bu, Grey için hayli zor bir görev olacak.”

Fevkalade güven veriyordu. Düşünmeyi bırakıp kalp dörtlüsünü attım. Elinde neler olduğuna dair bir fikrim yoktu ama ne atarsam atayım onu kart çekmeye zorlama şansım yüzde yetmiş beş gibiydi. “Peki, sonraki hamlemiz ne olacak?”

“Aşağı ineceğiz. Akşam yemeğinde onlara katılacağız. Karis Luran’ı tartışacağız ve niyetimizin bir kısmını onlarla paylaşacağız.”

Dudaklarımı ıslattım. “Ya yarın Leydi Lilith gelip beni eve götürmeye karar verirse?”

“O zaman eve dönersiniz, leydim.” Durdu. “Ve ben de babanızın ordusuna önderlik etmek için düzenlemeler yapmak amacıyla Disi’ye çağırıldığınızı söylerim.”

Gerçekten her şeyi düşünüyordu. “Hâlâ bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Aşk meselesinde hayli umutsuzum.” Son kartını koydu, bir prens. Koz.

Hayrete düşmüş halde ona bakakaldım. Ne oynadığımın önemi yoktu. Her halükârda kazanmıştı.

“Strateji kısmından bakarsak,” diye bitirdi, “pek değilim.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Karanlık çöktü ve sessizlik hanı ele geçirdi. Freya çocukları yatağa götürüyor, Evalyn mutfağı topluyordu. Harper ateşin başındaki sandalyeye çökmüştü, ellerinin arasında büyük bir bardak çay dengede duruyordu. Gözleri yorgundu ama ifadesinde belli bir güzellik vardı. Belki ateşin saçını boyadığı gümüş renkten, belki gözlerindeki parıltıdan. Belki de tükenmişliğinin bir nedeninin de insanlarımızı savunması olmasından.

Nihayet bana güveniyordu ama benimle bir alakası olsun istemiyordu.

"Grey dışarıda," dedi sessizce. "Oraya gitmesini sen mi emrettin?"

"Hayır," dedim. "Gece hanı ele geçirmeye çalışacaklarından endişeleniyor. İçgüdülerine güveniyorum."

Kapıya baktı ve sandalyede kamburunu çıkardı.

Ona baktım. "Korkuyor musunuz?"

"Biraz."

"Daha çok Leydi Lilith konusunda endişeli olmalısınız. Grey onu durdurmak için hiçbir şey yapamaz."

“Ben ona bir şey yapmadım. Bu lanette rolüm yok. Sadece eve gitmek istiyorum.”

Yeniden düşünmesi için yalvarmak istiyordum. Ne istediğini bilmiyordu ama gerekçelerimden şüpheleniyordu. Uyarılarımın kulağına onu buraya hapsetme girişimi gibi gelmesinden korkuyordum ve aramızdaki güvenin böyle kalmasını tercih ederdim.

“Sen de endişeli olmalısın,” dedi Harper. “Oklarını buraya getirmişsin.”

Oklarım ayağımın yanında duruyordu. “Endişeli değil. Hazırlıklı. Grey’i hazırlıksız yakalayamazlar. Kendini nasıl gizleyeceğini bilir.”

Güvende hissediyor gibi görünmüyordu. “Tek başına bir adam.”

“Onu hafife almayın, leydim.”

“Tüm o planlarının arasında bir şeyden bahsetmedin.”

Gözlerim kısıldı. “Nedir?”

“Şu... Canavar.”

Gözlerimi kaçırdım. “İnsanlarımın şu an canavardan korkması için bir sebep yok. Döngünün sonuna kadar canavar belirmeyecektir.”

Coale mutfaktan çıkıp geldi. Sesi alçaktı. “Majesteleri. Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız olur mu?”

Hayır demeye yeltendim, sonra fikrimi değiştirdim. “Hancı, prenses ve ben seninle bir şey paylaşıp paylaşamayacağımızı merak ediyorduk.”

Harper’ın gözleri ateşten ayrılmadı ama dinlediğini biliyordum. Bu rolde öyle mükemmeldi ki.

Adam taş kesilmişti. “Elbette, Majesteleri. Ne olursa.”

“Ağzını sıkı tutman gerekecek.”

Elini göğsüne koydu ve sesini alçalttı. “Tabii ki.”

Hafifçe eğildim. “Duydukların doğru. Kraliyet ailesi Kordiyar’dan kaçtı.”

Hancının gözleri büyüyüp yusuvarlak oldu, devam ettim. “Yıllar önce, canavar kaleye saldırıp muhafızların çoğunu yok ettikten sonra Disi Kralı, topraklarında sığınabileceklerini söyledi ve bu da memnuniyetle kabul edildi. Şu an müzakerelerin ortasındayız, nihayet o korkunç yarattığı Kordiyar’dan atabilmek için.” Durdum ve kötücül bir şekilde baktım. “Canavarın Karis Luran’ın kontrolü altında oluşuna inanıyoruz. Dedikodular onun kara büyü kullanma yeteneğinin olduğunu söylüyor, muhafızlarımızın yarattığı yenmesini engelleyen bir şey.”

Harper bardağından bir yudum aldı. Her kelimeyi özümsemesini izledim.

“İnanamıyorum,” dedi Coale. “Hiç bilmiyorduk.”

“Aslında,” dedim, “Syhl Koyağı Kraliçesi’nin güçlerini Kordiyar’a sürmeye başladığının ben de farkında değildim. Canavarın Kordiyar’ı terk edip evine dönmek için Karis Luran’a gittiğini öğrendiğimizde Prenses ve ben, kalenin komşu bir gücü destekleyip desteklemeyeceğini değerlendirmeye geldik. Disi ordusu hareket etmeye hazır hale gelene kadar da kalmaya karar verdik. Pek çok gezgin gördüğüne eminim. Kalenin yeniden personel alacağı haberini yaymaya gönüllü olur musun? Ödeme yapacak gümüşüm var.”

Hancı, sakalının altında solmuştu. “Elbette, Majesteleri.” Durdu. “Lütfen... dün geceki sert sözlerim için özür dilemem gerektiğini hissediyorum.”

“Gerek yok,” dedim. “Dürüst sözleri tercih ederim. Hep doğruyu söylemeni isterim.”

“Tabii. Evet, elbette.”

Rüzgâr, kepenklerin arasında ısıklık çaldı. Yeniden kar mı yağmaya başladı diye merak ettim. “Çekilmeden önce, iki bardak daha çay, lütfen.”

Kısaca selam verip gitti.

Harper bana bakıyordu. "Bu işte fazla iyisin."

"Göreceğiz. İnsanların ortak bir düşmanının olması iyidir. Birlik doğurur ve ona epey ihtiyacımız var."

"Bazen Grey'den daha korkunç olabiliyorsun."

Neredeyse gülümseyecektim ama sonra, çok yakında, gerçekten Kumandan'dan daha korkunç olacağım bir zamanın geleceğini hatırladım. "Dinlenmelisiniz. İsterseniz oda sizindir. Yarın yapacak çok iş var."

Karşı çıkmasını bekliyordum ama yüzünü buruşturup sandalyeden doğruldu. "Bütün o at sürme işi beni yormaya başladı."

Ayağa kalktım. "Yardım ister misiniz?"

Bir bakış attı. "Hallederim." Kısa bir an tereddüt etti ve yüzünden üzüntüye benzer bir şey geçti. Ben ne olduğunu anlayamadan, "İyi geceler, Rhen," dedi.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı. O akşam Freya'dan onun nedimesi olarak hizmet etmesini istediğimde genç kadın, Harper'ın elini öpmek için neredeyse dizlerine kapanacaktı.

Harper'ın yapmaya söz verdiği şeyden sonra ben de aynı şeyi yapmak istiyordum.

Yapmadım. Kısa bir baş selamı verdim. "İyi geceler, leydim."

Şöminenin başındaki sıcak taşlara geri çöktüm. Rüzgâr tekrar kepenlerin çatlaklarını kamçılادığında neredeyse yerimden zıpladım.

Coale çaylarla geri döndüğünde Harper'ı göremeyince şaşırđı. "Birini yukarı, Prenses'e götüreyim mi?" dedi.

"Gerek yok," dedim. "İkincisi Kumandan Grey için."

Dışarı çıktığımda gece havası içime işledi. Öğlenki havaya dair tüm sıcaklık gökyüzünden silinmiş, geriye ayaklarımın

altındaki donmuş karı ve paltomun altına sızan acı rüzgârı bırakmıştı. Grey ya da kendimi hedef haline getirmek istemiyordum, bu yüzden fener almadım. Karanlık mutlaklı.

Harper’a Grey’in kendini gizlemeyi bildiğini söylerken ciddiymdim ve şimdi Grey de bunu kanıtlıyordu. Uzanıp giden karanlık kara baktım, yayım sırtımda olduğu için memnundum.

Hanın köşesinde bir gölge kıtıldandı. “Lordum.” Sesi şaşırımış gibiydi ya da belki endişelenmiş.

“Her şey yolunda,” dedim. Grey önümde durdu, neredeyse bir gölgeden fazlası değildi.

Bardağı uzattım. “Sıcak çay.”

Tereddüt etti, ardından bardağa uzandı. Aramızdaki havada buhar süzüldü. Gözleri karanlık ve esrarlı, ifadesini anlamak imkânsızdı.

“İç,” dedim. “Donmuş olmalısın. Saatlerdir buradasın.”

Bir yudum aldı ve içimde bir parça sırf ben emrettiğim için mi aldığını merak etti. “Soğuk sorun değil,” dedi geceye bakıp daha büyük bir yudum alarak.

Ben de ellerimi kendi bardağımın etrafına sardım. Niyetim bu gece olanları onunla konuşmaktı ama soğuk ve karanlığı bir şekilde sarhoş edici bulmuştum. Huzurlu.

Uzun bir süre sessizce ayakta durduk, ta ki, “Size hizmet edebilir miyim lordum?” diyene kadar.

“Hayır.” Üstümüzde yıldızlar sonsuza dek uzanıyordu. Ben çocukken dadım, ölen insanların nasıl yıldıza dönüştüklerine dair bir hikâye anlatırdı. O zamanlar bunu korkunç bulurdum; ya bir gün oradan dünyaya düşerlerse ve etrafımız ölü insanlarla sarılırsa diye korktuğumu hatırlıyordum.

Şimdi anne ve babamın yukarıdan baktığını, döngü ardına döngü başarısızlığımı izlediklerini düşünmek bana utanç veriyordu.

“Hep böyle midir?” diye sordum.

“Ne böyle midir?”

Ona döndüm. “Nöbet tutmak.”

Soruya şaşırmış gibiydi ama cevap vermekte vakit kaybetmedi. “Hayır. Hiç yalnız olmazdım. Geceler hiç bu kadar sessiz olmazdı.”

Sesindeki şeyin ne olduğunu bulmam bir dakikamı aldı. “Onları hâlâ özlüyorsun.”

“Çoğunu arkadaşım sayardım. Kayıplarının yasını tuttum.” Bana baktı. “Tıpkı sizin ailenizin yasını tuttuğunuz gibi.”

Evet. Ailemin yasını tuttuğum gibi.

Grey ve ben daha öncesini hiç konuşmamıştık. İkimizin de kendi adına pek çok yanılsı vardı. Ama belki de bunun son döngü olduğunu bilmek içindeki bir şeyleri gevşetmişti, benim içimdekileri gevşettiği gibi.

“Kim seninle nöbet tutardı?” diye sordum.

“Herhangi biri,” dedi. “Sık sık değiştirdik.” Durdu. “Sizin de bildiğiniz gibi.”

Aslında Kraliyet Muhafızları’nın çalışmalarına hiçbir zaman çok dikkat etmemiştim. Birden fazla açıdan gizlenmeyi iyi bilirlerdi. Belki de ben gözümün önündeki şeyleri fark edemekte iyiydim. “En iyisi kimdi?”

“Marko.”

Tereddütsüz söylemişti, Grey’in iyi tanıdığı biri olmalıydı. Marko’yu hayal meyal hatırlıyordum. Beynim kum rengi saçlı bir muhafızın görüntüsünü karşıma getirdi. Yaratığın ilk saldırısından sonra hayatta kalan birkaç kişiden biriydi ama ikincisinden sağ çıkamamıştı. İkinci saldırıdan sağ kurtulan tek muhafız ise karşımda duruyordu. “Neden?”

Grey cevap arıyormuş gibi gökyüzünü inceledi. “Arkanızda savaştacak daha iyi birini bulamazdınız. Kart oyunlarında berbattı ama her zaman iyi bir hikâyesi olurdu. Asla nöbette uyumazdı...”

“Nöbette uyumak mı?” Ona baktım, şaşırmıştım. “Bu olur mu?”

Duraksadı, fazla şey söylemiş olmaktan endişelendiğini görebiliyordum ama fark etmeyeceğini anlamış olmalıydı. “Bazen,” dedi. “Bu yüzden soğuk sorun değil. Sıcak bir gece ve dolu bir karın kadar uyku getiren bir şey yoktur.”

Büyüleyici. “*Sen* hiç nöbette uyudun mu?”

Uyumuş olsa bile itiraf etmesini beklemiyordum ama bilmeliydim. Grey her şeyden öte dürüst biriydi. “Bir kez,” dedi. “İlk yazımda.”

“Kumandan.” Sesim alay ve uyarı doluydu. “Seni kırbaçlatmam gerekirdi.”

“Kral olsa yapardı,” dedi ve dalga geçmiyordu. “Yakalan saydım.” Durdu, bana baktı. “Ama siz yapmazdınız sanırım.”

Bu yorumla birlikte neşem soldu. İkisinde de haklıydı. Bar-
dağa baktım ve hiçbir şey söylemedim.

“Sizi sinirlendirdim,” dedi. “Affedin.”

“Hayır,” dedim. “Sinirlendirmedin.” Belki de sinirlendirmişti. Emin değildim. “Ben de başka şekillerde zalimce davrandım.”

Hiçbir şey söylemedi, bu da benimle aynı fikirde olduğunu düşünmeme sebep oldu. Tekrar konuştuğunda sesi düşünce-
liydi. “Siz hiç zalim olmadınız.”

“Bütün bir gün yiyecek ya da içecek olmadan seni ata bindirdim ve sonra savaşmaya zorladım.” Rüzgâr aramızı kamçılıyıp beni cezalandırır gibi paltomu dövdü. “Eğlence olsun diye. Kendi gururum için. Ölebilirdin. *Eğlence* için. Bu, zalimliklidir.”

Uzun bir an sessiz kaldı, ardından kaşlarını çatıp bana baktı. “Dük Aronson’ın adamlarından mı bahsediyorsunuz? Özgürlük Şelaleleri’nde dövüştüğümüz zaman?”

“Evet.”

“Beni zorlamadınız.” Sesi, kafası karışmış geliyordu, neredeyse inanamıyor gibi.

“Sana emrettim.” İğrenmeyle dolu bir ses çıkardım. “Farkı yok.”

“Onu yenip yenemeyeceğimi sordunuz. Ben de evet dedim.” Durdu. “Emir yoktu.”

Kızmaya başlamıştım. “Detayları karıştırma, Kumandan. Sana kanıtlamanı emrettim.”

“Kanıtlamaya hazır olmadan böyle bir şeyi iddia edeceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Sonucun önemi yok, niyetimin ne olduğunu ben biliyorum.”

“Kraliyet Muhafızları’nın üstünlüğünü kanıtlamak mı? Gururunuzu hak ettiğimizi kanıtlamak mı?” Onun sesindeki öfke de belirginleşmeye başlamıştı. “Ben olsam aynı şeyi yapmaz mıydım sanıyorsunuz?”

Ona doğru bir adım attım ama geri çekilmedi. “Kalabalık bir odanın önünde sana meydan okudum. Rakibinin önünde.”

“Evet,” diye çıkıştı, kelimeleri sivriydi, “Veliaht Prens bana meydan okudu, tüm Kraliyet Muhafızları’nın arasından bana ve ben başarılı oldum; Kral’ın, Kraliçe’nin ve asillerin pek çoğunun önünde. Zalimliğiniz sınır tanımıyor, lordum.”

“Yeter.”

Sessizleşti ama gözlerindeki öfkeyi gözden kaçırmama yetecek kadar karanlık değildi.

Yirmi dakika önce Coale’a dürüst sözleri tercih ettiğimi söylemişim ve şimdi Grey’e çenesini kapayıp işine dönmesini emretmek istiyordum.

Aynı zamanda garip bir şekilde tatmin edici bir tartışmaydı. Döngüler boyunca kadınları tatlı yalanlarla kandırıp Grey’in sessiz itaatlerini dinledikten sonra biraz zorlamak ve zorlanmak iyi hissettirmişti.

“Sadece o olaydan bahsetmiyordum.” Sesim gergindi.

“Her yaşadığımızı analiz edecekseniz,” dedi, “elbette devam edin. Ama niyetiniz Syhl Koyağı Kraliçesi’ni, güçlerimizin onunkilerden üstün olduğuna ikna etmekse şu an geçmişe saplanıp kalmak için hiç de iyi bir zaman değil.”

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Başarısızlıklarımın ağırlığı büyüktü.

“Bir başka ânı hatırlatmama izin verin,” dedi. “Sizin anılarınızın benimkilerden farklı olduğuna inandığım bir an.”

Ona bakmadım. “Devam et.”

“İlk döngüden bahsediyorum,” dedi. “Yaratığın kaleye ilk kez dehşet saldıgı zamandan.”

“Ailemi katlettiğim zaman.” Sesim boğuk çıkıyordu. “Gayet iyi hatırlıyorum.”

“Bizden geriye çok azımız kalmıştı,” dedi. “Pek çok kişi hayatını kaybetti, özellikle kraliyet ailesi...”

“Gümüş cehennemler, Grey, *hatırlıyorum*. Sadede gel.”

Bir an sessiz kaldı. “Bunun sizi yerle bir edeceğini düşünmüştük.” Durdu. “Etmedi. Krallığınızı korumak için harekete geçtiniz. İlk emriniz sınırların kapatılması oldu. Her şehir içeriden yönetilme emrini verdiniz.”

Başarısızlıklarımdan nasıl zafermiş gibi bahsettiğini anlamıyordum. “Tek yapabildiğim buydu.”

“Neden yeminimi tuttuğumu sordunuz. O an yeminimde hiç olmadığım kadar samimiydim.”

“Sadakatini hak etmiyorum, Grey.”

“Hak edin ya da etmeyin, sadakatim sizindir.”

Buna da söyleyecek bir şeyim yoktu. Gece, cevabımı bekliyor gibiydi ama aklıma gelen hiçbir şey yeterli değildi.

Grey bir adım geri gitti. Boş bardağını kara bıraktı. “Bir süredir buradayız. Mülkün etrafını gezmem gerek.”

Başımı onaylayarak salladım. “Nasıl uygun görürsen,”

Giderken ilk söylediği şeylerden biri aklıma geldi. *Hiç yalnız olmazdım. Geceleri hiç bu kadar sessiz olmazdı.*

“Kumandan,” dedim.

Durup döndü, emir bekliyordu.

Verecek emrim yoktu. “Bekle.” Kendi bardağımı kara koydum. “Seninle geleyim.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Geceyi kazasız atlattık ama Rhen sabah erkenden beni çağırttı. Aklında bir plan olunca görev adamına dönmüştü. Freya ve çocukları alması için bir araba göndereceğine söz vererek atları eyerlettiler. Ben daha botlarımın bağcıklarını bağlamayı bitirmeden dışarıda beni bekliyorlardı.

Atlara bindiğimizde gökyüzü üstümüzde mavi ve soğuktu, karda eşkin giderken yanaklarımı çimdiklemeye yetecek bir rüzgâr esiyordu. Açık arazi boyunca hızla ilerledik. Grey gözcülük yapmak için tepeden tepeye dörtnala gidiyordu. Son zirveye vardığımızda durmamızı söylediği için rahatlamıştım, ta ki endişeli olduğunu görene kadar.

“Orman sınırında bir adam bekliyor, lordum. Yalnız görünüyor.”

Arkasına baktım. Büyük bir arabası ve iki atı olan bir adam bekliyordu ama daha fazla detay göremeyeceğim kadar uzaktı.

“Güzel,” dedi Rhen. “Ona bizi burada beklemesini söylemiştim. O bir hamal ve arabasına ihtiyacımız olacak.”

Grey kaşlarını çatı. “Adamı tanıyor musunuz?”

“Sen de tanıyorsun. Bir kese para vermiştin.” Bana göz attı. “Doğru hatırlıyorsam siz de yüküne zarar vermiştiniz?”

Kasaları olan tek kollu adam. “Bizi beklemesini ne zaman söyledin?”

“Güzel bir şey yapmayı bilip bilmediğime dair verdiğiniz dersten sonra.”

Rhen’in atla gidip Grey’in bana hana kadar eşlik ettiği zaman. “Ama... Neden?”

İfadesi deliciydi. “Kalenin sonsuz yiyeceğini insanlara dağıtabilmesi için beklemesini istedim. Eminim rica edersek Freya ve çocukları da kaleye getirecektir.”

Ağzımı açtım. Kapadım.

Rhen cevap beklemedi. Atını topukladı ve tepeden indi.

Adamın adının Jamison olduğunu öğrendik. Dünkü şaşkınlığı gitmişti ve hizmet edebildiği için mutlu görünüyordu. Atları kendinden daha iyi beslenmiş gibiydi, beklerken sırtlarına battaniye atmış olması hoşuma gitmişti. Rhen ona da dün Coale’a anlattığı hikâyeyi, büyülü kalenin Syhl Koyağı’nın kötü kraliçesi tarafından nasıl lanetlendiğini anlattı, sonra da bunu sır olarak saklamasını istedi.

Nihayet ormana geldiğimizde Rhen ve ben önden gidiyorduk, Jamison’ın arabası ve Grey arkadaydı. Yürüyorduk. Rhen’e bakıp sesimi alçalttım. “İnsanlardan sır olarak saklamalarını isteyip duruyorsun. Bence Coale ve Evalyn gerçekten saklar ama bu adamla daha yeni tanıştık. Herkese anlatmaya çağını nereden biliyorsun?”

“Leydim.” Şaşırmış görünüyordu. “Herkese anlatacaklarına güveniyorum zaten.”

Önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyordum. “Yani... Bir saniye.”

“Tekrar sorayım. Dedikodunun nasıl işlediğine dair hiç mi bilginiz yok?”

“İnsanlara anlatmaları için mi büyük bir sır gibi mi gösteriyorsun yani?”

“Aynen öyle.” Benim de şaşırmamam gerekiyormuş gibi baktı. “Gerçekten o kadar gizli bir bilgi olsa bu kadar laubali bir şekilde paylaşıyor muydum sanıyorsunuz?”

Ağzımı kapadım. Hayır. Sanmıyordum. Yaptığı her şey hesaplıydı. Bunun da farklı olmayacağını düşünmem gerekirdi.

“Hiç dikkatsiz oldun mu?” diye sordum.

“Öyleydim,” dedi. “Bir zamanlar.”

Ardından kardan çıkıp lanetli sıcaklığa, alacalı güneş ışığına adım attık.

Jamison sıkı çalışıyordu. Son bir saattir kalenin ön salonuna yiyecek taşıyorduk ve tek eliyle bile her şeyi çabucak vagona yüklüyordu. Sıcak havadan ve bu kadar bol yiyecekten biraz ürkmüş gibiydi, kalede çınlayan müzik de cabası. Ben sadece iki gündür burada olmama rağmen çoktan alışmıştım.

Jamison, Rhen ve Grey’in onunla çalışmasına, salonun masaları boşaldıktan sonra mutfaktan yiyecek getirmelerine daha çok şaşırmış görünüyordu.

Aslında ben de Rhen’in yardım etmesine biraz şaşırmıştım. Neden, emin değildim çünkü ipek koltuğunda yatarken de gözümde canlandıramıyordum. Kollarını sıvayacak biri gibi görünmüyordu sadece, ama tam da bunu yapmıştı. Silahlarını, zırhını ve ceketini çıkaralı epey süre geçmişti ve paketleme, yüklemeye döndüğünde gömleğinin kollarını sıvamıştı. Onu güneşin altında, çıplak ön kolları ve alnında terle görmek, gözlerimin üzerinde gezinmek istemesine sebep oluyordu.

Bakışlarımı ellerimdeki kasaya kilitledim ve beynime çenesini kapamasını söyledim. Bunlarda da hesaplanmış bir şeyler

vardı muhtemelen. Belki Jamison'ın ne kadar harika biri olduğu hakkında dedikodu yaymasını istiyordu.

Rhen yaklaştığını gördü ve kasayı almak için bana döndü.

"Ben hallederim," dedim ama sesim fazla hızlıydı. Muhtemelen kızarıyordum.

Geri adım attı ve kolunu uzatarak yol verdi. "Leydim."

Kasayı arabanın arkasına, Jamison'ın yerleştirmek için beklediği yere attım. Rhen tüm süreç boyunca beni izlemişti. Yanaklarımın kızarıklığı hiçbir yere gitmiyordu.

Jamison kasayı yakaladı. "Majesteleri, bir şey sorabilir miyim?"

Nihayet Rhen gözlerini benden çekti. "Sorabilirsin."

"İnsanlarınıza büyülü yiyecek vermiş olmaktan korkmuyormusunuz?"

"Onları daha çok besleyememekten korkuyorum."

Kalbim çırpındı, sadece birazcık, ve kendime bunu kasıtlı olarak yaptığını, hepsinin planın bir parçası olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Sonuca varmak için bir araç. İyi bir sonuç, çünkü insanlarına yardım ediyordu ama yine de hesaplanmıştı. Rol yapıyordu. Tıpkı benim gibi.

Jamison başını salladı. "Evet, Majesteleri." Kasayı arabaya çekti ve becerikli bir şekilde diğerlerinin üstüne attı.

Grey kaleden bir başka kasayla çıktı, onu da arabanın arkasına atıp yerleştirmek için arabaya sıçradı. Üstünden çıkardığı tek silah kılıcıydı. "Sanırım bu sonuncusu, şimdilik."

Jamison doğrulup başını salladı. "Kumandan. Minnettarım."

"Endişelenme," dedi Rhen. "Kumandan Grey işe yaramayı sever."

Grey alnından terle nemlenmiş saçlarını çekti ve "Kumandan Grey yakında bunu söylediğine pişman olacak," dedi.

Belki ortak bir amaçları olduğundandı ama bugün farklı görünüyorlardı. Daha az... bir şey. Tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum.

Adamlar arabanın arkasından yere atladı ve Jamison yük arabasının kapağını kapatıp kilitledi. "Günbatımında Leydi Freya ile dönmüş olurum, Majesteleri."

"Güzel," dedi Rhen.

"Teşekkürler," diye ekledim.

Jamison kısaca reverans yaptı. "Ne demek, leydim. Elbette." Grey'e döndü ve sert bir asker selamı verdi. "Kumandan." Ardından arabanın önüne gitmek için arkasını döndü.

"Bekle," dedi Grey.

Jamison geri döndü. "Evet?"

"Asker selamı verdin." Grey kaşlarını çattı, rahatsız olmuş görünüyordu. "Kraliyet Muhafızı değildin."

"Kral Ordusu'ndaydım. Ta ki geçen sene Willminton'ı savunurken kolumu kaybedene kadar." Jamison utanmış görünüyordu. "Affedin. Eski alışkanlıklar zor kaybediliyor."

"Rütben neydi?"

"Yüzbaşı."

"Hâlâ kılıç tutabiliyor musun?"

"Tutmaktan fazlasını yapabilirim."

Grey başını salladı. "Günbatımında döndüğünde gel, beni bul."

"Evet, efendim." Jamison tereddüt etti, ardından, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bir yüzbaşına ihtiyacım var."

Adam gülmeye yeltendi fakat Grey'in ifadesi değişmeyince çabucak kendini toparladı. "Evet, efendim." Bir kez daha selam verdi ve arabasına tırmanıp atlarını sürdü.

Duyuma mesafesinden çıktığında Rhen, "Kumandan, adamın bir kolu yok," dedi.

"Fark ettim." Grey mermer merdivenlerden kılıcını aldı ve yerine taktı.

"Willminton nedir?" dedim.

“Kuzey sınırındaki şehirlerden biri.” Grey, Rhen’e baktı. “Şehri savunurken bir kolunu kaybettiysen Karis Luran’ın ordusu hakkında bilgi sahibi olabilir.”

“Bunu ben de düşünmüştüm.” Rhen dik dik ona bakıyordu. “Yine de bunun yüzbaşı olması için yeterli olduğunu sanmıyorum.”

“Ona pozisyonu teklif etmedim, sadece bilmesini sağladım. Benden iş görecektir bir muhafız birliği toplamamı istediniz...”

“Evet. İş görecektir. Adamın bir kolunun olması ordudan çıkarılmasına sebep olduysa Kraliyet Muhafızları’ndan *kesinlikle* çıkarılırdı.”

“O deneyimli.” Grey durdu. “Bu benim için önemli bir özellik. Deneme şansını tanımak isterim.”

“Birlik halinde ve güçlü görünmemiz son derece önemli...”

“Onu işe al,” dedim.

Rhen hızla başını bana çevirdi. “Ne dediniz?”

“Onu işe al, dedim.” Yutkundum fakat başka yöne bakmayı reddediyordum. “Ya da adil bir sınava sok. Bir kolunun olmaması umurumda değil. Grey’in kararlarına güveniyorum. Senin de güvendiğini söylediğin gibi.”

İçini çekip bana baktı. “Leydim, lütfen. Nasıl...”

“Bana bilmişlik taslama,” dedim. “Bu bir işbirliği mi değil mi?”

Bu, duraksamasına sebep oldu. Beni inceledi, ardından konuşmak için nefes aldı.

Bir adım daha yaklaştım. “Ben prenses miyim değil miyim?”

Gözleri kısıldı. Küçük stratejik kafasındaki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

Sinirlerim bana üstün gelmeden Grey’e döndüm. “Jami-son’un uygun olduğunu düşünüyorsan onu test et. Geçerse işe al. *Benim* emrimdir, Kumandan.”

Gözlerinin prensinden emir almak için Rhen’e dönmesini bekledim.

Dönmedi. Gözleri benimkileri hiç terk etmedi. “Emreder-
siniz, leydim.”

Döndüm ve kaleye giden basamaklardan çıktım.

Adrenalin hızla damarlarımda dolaşıyordu, histeri veya
gülme krizine gireceğimden korkuyordum; ya da sinir krizine.
Olabildiğince acele edip odama giden merdivenlere yöneldim.
Yani Arabella’nın odasına. Neyse işte.

Bir el, kolumu yakalayıp beni döndürdü.

Rhen. Dokunuşu nazik ama yine de sıkıydı. Beni tırabzan-
lara çivilemişti ve ifadesi rahatsızlıkla eğlenti arasındaydı. “Siz
ne yapıyorsunuz?”

Tekrar nefesim kesilmişti. “Odama gidiyorum. Giysilerimi
değiştirmem gerek.”

Gözlerimi inceledi. “Benimle oyun mu oynuyorsunuz?”

“Bir gündür üstümde olan terli giysilerin nasıl bir oyun
olabileceğini anladığımdan emin değilim.” Ondan kurtulmak
için kımıldandım.

Ama elini tırabzana koyarak beni oraya hapsetti. “Benim
esnek fikirli olmadığımı mı düşünüyorsunuz, leydim?”

Bu, beklediğim bir soru değildi ve yakınlığı tüm o adrena-
linimle birleşmiş, kalbimi gümbürdetiyordu. “Neden?”

“Çünkü her hareketinizin saldırgan olması gerektiğini dü-
şündüğünüzü hissediyorum. Arkanızda gerçekten bir ordu
olsa endişelenirdim.” Sesi hafif, neredeyse yumuşaktı ama
sözlerinin bir ağırlığı vardı.

Yüzünü inceledim. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ben vermeden önce almanız gerekiyormuş gibi davranı-
yorsunuz.” Hafifçe başını salladı. “Grey’e verdiğim emri fes-
hetmenize gerek yoktu.” Neredeyse hayal kırıklığına uğramış
görünüyordu. “Dün gizlice yemek götürmeniz gibi. İstedığınız
bir şey olduğunda o şeyi istediğinizi gizlemenize gerek yok.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Leydim. Harper. *Prenses*,” dedi manidar bir şekilde. “Nesini anlamıyorsunuz?”

“*Neyin* nesini?”

Rhen ellerini kollarıma koydu, süveterimin üstünden bile gücünü hissedebiliyordum. Bütün tüylerim diken diken oldu.

Biraz eğildi. “Lanet bozulsun ya da bozulmasın, insanlarıma yardım etmeye gönüllü oldunuz. Ben Kordiyar’ın Veliaht Prensi’yim. Gücüm dahilinde size verebileceğim bir şey varsa, tek yapmanız gereken istemek.”

Dik dik ona baktım. Dudaklarım aralandı ama ses çıkmadı.

Sonra beni bıraktı. “Affedin. Dinlenmenize engel oluyorum.”

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ben orada durup anlamaya çalışırken geri çekildi ve büyük antre boyunca yürüyüp güneşe çıktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

RHEN

Kalede çocuklar vardı.

Gürültü yapıyorlardı.

Aynı anda her yerde gibiydiler. Salonu dolduran müzik çok hoşlarına gitmiş, akşamüstü çayında beliren şeker ve çöreklerle bakakalmışlardı. Freya başta korkmuş görünüyordu ama sonunda o da neşelendi. Çocukları kontrol altında tutmaya çalışırken gözlerini kocaman açıyordu.

Önemseyeceğimi sanmazdım ama çınlayan kahkahaları, önceki hayatımın hatırlatıcısı olduğunu kanıtlamıştı. Grey ve Jamison'ın kılıç tokuşturduğu eğitim alanının nispeten sessizliğini aradım. Orada çınlayan tek şey çeliğe çarpan çelikti.

Jamison'ın saçından ter akıyordu, nefesleri ağırdı; ancak kendini dik tutuyordu. Bir kolunun eksik olması dengesini bozar diye bekliyordum ancak telafi etmeyi öğrenmiş gibiydi. Bir asker gibi dövüşüyordu, agresif ve ölümcül. Kral Ordusu'nun askerleri uygun bir şekilde öldürmeleri için eğitilirdi, Kraliyet Muhafızları ise önce silahsızlandırmak ve etkisizleştirmek için, yani eskiden öylelerdi. Enteresan bir eşleşmeydi.

Grey başta kolaydan almıştı ama şimdi kendini sınırlamıyordu. Jamison gerilediğinde Grey avantajı kullandı ve Jamison'ın kılıcını kendi kabzasıyla kancaya alarak saldırdı. Silah, Jamison'ın elinden fırladı. Bunun karşılaşmalarını sona erdirmesini bekliyordum ama asker hızlıydı. Grey'in sonraki atağını engellemek için hançerini çıkardı.

Grey elini kaldırıp onu durdurdu. Başıyla yerdeki kılıcı işaret etti. "Tekrar."

Bir saatten fazladır bunu yapıyorlardı. Jamison'ın zorlu nefesleri arenayı dolduruyordu ama başını salladı ve kılıcını aldı.

Lilith'in sesi arkamdaki gölgelerden konuştu. "Prens Rhen. Kumandan Grey için yeni bir oyuncak bulduğunuzu görüyorum. Çok memnun olmuş olmalı."

Kendini göstermeyi tercih ettiği zamanlarda hiç gerçekten şaşırmamıştım; özellikle şimdi, küçücük bir umut edinmeye cüret ettiğimde.

Çok dikkatli oynamam gerekiyordu.

"Ve kalede çocuklar var." Lilith hafifçe ellerini çırpı. "Ne eğlenceli."

Döndüm. Karanlıkta duruyor, gözlerindeki ışıltı dışında neredeyse görünmüyordu.

"Müdahale etmeyeceğinizi söylemişsiniz," dedim ona.

"Müdahale etmiyorum ki. Gözlemliyorum."

"*Bana* müdahale ediyorsunuz."

Kaşları kalktı ama gülümsemesi alaycıydı. "Majesteleri, bugün pek kendinizde görünmüyorsunuz. Hâlâ o pejmürde kılıklıyla gerçek aşkı bulamadınız mı?"

"Bulamadığımı biliyorsunuz. Bu son döngümse, elimden gelen her şeyi yapmadan Kordiyar'ın yerle bir olduğunu görmeyeceğim."

"Peki ya şu sevgili, tatlı, sakat kızınızdan ne haber?" Lilith parmağını dudaklarına bastırdı ve sesini fısıltıya çevirdi. "Ah,

Majesteleri, yoksa Kumandan Grey'e mi âşık oldu? Söylese-
nize, tecrübeli savaşıncınızın doğru dürüst yürümeyi bile bece-
remeyen bir kıza âşık olması sizce de garip bir ironi değil mi?"

"Hayır." Sesim sıkındı. "Eve erken dönüşünü konuşmak
için benden sizinle bir görüşme ayarlamamı istedi."

"Benimle bir görüşme mi?"

Lilith'in sesi alçaktı, bu onu etkiledi mi yoksa öfkeliendirdi
mi bilemiyordum. Öfkeyse onu kendime çekmeliydim. Har-
per'a yöneltmesinden bana yöneltmesi daha iyiydi. "Evet."
Gönülsüzce omzumu silktim. "Sizi sır olarak saklamaya gerek
görmedim." Kılıçlar arkamda çarpılıyordu. "Kusura bakmaz-
sanız, leydim, bu müsabakayı izlemek istiyorum."

Cevap beklemeden arenanın tırabzanlarına geri döndüm.

Göğsüm sıkışmıştı. Harper'a bunu yapacağıma söz vermiş-
tim ama aslanla fare arasında bir görüşme ayarlamışım gibi
hissediyordum.

Lilith yanıma, tırabzanlara geldi ama hiçbir şey söylemedi.
Grey ve Jamison arenanın ortasında dövüşüyordu fakat artık
zarafetleri gitmişti. Askerin kılıç dövüşünde çaresizlik vardı
ama yine de dövüşüyordu.

Sonunda Lilith, "Bu adama merhamet etmelisiniz, Prens
Rhen," dedi. "Grey onu yere gömecek."

Haklıydı ama müdahale etmedim. Ben de kenarda kendi
savaşımı veriyordum. "Merhametten mi bahsetmek istiyorsu-
nuz, Leydi Lilith? İşte *bu* garip bir ironi." Ona baktım. "Har-
per'la görüşmek niyetinde değilseniz burayı terk edin. Size
ayıracak vaktim yok."

"Bana emir veremezsin, Rhen. Rollerimizi sana hatırlat-
mam mı gerekiyor?"

Sözleri beni yaralamıştı. Ben de Harper'a benzer bir şey
söylemiştim. Lilith'ten aynı şeyi duyunca söylediklerimi geri
almak istedim.

“Hatırlatmaya ihtiyacım yok,” dedim öfkeyle yüzümü ona dönerek. “Beni lanetlediniz. Krallığımı lanetlediniz. Oyununuzdan sıkıldıysanız son verin, bitsin. Harper’ı eve götürmeye niyetiniz yoksa gidebilirsiniz.”

“Ne ateş ama! Prens Rhen, öfkелendiğini görmeyeli epey olmuştu. Bu halinizi özlediğimi söylemeliyim.” Göğsüme dokunacakmış gibi elini kaldırıp bir adım attı.

Derken kendi göğsünde bir kılıç ucu belirdi. “Mesafeni koruyacaksın,” dedi Grey. Soluk soluğaydı ve saçları terle nemlenmişti ama kılıcı titremiyordu.

Lilith ona doğru düzgün bakmadı bile. “Bu, seni ilgilendirmez, Kumandan,” dedi. “*Sen* mesafeni koruyacaksın.”

Grey kıınıldamadı. Kılıcının ucu da öyle.

Lilith şimdi ona bakıyordu. “Minik kılıcının beni gerçekten öldüremeyeceğini hâlâ öğrenemedin mi?”

“Canınızı yakabildiğini öğrendim.”

Evet. Öğrenmişti. Ama sonu onun için hiçbir zaman iyi bitmiyordu.

Lilith elini kılıca dokunacakmış gibi çekti. Ne planladığını bilmiyordum, belki kılıcı erimiş çeliğe çevirirdi, belki Grey’e saplardı, belki de çevirip ikimizi de dilimlerdi.

Ama Jamison’ın kılıcı boğazında belirdi ve Lilith’i çenesini kaldırmaya zorladı.

Lilith donup kaldı. Gözleri askere döndü. “Senin burada işin yok. Benimle dalaşmak istemezsin.”

Jamison’ın duruşu sağladı. Yorgundu ama onun da kılıcı titremiyordu. “Düşman gördüğümde anlarım.”

Lilith’in öfkeyle dolu gözleri bana kilitlendi. “İkisini de yok edeceğim,” diye tısladı.

“Geri çekilin,” dedim ikisine birden. Gözlerimi ondan ayırmamıştım. “İnsanlarıma zarar vermeyeceksin.”

Kılıçlar indi. Jamison bir adım geri gitti ama Grey yanımda kaldı.

Lilith bana doğru bir adım attı. "Adamlarına bizi yalnız bırakmalarını söyle, yoksa ikisini de *mahvederim*."

"Jamison," dedim. "Git. Depoda bekle."

Tereddüt etti, sonra, "Emredersiniz, Majesteleri," dedi ve geri çekildi.

"Burada güç bende," dedi Lilith. "Bunu sakın unutma, Prens Rhen."

"Unutmadım."

"Neden benden kızı geri göndermemi istiyorsun? Geri göndermem senin bir işine yaramaz."

"Beni sevmiyor. Annesi ölüyor. Beni lanetledin, onu değil. Annesiyle son günlerini elinden almak bana zalimlik gibi geldi." Sesimi bıkkın tuttum. İlgisiz. Birazcık fazlası olsa Lilith bunu bana karşı kullanırdı.

Bir an söylediklerimi düşündü.

Sonunda gözleri Grey'e döndü. "Kızı getir, Kumandan."

Grey kıınıldamadı.

Lilith öne çıkıp parmağını Grey'in göğsüne kaldırdı. "Kaale alınmamaktan hoşlanmam," diye fısıldadı, parmakları Grey'in boğazına giderken. "Rhen izlerken boğazındaki kemikleri söylebilirim."

"Harper ona güveniyor," dedim. "Kaybına iyi bir tepki vermeyecektir. Müdahale etmeyeceğinizi kendiniz söylediniz."

"Ölmesi gerektiğini kim söyledi?" Parmaklarını deriye bastırdı ve bir damla kan aktı.

"Kumandan," dedim. "Git."

"Emredersiniz, lordum." İstemiyordu ama itaat edecekti. Saraya giden geçide yöneldi.

Lilith karşıma geçti. Gözlerini öfke doldurmuştu. "Bunu sevmedim," dedi. "Bir şekilde beni kandırmaya çalışıyorsun."

“Benim ricam değil. Harper geldiğinde siz de söylediniz. O, sıradışı bir seçim. Bu kadar eve gitmesi gerekiyorsa onu buraya hapsedmeyeceğim. Mahkûm edersem beni asla sevmez zaten.”

Lilith, etekleri bacağıma srtnecek kadar yaklaştı. “Ah, demek şimdi başkalarını düşünür oldun? Sonları yaklaştığında insanların böyle olduklarını duymuştum. Yanlışlarını düzeltme girişimi sanırım.”

Bir şey söylemedim.

Kollarını kavuşturup bana baktı. Başka biri yapsa çocukça bir hareket olurdu. “Bir parçam bunu zleyecek.”

“Benim yle bir parçam yok,” dedim.

Eli tembelce kalktı ve parmağı göğsümün ortasında gezindi. “Emin misin, Prens Rhen?”

Sözleriyle birlikte acı başladı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Nedimemden saklanıyordum. Freya ve çocukları benimkinin yanındaki odayı paylaşıyordu ve geçtiğimiz saat boyunca en az üç kez kapımı çalmıştı.

“Bu akşam için giysinizi hazırlayayım mı leydim?”

“Banyoda yardıma ihtiyacınız var mı leydim?”

“Leydim, misafir odasında çay belirdi, servis etmemi ister misiniz?”

Son teklifi huşu ve korku karışımı bir ifadeyle belirtmişti.

Hepsini reddettim. İnsanların bana hizmet etmesine alışkın değildim ve handaki kısıımı önlemek için prensesi oynamakla birinin saçımı taramasına izin vermek çok farklı hissettiriyordu.

Saçlarımı ördüğüm sırada kapı çaldı.

“İyiyim,” diye seslendim. “Bir şeye ihtiyacım yok!”

“Leydim.” Grey’in sesi ağır kapının ardında alçak ve ciddiye. “Majesteleri sizi çağırıyor.”

Örgüyü çözüp kapıya gittim. Grey hep uzun boylu ve kötü bir şey söyleyecekmiş gibi görünürdü ama şimdi yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Bir şey oldu,” dedim.

“Leydi Lilith sizinle konuşmayı kabul etti.”

Şaşkınlık, kalbimin iki kez teklemesine sebep oldu. “Şimdi mi?”

“Evet.” Sesi, bundan memnun olmadığını söylüyordu. Bu, beni Rhen’in uyarılarından daha fazla endişelendirdi.

Yutkundum. “Botlarımı giyeyim.”

Beni merdivene, dün Rhen’i takip ettiğim yere yönlendirdi. Ona yetişmek için koşturmak zorunda kalıyordum ama yavaşlamasını söylemek istemedim. “Mutfakta mı?”

Bana baktı. “Eğitim arenasındalar.”

Korku ve heyecan göğsümde kendilerine yer açmak için savaşıyorlardı. On dakika sonra Washington, DC’ye geri gönderilmiş olabilirdim. Annemin yanında olabilirdim. Jake’in yanında olabilirdim. Bütün bunlar son bulabilirdi.

Kafamın arkasına bir suçluluk sancısı batıyordu. Bu insanları bırakıyordum. Kordiyar’ı kaderine terk ediyordum ve ne olduğunu asla bilemeyecektim. Disi Prensesi Harper yok olacaktı. Buradaki insanlar lanetin ve canavarın eline kalacaktı.

Ama lanet, benim suçum değildi. Burada yerim yoktu. Onlara karşı bir sorumluluğum yoktu.

Suçluluk hissi gitmedi. Hatta daha da ağır batmaya başladı.

“Grey.” Kolunu yakaladım, parmaklarım ön kolundaki deriye dokunuyordu. Handaki adama fırlattığı bıçağın yerine yenisini koymuştu. Kabzanın çeliği, avucumun altında soğuktu. “Rhen ona ne istediğimi söyledi mi?”

Durup bana baktı. Etrafımızdaki koridor son derece sessizdi ve titreşen mum ışıklarıyla gölgelenmişti. “Ne istediğinizi biliyor. Ricanızı sizden duymayı kabul etti.”

“Sence beni eve gönderir mi?”

“Bence en büyük zarara ne yol açacaksa onu yapar.”

Sahip olduğum bütün umudu bir korku oku delip geçti.
"Bana mı? Yoksa Rhen'e mi?"

"Majesteleri'ne." Durdu. Sesi kaderine boyun eğmiş gibiydi. "Ki bu, sizin yararınıza olabilir."

Ses tonundaki uyarı tüyler ürperticiydi ve rahatlatıcı hiçbir tarafı yoktu.

Koridorun sonunda oymalı bir kapı duruyordu, iki yanında büyük gaz lambaları vardı. Grey kapının koluna uzanıp ardına kadar açtı.

Zemin toprağa döndü, devasa bir açık alandaydık. Solumdaki duvara kılıcından baltasına, mızrağından kargısına, pek çok silah sıralanmıştı. Üstümüzdeki tavan iki kat yüksekliğindeydi, ahşap kirişlerle bölünmüş, beyaza boyanmıştı. Yukarıdaki bir pencereden akşamüstü güneşi vuruyordu.

Arenanın ortasında o güne dek gördüğüm en güzel kadın duruyordu. Neredeyse çıplak gözle bakılamayacak kadar güzeldi, siyah saçlarının parıltısından mücevherli, saten eteğine kadar.

Ayaklarının dibinde dizlerinin üstüne çökmüş, bir elini kirli zemine koymuş Rhen vardı.

Yere kan tükürüyordu.

Kanla kaplı oda gözlerimde çaktı. Onca kez beni Lilith hakkında uyarmıştı, anlamamıştım.

"Dur!" diye bağırdım. "Ona ne yapıyorsun? Kes şunu!"

Grey beni yakalayana kadar koştüğümün farkında değildim. Kolları belimi yakalamış, beni olduğum yere çiviliyordu. Sesi kulağımın yanında alçak ve sessizdi. "Bir kez bile düşünmeden sizi öldürebilir, leydim."

Ondan kurtulmaya çalıştım. Sesim hiçkırıklara boğulmuştu. "Onu öldürüyor."

"Öldürmek mi?" Kadın kahkaha attı, bu bile çok güzeldi, uyumsuz rüzgâr çanları gibi kendine özgü bir titreşimi vardı. "Onu asla öldürmem." Başını eğip Rhen'e baktı. Kımıldadığını

görmemiştim ama Rhen sarsılıp alçak sesle inledi, ardından toprağa daha fazla kan tükürdü.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Rhen şimdi karnını tutuyordu. Zorla aldığı nefesler are-nada cınlıyordu.

“Yapma,” dedim nefes nefese. “Lütfen dur.”

“Bu sahneyi unutma, küçük kız. Onun ne kadar kolay yenildiğini hiç unutma.”

Unutmam gibi bir tehlike söz konusu değildi. Grey’in kav-rayışının altında gerildim.

Lilith beni izliyordu. Yüzü hayli genç, gözleri berrak ve parlaktı. Rhen’e doğru bir adım attı, Rhen geri çekilmeye çalıştı. “Veliaht Prens’in ne kadar güçlü olduğuna inanıyorsan da, aslında anlamı yok.”

Çabalarımı iki katına çıkardım. Ne yapabileceğime dair bir fikrim yoktu ama öylece izleyemezdim. “Grey,” diye yalvardım. “Ona yardım etmek zorundayız.”

Fazla büyüktü. Fazla güçlü. Kolları kaburgalarımın etrafını sarmıştı ve ayaklarım zar zor yere değiyordu.

“Edemeyiz,” dedi.

“Prensimizin acının üstesinden gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?” dedi Lilith. “Bunu duydun mu Rhen? Senin zayıf olduğunu düşünüyor.”

Vahşice başımı salladım. Jake’in bizi güvende tutmak için neler yaptığını düşündüm. Eskiden babama “hatırlatmalar” yapan adamları düşündüm. Daha korkunç bir şey görmeyeceğimi zannederdim. Yanılmışım. “Lütfen,” dedim. “O zayıf değil. Lütfen yapma.”

“Seni temin ederim, sınırlarını göstermek için yeterince vaktim var. Bu daha hiçbir şey.”

Sınırlarını görmek falan istemiyordum.

Rhen tekrar ıslak bir şekilde öksürdü ve alnını yere koydu. Çenesinin altında karanlık bir göl oluşturacak kadar kan kusmuştu.

Lilith uzanıp Rhen'in saçlarını avuçladı ve çekip elinde çevirerek onu biraz da olsa doğrulttu. Kızgın görünmesini bekliyordum. Çaresiz. Belki korkmuş.

Ama pes etmiş görünüyordu. Gözleri boşluğa odaklanmıştı. Grey'e değil. Bana kesinlikle değil.

"Anladığım kadarıyla benden bir isteğin varmış," dedi Lilith.

Söylediklerini güçlkle idrak ediyordum. Gözlerimi Rhen'den alamıyordum. "Lütfen yapma." Sesim çatallanmıştı. "Lütfen ona zarar verme."

"İsteğin bu mu?"

Donup kaldım. İsteğim bu değildi ama o an onu durdurmak için her şeyi yapardım.

Lilith başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Senin için *yalva- rıyor*, Rhen. Sen de benden onu eve göndermemi istiyorsun. Ne aptalsın."

Hayır. Ben aptaldım.

"İsteğini söyle," dedi Lilith. "Sıkılmaya başladım, kızım. Sıkıldığım zaman neler olduğunu Rhen bilir." Rhen'in başını çekti ve Rhen bir daha asla duymak istemediğim bir ses çıkardı.

Anneme ya da kardeşime ne olduğunu bilmiyordum ama bilinmezlik, gözümün önünde olanlarla yarışamazdı. Tokaları kullanarak Grey'in kolunu çekmeye çalıştım. Sıkı tutuyordu.

Rhen tekrar öksürdü. Lilith boştaki eliyle uzandı. Parmaklarının Rhen'in boğazına dokunduğu yerde kan damlaları belir-meye başladı. Rhen sarsıldı ama Lilith onu yerinde tutuyordu.

Elim Grey'in fırlatma bıçaklarından birinin kabzasına denk geldi. Bıçağı çıkardım ve Grey'in bana gösterdiği gibi tuttum.

Daha yumuşak.

Ve doğruca Lilith'e fırlattım.

Bıçak uçtu, ancak eteğini sıyırıp arkadaki pisliğe düştü.

Lilith hızla başını çevirip bana baktı. Gözlerinde hiddet görmeyi bekliyordum ama sadece şaşkınlık vardı.

Rhen'i bıraktı, Rhen doğruca kirli zemine düştü. Nefes alıp verişleri hızlıydı. Şimdi alnını yere bastırmıyordu.

Bana bakmak için başını çevirmişti.

Lilith ondan uzaklaştı ve attığım bıçağı aldı. Bıçak parmaklarının arasında duruyor, nazikçe sallanıp ışığı topluyordu.

"Elbisemi yırttın," dedi.

"Daha üstüne hedef almıştım," dedim. "Ama hâlâ öğreniyorum."

"Belki de nasıl yapıldığını görmen gerekiyordu."

"Lilith." Rhen konuşmuştu, sesi ağır ve boğuktu. "Ona zarar veremezsin. Kızlara asla müdahale etmeyeceğine yemin ettin."

Lilith bana doğru gelmeye devam etti. O kadar zarifti ki arenanın toprak zemininin üstünde süzülüyor olabilirdi. "Bana bıçak fırlattı, Majesteleri. Ben müdahale etmedim. O etti."

Rhen pisliğin içinde yatıyor, kendi kanının ortasında çömeliyordu. Bu, Lilith'in yaklaşmasını daha da korkunç hale getirdi. Annemin, babamın alacaklılarıyla yüzleşmesini düşündüm... ve kanser tedavilerini. Acı nedir bilirdim. Annem de bilirdi. Bunu yaşamıştım. Annemin yaşayışını izlemiştim. Üstesinden gelebilirdim.

Dişlerimi sıktım. "Grey. Bırak beni."

Bıraktı ama yanımdan ayrılmadı.

Lilith'in kaşları havalanmıştı. "Etkileyici. Kumandan Grey *beni* bile dinlemez. Onu dize getirdiğini görüyorum."

Sesi sinmek istememe sebep oluyordu ama ona bu tatmin duygusunu vermeyi reddettim. "O bir köpek değil."

"Köpek değil diyelim ama biriniz sahipsiniz ve sahip olanın da Grey olmadığı açık." Durdu. "Sen hangi rolü oynuyorsun, çocuk?"

“Emin değilim ama senin hangi rolü oynadığını biliyorum.” Doğrudan ona baktım. “Gerçi bunun için kullanılan başka bir kelime var.”

Lilith durdu. Yüzündeki neşeli ifade eriyip gitmişti.

Rhen ayağa kalkmayı başardı. “Ona zarar veremezsin,” dedi. “Yemin ettin.”

“Onları öldürmemeye yemin ettim,” dedi Lilith. “Senin kur yapma girişimlerine müdahale etmeyeceğime yemin ettim.” Bana doğru bir adım attı. “Tek,” dedi, “*yemin ettiğim* bunlardı.”

Yanımda, Grey kılıcını çekti.

Lilith ona bakmıyordu ama bana yaklaşmıyordu da. Gözleri üstüme kilitlenmişti. “Eve dönmek mi istiyordun? Bu kadar mı?”

Yutkundum. “Evet.” Ama artık ondan bir şey istemek istemiyordum.

“Ve tek istediğin bu?”

“Evet.” Sesim yumuşaktı.

“Benim gücümü görmüyor musun?” Bir adım yaklaştı. “Ya sakat vücudunun acısına son versem?”

“Hayır,” dedi Rhen. Öne doğru sendeliyordu. “Harper, önerdiği her şeyin bir bedeli vardır.”

“Benim vücudum sakat değil,” dedim.

“Beni eğlendiriyorsun, kızım. Ya annenin vücudu? Onun-kinin de hastalıklı olmadığını söylemeyeceksin herhalde?”

Kalakaldım. Gözlerim irademin dışında dolmuştu. “Anne-mi biliyor musun?”

“Onu görmeye gittim.” Ağır, kötücül bir duraksama. “Benim *melek* olduğumu düşündü. Acısına son verebileceğimi. Belki yapabilirim.”

“Hayır,” dedi Rhen. “Harper, bedeli annenin ölmesinden daha ağır olur...”

“Ya kardeşim?” Yanağımdan gözyaşı süzüldü. “O iyi mi?”

"Ah, kardeşin. Şu iş bitirici. Şiddet adamı. Yeteneklerine hayran kaldım doğrusu."

"Yaşıyor." Sesim boğulmuştu.

"Ah, yaşıyor," dedi. "Ama iyi olmaktan çok uzak."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, bırak ona yardım edeyim."

Bir adım daha yaklaştı. Boştaki eliyle yanağıma dokunmak için uzandı. Yüzümü buruşturup acı dalgası hissetmeyi bekledim ama avucu serindi. Neredeyse anne gibi dokunuyordu. "Zavallı kız. Bu taraf hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Prens Rhen'in seni bu lanete hapsetmesi adaletsizlik."

Nefesim tıkanı. "Yani bana yardım edecek misin?"

"Hayır." İfadesi sertleşti. "Benden iyilik isteyeceksen saygı göstermeyi öğreneceksin."

Sonra bıçağı kaldırdı ve yüzümün diğer yanına doğru savurdu.

Hareketi o kadar ani ve beklenmedikti ki işini çoktan bitirip ortadan kaybolana kadar ne yaptığını anlamadım bile.

Bir nemlilik vardı. Yapışkanlık. Beni kestiği yerde derimin ayrıldığını hissedebiliyordum.

İnledim. Nefes alamıyordum. Islak bir şey boynuma süzülde.

Rhen bana doğru geliyordu. "Onu saraya götürmeliyiz." Sesi çatallı ve bitkindi.

"Beni yaraladı," dedim. Acı şimdi yerleşmeye başlamıştı, yanağımın tüm yanında yanan bir ateş.

Rhen kolumu yakaladı. Yüzünde, ceketinde çizgi çizgi kan vardı. Bir kısmına toz yapışmıştı. Benim hissettiğim kadar solgun görünüyordu. "Lütfen, leydim. Çok kan kaybediyorsunuz."

Titriyordum. O kadar titriyordum ki güçlkle ayakta durabiliyordum. Tüm avucum kaygan ve kırmızıydı.

"Depoda malzemeler var," dedi Grey.

"Malzeme?" Kendi sesim uzaklardan geliyordu.

“Dikilmesi lazım.” Rhen’in sesi sanki su altındaymışız gibiydi. Yavaş ve uyuşuk. “Leydim, izin verin...”
İzin veremezdim. Hiçbir şey yapamazdım.
Gözlerim karardı.

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHEN

Daha önce hiç kimsenin yatağının başında beklememiştim.

Küçükken bunun çok can sıkıcı ve boğucu olduğunu düşündüm, durup düşünmeye zahmet ettiysem tabii. Hiç bunu yapmama gerek olmamıştı ve muhtemelen şimdi de yoktu. Harper'ın yarası çok daha kötü olabilirdi: bıçak boynunu delebilir ya da kolunun kaslarını doğrayabilirdi. Gözünün birini kaybedebilirdi.

Harper uyanacaktı. Yaşayacaktı. Yatağının ucunda bekleyen bir nedimesi vardı. Benim orada olmama gerek yoktu.

Ama gidemiyordum.

Demir Gül hiç bu kadar sessiz gelmemişti, sessizlik etrafımızı sarıyor, sadece ateşin çıtırtıları ve Harper'ın yavaş, düzenli nefesleriyle bölünüyordu. Büyük Salon'dan gelen müzik bu gece suskundu ve bunun için minnettardım. Yanağını iki eşit parçaya bölen hafifçe kıvrık çizgiyi, derisini bir arada tutan dikişleri inceledim. Kızgın yara, yüzünün yumuşak eğrisiyle uyumsuz görünüyordu.

Sesindeki o harap duyguyla arenada söylediği şeyler aklımda dönüp duruyordu.

Lütfen yapma. Lütfen ona zarar verme.

Ve Lilith'in cevabı.

Senin için yalvarıyor, Rhen.

Gördükleri karşısında kaçmaktansa Harper'ın, Grey'in bıçağını çekmesi.

Bu, tüm döngülerin en acımasız gibiydi, bana yanımda duracak kadar cesur bir kız bahşedilmişti ama geri dönmek istediği bir evi ve ailesi vardı.

Yanan kütüklerden biri çatırdadı ve patlayıp küle döndü. Harper titredi, derin bir nefes aldı ve gözleri açıldı. Bana odaklanmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Rhen." Sesi boğuk ve bitkindi. "Ne... Nerede..." Yüzünü buruşturup elini yüzüne kaldırdı.

Bileğini yakaladım ama nazikçe. Freya ağrı için bir merhem sürmüş fakat enfeksiyon kapabileceği konusunda uyarılmıştı. "Kımıldamayın. Dikişleri germek istemezsiniz."

"Demek gerçekten oldu." Sesi o kadar kısıktı ki.

"Evet." Geri çekilmemişti, bileği hâlâ elimin arasındaydı, nabızı parmaklarımda yumuşak bir ritimle atıyordu.

Bana baktı, tek yapabildiğim bakışlarına karşılık vermektir. Lilith'le görüşmelerim hep, bana özel bir utanç kaynağı olmuştu... Hep. Yalnızca Grey'le paylaşılan sonsuz bir cehennem.

Ve Harper hâlâ en kötü halimi görmemişti.

Göz temasını kesip ateşe baktım. Şimdi uyanınca, burada beklemem hata gibi gelmişti. Fazla hassas, fazla korunmasızdım. "Freya'yı çağırayım mı?"

"Hayır." Kımıldanıp bana dönmeye çalıştı. "Benim... Benim oturmam lazım."

"Yavaş olun. Saatlerdir uyuyorsunuz."

Bileğini elimden çekti ve kendini doğrultmaya çalıştı. Gözlerini kapayıp bir kolunu karnına bastırdı.

Nihayet nefesleri yavaşladı. "Başım zonkluyor."

“Bir doz uyku eteri,” dedim, gerçi kan kaybından da olabildi. Seni normalde olduğundan solgun görünüyordu. “Dikiş sırasında uyanacağınızdan korktuk.”

Yutkundu ve gözleri daha da genişledi. Beni geçip şömineye, pencerelere, duvardaki goblenlere baktı. “Burası Arabella’nın odası değil.”

“Evet. Benim odam.” Durdum. “Çocukların o kadar yakın olması uykunuzu böler diye korktum.”

Kendine baktı. Vücudu aniden gerilmiş göründü. “Ve bu... Bunu giymiyordum.”

“Freya,” dedim hemen. “Yeni bir içgömleği getirdi. Sizininkiler... epey kirlenmişti.”

“Ah.”

Bir an duygularım nerede duracağını bilemedi. Yanına oturup minnetimi göstermek, hiçbir kızın kendini benim için riske atmadığını söylemek istiyordum. Gördüklerinin bilgisinden saklanmak istiyordum. Savaşmak, savunmasız olmadığımı kanıtlamak istiyordum.

Gerçeği görmüştü.

Gözleri yükselip benimkileri buldu. “Görmek istiyorum. Aynan var mı?”

“Evet.” Yavaşça kalktım ve alışkanlıktan elimi uzattım. Reddeder diye bekliyordum.

Etmedi. Elimi tuttu, parmakları elimi sardı ve kendini ayaklarının üstüne çekti.

Aynaya vardığımızda bırakmadı.

Benden bir adım uzakta duruyordu. Yüzüne dokunmayı, aklımdan geçenleri tenine fısıldamayı öyle istiyordum ki. Bu işkence neredeyse arenada katlandığım şey kadar kötüydü.

“Dengede durabilecek misiniz?” dedim nazikçe.

“Yeterince.” Adımları arkamda aksıyordu. Onu köşede bir aynanın bulunduğu giyinme odama yönlendirdim.

Önüne geçtiğimizde sessizce durdu, ifadesi düzdü. Saçları toplanmamıştı, bukleleri vahşice omuzlarına dökülüyordu. Baktı, gözleri yaraya kilitlenmişti. Kesiği öfkeli bir kırmızı renkte fakat temizdi. Freya'nın uyguladığı merhem, şişmesini engellemiştir.

Elimi bırakıp nefesi hafifçe camı buğulandırana kadar yaklaştı. Yutkunduydu ve parmak uçları aynaya dokundu. "Dikişler beklediğimden küçük."

"Nedimenizin becerikli bir eli var."

Dönüp bana baktı. "Bunu Freya mı yaptı?"

"Evet." Durdum. "Epey etkileyiciydi aslına bakarsanız. Kuvandan Grey'e bağırdı."

"Grey'e mi bağırdı?" Gözleri genişlemişti.

"İğneyi elinden koparıp aldı."

"Ne dedi?"

Freya'nın heyecanlı tonunu taklit ederek sesimi yükselttim. "'O pis aletleri leydimin yüzüne sürmeyeceksin! O sıradan bir asker değil!'"

Yüzünde bir parçacık gülümseme belirdi. "Bu inanılmaz."

"Hayli korumacı." Duraksadım. "Grey'i kulağından tutup çekecek sandım."

Bu onu güldürdü ama sonra nefesi kesilip elini yanağına götürdü. İşte *şimdi* gözleri dolmuştu. Uzun, titrek bir nefes aldı, ardından kendini toparladı.

"Gelin." Tekrar elini elime aldım ve bana izin verdiğinde aynı derecede şaşırdım. "Oturmanız gerek."

Onu ateşin başındaki koltuğa götürdüm. "Şarap?"

Başını iki yana salladı. "Su?"

"Olur." Yatağın ucundaki alçak sehpa sürahi duruyordu. Onun için bir bardak su doldurdum, kendim için de şarap.

Hareketlerim yavaşladı ve Harper beni izliyordu. "Sen... iyi misin?"

Soru hem dokunaklı hem de küçük düşürücüydü. Yanındaki koltuğa oturdum. "Lilith kalıcı hasarlar vermeden en fazla acıya sebep olmanın yollarını keşfetmede oldukça iyidir."

Harper bardağa baktı. "Seni... Seni öldüreceğini sandım."

"Beni öldürmek, eğlencesine son verirdi." Bardağımdan bir yudum aldım ve aşağı inen yanmayı hissettim. Ardından gelen uyuşukluğu hoş karşıladım. "Ölmek için yalvarmamı tercih eder."

Bu bilgi karşısında yutkundum. "Ben... daha önce de kötü şeyler görmüştüm. Ama..." Duraksadı, ardından ürperdi. "Ona izin veremezdim... Ben..." Sesi boğulup soldu. "İzleyemezdim."

"Leydim." Sesindeki duygu benimkinin kısılmasına sebep olmuştu. "Benim için yaptığınız şey..." Söyleyebilecek bir sözüm olmadığını anladım ve gözlerimi ondan kaçırdım. "O kadar... kalıcı bir yara almanıza üzüldüm."

Bu onu sakinleştirmiş gibiydi ama aynı zamanda biraz sindi. "Neden Grey hiçbir şey yapmadı? Neden orada öylece durdu?"

"Başlarda Grey onu durdurmaya çalışırdı. Ama Lilith onun izlemesini sağlamak için yaratıcı yollar buldu. Parçalanmış tendonlar, kırılmış uzuvlar... En sevdiği şey onu kendi kılıcıyla arena duvarına..."

"Dur. Lütfen." Harper elini kaldırdı.

"Ah. Affedin." Başımı çevirdim. "Lilith'in dikkatini kendime çekip üstümde tutmayı öğrendim artık. Bana yaptıkları yeterince kötü. Ama dayanabilirim. Gelip insanlarıma acı çektirmesini izlemeyeceğim."

Tekrar sessizleşip ateşe baktık. Benden gitmemi istemesini bekliyordum ama istemedi.

Bir süre sonra solumda bir hareket oldu ve baktığımda Harper'ın ellerinin yanaklarında olduğunu gördüm. Yüzünden gözyaşları akıyor, dikişlerinin üstünde birikip yaranın ateşin ışığında parlamasına sebep oluyordu.

"Leydim." Sandalyemin kenarına kaydım.

Gözyaşlarına rağmen sesi sakindi. "Ne aptalım. Beni uyardın ama ben ne demek istediğini hiç anlamadım."

"Bu, aptallık değil," dedim.

"Ona yakın bir şey." Sesi düz ve zayıftı. "Şansımı mahvettim."

Benim için. Bana yardım ederek şansını mahvetmişti. "Belki başka bir şans elinize geçer. Lilith geri dönecektir. Asla arayamaz."

"O zaman ne olacak? Durup yaptıklarını mı izleyeceğim?" Bana baktı. İfadesi, yüzündeki yarayla daha da vahşi bir hale gelmişti. "Ona ne yapabilirim bilmiyorum ama durup izleyemem. Yapamam."

"Durdurmak için ne önereceksiniz? Eve gitmek için ona ne sunacaksınız?"

"Ne isterse." Titrek bir nefes aldı. "Tanrım, Rhen, ne..."

"Hayır!" Sesim sertti, yerinden zıpladı. Parmağımı dudaklarına koydum. "Asla körü körüne bir şey sunmayın, leydim. Ne aileniz ne kendiniz için. Hele benim için asla."

Elimin üstünden bana baktı, ta ki ben aptal gibi hissedip elimi çekene kadar.

"Yanlış anlamayın," dedim, sesim şimdi boğuktu. "Pazarlık yaparken neleri kaybetmeye hazır olduğunuzu bilin. Elinizdeki her şeyi sunarsanız her şeyinizi almasına hazır olun."

"Senin yaptığın da bu muydu?" diye sordu sessizde.

Bardağıma bakıp Lilith'in diğer saray mensuplarından biri olduğunu sandığım o ilk geceyi hatırladım. Beni parçalara ayırdığı ilk sabahı. Grey'i parçalara ayırdığı günü.

Mahvolmuş halde, yerde kanlar içinde yatarken ailemi parçalara ayıracağını söyleyişini. Kız kardeşlerimden başlamakla tehdit edişini. Uzuv uzuv.

Şöyle bir düşününce ona izin vermeliymişim gibi geliyordu. Şimdi suçun yükü tamamen benim omuzlarımdaydı.

Harper bir cevap bekleyerek beni izledi. Bardağımdaki şarabı bitirip yutkundum. "Evet."

Uzun bir süre bunu düşündü. Konuştuğunda sesi alçak ve sakindi. "Öyleyse bir sorum var."

O an, o dakika, krallığımı istese verirdim. "Buyurun."

"Hâlâ planının işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Evet. Grey ve Jamison'ı, adamların geri dönüp dönmediklerini öğrenmeleri için hana gönderdim."

Kaşları kalktı. "Yani Grey onu işe mi aldı?"

"Henüz değil. Ama Jamison istekli görünüyor. Ve sadık. Lilith'in Karis Luran'la çalıştığına inanıyor. Gece handa nöbet tutmayı önerdi ama ben askerlerin daha fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü dün gece saldırmadılar. Kolayca destek güç alıp geri dönebilirlerdi. Yalnız, kraliçelerine haber vermek için geri çekildiklerini düşünüyorum, ondan emir beklediklerini. Bu birkaç gün alacaktır. Muhtemelen birkaç hafta. Kordiyar'da kışın en kötü zamanı ve Syhl Koyağı dağ sırasının diğer tarafında."

Harper bunu düşündü. "Lilith müdahale edebilir mi?"

"Kesinlikle. Şimdiden bir şekilde onu kandırmaya çalıştığımı düşünüyor."

Harper yanağını işaret etti. "Bu beni nasıl etkileyecek?"

"Hâlâ Disi Prensesi olmak istiyor musunuz?"

"Burada oturup kendime üzülecek değilim." Durdu ve gözlerindeki ateş biraz çekildi. "Ne zaman dursam annem aklıma geliyor."

"Elimden gelse geri alırdım," dedim nazikçe. Uzanıp ona dokunmayı öyle istiyordum ki... Ama hislerini açık bir şekilde belli etmişti. "Yemin ederim."

"Sana inanıyorum." Sesi aynı derecede nazikti ama gerildi. "Neyse. Yeter. Şimdi bu konuda ne yapacağız?"

Kaşlarımı çattım. Fazla mı alçakgönüllü yoksa fazla mı becerikli, emin olamıyordum.

Gözleri kısıldı. "Eminim bir şeyler düşünmüşsündür."

"İnsanlara Prenses'in, Syhl Koyağı büyücüsüne nasıl göğüs gerdiği ve küçük bir yarayla kurtulduğunu yaymak gibi mi? Evet, leydim. Bir şeyler düşündüm." Durdum. "Hâlâ gönüllüyseniz tabii."

"Öyleyim."

"O zaman Grey geri döndüğünde onu Gümüş Ay Limanı'na göndereceğim, ziyaret niyetimizi bildirmesi için. Yarından sonraki gün yola çıkmak istiyorum, sizin için de uygunsa."

"Olur."

Düşüncelerimi tartarak onu inceledim. Yarasının prenses olarak onu daha az ikna edici yapacağını sanıyor gibi görünüyordu. Fakat gerçekte, şimdi ona bakınca, hiç olmadığı kadar prenses gibi görünüyordu."

"Sizi bir kez daha hafife aldım," dedim sonunda.

"Nasıl?"

"Saatlerdir uyanmanızı bekliyordum," dedim. "Bunun sizi... vazgeçireceğinden emindim."

Kaşlarını çatıp ateşe baktı. "İlk yaram değil, Rhen. Daha önce de mükemmel değildim. Alışırım." Sonra gözleri benimkilere döndü. "Saatlerdir burada oturduğunu mu söyledin sen?"

"Evet." Duraksadım. "Lilith'in yaptığı şeye öfkelenmediniz mi?"

"Ah, öfkeliyim. Ama yüzüm konusunda değil."

"Ne o zaman?"

Sesi sert çıktı. "İskaladığım için öfkeliyim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

HARPER

Gümüş Ay'a gideceğimiz gün nihayet Freya'nın saçlarımı yapmasına izin verdim. Çay getirmişti ve ikramını reddedecek kadar insafsız değildim. Rhen'in yorumunu, ne kadar korumacı olduğunu düşünüyordum. Kendi kendime yetme çabalarımla onu uzaklaştırıp durmuştum. Grey'e karşı nasıl dik durduğunu duyana kadar aynı anda hem güçlü hem de teslim olmuş olmanın mümkün olduğunu kavrayamamıştım.

Böylelikle Arabella'nın odasındaki masanın başına oturdum. Freya arkamda duruyor, sessizce fırçayı buklelerimden geçiriyordu. Bebek yan odada, kundağa sarılmış uyuyordu fakat diğer çocukları görmemiştim. Freya'nın cildi temiz, gözleri berrak görünüyordu. Tanıştığımızdaki neredeyse paniklemiş ifadesi gitmişti. Dün hâlâ handa giydiği giysileri giyyordu ama bugün beyaz dantelli bir korseyle lavanta rengi bir elbise giymiş, saçlarını iki yanında örmüş ve birbirine bağlamıştı.

"Çok hoş görünüyorsun," dedim.

Elleri durdu, yüzü kızarmıştı. "Leydim. Teşekkürler." Reverans yaptı. "Yamru Domuz'da kalırken Evalyn'in giysilerini

ödünç alıyordum ama onlar saray için uygun giysiler değil. Kumandan'a kraliçe nedimelerinin giysilerinin nerede olduğunu sordum."

Tekrar sessizliğe büründük ve Freya fırçalama işine devam etti. Saçlarımın düğümlerden oluşan bir hengâme olacağını düşünmüştüm ama Freya masadaki düzinelerce şişenin arasından birini seçip kullanmış, buklelerimi açmıştı.

Annem de öyle yapardı.

Birden gözlerim doldu. Parmaklarımı yüzüme bastırdım.

"Ah!" Freya hemen durmuştu. "Canınızı mı yaktım?"

"Hayır." Kendi sesimi güçlükle tanıyordum. "Hayır. İyiyim."

Ama değildim. Kendimi tutamıyordum. Ben daha ne olduğunu anlamadan omuzlarım sarsılmaya başladı.

Freya elimi tuttu. Eli sıcak, tutuşu kuvvetliydi. "Majestelerî'ni çağırayım mı?"

"Hayır! Hayır... İyiyim." Sesim çatallanmıştı, iyi olmadığım ortadaydı.

Freya yaklaşıp elini omzuma koydu ve nazikçe ovaladı. Hâlâ elim elindeydi. Hiçbir şey söylemedi fakat yakınlığı, günlerdir hissettiğim her şeyden daha güven vericiydi.

Evi düşündüm ve *aylardır* hissettiğim her şeyden daha güven verici olduğunu fark ettim.

"Annem ölüyor," dedim. Bunun Rhen'in planının bir parçası olmadığına emindim ama devamlı bu şekilde gözyaşlarına boğulup duramazdım yoksa tamamen kontrolümü kaybederdim. "Annem ölüyor ve ben orada olamıyorum. Ve... Ve ben veda edemeden öleceğini düşünüp duruyorum."

"Ah... Ah, leydim." Freya kollarıyla beni sardı ve çocuk gibi eteğinde ağlamaya başladım.

Rhen ya da Grey gibi değildi. Onların önünde duygularına söz geçirebiliyordum. Ama Freya nazik ve sıcaktı ve içine

gömülebileceğim bir kucak olması çok iyi hissettiriyordu. Bir süre saçımı okşayıp anlamsız şeyler fısıldadı.

Sonunda kendime geldim. Bugün Harper olamazdım. Bugün Disi Prensesi olmak zorundaydım.

Geri çekildim. Elbisesinde kocaman bir ıslak benek bırakmıştım. “Özür dilerim,” dedim.

Yanağımdan akan gözyaşlarını silmek için başparmağını kullandı. “İşte,” dedi sessizce ama sesi sağladı. Omuzlarımdan tutup beni doğrulttu. “Oturun. Bitirmeme izin verin.”

İtaat ettim. Fırça tekrar saçlarımla buluştu, Freya’nın elleri yavaş ve kendinden emindi.

“Kız kardeşim öldüğünde,” dedi sessizce, “çok ani oldu. Hoşça kal diyecek vaktim olmamıştı. Ama onu sevdiğimi biliyordu. Ben de onun beni sevdiğini biliyordum. Geçmiş tek bir an en önemli anınız değildir. Önemli olan, ondan önce birlikte geçirdiğiniz bütün anlarıdır.”

Aynadan gözlerine baktım. “Kız kardeşin mi öldü?”

Başını salladı. “Onun çocuklarını ben aldım. Doyuracak dört ağız düşüncesi korkutucuydu ama üstesinden geldik.”

Şaşkınlık, göğsümdeki üzüntünün bir kısmını alıp götürdü. “Onlar kız kardeşinin çocukları mı?”

“Bebek Olivia benim. Kardeşim öldürüldüğünde daha yeni doğmuştu. Dara ve kocası Petor’la birlikte çiftlikte yaşıyordum. Dahlia, Davin ve küçük Edgar’la ilgilenmelerine yardım etmek için.” Durdu. “Ama sonra canavar, Dara ve Petor eşya alışverişi yapmaya gittiklerinde Dokumacı Oyuğu’na saldırdı. Ve birden bütün çocuklar benim oluverdi.”

“Canavar.” Ne zaman biri ondan bahsetse sesindeki korku göz ardı edilemez oluyordu.

“Evet, leydim.” Freya tereddüt etti. “O adamlar çiftlik evine baskına geldiğinde kaderin sonunda hepimizi alacağını düşündüm. Ama sonra siz yardıma koşunuz ve şimdi buradayız,

bu büyülü yerde.” Durdu. “Neyle karşı karşıya kaldığınızı bilmiyorum, leydim. Geldiğiniz yeri, geleneklerinizi bilmiyorum. Ama cesaretinizin ve nezaketinizin sınır tanımadığını biliyorum. Annenizin de bildiğinden şüphem yok.”

Boğazım düğümlendi. “Beni tekrar ağlatacaksın.”

“Eh, en azından kımıldamayın da örgünüzü bitireyim.”

Bu, gülümsememe sebep oldu. “Burada olduğun için mutluyum, Freya.”

“Ben de öyle, leydim.” Saçıma örmeye başladı, parmakları çabuk ve kendinden emindi. “Dünyanın en karanlık görüldüğü zamanlarda, ışık doğma olasılığının en yüksek olduğu zaman olduğunu fark etmek beni her zaman şaşırtmıştır.”

Freya’nın benim için seçtiği elbise lacivertti ama her bir santimi gümüş dikişlerle kaplıydı ve korsesi minik, mücevher benzeri taşlarla doluydu. Mavi bir üst eteklik belimden dökülüyor, beyaz iç eteklik dalgalarını ortaya çıkarmak için kalçamda toplanıyordu. Elbisenin altına deri tayt ve dizlerime kadar gelen topuklu botlar giymiştim. Buklelerim omuzlarıma dökülen gevşek bir örgüde toplanmış, düzenli aralıklarla mücevherli saç tokalarıyla süslenmişti. Ardından gözlerime siyah kalem çekti.

Aynanın karşısında durduğumda bir yabancı bana bakıyordu. Bu, kızların hayalini kurduğu türden bir elbiseydi ama gözlerim yanağımdaki dikişlere odaklandı. Sızlayıp kaşınacak kadar iyileşmişti ama geriye şişlik kalmamıştı. Şimdi sadece çirkindi. Yaptıklarımın sonuçları olduğuna dair bir hatırlatmadı.

Elimi yanağıma koyup kusuru gizledim.

Freya nazikçe elimi tutup indirdi. “Cesaretinizin kanıtı,” dedi. “Başka bir şey değil.” Birkaç mücevherle süslenmiş, kü-

çük bir bükümlü tel şeridi tutuyordu. Saçıma yerleştirmek için uzanana kadar kolye olduğunu düşündüm.

“Freya,” diye fısıldadım. “Bu... Bu çok fazla.”

Yatağın ayakucundaki sandıktan deri ve kürk karışımı bir şey aldı. “Fazla mı sıcak oldu? Paltonuzu üstünüze almak için ormanı geçene kadar beleyebilirsiniz.”

Bahsettiğim şey bu değildi. Yutkundum. O âna kadar Prenses Harper ancak bir teoriydi.

Şimdi ise aynada bana bakıyordu.

Kapı sertçe çalındı. “Leydim, atlar avluya getirildi.”

Grey. Rhen’in ayak işlerini yapıyordu, bu yüzden arenada Lilith’le karşılaştığımızdan beri onu görmemiştim.

Freya kapıya gidip açtı. “Prenses hazır.”

Grey odaya adım attı, bakışlarının hemen üzerimde durduğunu hissettim. Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu.

İlişkimizde bir şeyler değişmişti. Lilith, Rhen’e işkence ederken beni tuttuğundan mı yoksa onu durdurmak için bıçağını çaldığımdan mı bilmiyordum. Hangi sebeptense, nahos bir histi ve bundan hoşlanmamıştım.

Ellerimi korse boyunca gezdirdim. “Yeterince iyi mi?”

“Yeterince iyi mi?” İfadesi değişmedi. “Keşke daha fazla korumam olsaydı dememe sebep oluyorsunuz.” Freya’ya baktı. “Prenses’in silaha ihtiyacı var. Hançerli bir kemer getir. Sandıkta var.”

“Emredersiniz, Kumandan.” Freya aceleyle dolaba gitti.

Kaşlarımı çattım. “Hançer mi?”

“İnsanlara size yaklaşmadan önce iki kere düşünmeleri gerektiği izlenimini vermeliyiz.”

Bu hem muhteşem hem de korkunçtu.

Freya elinde koyu renk deriden bir kemer ve basit bir hançerle geri döndü. Kabzasını birkaç mücevherli çiçek süslüyordu. Bana uzatır uzatmaz diğer odada bebek ağlamaya başladı.

Özür diler gibi baktı. "Leydim..."

"Git," dedim. "Sorun değil."

Kemerini belime dolamaya başladım ama çok uzundu ve tokası da yoktu.

Durup Grey'e baktım. "Bununla ne yapacağımı bilmediğimi biliyorsun. Yardım edecek misin?"

Başını salladı ve kemeri almak için elini uzattı, yaklaşıp iki kez belime doladı. Becerikli elleri hançerin hafif ağırlığını uyluğuma vererek deriyi kalçamda düğümledi.

Hareketi aynı nefesi paylaşmamızı sağlayacak kadar yaklaşmasına sebep olmuştu ama Grey hızlı ve etkiliydi, gözlerime bakmadı.

"Teşekkürler," dedim yumuşak bir şekilde.

"Elbette, leydim." Durdu. "Bugün sizin yanınızda durmak için emir aldım. Majesteleri'ne Jamison eşlik edecek."

Sesi bu düzenlemeyi onaylamıyor gibi değildi ama hangisinin onu daha çok rahatsız ettiğini bilemiyordum: Beni korumak mı yoksa Rhen'i korumamak mı? Öyle ya da böyle, aramızdaki bu gerginlik hissini sevmemiştim.

"Bıçağını çaldığın için mi kızgınsın?" dedim sessizce.

"Taşdığım her silah emrinize amadedir." Sesi düzdü. "Bıçak fırlatmayı siz istediğiniz için öğrettim. Onları kullanmanızı beklediğim için değil."

"Bana öğrettiğine *memnunum*," dedim. "Onu durdurdum."

Gözleri yanağıma gitti. "Ne pahasına?"

Yüzümü sıcak bastı. "Grey... Ona yaptığı şey... korkunçtu. Kimse bunu hak etmiyor." Sesim gerilmişti; öfke, korku ve pişmanlığın bir karışımıydı. "Rhen bana onu durdurmamamı emrettiğini söyledi ama bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Ben olsam yapardım ve mecbur kalırsam yine yaparım. Yara alsam da olur."

"Peki ya boğazınızı keserse?"

Çenemi sıktım. "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim."

"Özür beklemiyorum. Neden yaptığınızı anlıyorum."

"Ne bekliyorsun o zaman?"

"Güveninizi."

Buna verecek cevabım yoktu.

Sessizliğime cevap verdi ve sesi benimki kadar sertti. "Majesteleri öglen Gümüş Ay'a varmış olmak istiyor, leydim."

Ruh halim kötüleşmişti ve tamamen dengemi yitirmiş hissediyordum. Ceketini aldım ve keşke düzgün bir adımla odadan fırtına gibi çıkabilseydim diye düşündüm, gerçi Freya'nın dolapta bulunduğu botlar önceki giydiklerimden iyiydi. Boş koridorda yürürken elbisem salınıyor, botlarımdaki topukları mermer zeminde düzensiz sesler çıkarıyordu.

Grey beni takip etti ama biraz arkamdaydı. Hayalet gibi hareket ediyordu.

Daha merdivene varmamıştık ki daha fazla dayanamadım. Ona döndüm.

"Bak. Sana güveniyorum. Rhen'den önce sana güvendim. Bunu biliyorsun."

Gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. "Size zarar vermeyeceğime güveniyorsunuz."

"Evet." Elbette.

"Sizi güvende tutacağıma da güveniyor musunuz?"

Derin bir nefes aldım, ardından tereddüt ettim.

"Bahsettiğim güven bu," dedi Grey, nihayet sesinde kızgınlık vardı. "Siz Disi Prensesi'siniz," dedi, "ve Majesteleri'nin müttefikisiniz, emrinize itaat edeceğim."

"Ama bu farklı," dedim. "Bu, gerçek değil."

"Kordiyar'da yeterince gerçek," dedi. "Zorunluluğum — ettiğim yemin— hayatımı onun hayatı için ortaya koymamı gerektiriyor. Ve şimdi sizin hayatınız için, leydim."

“Ama Lilith’e karşı değil! Orada durup *izlemeye* nasıl tahammül ediyorsun, Grey? Nasıl?”

“Bana hiçbir şeye mal olmadığını mı sanıyorsunuz?” Sesi sertti ama gözlerinde acı alev aldı. “Sayısız kez neler yaptığını gördüm. Ve çok daha büyük ölçülerde.”

“Ben her seferinde onu durdurmaya çalıştım.” Göğsümde beliren duygu beni şaşırtmıştı. “Her seferinde, Grey. Bana ne yaptığı umurumda olmazdı. Rhen sana yaptıklarını anlattı, bunların bile beni durdurmaya yeteceğinden emin değilim.”

“Majesteleri izin vermiş olsaydı yaptıklarının on katına göğüs gererdim. Alacak nefesim kalmayana kadar onunla savaşırdım.” Şimdi sesi neredeyse ölümcüle dönmüştü ve koridorun loş ışığında gözleri kararmış gibiydi. “Onun kanı akmasın diye kan akıtmak *benim* görevim. Ve şimdi,” dedi, “*sizinki* akmasın diye.”

Söyledikleri ürperticiydi. Yutkundum.

“Yapmayı kabul ettiğiniz şey sandığınızdan daha büyük. Hayatınız artık feda edebileceğiniz bir hayat değil.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

“*Bilmiyorsunuz.*” Şimdi gerçekten öfkeliydi. “Yoksa onu bu kadar umursamazca, ölümünüzün bir sonucu olmayacakmış gibi riske atmazdınız. Yoksa...”

“Kumandan.” Rhen’in sesi. Merdivenlerdeydi. Sıçramıştım.

Ses tonu sert değildi ama Grey dikkat kesildi. Yüz ifadesi o kadar çabuk düzleşti ki bir tartışmanın ortasında olduğumuzu asla anlamazdınız.

Rhen’in ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama yaklaşıırken epey duyduğunu tahmin ediyordum. Ya da en azından *yeterince*.

Utanç göğsümde bir yumru oluşturdu, özellikle Grey’i azarlayacağını ya da benden özür dilediğini ya da kabul edemeyeceğim bir şey yapacağını bildiğim için.

“Bekle,” dedim Rhen’e. Sesim yarı kırgındı ve ağlamama ramak kalmıştı. Grey’e baktım. “Özür dilerim,” dedim. “Düşünemedim. Özür dilerim.”

Nefesini verdi ve gözlerini çevirdi. Sesi pişmandı. “Bir prenses bir muhafızdan özür dilememeli.”

“Ben Harper’ım,” dedim ona. “Ve senden özür diliyorum.”

Tereddüt etti, ardından başını salladı. “Nasıl isterseniz.”

Aramızdaki gerilim hâlâ dağılmamıştı. Bunu sonlandırabilmek için beş dakikamız daha olsaydı keşke.

“Her şey yolunda mı?” dedi Rhen.

“Evet.” İçimi çekip ona döndüm ve bütün nefesim bir anda kesiliverdi.

Az önce Grey’le tartışıyordum, karmakarışıkım. Şimdi Rhen’e bakıyordum.

Rhen peri masallarından çıkmış gibiydi. Zırh yerine yüksek yakalı, mavi-siyah brokarlı bir ceket giymişti. Boynuna göz atınca kolumda taşıdığım ceketteki aynı kürkle kaplandığını gördüm. Siyah deri eldivenleri ve kılıcının kabzasındaki metal işçiliğiyle uyumlu ince, gümüş dikişler girift bir tasarımla yakasında kıvrılıyordu. Prens olduğuna şüphe yoktu.

Ya da belki Rhen’in kendisinden dolayıydı. Patates çuvalı bile giyse asil dururdu muhtemelen.

“Her şey yolunda,” diye bitirdim ama onun da bana baktığını fark ettim.

Utancım yanaklarıma tırmanmıştı, eteklerimi düzelttim. “Prenses gibi görünüyor muyum?”

Öne çıkıp elimi tuttu. Beni merdivenlere götüreceğini düşünmüştüm ama eğilip elimi öptü. “Kraliçe gibi görünüyorsunuz.”

Yüzüm sanki alev almıştı. Vücudum da öyle. Konuşmak için iki kez boğazımı temizlemek zorunda kaldım ve o zaman bile sesim boğuktu. “Anladığım kadarıyla öğlen Gümüş Ay’a varmak istiyorsun?”

“Evet.” Gözleri Grey’e döndü ama bana bakıp bakmama fikrini tarttığını görebiliyordum. “Kumandan Grey’e bugün sizin yanınızda durması emrini verdim ama isterseniz Jamison’a da söyleyebilirim.”

“Hayır.” Yutkunup Muhafız’a baktım. “Grey’in beni güven-
de tutacağına güveniyorum.”

Güneye yöneldik, güneş solumuzdaydı. Ezilmiş kar ve sulu çamur şimdiden fazla trafik gördüğü belli olan taş bir yolu ortaya çıkarmıştı. Yolum iki yanında Demir Gül’ü çevreleyen ormanın kalıntıları olan ağaç sıraları vardı ama karşımızda ağaçlar eğimli bir vadiye yol veriyordu. Uzaktan küçük görünen ev ve çiftliklerin tepeleri karla parlıyordu. Ötesinde güneş, su olması gereken bir şeyin üstünde ısıldıyordu.

Rhen yolculuğun çoğu boyunca sessiz kalmıştı, ruh halini çıkarmakta güçlük çekiyordum. Atımı onunkine yanaştırıp sesimi alçalttım.

“Sence insanlar hiç duymadıkları bir yerle işbirliği yapılmasına sevinecek mi?”

“Bence insanlarım onları istiladan kurtarmaya çalıştığım için sevinecek.” Durdu, sesi ciddilemişti. “Jamison, Willminton savaşının ölümcül olduğunu ve çoğu kişinin hayatını kaybettiğini söyledi. Alayları yok olmuş, karargâhları yerle edilmiş. Görüşüne göre Syhl Koyağı askerleri sadece krallığını ele geçirmek değil, onu ortadan kaldırmak niyetindeler.”

Tekrar yutkundum. “Bir alayda binlerce asker olduğuna söylemiştin.”

Bana baktı, gözlerindeki ifade Grey’in koridordaki acısını anımsatıyordu. “Evet, leydim.”

“Teslim olanları kabul etmediler,” dedi Jamison. “Deneyenleri adamlar daha kollarını kaldıramadan katlettiler.”

Rhen üstümden baktı, ilk defa yapmaya çalıştığı şeyin ağırlığını anlamaya başlıyordum. “Disi ile işbirliği yaptığımız için şanslıyız,” dedi.

“Askerlerimiz hazırda bekliyor,” dedim. Bunlar çalışılmış cümlelerdi, Rhen’in önerileri, ama gerçek insanların ölümüyle karşı karşıya olunca sesim kulağıma boş geliyordu. “Babam emrimi bekliyor.”

“Sizin yanınızda savaşağız,” dedi Jamison. Sesi asker arkadaşlarının kaybının pişmanlığı yerine beklenti doluydu. Elini dizginlere dolayıp yumruğıyla göğsüne vurdu. “Kordiyar için!”

Sağımda, Grey de aynısını yaptı. Seslerinde yüreğimde hissetmeme yetecek kadar güçlü bir tutku çınılıyordu.

Rhen de göğsüne vurdu. “Hepimiz için.”

Sesi aynı tutkunun yankısını taşıyordu ama başka bir şey daha vardı. Hüzne yakın bir şey.

Ben daha ne olduğunu çözemedim, her zamanki gibi uyanık olan Grey kaşlarını çatıp ileriye işaret etti. “Yolda üstü örtülü bir araba var. Üç atlı.” Jamison’a baktı. “Kontrol et.”

“Emredersiniz.” Jamison’ın atı ileri atıldı, toynakları sulu kar sıçratıyordu.

Grey arkasından baktı. “Nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum.”

“Emredecek birinin olmasını mı?” dedim.

“Hayır.” Rhen arkama, başkumandanına baktı. “Daha büyük bir şeyin parçası olmayı.”

Grey başını salladı. “Evet. Tam olarak bu.”

Rhen başını iki yana salladı. “Ben daha önce anladığımdan bile emin değilim.” Dizginlerini çekti. “İnsanlarıma tehditmiş gibi davranmayacağım.” Başıyla ileriye, arabayı gösterdi. “Gelin. Onları karşılalım.”

OTUZUNCU BÖLÜM

RHEN

Gümüş Ay'a ulaşmadan uzun zaman önce limanın kokusunu aldık. Balık kokusu havada keskin bir metalik tat bırakmıştı. Yazın on kat daha kötü oluyordu, hatırlıyordum. Donanma filomuzu incelemek ya da diğer limanlardan gelen yüksek mevkili insanları karşılamak için babamla buraya gelirdik ve balık, ter ve pislik kokusu beynime kazınırdı. Liman, Sazlık Koyu'nun en kuzey noktasında yer alıyordu ve iki tarafında da yüzlerce kilometreden fazla kara sınırıyla çevreleniyordu, bu da koyu –Gümüş Ay Limanı'nı– güneyden kolayca savunulabilir hale getiriyordu. Yaratık kendini gösterdiğinde sınırları kapattırılmış, körfezin okyanusa açıldığı yer olan Kobalt Burnu'na nöbette beklemeleri için deniz filosu göndermiştim.

Kobalt'taki gemilerimin hâlâ nöbet bekleyip beklemediğini bilmiyordum ama Grey ziyaretimizi haber vermek için gittiğinde Gümüş Ay Limanı'nın beklediğinden iyi durumda olduğunu belirtmişti. Denize yakınlıkları iyi beslenmelerini ve uzaktaki şehirlerle ticaret yapmalarını sağlayacak yeterli kaynağın olmasını sağlamıştı. Yine de yolda karşılaştığımız

herkese gümüş paralar ve iyi haberler verdim. Yiyecek ihtiyacı olanlara iki gün içinde Güney Yolu'nun Kral Yolu'yla kesiştiği yere gelmelerini, orada yiyecek ve ihtiyaç malzemeleri yüklü bir araba bulacaklarını söyledim.

İyi beslenmiş ve güçlü yetecek düzeyde olanlara Kordiyar ordusunu yenileyeceğimiz haberini verdim.

Harper yan tarafımda sessiz ve soğuktu, ona söylediğim cümleleri mükemmelleştirmek için kendi becerisini de katarak tekrar ediyordu. Disi Kralı yeni bir galibiyet arzuluyor. Disi insanları Kordiyarlılarla ticaret yapmaya çok istekli. Disi çocuklarının Kordiyar'ın zengin ve uygar kültüründen öğrenecek çok şeyi var. Yanağındaki yara, belindeki hançer, kelimelerinin soğuk sınırı... Mükemmel bir savaşçı prenses olmuştu. Huzursuz bir şüphecilik olduğunu bildiğim şey mesafeli bir sakinlik gibi görünüyordu.

Çok uzun sürmeden şehir duvarları karşımızda belirdi. Kapılar kapalıydı ve korunuyordu. Duvarın üstündeki gözcü kulesinde bir gölge kımlıandı, bir an sonra çanlar gürültülü bir *bong-bong-bong* sesini tekrar ederek çalmaya başlamıştı. Bizi görmüşlerdi. Kapılar çekilip açıldı.

"Bu ne demek oluyor?" dedi Harper. "Çanlar yanı."

"Kraliyet üyesi yaklaşıyor," dedim. "Farklı şeyler için farklı şekilde çalarlar. Ziyaret ettiğimiz her şehirde bunları duyacaksınız."

Çenesi gerilmişti. Hiçbir şey söylemedi.

"Gergin misiniz leydim?" Sesim hafif, neredeyse alaycıydı, ama söylediklerimde içtendim. Benim de omurgamdan yukarı tembel, yavaş bir gerilim tırmanıyordu. Bir muhafız ve bir denenmemiş askerimiz vardı. Eyere tutturulmuş bir yay ve kalçamda bir kılıç. Şimdiden Gümüş Ay'a giden yolda en az yüz insanın sıralandığını görebiliyordum, çanların sesine toplanmışlardı. Önceki hayatımda olsa hiç endişelenmezdim.

En az bir düzine korumayla seyahat ediyordum, tabii babam yanımdaysa daha fazla olurdu.

Şimdi bu kalabalık bana, ailemin onları terk edişine karşı duracak olsa, bizi azınlık bırakıp ölümüzü kaldırım taşlarına sermek için fazla bir şey yapmalarına gerek yoktu.

“Gergin değilim.” Harper biraz düşündü. “Sadece yolda insanlarla konuşmakla bu... birbirinden farklı.” Karşımızda hâlâ toplanmakta olan kalabalığı işaret etti.

Yaklaşıp sesimi alçalttım. “Yaklaşmaya cüret eden olursa şaşarım. Bir zamanlar davet olmaksızın kraliyet ailesine yaklaşmak, sokağın ortasında başını kaybetmek için gayet iyi bir yoldu.”

Hızla başını çevirdi. “Ne? Gerçekten mi?”

“Kraliyet Muhafızları böyle bir üne sahipti.” Grey’e baktım. “Değil mi Kumandan?”

“Pek risk almazdık.” Sesi neredeyse sıkkındı ya da dikkati dağınıktı. Gözleriyle kalabalığı izliyordu.

Yaklaştığımızda at sırtında üç silahlı adam ve bir kadın kalabalıktan ayrılıp kemerden geçti ve yol ile girişi kapattılar. Adamlardan biri ve kadın zırh giymişti, Grey ve Jamison kadar fazla silah taşıyorlardı. Diğer iki adam önden geliyordu. İlk bakışta iyi görünüyorlardı, gümüş ve altın rengi iplikli üniformalar giymişlerdi, fakat yaklaştıkça yüzleri gerilip endişeliye döndü. Zırhlı olmayabilirlerdi ama silahlılardı.

Hiçbirini tanıımıyordum. Yerel lordların çoğu, canavar dehşetini Demir Gül’ün çevresine ilk saldığında kaçmış ya da ölmüştü.

“Mareşal, lordum,” dedi Grey, sesi alçaktı. “Ve Kâhya.”

Bir an ziyaretimizi haber verdiğime pişman oldum. Bu adam kraliyet için, onları yıllar önce terk etmiş bir kraliyet ailesi için kinden başka bir şey beslemiyor olabilirdi. Grubumuzla onlarınkinin arasındaki gerilim büyüyordu. Durmak ya da niyetlerini belli etmelerini emretmek istiyordum. Burada

nasıl karşılanacağımızı sorması için Grey'e kalan on beş metreyi aşmasını emretmek istiyordum. Arkalarındaki insanlar sessizdi, açıklıktan bakıyorlardı.

Tek şüphe güden kişi Harper değildi.

Solumda Jamison'ın nefesleri düzenliydi. Savaşta üstünün emirlerini uygulamaya alışkın bir asker. Bu, güven vericiydi. Yanımda savaştacak iki adamım vardı ve düne göre bu yüzde yüzlük bir gelişmeydi. İlerledik.

Yirmi adım kala iki adam atlarından indi, korumaları da onları takip etti. Öne çıktılar. Kılıçlarını çektiler.

Grey'in eli kendi kılıcının kabzasını buldu. Harper nefesini tutmuştu.

Fakat sonra adamlar da korumaları da diz çöktü. Kılıçlarını önlerindeki taş yola koydular.

"Majesteleri," dedi biri. "Hoş geldiniz. Gümüş Ay halkı uzun zamandır dönmenizi bekliyordu."

"Büyük bir rahatlamayla selamlıyoruz," dedi diğeri. "Sizi ve leydinizi."

Yanımda Harper yavaşça nefesini verdi.

Ben de aynısını yaptım.

"Doğrul, Mareşal," dedim. "Sana ve Kâhya'na sıcak karışılamanızdan ötürü teşekkür ederiz." Sesimin bir şey ele vermemesi için durdum. "Gümüş Ay halkını ziyaret etmeyi arzuluyoruz."

Doğrulup atlarına bindiler ve bizi şehre yönlendirdiler. Mareşal babamın yaşlarında, ağarmaya başlayan saçları ve katı fakat nazik tavırları olan iri bir adamdı. Harper'a iltifatlarda bulundu, ardından Gümüş Ay'ın son birkaç yılda elde ettiği başarıları, şehrin savunmasına yaptığı katkıları sıralamaya başladı; yaratığa karşı yapılan savunmalar da dahildi ve bu boğazımda bir şeyin düğümlenmesine sebep oldu. Ama

memnun etmek için uğraşıyor gibi görünüyordu. Karşılması içten gibiydi.

Yoldaki o an gibi, bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Bir şeyin parçası olmanın.

Kapılardan geçerken insanlar yola yığılmıştı. Diz çöküyorlardı. “Veliaht Prens’e selam olsun!” diyorlardı.

İlk kez bu şekilde karşılanmıyordum.

İlk kez bu kadar anlam ifade ediyordu.

Liman pazarında yürüyebilmek için atları uşaklara bıraktık. Mareşal kendi korumalarıyla bize eşlik etmeyi önerdi ama işbirliği hakkında, kraliyet ailesinin başına gelenler hakkında soruları olduğu açıktı ve ben dedikoduları besleyecek büyük lokmalara hazır değildim.

Lakin karışıklığa girdiğimizde neredeyse bu kararımın pişman oldum. Geçitler insan kaynıyordu; tartışmalar, takaslar, pazarlıklar yapmak için sesler yükseliyordu. Vücutlar hazır olduğumdan daha yakına gelmişti. Her yerde serseri bir hançer olabilir. Harper aniden elimi tuttu.

Ama Grey işini biliyordu. Öne çıktı ve “Veliaht Prens ve leydisine yol açın!” diye bağırdı.

Önümüzde bir patika belirdi. Adamlar eğildi. Kadınlar reverans yaptı.

Ama hepsi eğilmiyordu. Bazıları bakıyordu. Ve bakışları dost canlısı değildi.

Harper yaklaştı. “Özür dilerim, o kadar gerginim ki.”

Kendi gerginliğini paylaşmak sakinleşmesini sağlamazdı. Ona baktım. “Her zamanki kadar güçlü görünüyorsunuz.”

“Bu kadar insanın dik dik bana bakmasına alışkın değilim.”

“Üzücü. Kesinlikle dikkati hak ediyorsunuz.” Nazikçe eli-
ni elime alıp koluma yerleştirdim ve sessizce konuşmak için
yanağına eğildim. “Kılıç tutan elimin boşta olması gerekiyor.
Gergin olan tek kişi siz değilsiniz, leydim.”

Gözlerinde şaşkınlık belirdi ve kısa bir an nefesi kesildi.
Bir yarım beni bırakmasını bekliyordu ama bırakmadı. Eli
dirseğimin kıvrımını sıkıca kavradı.

Satıcı ve tüccar sıralarının arasındaki taş döşeli yolun karı
temizlenmiş, havayı ısıtmak için her üç metreye bir yanan kö-
mür varilleri koyulmuştu. Her tezgâhta başka bir şey vardı: ipek
eşarplar, dövölmüş gümüşten madalyonlar, boncuklu taraklar.
Sergilerin birinde kılıçlar, diğesinde bıçaklar. Her bir sanatçı-
nın amblemini gösteren eski flamalar serin rüzgârda dalga-
lanıyordu. Pazarların açık alanda olduğına memnun oldum
çünkü kalabalık gerçekten çok boğucuydu. İnsanlar önümüzde
yol açmaya devam etti fakat çoğı bunu isteksizce yapıyordu.
Adamlar gözlerime bakıyor, bakışlarını kaçırmıyorlardı.

Bu, gururuma dokunmuştu. Babam olsa asla hoş görmez-
di. Bir tane ibretlik örnek verir, böylece diğerkleri bir daha asla
böyle bir küstahlığı cesaret edemezdi.

Aynı zamanda babamın arkasında yirmi dört koruması
olurdu. Benim iki tane vardı.

Tekrar Harper’a eğildim ve sesimi sakın tuttum. “Gümüş
Ay hakkında ne düşünüyorsunuz, leydim?”

“Dik dik bakmamaya çalışıyorum.”

“İstediğiniz gibi bakın. Hoşunuza giden bir şey var mı?”

“Hepsi gitti.”

“Ne istediğinizi söyleyin, sizin olsun.” Bunu daha yüksek
sesle söyledim ve tüm tüccarların başı bizim olduğumuz yöne
döndü.

“Bana rüşvet vermene gerek yok,” dedi Harper fısıldayarak.
“Zaten buraya kadar geldim.”

“Rüşvet vermiyorum. *Onlar* için alıyorum. Gümüş harcamak istiyorum. İnsanlarıma güven vermek istiyorum.” Durum ve sesimi bir kez daha yükselttim. “İpek mi dediniz? Gelin, bakalım.”

Küçük bir servet harcadık. Satıcılara kumaş balyaları, düzinelerce elbise; altın, gümüş ve üfleme camdan sonsuz ıvır zıvır ve Harper’ın çocuklar için seçtiği bir yığın boyalı tahtadan oyuncak siparişi verdik. Neye dokunsa satın aldım. Başta kaşlarını çatan adamlar kaybolmuş, şüphecilik havadan silinmişti.

Harper bile role alışmış görünüyordu. Satıcılar etrafında pervane oluyordu. Kadınlar ellerinin arkasından fısıldıyordu ama bakışları kötücül değil, meraklıydı. Çocuklar sepetlerle şekerli yemiş ve sıcak bisküvi sunuyordu ve şimdi kimse yolumuza çıkmaya cüret etmiyordu. Grey ve Jamison rahatlamış gibiydi, başımızda dikilmek yerine bize biraz yer bırakıyorlardı.

Hepsinin altında, bilinmezlik beni hasta ediyordu. Her bir yüze bakıp Syhl Koyağı askerlerinin onları palayla doğradığını hayal ediyordum. Daha kötüsü, her yüze bakıp canavarın onları pençeleriyle ikiye ayırdığını hayal ediyordum.

Akşamüstüne doğru pazaryerinin sonuna, tezgâhların daha büyük olduğu ve çoğu tüccarın şans ve eğlence oyunları sunduğu yere yaklaşmıştık. Pazarın genişleyip yemek ve toplanma için büyük bir alan bıraktığı yerdeki tezgâhlardan tuzlanmış et ve pişmiş sebze kokuları geliyordu. Burada daha büyük silahlar da satılıyordu: kılıçlar, kalkanlar, uzun yaylar ve benzerleri.

Gözlerim yay tezgâhındaki uzun, ahşap yaylarda dolaştı. Parlak cilalı kehribardan siyah, zengin abanoza kadar her renk vardı. Tezgâh nispeten büyüktü, yan tarafı boyunca alıcıların

yayları almadan önce deneyebilmeleri için bir atış koridoru uzanıyordu.

Harper bakışlarımı takip etti. "Kendine bir şey almadın."

"İhtiyacım olan bir şey yok." *Zaman* hariç. Ve onun da satıldığını görmemiştim.

"Eh, teknik olarak benim de aldıklarının hiçbirine ihtiyacım yok."

Yaycı dikkatimizi fark etti ve duvardan uzun, ince bir yayı almak için döndü. Kırmızımsı kahverengi ahşabı bir uçtan diğerine parlıyordu, tutuş yeri deri kaplanmıştı. Açık avuçlarla yayı uzattı. "Atış yapmak ister misiniz Majesteleri? Ya da belki leydiniz ister? Bu sahip olduğum en iyi yaydır. Ahşabı Vuduum Ormanı'ndan."

Reddetmek için nefes aldım ama Harper bana baktı. "Ben deneyebilir miyim? Gösterir misin?"

"Tabii, elbette."

Neredeyse anında kalabalığı kendimize çekmiştik. İki düzine insandan oluşan bir çember. Grey yanımızda duruyordu, sırtı tezgâha dönüktü, Jamison'a insanların mesafelerini koruduklarından emin olmasını söylüyordu.

"Bu insanlar izleyecek mi?" diye fısıldadı Harper.

Yaycı ince bir bileklik sundu ve Harper'ın elini alıp bilekliği ön koluna bağladım. "Bir asilin herhangi bir şeyde başarısız olmasını izleme fırsatı kadar insanların ilgisini çeken bir şey yoktur."

Oklar dar koridorun önündeki pervaza sıralanmıştı ve yolun sonunda, belki otuz adım ileride, bir hedef tahtası vardı.

Bir ok alıp yaya yerleştirdim ve ucunu yayın rafına koydum. "İzleyin," dedim. "Kol düz, ağzınızın köşesine kadar çekin ve atın." Söylediğimi yaptım. Yay sertçe *şakladı* ve ok doğrudan hedefin ortasına uçtu.

Bu bana üstünkörü bir alkış kazandırmıştı. Harper'ın gözleri genişledi. "Üstümdeki baskıyı azaltma konusunda harika iş çıkardınız."

Gülümsedim. “Bu mesafeden bir çocuk bile hedefi vurabilir.” Yay ı ve yeni bir oku ona uzattım. “Deneyin.”

Aldı ve ardından uzun, yavaş bir nefes çekti. Gözleri hedefin ortasına kilitlenmişti. Kolayca odaklandı. Sanki hayatı boyunca atış yapmış gibi oku yaya yerleştirdi ve kolunu kaldırıp yaya koydu.

O kadar kendine güvenliydi ki neredeyse oku yaya değil de parmaklarına yerleştirdiğini fark etmeyecektim. Arkasına geçip oku atmadan önce geri çektiği kolunu tuttum.

“Yanlış mı yaptım?” dedi.

“Parmaklarınızı koparmak istiyorsanız kesinlikle doğru yaptınız.” Okun yerini düzeltiltim ve duruşumu onun kiyle eşleştirdim. Kolum ön kolunun altındaydı, parmaklarım yay ı tutan parmaklarını sarıyordu. “İşte. Yayla ağzınıza dokunun.”

Parmakları dudağına hafifçe değince benimkiler de değdi. Vücudu ılıktı ve kollarımın arasındaki çemberde bana yakındı. Arkamızdaki kalabalık erimişti ve o an her şey yalnızca bu işe odaklanmıştı. “Hazır olduğunuzda,” dedim yumuşak bir şekilde, “yay ı bırakın.”

Parmakları bıraktı. Yay şakladı ve ok uçup gitti.

Hedefin sol üst kısmına saplanmıştı. Kalabalık tekrar alkışladı.

Harper bana dönüp gülümsedi. “Yaptım! Bunu bıçaklardan daha çok sevdim. Tekrar gösterir misin?”

Sürekli istemesini eğlenceli bulmuştum, sanki bin kez daha yapmayacakmışım gibi. Başka bir ok aldı ve yaya yerleştirdi, bu sefer daha kendinden emindi. Kolunu düzleştirmek için dirseğini kaldırdım.

Bu kez hedefi daha yakından vurmuştu. “Bir daha?”

“Elbette.” Yüzüne tekrar dokunmak için her şeyimi verdim. Çenesine, dudağının yumuşak kıvrımına. Hedefinin kesinleşmesi için nazikçe yerleştim.

Tekrar hedefi vurdu ve bana gülümsedi. “Bunu sevdim. Bir daha?”

“Ne kadar isterseniz, leydim.”

Atış için döndüğünde bana biraz daha sokuldu. Kazara ya da kasıtlı, emin değildim, ama sıcaklığını hissedebiliyordum. Elimi koluna koyduğumda orada bıraktım.

Çekilmedi. Belki de kader nihayet bana acıyordu.

Düşünce aklımdan geçer geçmez bir ağırlık mideme çarptı ve yavaş tezgâhının yanına doğru savruldu.

Ve sonra Harper’ın çılgılık attığını duydum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Bir kol belimi sarmıştı, kımıldayamıyordum. O kadar aptaldım ki; önce Rhen'in beni tuttuğunu sanmıştım, bir şekilde duruşumu düzeltmek için. Ve karşı koymak için tek fırsatımı da kaçırmıştım. Ama göz ucuyla Rhen'in tezgâha düştüğünü gördüm.

Sıcak bir nefes kulağıma geliyordu ve arkamda bir adamın ağırlığı vardı. Belimdeki kol sıkıca sarılmıştı, beni hafifçe yerden kaldırıyordu... ve Grey'in belime taktığı hançeri bloke ediyordu. Debelendim ama adamın tutuşu acı verici bir şekle büründü. Bir kol arkadan kaburgalarımı sıkıyor, bir yumruk boynuma bastırılıyordu.

"Kımıldamayın, Prens," dedi hafifçe alaycı bir ses kulağıma.

Düzinelerce yüz etrafımızı sarmıştı ama şimdi Rhen'i göremiyordum. Grey'i göremiyordum.

"Muhafızları öldürün," diye bağırdı solumda bir yerdeki adam. "Prens'i canlı getirin. Prens'e ne isterseniz yapın."

Elimde hâlâ yay vardı, omzumdan arkaya savurdum. Adam şaşkınlıkla homurdandı ama tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

Bileği boynuma baskı yapıyordu. Sertçe. Nefes alamıyordum. Gözlerim kararmaya başladı.

Başımın hemen yanında bir *tvik* sesi patladı ve boynumdaki kol düştü. Mavi-beyaz ipek ve dantel yığının içine düştüm. Dizlerim kaldırım taşlarına çarpmıştı.

Yanımda, yerde bir adam vardı. Gözünden bıçak çıkıyordu. Diğer gözü açıktı ve ölü bakıyordu.

Küçük bir çığlık attım ama ses, etrafımızı saran kalabalığın kargaşasında kayboldu. Gözlerim başka bir ölü adam buldu. Boynunu bir bıçak kesmişti. Başka bir tanesi sağımda, beş adım uzağımdaydı, göğsünden baldırına, giysileri kana bulanmıştı. Taşların üstünde geri çekildim.

Sonunda Rhen'i buldum. Ayağa kalkmıştı, kılıcı elindeydi. Gözleri endişeliydi ve benim üzerimdeydi. Jamison arkasındaydı. Gözünün üstündeki keskin yaradan kan akıyordu.

Grey yoktu. Grey neredeydi?

"Harper," dedi Rhen. "İyi misin?"

Cevap veremeden bir başka adam kalabalıktan koptu, iki elinde de birer hançer vardı. Benim üzerime sıçradı, hançerlerden biri öne uzanmıştı. Eğilip kendimi korumak için kolumu kaldırdım ama bu, hançeri durdurmayacaktı.

Grey arkamdan çıktı. Kılıcı güneş ışığında gümüş bir yay çizdi.

Adamın eli koptu.

Grey'in kılıcının kabzası hızlı bir hareketle adamı yere indirdi.

Birden her yer kana bürünmüştü. Algılayamıyordum. Fazlasıyla hızlı nefes alıp veriyordum.

Adam da algılayamıyor gibiydi. Neredeyse anında rengi küle dönmüştü. Kolunun güdükleştiği yere baktı ve çığlık atmaya başladı. Taşların arasına kan doldu.

Grey bu sabah ne demişti? *Pek risk almazdık.*

Kaos etrafımızı kuşatmıştı ve insanlar etrafımızı mı sarıyor, kaçıyor mu emin olamıyordum. Belki her ikisi de. Nefesim kulaklarımda gümbürdüyor, kalbimin her atışıyla adrenalin hızla yol alıyordu. Önüme sıçrayan kandan gözlerimi alamıyordum.

Rhen öne çıkıp elini uzattı, tuttum. Beni ayaklarımın üstüne çekti ve kendine yasladı.

Yüzümü göğsüne gömmek istiyordum. Belki bir prensesin yapacağı bir şey değildi bu ama taşların üstünde kan pıhtıları, havada kan tadı vardı ve beynim kıvrılıp saklanmak istiyordu. Ama etrafımız sarılmıştı. Kalabalık dost mu düşman mı bilemiyordum, buradan çıkmanın bir yolu olup olmadığını da.

Grey adamın kopmuş ön koluna botlu ayağını koydu ve kılıcının ucunu adamın boğazına indirdi. Baskı uyguluyor olmalıydı, çünkü adamın tiz çılgınlıklarının yerini boğulmuş inlemeler almıştı.

Grey, Rhen'e baktı, emir beklediği açıktı.

"Henüz değil," dedi Rhen. Etrafındaki insan kalabalığına baktı. "Başka denemek isteyen var mı?"

Sesi kibirli değil, öfke doluydu. Cüret eden birinin anında icabına bakılacağını söyleyen bir ses.

Kalabalık da bunu hissetmiş gibiydi. İnsanlar geri, yerdeki katliamdan öteye çekildi.

Grey'in ifadesi şimdi amansızdı. Karın ortasında çocukları eğlendirip güldüren adam değildi bu. Koridorda tutkulu bir şekilde onur ve görevden bahseden adam bile değildi. Bu, beni kaçırان ölümçül silahşordu. Bu, en korkunç Grey'di.

"Kan kaybindan ölecek," dedim Rhen'e, sesim boğuk ve küçüktü.

"Vakti var." Rhen gözlerini indirip adama baktı. "Sizi öldürecek, leydim. Bırakın yaptıklarının sonucunu düşünsün."

Adamın yüzü şimdi bembeyazdı, yine de Rhen'e tükürdü. "Bizi terk ettiniz. Ailen bizi o canavara terk etti."

Kanın metalik tadı havadaki kar ve balık kokusuyla karışıyor, midemi bulandırıyor. Handa çok cesurdum, Grey'e o askerlere ciddi olduğumu göstermesini emretmişim. Burada ne zaman bir şey olsa risk daha da büyüyor gibiydi.

Ailen bizi o canavara terk etti.

Orada durmuş, kuruyan ağzım ve titreyen ellerimle ona bakarken adam taşların üstünde kanamadan ölüyordu.

"Öldür onu," dedi Rhen. "Örnek olsun."

"Hayır!" diye çılgılık attı kalabalığın arasından bir kadın.

Grey kılıcını kaldırdı. Rhen'e doğru sendeledim ve elimi koluna koydum. "Bekle." Sesim neredeyse tekrar çatlayacaktı. "Bekle."

Grey bekledi.

"Onu öldürme." Sesim adrenalinden titriyordu ve konuşmak için onunla savaşmak zorunda kalıyordum. "Aranızda doktor var mı? Bir... Bir şifacı? Turnike yapılması lazım."

Yaşlı bir kadın kalabalığı itekledi fakat kenarda durdu. Yüzü kırmızı, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Çılgılık atan o olmalıydı. "Majesteleri. Ben kolunu bağlayabilirim."

"Yap," dedim. Elim hâlâ Rhen'in elindeydi, parmakları çelik gibiydi. Ona bakamıyordum. Yüzünün yanlış kararı verdiğimi söyleyeceğinden korkuyordum ama gözlerimin önünde bir adamın daha ölmesine izin veremezdim.

Kadın tereddütlü bir adım attı ve Grey'e baktı.

"Kumandan." Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Gözlerimin nemlendiğini hissediyordum. "Bırak işini yapsın."

Grey bir adım geri çıktı. Kılıcını kınına koymamıştı.

Kadın düşen adamın yanına çöktü ve çantasından bir bez çıkardı. Yerdeki adamla konuşuyordu ve sesi benimki kadar sarsılmıştı. "Allin, Allin, neden böyle bir şey yaptın ki?"

Adamın sesi boğuk ve solgundu. "Savaş getirecekler... Gümüş Ay'a... Kendi... Kendi bencillikleri yüzünden."

Kalabalığın arasında gürültülü bir mırıltı dolaştı.

Yüzümü buruşturdum. Syhl Koyağı Kraliçesi savaş getirecekti; görünmez bir orduyla savaşmayı vadettiğim bir savaş.

Rhen tekrar insanlara baktı. "Sessiz olun!"

Sessizlik kaya gibi düştü. Havada korku asılıydı, öncekinden çok daha büyük bir korku. Kalabalığın kararsızlığını hissedebiliyordum. Adamın inlemeleri kadının paniklemiş nefeslerine karışıyordu.

"Gümüş Ay'da daha fazla kan dökülmesine izin veremeyeceğim," dedi Rhen. "Sizler benim halkımsınız ve sizi korumaya yemin ettim." Bana baktı. "Disi Prensesi sizi korumaya yemin etti ve bugün bile hak etmeyen bir adama merhamet gösteriyor."

Kalabalığın arasında sessiz bir mırıltı dolaştı.

"Sessizlik!" dedi Rhen tekrar.

İtaat ettiler.

Rhen onlara baktı. "Bir zamanlar babama sadakat yemini etmiştiniz. Bana da öyle. Korktuğunuzu biliyorum. Syhl Koyağı Kraliçesi'nin Kordiyar'a saldırmaya başladığını biliyorum. Endişelendiğinizi biliyorum. Fazla uzun zamandır kendinizi savunmak zorunda kaldığınızı da biliyorum."

Her kelimesinde tutku vardı. Dinliyorlardı.

Bir adım öne çıktı. "Artık buradayım. Ve sizin için savaşacağım. *Sizinle* savaşacağım. Sizin için canımı vereceğim. Soruyorum sizlere: Siz de Gümüş Ay için aynısını yapacak mısınız? Kordiyar için aynısını yapacak mısınız?"

Uzun bir an boyunca sessizlik havada asılı kaldı.

Rhen göğsüne vurup bir adım daha attı. "Benim için aynısını yapacak mısınız?"

İnsanlar donakalmış gibiydi.

Ama Allin'in yanına çöken kadın bandaja düğüm attı ve doğruldu. "Ben savaşacağım, Majesteleri."

“Hayır.” Allin inledi. “Marna. Hayır.”

Marna elini göğsüne koydu. Önceden sesi titriyordu ama şimdi net ve kararlıydı. “Kordiyar için.”

Kemerinin üstünden göbeği sarkan, yaşlı, sakallı bir adam kalabalığın önüne bir adım attı ve diz çöktü. “Savaşacağım, Majesteleri.”

Bir başka adam, daha gençti, yüzü solgundu ve gözleri soldaki kan yığınının odaklanmıştı. Ama onun da sesi berraktı. “Savaşacağım, Majesteleri.”

Başta yavaş yavaş, sonra daha hızlı bir şekilde pazaryerindeki insanlar diz çökmeye başladı. “Savaşacağım” nidaları sağır ediciydi.

Rhen kılıcını kaldırdı. “Kordiyar için!”

“Hepimiz için!” diye bağıldılar.

Rhen’e bakakaldım. Kalabalığın enerjisini gerilimden sadakate çevirmişti. İstese şimdi bir ordu oluşturup istilacı Kraliçe’ye karşı savaşırlandı. Hissedebiliyordum.

“Doğrulun,” dedi. “Ölülerinizi alın. Görevlileriniz bu adamı gözaltına alsın.”

Ardından kılıcını kınına sokup Marna’ya döndü. “Prenses bu adamın yaşamasını buyurdu. Yarasını tedavi etmek için gerekenlerin listesini çıkarın, gereğini sağlarım.”

Kadın biraz taş kesilmiş gibi görünüyordu. “Emredersiniz, Majesteleri.”

“Neyiniz olur?” diye sordu Rhen.

“Kardeşim.” Marna titreyen elini adamın yanağına değirdi. “Ca... Canavar kızını öldürdü. İki sene önce.”

Yanımda, Rhen sessizleşti. “Acınızı paylaşıyorum.” Durdu. “İlk yemin eden sizdiniz. Neden?”

Kadın gri bir saç tutamını kulağının arkasına itti. “Kralımızın Gümüş Ay’a yaptığı ziyaretleri hatırlıyorum, Majesteleri. Bu adamın yaşamasına izin vermezdi.”

Rhen bana baktı. “Yaşamasına Disi Prensesi izin verdi.”

“Ama... Kararına siz müsaade ettiniz.” Marna tekrar te-reddüt etti ama kendini toparlamış gibiydi. “Uzun zamandır kraliyet ailesinin Kordiyar’ı terk ettiğini düşünüyorduk, bizi canavarın insafına bıraktıklarını. Ve şimdi de Karis Luran’ın.”

Rhen kaşlarını çatı. “Ama yine de bana yemin ettiniz.”

“Evet, Majesteleri.” Kadın başını eğdi. “Bir tek siz geri döndünüz.”

Eve gitmek istiyordum.

Ya da en azından kaleye dönmek.

İkisini de yapamazdım. Rhen gidemeyeceğimizi söylüyordu. Kolayca korkutulduğumuz izlenimi yaratmak istemiyordu.

Ama öyleydim. Korkmuştum.

Her gözlerimi kırıştımda Allin’in kanının taşlara akışı gözümün önüne geliyordu.

Ama en kötüsü Rhen’in, “Öldür onu,” dediğini duymaktı.

Ve Grey’in kolunu kaldırışını izlemek.

Şimdi pazarın arkasındaki yere, yiyeceklerin pişirilip satıldığı açık alana çıkmıştık. Kalabalıktı ama pazaryerinin koridorlarındaki insanların baskı yapan vücutları yoktu. Bira ve pişmiş et kokusu havayı dolduruyor, alttan alta pişmiş ekmeğin ılık tatlılığı geliyordu.

Günbatımı çökmüş, gökyüzünü pembe ve sarı çizgilere boyamıştı; havanın serinliğini geri getiriyordu. Masaların yanına daha fazla ateş varili yerleştirilmişti. Ateşin ışığında yabancı yüzler parlıyordu. Herkes bana bakıyordu. Daha önce biraz rahatsız ediciydi ama şimdi insanların ölmemizi istediğini bilince, korkutucuydu.

Mareşal ve Kâhya saldırıdan sonra bizi bulmaya geldiler.

Özür dileyip duruyor, Grey ve Jamison'a takviye birlik göndermekte ısrar ediyorlardı.

Rhen reddetti. Bir güven işareti daha, diye açıklamıştı bana, ama aslında o noktada dinlemeyi bırakmışım. Tek yapabildiğim hafifçe sıkkin bir görüntüyü yüzüme oturtmaktı.

"Leydim."

Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım. Rhen yine benimle konuşuyordu. "Affedersin, ne?"

Gözleri endişeliydi. "İşte. Oturun. Ben biraz yiyecek getireyim."

"Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Bu sabahdan beri hiçbir şey yemediniz."

Sesimi alçalttım. "Olanlardan sonra yemek yiyebileceğimi düşünabiliyorsan aklını kaçırmışsın."

"Oturun öyleyse. Muhafızların da yemek yemeye ihtiyacı var."

Şaşırp oturdum. Grey ve Jamison'ı hiç düşünmemiştim.

"Birazdan dönerim," dedi Rhen. Yanında Jamison'la uzaklaşmadan önce bir eli hafifçe omzumu okşadı. Büyük, taş masada yalnızdım, geniş bir ahşap banka oturuyordum. Grey yanımda duruyor, üniformasının cilalanmış tokalarında ateşin ışığı parlıyordu.

"Oturmak ister misin?" diye sordum.

Bana baktı ama sadece kısa bir an. Kısa ve sert konuşmasını bekliyordum, aynı ruh hali gibi, ama sesi alçak, sessizdi. "Oturmamam gerek."

Rhen'in şişle ilgilenen bir kadınla konuştuğu yere doğru bakışlarını takip ettim. Kadın gülüp reverans yaptı ve Rhen'in kadına verdiği para ışıktaki parlardı.

Grey'in alçak sesi bana cevaplamasını istediğimden emin olmadığım bir soruyu sorma cesaretini verdi. "Sence bir saldırı daha olacak mı?"

“Sayımız fena halde az. Sabah neredeyse işimizi bitireceklerdi. Bir saldırgan daha olsa sonuç farklı olabilirdi.”

Fırlatma bıçaklarının sesini düşündüm, saldırganları taşlara düşürüşünü. “Bugün iyi iş çıkardın gibi görünüyor.”

“Öyle görünmesine sevindim. Daha başından olayın hiç olmaması gerekirdi.” Jamison topuğunda, ateşin başından dönen Rhen’e başıyla işaret etti. “Ayrılmamız tehlikeli, bir an bile. Jamison bir asker, bir muhafız değil. Bunu daha önce unuttum. Bir daha unutmayacağım.”

Anlayana kadar sözlerini kafamdan tekrar geçirdim. Grey kendine öfkeliydi.

Rhen başka bir satıcıya yöneldi. Daha fazla paranın el değiştirdiğini gördüm.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” dedim ve sesim boğuk, alçaktı. “Rhen o adamı öldürmeni söylediğinde. Yapmana izin mi vermeliydim?”

Açıklığın etrafındaki insanlara baktı ve uzun bir an boyunca cevap vermeyeceğini düşündüm. Aramızdaki bağ, saatin ilerleyen kolları gibiydi, sürekli birbirleriyle olan ilişkisi değişiyordu.

Sonunda Grey, “Merhametli ve naziksiniz. Ama merhamet ve nezaketin her zaman sınırı vardır, ötesi zayıflık ve korkuya gider,” dedi.

“Sınır nerede?” dedim yumuşak bir şekilde.

Gözleri benimkileri buldu. “Bu sorunun cevabı ikimiz için farklı.”

Rhen iki toprak bardakla geri dönmüştü. Birini masaya, önüne koydu. “Yemeyecekseniz,” dedi, “lütfen için.”

Tereddüt ettim, ardından ellerimi bardağa sardım. “Teşekkürler.”

Bundan cesaret almış gibi görünüyordu, karşıma oturdu.

“Yemek kısa süre içinde gelecek.” Askere baktı. “Jamison. Grey. Bize katılın.”

Arkasında, Jamison öne çıktı ve tek eliyle saplarından tuttuğu iki kupayı masaya bıraktı, ardından bir bacağıyla bankın üstünden attı. Kupayı masanın diğer yanına itti, ifadesi rahattı. “Kumandan?”

Grey yanımda kaldı. Göz ucuyla Jamison’a bakış attığını gördüm.

Asker duraksadı, ardından doğrulmaya başladı.

“Hayır,” dedi Rhen. “Oturun.” Grey’e baktı. “Bu bir emirdir.”

Grey oturdu. Kupaya dokunmadı.

“Sanırım insanların gönlünü kazanıyoruz,” dedi Rhen. “Saldırıya rağmen emin olduğumuzu bilmelerini istiyorum. Onlara güvendiğimizi.” Grey’e baktı. “Sen de öyle düşünmüyor musun Kumandan?”

Grey masaya oturmuş olabilirdi ama gözleri hâlâ etrafımızdaki insanlardaydı. “İzin verin Gümüş Ay’dan sırtımda ok olmadan çıktığımda cevap vereyim.”

“Etrafına bir bak. Mareşal her şeye rağmen kendi birliğini gönderdi. Hamle yapacak kişinin aptal olması gerekir.”

Öyle miydi? Etrafıma baktım ve gördüm, üniformalı adamlar ve kadınlar gölgelerin arasında geziniyordu. Daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Birazcık. Rhen bana baktı, sesi alçaktı. “Ziyaretimiz başarılı oldu, leydim.”

Katıldığıma emin değildim. Getirdiği bardaktan küçük bir yudum aldım.

Elinde pişmiş et dolu bir tepsiyle bir kadın yaklaştı ve her şeyi masaya, ortamıza bıraktı.

“Yiyin.” Rhen tabaklardan birini bana doğru itti. “Lütfen.”

O *lütfe*n beni yakalamıştı. Rhen’in emir olarak söylemediği pek az şey oluyordu. Yavaşça yiyecekten kopardım. Tadı tavuk

yahnisine benziyordu fakat biraz değişikti. Tuz yerine dilimde hafifçe şekerli bir tat bırakmıştı.

Genç bir kız masaya yaklaşıyordu, Grey tek bir hızlı, akıcı hareketle ayağa kalktı. Kız hemen durdu. Beline gelen saç örgüleri vardı ve sıcak kahverengi teniyle çarpıcı görünen kırmızı bir elbise giymişti.

Koyu renk, endişeli gözleri Grey'den Rhen'e döndü ve derin bir reverans yaptı. "Beni affedin, Majesteleri. Adım Zo, Gümüş Ay Şarkıcısı'nın yardımcısıyım. Sizden bir ricam olacaktı."

Rhen başını salladı. "Sorun yok, Kumandan."

Zo, "Gecenin dans gösterisini hep kral başlatırdı. Prenses ve siz de aynısını yapar mısınız diye soracaktım," dedi.

Rhen bana baktı. "Dans etmek ister misiniz leydim?"

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Hayır," dedim sertçe. "Teşekkürler."

Rhen bana uzun bir bakış attı ve ardından kıza döndü. "Başka zaman lütfen."

Kız dönmeden önce tereddüt etti. "Kraliyet Muhafızları için yeniden başvuru kabul edildiği doğru mu?"

"Evet," dedi Rhen. "Birini tanıyorsan..."

"Kendim için soruyorum."

Rhen konuşmak için nefes aldı. Ne söyleyeceğine dair bir fikrim yoktu ama hemen hemen benim boyutlarımdaki kız bir yana, Jamison'a nasıl tepki verdiğini hatırlıyordum. Şimdiden rahatsız olmuştum, o yüzden, "Evet," dedim. "Başvurmak için kaleye gelebilirsin."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve hızla uzaklaşmadan önce reverans yaptı.

Yahniden bir ısırık daha aldım ve gözlerimi tabakta tuttum. Omuzlarım tamamen yeni bir sebepten dolayı gerilmişti. Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca sessizce yemeklerimizi yedik.

Adamlar ve kadınlar açıklığın arka tarafına ilerliyor, dans için ayrılmış olması gereken alanda toplanıyorlardı.

Nihayet Rhen, Jamison ve Grey'e baktı. "Bizi yalnız bırakın."

Bıraktılar ve fazla uzak olmayan bir mesafeye gittiler.

Hâlâ Rhen'e bakmıyordum.

"Hoşnutsuz görünüyorsunuz," dedi, sesi hoşnutsuz olanın o olmasını düşünmeme yetecek kadar keskinlik taşıyordu.

"Neden beni dansa davet ettin?" diye sordum. "Daha az önce insanları öldürdük. Bu hiç uygun değil."

"İnsanlar bize saldırdı ve hayatlarını kaybettiler. Sokaktaki insanları rasgele öldürmedik. Zayıf görünmeyi göze alamayız, leydim."

Bunun, yaşamasına izin verdiğim adamla ya da Kraliyet Muhafızı olması için başvuruya davet ettiğim kızla ilgili olup olmadığını merak ettim. Grey sınırlar konusunda haklıydı. Benimkilerin nerede olduklarını hiç bilmiyordum. Rhen'in-kilerin de öyle.

"İyi," dedim. "Uygun olsa bile, topallamadan yürümeyi bile beceremiyorum. Dans pistinde süzüleceğimi mi sanıyorsun? Yanağımda başarısızlığın izini taşıyorum. Daha fazla kanıt göstermeye ihtiyacım yok."

Rhen'in gözleri hafifçe kısıldı. "Sizi bir şekilde... aşağılamak için sorduğuma mı inanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ama ne sorduğunun farkında mısın? Suratımın üstüne düşersem insanların beni vahşi savaşçı prenses olarak göreceğini mi sanıyorsun?"

"Yeter." Ses tonu sertti. "At binebiliyorsunuz. Freya'nın ailesini kurtarmak için saldırganlarla yüzleştiniz. Handa daha fazla savaşçıyla karşı karşıya geldiniz. Yetmedi, bu sabah bir saldırı daha yaşadınız." Masaya eğildi. Gözleri karanlık ve öfkeliydi. "Grey'den bıçak fırlatmayı öğretmesini istediniz, benden yayın nasıl kullanılacağını göstermemi istediniz. İn-

sanlarımı komşu bir ülkeyi yönettiğinize inandırdınız ve ben-
ce bunların ne kadar etkileyici olduğunu anlamıyorsunuz.”

“İyi. Ne demeye çalışıyorsun?”

Benim hissettiğim kadar rahatsız olmuş görünüyordu. “Bü-
tün bunların üstüne dans teklif ederek sizi bir şekilde aşağıladı-
ğımı mı inanıyorsunuz?” Bira kupasını masaya çarptı. “Leydim,
sormak zorundayım, siz ne sorduğunuzun farkında mısınız?”

Ben cevap vermeden banktan kalktı ve fırtına gibi uzak-
laştı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

RHEN

Açıklığın kenarına, zeminin neredeyse keskin bir uçuruma dönüşüp aşağıdaki limanı ortaya çıkardığı yere gittim; rıhtım ve gemiler yükselen ayın ışığında parlıyordu. Küçük balıkçı tekneleri ve daha büyük yengeç tekneleri kış mevsimi için rıhtıma bağlanmıştı ve sudaki direkleri buz tabakası örtmüştü. Birkaç pencerede mum ışığı titriyordu ama çoğu bina karanlık ve sessizdi. Rıhtım işçileri evlerine giderken fenerler ellerinde kaygısızca sallanıyordu.

Issız, buzlu rıhtımda sevgiyle birbirine sarılmış bir çift gördüm.

Öyle kolayca. Öyle adaletsizce.

Müzik açıklıkta yayılıyor, çiftler alanın diğer ucunda dansa katılıyordu. Müzik grubunu çevreleyen uzun direklerin tepelerinde fenerler yanıyordu. Onca eğlenceye rağmen sırtımdaki bakışları hissedebiliyordum. Gümüş Ay'ı günlerce meşgul tutacak kadar dedikodu malzemesi vermiştim ellerine. Saldırımı durdurup sadakatlerini isteyerek kontrolü ele almıştım ve şimdi bir anlık gerginlik yüzünden her şeyi mahvetmek üzereydim.

O şekilde kalkıp gitmemem gerekirdi. Babamın sesini hayal ettim.

İnsanlar tek bir kelimeden skandal yaratabilirler. Tek bir bakıştan. Sen, evlat, ikisine de gerek bırakmadın.

Harper yanıma geldi. Bakmadım. Ne söylemek istediğimden emin değildim.

O da huysuz mizacımı sezmiş olmalıydı, hiçbir şey söylemedi.

Özür borçluymuşum gibi hissediyordum ama muhtemelen o da bana özür borçluydu. Birlikte öylece durup suya, yıldızlarla parlayan gece göğüne baktık. Limandan bir rüzgâr esip aramıza doldu, benim saçlarımı dağıttı, onun eteklerini havalandırdı. Sessizlik sonsuza dek uzadı, ta ki benim huysuzluğum dağılmaya başlayıp daha ılık bir sessizliğe dönüşene kadar. Daha sakindim.

“Kalede,” dedim nihayet, “müzik asla değişmez. Her döngüde şarkı yeniden başlar, ben ne yaparsam yapayım.”

Harper sessizdi. Açıklığın diğer yanından gelen müziğin sesi, kıyıya bu kadar yakın olduğumuz için boğuktu ve arkadan teknelerin gıcirtısı ile nazıkçe çarpan dalgaların sesi geliyordu.

“Eskiden müzik severdim,” dedim. “Ailem de öyle. Enstrümanların her gün çalmasının bir sebebi de bu, babam bir zamanlar öyle emretmişti. Her partide, her toplantıda, her sabah gündeğümünde müzik çalardı. Bir zamanlar bunu severdim.”

Hâlâ hiçbir şey söylememişti ama yüzünün profilini görebiliyordum. Bana bakmak için hafifçe dönmüştü.

Gözlerimi limandan ayırmadım. “Şimdi nefret ediyorum.”

Nefesini bıraktı. Bir uysallık sesiydi... ya da yenilgi. “Ama buradaki müzik yeni.” Duraksadı. “Farklı.”

“Evet.”

“Beni dansa davet etmek, insanların kalbini kazanmak

için yaptığın hesaplanmış çabaların bir parçası değildi. Kendine laneti unutturmaktı.”

Haklıydı ama bu şekilde söyleyince yaptığım şey çocukça gelmişti, özellikle buradaki amacım düşünüldüğünde. Kaşlarımı çattım.

“Pekâlâ,” dedi. “Göster bana.”

Ona baktım. Kaşımın birini kaldırdım.

Dudaklarını ıslattı. “İyi olmayacağım. Küçükken fizik terapistim kaslarımı esnetmesi ve dengemi iyileştirmesi için bana bale önermişti ama ben baleden nefret ettim. Berbattım. Annem derslere gitmem için at binmeyi rüşvet olarak kullanmak zorunda kalıyordu.”

Rüşvet. Her şey bir yana, *dans etmek* için. Tam Harper’ın yapacağı türden bir şeydi.

Elimi uzattım. “İzin verir misiniz?”

Elime baktı ve tereddüt etti.

Bekledim.

Nihayet eli elime düştüğünde parmakları yumuşak, benim parmaklarımın üstünde hafifti. Yüzünü yüzüme çevirdim ve elini omzuma koydum.

Soluksuz kalmıştı. O kadar sabitti ki nefes aldığını sanmıyordum.

Bir adım, etekleri bacaklarıma sürtünene kadar yaklaştım ve elimi beline koydum. “Dansa davet ediyorum, atın arkasında sürüklemiyorum.” Dramatik bir şekilde içimi çektim. “Bu kadar *işkence görüyor gibi* durmak zorunda mısınız?”

Bu onu gülümsetti. İfade yanağındaki dikişleri germiş olmalıydı, gülümsemesi belirlediği gibi kayboldu. Boştaki eli, elimin üstünde sanki beni itip itmemeyi düşünüyor gibi öylece duruyordu.

Çok gergindi. Kalenin sarmaşık kafeslerine tırmanan, Lith’e bıçak fırlatan kız *dans etmekten* korkuyordu.

“Herkes bize mi bakıyor?” diye fısıldadı.

Büyük ihtimalle ama bakmak için yüzümü çevirmedim. “Sanmıyorum,” dedim. “Gece çöküyor.” Sesime bir parça sıcaklık gelmişti. “Benim gözlerim sadece sizi görüyor.”

Kızardı, sonra başını hafifçe iki yana sallayıp limana baktı. “Bu işte çok iyisin. Kaç kızla dans ettin?”

“Hangi sayı endişelerinizi yatıştırdı? Bir düzine? Yüz?” Durdum. “Hiç? Hepsi?”

“Sorudan kaçıyorsun.”

“Cevabım yok. Kim böyle bir şeyi sayar ki? Ayrıca lanetten çok önce bile başka kadınlarla dans ettiğimin farkındasınızdır.” Durup yaklaştım. “Ama şundan eminim, kimseye bir Gümüş Ay uçurumunun kıyısında dans etmeyi öğretmedim.”

“Duruyorum. Dans etmiyorum.”

“Dersin bir parçası. Gözlerinizi kapayın.”

Kaşlarını çattı ama gözleri kapandı. Daha da yaklaştım, ta ki sadece bir nefes bizi ayırana kadar. Kıpırdamıyor, sadece dikiliyorduk, limanın hafif gürültüsü ve açıklığın diğer yanından gelen yüksek sesli melodi arasında kapana kısılmıştık.

O an aklıma bir anım geldi ve hareketsiz kaldım.

“Lanetten önce,” dedim yavaşça, “bazen kız kardeşimle dans ederdim...”

“Arabella?”

Hatırlaması beni şaşırtmıştı. “Hayır. Arabella ile asla. Talipleri hiç eksik olmazdı ve hepsini sırada bekletecek sabrı da yoktu. En küçük kız kardeşim. Isadore.” Sesim duyguyla yoğunlaşmıştı, bu beni şaşırttı. Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Daha on dördünde bile değildi, ancak Boone Nehri Mareşali onunla evlenme niyetinde olduğunu söyledi. Ondan üç kat yaşlıydı. Saraya geldiğinde İsa ailevi yükümlülüklerle ilgili bahaneler uydurur, benim yanıma gelir ve benden ayrılmazdı.” Sesim kısıldı. Bu konuya niye girdiğimi bile bilmiyordum.

Harper gözlerini açtı. Omzumdaki parmakları gevşemişti ve şimdi ön kolu, kol kasımın üstünde duruyordu, beli elimin altında yumuşaktı. "Sen ve Isa yakındınız."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ben veliaht prenstim. Kız kardeşlerimden ayrı yetiştirildim. Aslında onu nadiren görürdüm."

Ama gözlerimi kırıştırdım ve zihnimde Isa'yı gördüm, ilk dönüşümünden sonra onu bulduğum şekilde. Vücudu ailenin kalanına yakın bir yerde değildi.

O gün gelip beni bulmaya mı çalıştığını hâlâ merak ediyordum. Kaçmaya çalıştığı yıkımın sebebi ben değilmişim gibi.

Harper'ın gözleri empatiyle kararmıştı. "Üzgünüm, Rhen."

"Uzun zaman önceydi. Neden bundan bahsettim bilmiyorum." Düşüncelerim pişmanlık doluydu, yolumu kaybetmişim gibi hissediyordum. Düşüncelerin kolayca silkelenip gitmesini dileyerek gözlerimi kırıştırdım, başımı salladım. "Nerede kalmıştık?"

"Dans dersinde."

"Ah. Evet." Tekrar yaklaştım. "Gözlerinizi kapayın."

Kapadı. Henüz kımıldamamıştık ama diyalog –ya da acıma– dikkatini dağıtmıştı.

"Rahat olun," dedim yumuşak bir şekilde, belini tutmaya devam ediyordum. "Benden kaçmayın."

"Affedersin." Gözleri açıldı. "Berbat olduğumu söylemiştim."

Başımı iki yana salladım. "Gözler kapalı."

İtaat etti ki bu bir mucize olmalıydı.

"Bir adım daha," dedim, "ve sonra üç adım yana, sonra üç adım arkaya."

Hareketleri yavaş ve kararsız olsa da kollarımın arasındaki çemberde kaldı ve yönlendirmeme izin verdi. Ağır ağır, aşama aşama, kas kas harekete alıştı. Adımlarımız açıklığın ötesinden gelen müzikle eşleşmeye başlamıştı. Bir an kendime laneti

unutma izni verdim. Uçurumun kenarında, gece havasıyla sarılmış, ay ışığında dans ediyorduk.

Şarkı bitti, hızla yerini daha canlı ve hareketli bir şarkı aldı.

Durdum, Harper da durmuştu. Gözleri açıldı ve bana baktı. "Bu çok hızlı," dedi sessizce.

"Başka bir tane bekleyebiliriz."

Çekilmesini bekledim, çekilmedi. "Sanırım en sevdiğim tarafı durma kısmıydı."

Gülümsedim. "O kısımda harika iş çıkardınız."

Gözleri hafifçe kısılmış, ay ışığında parlıyordu. "Olmaya çalıştığın kadar kibirli değilsin."

Durdum.

"Etkileme işinde gerçekten iyisin," dedi. "Ama ben bu Rhen'i daha çok sevdim."

"Bu Rhen'den kastın?"

"Plan yapmadığın zaman, sadece *yaptığın* zaman." Durdu. "Isadore'la ilgili o hikâyen gibi. Küçük, baş belası bir kız kardeş gibi anlattın ama bence onu seviyordun. Ya da Grey'e Lilith'in peşine düşme izni vermeyişin gibi. Önce gururla ilgili olduğunu düşündüm ama değil. Onu koruyorsun."

Değerlendirmesi bana Grey'in hanın dışındayken yaptığı yorumu hatırlattı. Nöbette beklerken uyuyakalışıyla ilgili alay ettiğimde. *Kral olsa yapardı... Ama siz yapmazdınız sanırım.*

O an, o yorum bana kendimi güçsüzmüşüm gibi hissettirmişti.

Harper'ın yorumu öyle hissettirmiyordu.

"Ve beklenmedik şekilde sabırlısın," dedi. "Bir emriyle her şeyin yapılmasını bekleyen biri için."

Yanılıyordu. Omuzlarım gerilmişti ama aynı zamanda durmasını da istemiyordum. Her zamanki gibi söyledikleri beni tam on ikiden vuruyordu ama bu sefer söyledikleri eleştiri

değildi; bunun yerine beni hafifletiyor, içimi ısıtıyordu. “Hiç kimse bana sabırlı olduğumu söylememiştir.”

“Öylesin. Farklı bir şekilde.”

“Ne şekilde?”

“Burada durup dans edemediğim için beni aptal gibi hissettirmeyişinle.” Durdu. “Ok atmayı göstermeni istediğimde aptal gibi hissettirmeyişinle.”

“İyi iş çıkarmıştınız,” dedim ve samimiydim.

Sesi alçaldı. “Bir şeyi yapamayacakmışım gibi davranmayışınla.”

“Gerçekten mi?” Asi bir bukleyi yüzünden çekmek için elini bıraktım. “Beni her şeyi yapabileceğinize inandırdınız.”

Kızardı. “İltifatı bırak.”

“İltifat değil ki.” Parmağım çenesi boyunca yüzünün yumuşaklığını izleyerek dolaştı.

“Şimdi bile,” dedi, “insanlarını kurtaracağıma güvenerek burada hayatlarımızı riske atıyorsun, benim hakkımda hiçbir şey bilmemene rağmen. Kalede kalıp beni üzümlerle besleyip sana âşık olmamı sağlamaya çalışman gerekmesine rağmen.”

“Üzüm?” dedim. “Gereken bu mu?”

“Kırmızılar kalbime giden yoldur.”

Başparmağım dudağının kıvrımını okşadı. Nefesi titredi.

Ve eli havalanıp bileğimi yakaladı.

Donup kaldım. Beni yine itecekti, handa olduğu gibi.

“Bekle,” diye fısıldadı. “Sadece bekle.” Ardından dudağı kıvrıldı ve daha önce ona söylediğim şeyi tekrar etti. “Benden kaçma.”

“Kaçmayacağım.”

Şaşırmıştım, gözünde yaşlar belirmişti, kirpiklerindeki pırlanta ışıltıları gibilerdi. “Sana güvenmek istiyorum,” dedi, o kadar sessizdi ki sesi rüzgârda kaybolup gidebilirdi. “Bunun... gerçek olduğunu bilmek istiyorum. Laneti bozmak için yaptığın bir numara değil.”

Aynı anda beni nasıl hem bu kadar umut hem de korkuyla doldurabildiğini anlamıyordum. Elini çekip göğsüme koydum ve yaklaştım, ta ki tek nefesi paylaşana kadar. Dudaklarım dudaklarına değdi.

Belli belirsiz bir öpücüktü ama bir şekilde bana daha yakındı, vücudu benimkine yaslanmış, sıcacıktı.

Daha ileri gitmeyi, bu yeni filizlenen çekimin götüreceği yeri görmeyi öyle çaresizce istiyordum ki.

Ama buraya daha önce de gelmiştim. Bu ânı daha önce de bulmuştum.

Tek fark, hiç bu kadar çaresizce istememiştim.

Çekildim ve dudaklarımı alnına bastırdım.

“Ben de gerçek olduğunu bilmek istiyorum,” dedim.

Vücudu vücudum karşısında hareketsiz kaldı, sonra başını salladı. Baş omzuma düştü, yüzü boynumda sıcak nefesini hissetmeme yetecek kadar yakındı. Bir elimi boynuna, diğerini omzuna koydum.

Sessizce şakağına konuştum. “Muhafızlara atları getirmelerini söyleyeyim mi?”

“Daha değil,” dedi. “Sorun olur mu?”

“Asla.”

Müzik solup gece fazla soğuk olana kadar orada öylece durup ona sarıldım.

Ama içim sıcaktı ve kalbim şarkı söylemek istiyordu.

Demir Gül’e geç saatlerde geldik. Yıldızlar gökyüzünü aydınlatmıştı ve kalenin önü boyunca meşaleler yanıyor, bir zamanlar muhafızların durdukları yerleri aydınlatıyordu.

Grey ve Jamison atları aldı ve ben Harper’ı Büyük Salon’dan geçirip geniş merdivene götürdüm. Hava yorgun bir

sessizlikle ağırdı, ikimiz de onu bozmadık ama ilk kez aramızda bir gerilim duvarı yoktu.

Kapının önünde durduk, bana baktı. “Yarın her şeyi yenisinden mi yapacağız?”

Sesinin tonundan hevesli mi endişeli mi olduğunu çıkarmıyordum – ya da sadece bitkin. “Hayır. Üç gün içinde ziyaret edeceğimizi bildirmesi için Grey'i Sillery Tepesi Mareşali'ne göndereceğim. Haberlerin yayılmasına zaman tanımak istiyorum.”

“Yani burada kalacağız.”

“Senin için uygunsa.”

“Belki dersimizi bitirebiliriz, çünkü pek öğrenemedim.”

“Dans mı?” dedim, şaşırmışım.

Koluma vurdu. “Ok atma.” Hafif bir kızarıklık yanaklarını buldu ve ekledi: “Ama dans da olur.”

“Ne istersen.”

“Sanırım yatağa gitmeliyim,” dedi.

Fakat oyalandı ve kapıya hamle yapmadı.

Ben oyalandım ve bunun Gümüş Ay'ın kıyısında başladığımız şeyi bitirmek için bir davet olup olmadığını düşündüm. Aramızda neyin değiştiğinden tam olarak emin değildim; güven mi yoksa saygı mı yoksa sadece birbirimizi farklı bir ışık altında görebilmek miydi? Önemi olduğundan emin değildim. Tek bildiğim onu odasına götürmek, yanına oturup sırlarımızı paylaşmak istediğimdi. Parmaklarımı saçlarından geçirmek ve teninin tadına bakmak.

En son bu özlemi ne zaman yaşadığımı hatırlamıyordum.

Aslında, daha önce yaşayıp yaşamadığımdan bile emin değildim.

Freya'nın odasının kapısı yavaşça açıldı. Harper yerinden zıplayıp bir adım geri çekildi.

Freya'nın gözleri kocaman açıldı. “Ah!” Hemen reverans yaptı ve nazikçe konuştu. “Majesteleri. Leydim. Affedin. Yatak odasındaki ateşi beslemeye geliyordum.”

Ne tesadüf, diye düşündüm. Ben de aynısını düşünüyordum.

Düşüncelerim önüme geçmeden Harper'a döndüm. "Seni dinlenmeye bırakayım." Eğildim ve elini alıp eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Yarına kadar, leydim."

Yürüyüp gitmek için sahip olduğum tüm irademi kullanmam gerekti.

Odam karanlıktı, şöminede ateş sakince yanıyordu. İlk döngüde bu noktaya kadar geldiğimde karnım toktu ve Kral ve diğer asillerle birlikte —onları bekleyen sürprizden haberi olmayan insanlarla— avlanmakla geçen uzun bir günün ardından bitkin düşmüş, uyumuştum. Bugün de üstümde yorgunluk vardı ama damarlarımda gezinen küçük heyecanla kıyaslanamazdı bile.

Mumlarımı yakmadım ve günün gürültüsünden sonra gelen sessizliğin tadına vardım. Silahlarımı, kolluklarımı ve baldır zırhlarımı çıkardım ve ceketimi çözmeye başladım.

Göğsümden uzun bir nefes çıktı. Umut, bedelini ödeyemeyeceğim bir lükstü. Hissetmeye cüret edemeyeceğim bir duygu.

Yine de göğsümde umut çiçek açtı, baharın ilk ışığına kapılan küçücük bir tomurcuk gibi yaprakları açılmaya cesaret edip içindeki renkleri ortaya koydu.

Gerçek olduğunu bilmek istiyorum.

Onun için gerçek olduğu anlamına geliyor olmalıydı bu.

Son düğme de açıldı ve ceketini sandalyeye bıraktım. Parmaklarım gömleği çözerken bir el omzuma dokundu. Dondum.

"Prens Rhen," dedi Lilith. "Formunuzun ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Hızlıca çekilip ona bakmak için döndüm. Sandalyeden ceketimi geri almak istiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Yaklaştı, gözleri ateşle aydınlanmış odada karanlıktı. "Bir zamanlar odanda sana eşlik etmem hoşuna giderdi," dedi. "Çok şey mi değişti?"

“Neyin değiştiğini biliyorsun.”

Bir adım, göğüslerimizi bir nefes ayırana kadar yaklaştı. “Gümüş Ay ziyaretiniz iyi geçti mi? şu gizemli iş ortaklığınıza insanların inandırma çabanı çok eğlendirdi. Söyle bana, ailenin sürgünde değil de ölü olduğunu öğrendiklerinde ne olacak?” Nefesi kesilmiş gibi yaptı. “Kendi ellerinle yaptığını onlara açıklayacak mısınız?”

“Kordiyar’ı Karis Luran’dan kurtarabilirsem bugün geldiğinde bunun için endişeleneceğim.” Kapıyı işaret ettim. “Odamı terk edin, Leydi Lilith. Burada hoş karşılanmıyorsunuz.”

Göğsüme dokunmak için elini kaldırdı ve parmaklarını benim boyunca kıvrandıran bir acı takip etti. Ben çekilip buna engel olamadan nefesim kesilivermişti.

Bu, iyi bir yere gitmiyordu. Bileğini yakaladım. “Ne istiyorsun?”

Ellerimizi vücutlarımızın arasına sıkıştırarak bana doğru adım attı. Göğsüme kömür bastırmak gibiydi, boğazımdan hafif bir ses çıktı. Geriye doğru adım atmaya çalıştım ama şimdi sıkı tutuyordu.

“Bunu kolaylıkla durdurabilirim,” diye nefesini verdi. “Laneti bozmak için *beni* baştan çıkarmayı hiç düşündün mü?”

“Bırak beni.” Sözlerimin tehdit olmasını istemiştim ama daha çok yakarı gibiydi.

Dudaklarını dudaklarıma değirmek için parmaklarının ucunda yükseldi. Harper’la paylaştığım o andan sonra bu zalim bir sapıklık gibi geliyordu. Yüzümü çevirdim. Acı, soluğumu kesiyordu. “Müdahale etmeyeceksin.”

“Hiçbir şeye müdahale etmiyorum,” diye fısıldadı yanağıma. “Sakat kızın buralarda değil.” Durdu. “Onu çağırarak ister misin? Belki daha fazla yalvarmak ister...”

“Hayır!”

Lilith güldü, nefesi boynuma ısı yayıyordu. “O kadar kolaysın ki Rhen. Bu yüzden Kordiyar’ı geri alamayacaksın. Bu yüzden krallığın yıkılacak, benim müdahalem olmadan. İlk önce babanı kışkırtmaya çalıştığımı biliyor muydun, beni geri çevirdiğini?” Tekrar yaklaştı. “Kordiyar Kralı yanlış bir ilişkinin bir adamı mahvedeceğini biliyordu, o zaman bile.”

Babam, gözünün gördüğü bütün kadınları yatağa atan büyük flörtöz, Lilith’e hayır diyebilecek güce sahipti.

Aptal ben, kendi ayağımla tuzağına girmiştim.

Bir başka başarısızlık sızısı daha kalbimdeki yerini aldı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Harper’ı yalnız bırakacaksın. Grey’i yalnız bırakacaksın.”

Dili, çenemin hattını takip etti, ürperdim. “Elbette, Majesteleri. Sizinle oynamayı tercih ettiğimi biliyorsunuz.”

Eli çenemi kavradı. Başımı çevirdi. Dudakları dudaklarıma bastırdı.

Çenem kilitlenmişti ama önemi yoktu. Bu, en kötü işkence şekliydi. Acıdan daha fazlası.

Harper’ın açıklıkta duruşunu düşündüm, eli omzumda, nazik parmakları parmaklarıma geçmiş. *Gerçek olduğunu bilmek istiyorum.*

Harper’ın Lilith’e bıçak fırlatışını düşündüm. *Lütfen ona zarar verme.*

Aşağılanma gözlerimi, boğazımı yakıyordu. Öpmeyi bıraktığında gelen rahatlama neredeyse *beni* parçalayacaktı. Onu itmek istiyordum fakat duvara yapışmıştım. Nefes alıp verişlerim zorlu ve aralıklıydı.

Ona bakamıyordum. Zar zor kımıldıyordum. Ellerim hâlâ sıkılıydı, kaslarım o kadar gergindi ki titriyordum. Göğsümde yeşeren tüm umut şimdi solmuş ve ölmüştü.

“İlgimi istemiyor musunuz?” dedi.

Konuşabilmek için yutkunmam gerekti. “Hayır. Asla.”

"Yazık." Avucunu yanağıma koydu, yüzümü buruşturdum. Lilith gülümsedi. "Sen bu kadar kolay korkuyorken insanlarını nasıl bir araya getirmeyi düşünüyorsun?"

"Onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Ürpertici bir düşünce göğsümü sardı. "Bunu mahvedecek misin Lilith? Karis Luran'la mı çalışıyorsun?"

"Sana bunda parmağım olmadığını söyledim. Oyununu oynamana izin vereceğime yemin bile edebilirim."

Gözlerimi kırıştırdım. Ondan bu kadar açık bir yemin almak nadiren elde edilen bir şeydi. "İnsanlarıma müdahale etmeyeceksin."

"İnsanlarına müdahale etmeyeceğim."

Neredeyse soluksuz kalmıştım. "Ve Karis Luran'a. Planlarımızı ortaya çıkarmayacaksın..."

"Planlarını ortaya çıkarmayacağım." Avucu hâlâ yanağımdaydı, yaklaştı. "Kordiyar'ı senin elinden almasını görmeyi gerçekten çok isterim, Rhen. İzlemek hoşuma gidecek."

Bu söz bana güç vermişti. Doğrudum. "Hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Majesteleri. İnsanlarınızın durumunu düşünün."

"Ben..."

Beyaz bir ışık görüşümü doldurdu. Birden bir köyün ortasında idim. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Cetseller her yana saçılmıştı. Erkek. Kadın. Çocuk. Bazıları parçalara ayrılmıştı. Diğerlerinden oklar çıkıyordu. Yolda parlayan göletlerde yağmur, kana karışmıştı. Uzakta evler yanıyordu, kalın duman bulutları gökyüzüne doluyordu.

Yere yığılmak üzere idim ama gözlerimi tekrar kırıştırdığımda Lilith'e bakıyordum.

"Bana geleceği mi gösteriyorsun?" dedim boğulurcasına.

"Hayır. Sana Syhl Koyağı askerlerinin sınır şehirlerine yaptıklarını gösteriyorum."

Ağzım açıldı ama oda yeniden kaybolmuştu. Bir şehir, bu sefer daha büyük. Vahşi Diken Vadisi. Bir kavga çıkmıştı. Adamlar kızarmış bir geyiğin kalıntıları için birbirleriyle tartışmaya fazla dalmışlardı. Biri yumruk attı ve bir kadın çamura düştü. Adamlar ölü hayvana ulaşmak için onu çiğneyip geçtiler. İleride bir çocuk çığlık atıyordu.

Bağırdım ama odama geri dönmüştüm.

“Sana şimdiyi gösteriyorum,” dedi Lilith, sesi alçak ve kötülük doluydu.

“Yapma,” diye fısıldadım. “Buna son ver.”

Odam tekrar kayboldu. Güneşin aydınlattığı bir köydeydik. Balık kokusu havayı dolduruyordu ama Gümüş Ay değildi. Denizden geçinen bir başka kasaba, ama insanları daha iyi beslenmiş görünüyordu. Genç bir oğlan, omzunda balık dolu bir tahta taşıyordu. Islık çalıyordu ve yakındaki kulübeden bir kadın bağırdı. “Jared! Onları çabuk balıkçıya götür! Günün yarısı geçtil!”

“Gidiyorum, anne! Gidiyorum!”

Nefes alabiliyordum. Bu sahne o kadar kötü değildi.

Bir kükreme havayı doldurdu. Çocuğun ıslığı hemen kesildi. Yüzünde ani bir panikle döndü.

“Jared!” diye çığlık attı kadın. “Hayır!”

Siyah bir şekil görüş alanıma girdi ve oğlanı düşürdü. Yaratık bu sefer üç katı büyüklüğündeydi. Kısmen vaşak, kısmen ayı; bir sürü pençe ve diş, öfkeyle hırılıyordu. Göz açıp kapayana kadar çocuğu parçalara ayırdı. Bir an çocuk vardı. Bir an sonra bir sürü kan, et ve dokudan başka bir şey yoktu.

Kadın o kadar uzun ve o kadar tiz bir çığlık atmıştı ki yeniden odama geldiğimi anlayamadım. Dizlerimin üstündeydim, kollarım karnıma sarılmıştı. Dudağımı ısırılmışım ve dilimde kan tadı vardı.

Daha önce hiç *görmemiştim*. İnsan gözleriyle.

“Lütfen,” diye inledim. “N’olur yapma.”

“Ah ama Majesteleri, bence insanların gerçek durumunu öğrenmeyi hak ediyorsunuz.” Lilith’in gözleri parladı. “Onları savaşa göndermeden önce hepsini tanimalısınız. Harper’ı uzuvlarına ayırmadan önce neler yapabileceğinizi bilmelisiniz.”

“Hayır.” Bir damla ya  yanağımdan süzüldü. “Lütfen.”

Merhameti yoktu. Odam kayboldu. Lilith saldırısına devam etti.

Ne kadar yalvarırsam yalvarayım durmadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Uyandım, hâlâ uyku sersemiydim. Güneş ışığı açık pencere-remden içeri doluyordu, ılık sonbahar havası hanımeli ve kesilmiş çim kokusunu taşıyordu. Bir yarım etrafta karikatürden kelebelerin uçuşmasını bekliyordu.

Onu öpmüştüm. Onu öpmek istemiştim. Lanette neden bu kadar çok başarısızlığa uğradığını görebiliyordum; kendinin çok büyük bir parçasını saklıyordu. Şimdi bile yüzeyi ancak kazıdığımı hissediyordum. Kibirli yüzü, lanetten önce nasıl biri olmasının beklediğini merak etmeme sebep oluyordu. İnsanlar krallıktan korkuyor görünüyordu. *Ondan* korkuyor görünüyordu. Buradaki ilk gününe dayanarak bunu anlayabiliyordum. Ama şimdi gerçeği görmüştüm. Kibirli duruşunun altında o, yardımsever biriydi. Derinden sadıktı. Nazikti aslında. Beklenmedik şekilde sabırlıydı. Kendini göstermekten korkuyor gibiydi; insanları, görseler onu terk edeceklerdi sanki.

Ama onları korumayı gerçekten önemsiyordu. Bu, onun üzerinde lanetten daha büyük bir yük oluşturunuyordu sanırım.

Bu sabah ona gitme düşüncesi biraz başımı döndürüyordu. Freya bile saçımı örmeye geldiğinde yorum yapıyordu.

“Prens’le güzel bir gece geçirdiniz, değil mi?” dedi utangaç bir ifadeyle, ardından kalçasıyla omzumu dürttü.

Öyle kızardım ki yanaklarım sızlıyordu.

Freya örgümü çözdü. “Sanırım Kumandan Grey ile birlikte arenadalar.” Alaycı bir duraksama. “Tabii merak ediyorsanız, leydim.”

Ediyordum.

Toprak sahada sadece Rhen ve Grey’den fazlasını bulmayı beklemiştim ama yalnızlardı, silahları kör edici bir hızla savruluyordu. Hızla saldırıyorlardı, çeliğin her çarpışı gözlerimi kırıştırmama sebep oluyordu. Ter, saçlarını nemlendirmişti ve bana bir süredir bunu yaptıklarını söylüyordu.

Yaklaşırken yavaşladım. Hava farklı gelmişti. Bir şekilde yanlışmış gibi. Anlamaya çalışırken yanaklarımdaki kızarıklık soldu.

Rhen eğildi ve silahsız bırakmak için kılıcını kanca yaparak Grey’e doğru atıldı. Grey yere düştü ve Rhen de yere doğru onu takip etti, kılıcı adamın boynunu hedef almıştı.

Grey onu durdurmak için tam zamanında bir hançer kaptı; diğer eli Rhen’in ön kolunu tutuyor, onu geride tutuyordu. Düzensiz nefesleri arenada yankılanıyordu.

Bir şeyler çok kişisel gibi geliyordu. Sanki bir tartışmanın ortasında gelmişim gibi. Geri çekilip arenadan çıkmak istedim.

Ama sonra Grey’in sesini duydum, alçak ve çabayla dolu. “Kavganız benimle değil, lordum.”

Rhen küfredip geri çekildi ve kılıcını kınına koymak için döndü. İfadesi gergindi, gözleri sert ve sabitti. Tırabzanlarda durduğumu görünce sarsıldı.

Yüzündeki gerilim beni gördüğünde yumuşamadı. Geldiğim günkü kadar soğuk ve mesafeliydi. Karnımda dans eden kelebekler ölmüştü.

Kabaca, “Leydim,” dedi, ardından arkasına döndü ve are-

nanın diğerk tarafına, bir sürahi su duran küçük masaya gitti. Doldurdu, hareketleri gergin ve zorlamaydı.

Bir şey olmuştu.

“Ne oldu?” dedim.

“Hiçbir şey.” Bardağı dikti ve tırabzanların altına eğildi. Hâlâ bana bakmıyordu. “Gümüş Ay’daki gibi bir saldırı gerçekleşebilir. Hazır olmalıyız.”

Grey’e baktım ama o da Rhen’i izliyordu. Kılıcını geri almış fakat kınına koymamıştı.

Rhen’i yeni bir saldırı bekler gibi izliyordu.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Rhen kılıcını çekti.

Tırabzanın altına indim ve Rhen gitmeden önüne geçtim.

Çenesini sıktı. “Çekil.”

“Hayır. Ne olduğunu söyle.”

Bana bir adım yaklaştı, her hareketi öfke doluydu. Sonunda gözlerime baktı. “Çekileceksin. Yoksa...”

“Lordum.” Grey’in sesi arkamda kısıktı.

Bir an Rhen’in hiç durmayacağını düşündüm ama durdu. Bakışlarını çevirdi. “Lütfen, leydim. Bizi yalnız bırakın.”

“Bir şey olduysa,” dedim yavaşça, “bilmem gerek. İşbirliği yapıyorsak...”

“Yapmıyoruz,” dedi.

Sesi o kadar yumuşaktı ki onu yanlış duyduğumu sandım. “Ne?”

“İşbirliği yok, Harper. Başarıya ulaşacağımı düşünerek aptallık ettim. İnsanlarım yetersiz. Senin ordun bir uydurma. Kordiyar için savaşmak zorunda kalırsak Karis Luran’ın karşısında kim duracak? Hiç kimse yok.”

Kafam karışmıştı. İki gün önceki halimizden hiçbir farkımız yoktu.

Arenanın kapısı çarpılıp açıldı. Freya kapıda duruyordu, biraz nefessiz kalmıştı. “Majesteleri. Leydim.”

Rhen gözlerini benden ayırmadı. “Ne var?”

“Jamison ve ben emrettiğiniz gibi yol ayrımına yemek götürdük ama doyurabileceğimizden fazla insan gelmiş...”

“Tıpkı düşündüğüm gibi,” dedi Rhen. Yüz ifadesi bitkinleşti ve iç çekti. “Jamison’a söyle, yarın daha fazlasını göndereceğimizi söylesin.”

“Söyledik. Ama arabayı kaleye kadar takip etmişler. Mesajlarını size iletceğimizi söyledik ama reddedilemeyecek kadar çoklar ve...”

“Kaç kişi?”

“Yüzlerce, Majesteleri.”

“Buraya kadar sizi takip mi etmişler?” Rhen, Grey’e baktı ve kapıya yöneldi. Bana *ben sana söylemiştim*, diyen öyle bir kızgın bakış attı ki sesinin yapamayacağı kadar iyi ifade etmişti.

Acıyla yüzümü buruşturdum. Söylemişti.

Rhen hızlı adımlarla kapıya gitti. Söylediği her kelime sert ve kısaydı. “Ben onlarla konuşurum.” Freya’ya baktı. “Jamison nerede?”

“Kale kapısında nöbette.”

“Yüzlerce insana karşı mı?” dedi Rhen. “Onu parçalarına ayırırlar.”

Büyük Salon’a koştu ve peşinden gitmek için elimden geleni yaptım. Bu sabah yaşlı bir müzik çalıyor, hafif yaylılara harp eşlik ediyordu. Bunun kötüye alamet olmamasını umdum.

Freya benimle yürümek için arkada kalmıştı. “Haberler çabuk yayılmış olmalı,” dedi, sesi kısık ve heyecanlıydı. “Bu insanların hepsi Gümüş Ay’dan değil. Kavşağa vardığımızda en az yüz insan sırada bekliyordu. Daha fazlası çabucak onlara katıldı.”

“Tartışıyorlar mı?” dedim Rhen ve Grey’in ardından merdivenlerin başına ulaştığımızda. Midemi kötü bir his sarmıştı. Rhen insanların korumaktan başka bir şey istemiyordu ve şimdi benim fikrim iyilikten çok zarara yol açmıştı.

“Tartışma mı?” Şaşırmıştı.

“Evet,” dedim. “Yeterince yemek göndermediğimiz için bir çeşit protesto yapmıyorlar mı?”

Rhen kapıya uzandı ve ardına kadar açtı. Gün ışığı salona doldu. Yüzlerce insanın Jamison’ı parçalayacağı endişesinden sonra Rhen fırtına gibi dışarı çıkmıştı, Grey yanındaydı.

Dışardaki kalabalıktan bir kükreme koptu ve ben kapıya koştum, Rhen’in etrafını saracaklarından, bize saldıracaklarından emindim.

İnsanlar çimlere ve taş döşemelere yayılmıştı. Freya haklıydı, yüzlerce kişi vardı. Çoğu yetişkin adamlardan ve erkek çocuklarından oluşuyordu ama kadınlar ve kız çocukları da vardı. Bazılar silahlıydı, Rhen ve Grey’in giydiğini gördüğüm zırhlardan giymişlerdi. Diğerleri basit giysiler içindeydi, çoğu kalenin etrafındaki hava için fazla kalındı.

Bağırıyorlardı.

Tezahürat yapıyorlardı.

“Kordiyar için! Çok yaşa Veliaht Prensi!” Sesleri avluyu dolduruyor, kale duvarlarının taşlarında yankılanıyordu.

Rhen öylece bakakaldı.

Jamison öne çıktı. “Majesteleri, savaşmak için gelmişler. Bizi takip etmelerine engel olamadık.”

“Savaşmak için,” diye yankıladı Rhen.

“Syhl Koyağı askerlerine karşı,” dedi Jamison. “Kral Ordusu’na katılmak için.”

Rhen’e doğru adım attım. Gözleri önündeki kalabalığa kitlenmişti. İfadesi okunmazdı.

Arenadaki öfkesini düşündüm. En azından Grey, Korkunç Grey iken hedefinin kimler olduğunu biliyordum. Rhen söz konusu olunca kafasının içinde dönenleri kestiremiyordum.

“Karis Luran’ın ordusuna karşı kimin duracağını merak ediyordun,” dedim sessizce. “Sanırım cevabını almışsındır.”

Kalabalık naralar atıyordu. “Kordiyar için! Çok yaşa Veliaht Prens!”

Ve her şeyden öte gizemli ve planıcı olduğu için Rhen öfkesini yutmuş göründü, sonra basamakların ucuna gitti ve yumruğunu kaldırdı. “Kordiyar için!” dedi. “Hepimiz için!”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Düşüncelerimi kontrol edebileceğim şeye odakladım. Strateji. Taktikler. Planlama.

Kontrol edemeyeceklerimi engelledim.

Lilith.

Şafaktan önce gitmişti ama ben uyumamıştım. Saatlerce banyoda kalmış, suyun altına dalıp ciğerlerim hava için haykırana kadar nefesimi tutmuştum. Daha önce kendimi boğmuşluğum vardı ama hiç bu sabahki kadar çok istememiştim. Bana gösterdiği her manzara düşüncelerimde yer etmişti, o kadar canlıydı ki her bir trajediyi yaşamıştım.

İnsanlarımın acı çektiğini biliyordum. Ne kadar acı çektiklerini bilmiyordum. Unutmak istedim.

Banyodan öldürmeye hazır halde çıkmıştım. Grey bu kadar yetenekli olduğu için şanslıydım.

Belki de şanslı olan oydu.

"Rhen."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne."

Harper ağzını açtı, sonra kapadı, dudaklarını bükmüştü. Bütün sabah gözlerine bakamamıştım ve şimdi de farklı değildi. Ge-

neral Kütüphanesi'ndeydik, babamın strateji odasında, ve ben pencerenin karşısında duruyor, avludaki insanları izliyordum.

"Memnun olup olmadığını sordum," dedi Harper. "İnsanlar gönüllü olarak geliyor. Kendi ordunu kurabilirsin."

"Alay konusundaki konuşmamızı hatırlıyor musun?" Sesim boş gibi geliyordu ve nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Konuşmaya devam ettim. "Syhl Koyağı'nın tek bir alayı avludaki insanları ezip geçebilir."

"Az önce hepsini galeyana getirdin!" dedi. "Eğer bir ordu oluşturmalarını istemiyorsan neden o kadar 'Kordiyar için' falan dedin?"

"Zaten 'galeyana gelmişlerdi', senin de söylediğin gibi." Gözlerimi, aşağıda sıraya geçen insanlardan ayırmadım. "Bir çete kurmak gibi bir niyetim yok. Onları sadece teşvik etmek istedim."

"Bu da bir başlangıç," dedi.

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

Keşke suyun altına dönebilseydim, nefesimi tutup unutmayı beklerkenki halime.

Keşke arenaya, kılıçlarla dövüştüğümüz zamana dönebilseydim.

Bunun yerine orada duruyordum, her kasım yay kadar gergindi.

Sonunda Harper, "Grey, sen ne düşünüyorsun?" dedi.

"İnsanların savaşmaya hazır olması iyi bir şey bence. Sadakatlerinin azalmamış olması. Kraliyet ailesinin sürgünde olduğuna inanmış gibiler. Çoğu buraya gelmek için yaratığa, kalenin kendisine karşı olan korkularını bir kenara bırakmış. Kendileri için, Kordiyar için savaşmak adına." Durdu. Sesi ufacık da olsa sertlik kazanmıştı. "Onları yönetecek birine ihtiyaçları olacak."

Bu sözler bir çeşit uyarıydı. Oynamam gereken bir rol olduğuna dair bir hatırlatma.

Grey'e Lilith'le olanlarla ilgili hiçbir şey söylememiştim ama *bir kısmını* tahmin ettiğinden emindim. Bu sabah arenada nazik değildim.

"Onları yönetebilir misin?" dedi Harper ve sanırım benimle konuşuyordu.

Hayır, diye düşündüm. İnsanları ancak ölüme götürebilirim. Görmüyor musun?

"Ben general değilim," dedi Grey. "Asker bile değilim. Kral Ordusu ve Kraliyet Muhafızları birlikte eğitim görmez."

"Jamison askermiş. Bir yüzbaşı, değil mi?"

"Eskiden."

"Gümüş Ay'da çuvaldadığını biliyorum ama yüzbaşı da bir çeşit asker, değil mi? Onunla konuşup insanlar yeteneklerine göre ayrıldıktan sonra ne yapacağınıza dair bir plan yapar mısınız?"

"Elbette, leydim." Çıktı, kapı arkasından yumuşak bir şekilde kapandı. Emir vermemi bile beklememişti.

Belki de Harper'ın emir vermesine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Harper pencerenin önüne, yanıma geldi, aramızda iki adım mesafe bırakmıştı.

"Sorun Lilith, değil mi?" dedi sessizce.

Adının geçmesiyle ürperdim ve Harper panik içinde baktı.

"Seni bu kadar sinirlendirenin o olduğundan emin değilim," dedi, "ama dengeni bu kadar bozma gücüne sahip başka birinden bahsettiğini duymadım."

"Her tür zayıflığı bulmada epey başarılıdır," dedim.

"Yani geri geldi. Dün gece."

"Evet." Kendimi ne yaptığı sorusuna hazırladım. Ya da yeni bir pazarlık yapmak için onu neden odama çağırtmadığımı sorusuna. Düşüncesi bile midemi altüst ediyordu.

Ama Harper hiçbir şey söylemedi. Gümüş Ay'da, uçurum-

da birlikte durduğumuzdaki gibi yanımda durup nefes aldı. Bir gecede çok şey değişmişti. Çok farklı konularda.

“Konuşmak ister misin?” dedi.

“Hayır.”

Bir süre avludaki insanları izledik. Gönüllülerin çeşitliliği beni şaşırtmıştı. Altı yaşından büyük olamayacak bir oğlan sırada duruyordu. Kaleye merakla baktı, ardından yanındaki daha büyük bir oğlanı dürttü, muhtemelen kardeşiydi. Önümde parçalarına ayrılan küçük Jared’i düşündüm ve gözlerimi çevirdim. İlerisinde yaşlı bir kadın bastonuna dayanıyor, başka bir görüde Syhl Koyağı askerleri tarafından bıçaklanan yaşlı köy bilginini hatırlatıyordu. Daha fazla insan ormandan avluya akın etti.

Genç bir kadın tanıdık geldi ve kim olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Zo. Müzisyenin yardımcısı. Minyon yapıydı ama bugün elbise yerine pantolon ve botlar giymişti, sırtında bir ok ve belinde bir hançer vardı. Bir avcıydı belki.

İlginç. Grey’in onu geri çevirip çevirmeyeceğini merak ettim. Hepsini çevirmeliydi.

Pencereden dönüp strateji masasına gittim ve ikinci sandalyeye çöktüm, daima babamın oturduğu ilk sandalyeye değil. Masada babamın ilk döngümde danışmanlarıyla tartıştığı meseleler için açılan haritalar vardı. Artık hatırlamıyordum. Burası sık ziyaret ettiğim bir oda değildi.

Harper da pencereden çekildi. “Bu büyük bir Risk oyunu gibi,” dedi masanın ortasına tutturulmuş en büyük haritayı incelemek için yanaşırken. Syhl Koyağı sınırındaki dağ sıralarını gösteren kuzey toprakları.

“Risk?” diye yankıladım.

“Savaş strateji oyunu.” Küçük bir demir figür aldı. “Küçük adamlarınız bile var.”

Kısa bir kahkaha attım ama hiç neşeli hissetmiyordum. “Savaşın strateji oyunu olduğu bir ülkede yaşamak.”

“Hey.” Gözleri beni delip geçiyordu. “Benim hayatımın da güllük gülistanlık olmadığını biliyorsun.”

Kabul edip başımı salladım. “Haklısın.”

“Bana nasıl yapıldığını göster.”

İnsanlarımın üstüne çöken eli kulağında kıyameti harita çıkaracak boyutta düşünmek istemeyerek tereddüt ettim fakat Harper beklentiyle beni izliyordu.

İçimi çekip sandalyeden kalktım ve elime bir düzine demir figür aldım. “Syhl Koyağı burada,” dedim altı at ve binici figürünü dağ sırasının kenarına yerleştirerek. “Jamison, Willminton’da savaş olduğunu ve alayının yok edildiğini söyledi ki bu da Karis Luran’ın askerlerinin dağ geçidinin kontrolünü ele geçirdiği anlamına gelir.”

“Dağ geçidi ne kadar geniş?” dedi. “Tuzak gibi bir şey kurabilir miyiz?”

Başımı kaldırıp baktım, etkilenmiştim. “Olabilir ama muhtemelen böyle bir şeyi önlemek için girişi ve etrafını yeterince kontrol ediyorlardır.” Başımı iki yana salladım. “Yapabileceğimiz en iyi şey güçlü izlenimi vermek. Savaşın hiç başlamaması için. Yeterince büyük bir ordu izlenimi oluşturmak, işlevli olmalarına gerek yok.” Demir Gül’ün etrafına biraz daha figür koydum. “Kalenin etrafında bir tabur oluşturabilirsek...”

“Askeri terimleri bilmediğimi biliyorsun.”

“Kalenin etrafına bir grup asker yerleştirebilirsek ve sınır şehirlerine haberci göndermenin bir yolunu bulup *burada* ve *burada* stratejik bir asker grubu oluşturabilirsek,” daha fazla figür yerleştirdim, “iyi hazırlanmış bir ordu izlenimi verebiliriz.”

Harper yanıma gelmek için dolaştı ve masayı inceledi. “Öyleyse neden daha mutlu değilsin?”

Yanan bir evin görüntüsü gözümün önüne geldi, askerler kapıyı kilitliyor, insanlar kaçmaya çalışırken kapı çatlaklarından kılıçlarını sokuyorlardı.

Titreyip geri çekildim. "Çünkü sınırlarda hâlâ askerlerimizin olup olmadığından emin değilim. Bu kadar gizli bir mesajı iletmesine güvenebileceğim kimsem yok."

"Grey?"

"Yakınlardaki şehirleri ziyaret etmeye devam edeceksek ona burada ihtiyacımız var. Her seferinde haftalar geçireceği yolculuklara onu göndermeyeceğim."

İfadesindeki bir şey yanıp söndü. "Doğru."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Her seferinde haftalar geçireceği' dedin. Ben sadece... Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

Ah. Annesi. Bu görev —bu lanet— her açıdan başarısızlıktan başka bir şey vadetmiyordu. "Hâlâ eve gitmek için pazarlık yapabileceğini umuyorsun. Dün gece Leydi Lilith'i görmek istemezdin, seni temin ederim."

Harper beni inceledi, gözlerinin ağırlığı üzerime çöküyordu. "Lilith'in neler yapabileceğini gördüm," dedi. "Neyin değiştiğini anlamıyorum."

Ona her şeyi söylemeden açıklayamazdım. Sandalyeme çöktüm ve masadaki figür sıralarını inceledim. Bir tanesi elimde kapana kısılmıştı, onu çevirmeye başladım.

Harper bana doğru bir adım atınca figür duruverdi. Kaslarım gergindi ve sandalyede oturmak için kendimi zorlamam gerekmişti.

Fark etmiş olmalıydı, çünkü yakına gelmedi. Üç ötedeki sandalyeye yerleşti.

Ama sonra, "Benden kaçma," dedi yumuşak bir şekilde.

Dün geceki sözlerimiz. O zamanla şimdi arasında o kadar çok şey değişmişti ki. Bir gecede pek çok açıdan, pek çok şey

farklılaşmıştı. Başarısızlıktan başka bir şey vadedemezdim. Lanet bunun kanıtıydı. Aslında Lilith'in yaptığı her şey bunun bir hatırlatmasıydı.

Harper'a bakıp sesimin sakın çıkması için bir nefes aldım. "Kaçmayacağım." Durdum, ardından doğruldum. "Ama şimdilik, leydim, belki de beni kovalamaktan kaçınmalısınız."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Günler geçerken savaş hazırlıkları –savaş *izlenimi* hazırlıkları– heyecanlı bir noktaya ulaştı. Kuzey Kapısı Tepeleri’nden, dağ geçidinin güneyindeki kasabadan bir ulak geldi ve Rhen’e daha fazla Syhl Koyağı askerinin orada kamp kurduğunu bildirdi. Birden kalenin etrafında sürekli insanlar dolaşır olmuştu: Avluda ve arenada eğitim yapıyor, at binmeye çalışıyor, silahları tamir ediyorlardı.

Rhen sürekli meşguldü. Herkes ve her şey onun ilgisini istiyordu. Birlikte geçirdiğimiz tek zaman komşu şehirlere doğru at bindiğimiz zamanlardı fakat o zaman bile etrafı çevrilmiş oluyordu. Sevgi dolu prens rolünü iyi oynuyor ama insanların gözleri üstümüzden çekildiğinde uzak ve dikkati dağılmış oluyordu.

Grey de sürekli meşguldü. Başvuranların arasından on muhafız seçmişti ve şimdi günleri, Rhen’i korumadığı zamanlarda, eğitim ve talimlerle, alıştırma ile geçiyordu.

Şaşırtıcıdır ki Zo, Grey’in seçtiği kişilerden biriydi ve tek kadındı. Grey ona güvenmiş olmalıydı, çünkü sabah uyanıldığında sürekli onu kapımda nöbet beklerken buluyordum.

“Gümüş Ay’da öne çıktığı için mi Zo’yu seçtin?” diye sordum bir akşam, yalnız olduğumuz nadir anlardan biriydi. Ahırdaydık, seçtiği muhafızlara en uygun atlara karar veriyordu.

“Dövüşebildiği için onu seçtim,” dedi. “Yayda iyi, kendinden emin. Kılıçta zayıf ama dikkati kolay dağılmıyor. İyi iş çıkaracağına inanıyorum.”

Zo’nun başvuranlardan biriyle alıştırma yapışını izledim ama neye baktığımı bilmediğim için pek anlam ifade etmemişti. “Ama... O, müzisyen yardımcısı değil miydi?”

“Evet, leydim.” Fındık rengi iğdiş atına kolayca eyerini taktı. “Ben de bir zamanlar sadece çiftçi bir çocuktum.”

Eh, sanırım doğru söylüyordu. Atın başına yularını geçirdi.

İnsanlar kaleye gelmeye başladığından beri Grey mesafeliydi, muhtemelen Disi Prensesi’nin karşısında öyle olması gerekiyordu. Hakkımdaki gerçeği bilen iki insandan biriydi ve Rhen hakkında soru sorabileceğim tek kişiydi. Bir dakika sonra kapıdan çıkıp gidecekti ve ben onunla konuşma şansımı kaybedecektim.

“Grey,” dedim sessizce. “Bekle. Lütfen.”

Bekledi tabii, bana baktı fakat ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. Emir beklediğini anladım, ya da nazik bir rica.

Emir vermek istemiyordum. Onun arkadaşım olmasına ihtiyacım vardı.

Belki o konunun üstüne çoktan kapıyı kapamıştım.

“Boş ver,” dedim. Birden kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. “Devam et. İşin var.”

“Leydim,” dedi sessizce.

Arkamı dönünce bana doğru bir adım attı. Beni inceliyordu. “Canınızı sıkkan bir şey var.”

“Rhen hâlâ benimle konuşmuyor,” dedim yumuşak bir şekilde.

Grey gözlerini kaçırdı. Biliyordu.

“Seninle konuşuyor mu?”

Tereddüt etti. “Hayır. Konuşmuyor.”

“Sence Lilith geceleri gizlice ona işkence mi ediyor?”

Koridorun diğer ucuna, bir ahır görevlisinin dökülen yemleri süpürdüğü yere baktı. Artık yalnızken bile gerçekten yalnız değildik.

“Bu akşam Hutchins Ocakları’na gideceğiz,” dedi.

“Biliyorum.” Kendi özel ordusu olan bir mareşalle akşam yemeği yenilecekti. Rhen gitmeme gerek olmadığını söylemişti.

Grey, “Gece yolculuğu uzun sürerse Prens Rhen’in şikâyet edeceğini sanmıyorum.”

Lilith’in onu rahatsız edemeyeceği anlamına gelecekti bu.

Yutkundum. “Benimle konuşmazsa ona yardım edemem, Grey. Laneti bozmaya çalışmıyor, Lilith’i durdurmuyor...” Devam edemedim, sinirlenmişim. “Ona zaman tanımaya çalışıyorum ama... Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Grey sözlerini sadece benim duyabileceğim mesafeye gelene kadar yaklaştı. “Sizi asla reddetmez, leydim. Yapmanızı istemediği bir şey konusunda bile.”

Ah. Bakakaldım.

Grey geri çekildi. Kapıya ve kararan gökyüzüne göz attı. “Affedin. Karanlık çöküyor.” Ata atladı ve ahırdan çıktı.

Zo ahırın dışında, odama kadar bana eşlik etmek için bekliyordu. Kapıya vardığımızda kendimi içeri kapamadan önce durdum. “Zo, Prens’e Hutchins Ocakları’nda ona eşlik etmek istediğimi iletir misin lütfen?”

“Emredersiniz, leydim.” Başını salladı ve çekildi.

Gittiğinde üstümdeki binici giysilerini çıkardım ve banyonun her daim sıcak suyunda çabucak temizlendim. Ardından resmi ziyaretlere uygun, temiz giysiler buldum.

Kapı çalındı.

"Gir," dedim. "Lütfen."

Zo kapıyı açıp içeri girdi, fakat ifadesi iyi haberlerle dönmeyi söyledi. "Majesteleri varlığınızın ne güvenli ne de gerekli olduğunu belirtti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Asla reddetmeme işi bu-
raya kadardı demek. "Harika."

"Üzgünüm," dedi Zo yumuşakça.

Rhen onu kovalamamamı istemişti. Deniyordum. Ama bu artık işbirliği değildi. Bu... *Neye dönüştüğünü bilmiyordum.*

Grey ne demişti? *Yapmanızı istemediği bir şey konusunda bile.*

Zo'ya baktım ve emrimi Rhen'inin üstüne koyup koymayacağını merak ettim. "Atları çağır," dedim. "Peşlerinden gideceğiz."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. Reddetmesini bekliyordum.

Etmeydi. "Emredersiniz, leydim. Hemen."

Hutchins Ocakları, Gümüş Ay'dan küçüktü; daha az korunuyordu ve kapıdaki yorgun muhafız şöyle bir bakış attıktan sonra bize geçmemiz için elini sallamıştı. Bu şehirlerin çoğunda öğrendiğim üzere güvenlik, canavarla ilgili bir meseleydi, insanlarla değil.

Yavaş ilerliyorduk çünkü Rhen'in, peşinden geldiğimizi görüp bizi eve göndermesini istemiyordum. Buradaki tek seçeneğim herhangi bir olay çıkarmayı riske atamayacağı yerde, konukların karşısında ona katılmaktı.

Sokakların kalabalık olmamasına yetecek kadar geç olmuştu, atların toynakları sulu karla kaplanmış parke taşlarında ses çıkarıyordu. "Mareşal'in konutu şurada," dedi Zo sessizce, başıyla şehrin kalanına tepeden bakan büyük bir evi işaret

ediyordu. Sirtına yay ve bir sadak dolusu ok asmıştı. “Diğer yönden gelmek için çember çizmeli miyiz?” Duraksadı. “Yani amacınız fark edilmemekse.”

Ona şaşkın bir bakış attım.

Gülümsedi ama tereddütlüydü, nasıl cevaplayacağımdan emin değil gibiydi. “Gizlenmeye çalıştığınızı fark etmemeli miydim?” dedi.

Rhen’in mesafeli tavrından ve Grey’in haşinliğinden sonra gülümsemeyi bilen birinin olması hoştu... ve bana ne yapmam gerektiğini söylemeyen birinin. Ben de gülümsemeden edemedim. “Fark etmene sevindim.”

Şehir sokaklarında döndük. Pek az insan dışarıdaydı ama dedikodular hızla yayılmıştı. İnsanlar pelerinimdeki ve Zo’nun zırhındaki armayı fark ediyor, biz geçerken eğilip reverans yapıyorlardı. Mareşal’in evinin uzak ucuna dolaştık ve atları oradaki bir direğe bağladık. Alçak bir duvar binayı çevreliyor, ön tarafta küçük bir avlu oluşturunuyordu. Konukların hepsi içeri alınmıştı.

Binayı inceledim. Hafifçe yağın karın altında fazla sessizdi. Her pencerede mumlar yanıyordu, ama tehlike göstergesi olan herhangi bir ses yoktu. Rhen ve Grey nerede bilmiyordum ya da bu sessizliğin manidar ya da tehlikeli olup olmadığını da.

Avlu büyük değildi ve görünüşe göre yalnızdık.

“Mareşal’in korumaları olması lazımdı,” dedi Zo sessizce. “Yaz sonunda Gümüş Ay Şarkıcısı’yla birlikte buradaydım. Avluda dört muhafızı vardı.”

Şimdi hiç yoktu. Bunun sıradışı olduğunu bilecek kadar şehir gezmiştim.

Lilith’in Rhen’e yaptığı işkenceler konusunda o kadar endişeliydim ki şehirlerden birinde bir tehdit olursa ne olacağını gerçekten düşünmemiştim. Muhafızlarımızın çoğu genç ya da sıranmamıştı, kaleden buraya kadar bana gönüllü eşlik eden kız da bunun kanıtıydı.

“İçeri girmeliyiz,” dedim sonunda.

Kar, adımlarımızın sesini boğuyordu. Avluya girdiğimizde Zo’nun yayını çıkardığını fark ettim.

Dondtu, sesi bir nefesten ancak fazlaydı. “Leydim. Bakın.”

Karda bir ceset, avlunun yanındaki gölgelere gizlenmişti. Boğazı kesilmişti, karda kırmızı bir şerit vardı.

Kraliyet Muhafızı üniforması giyyordu. Bir saniyemi aldı, ancak sonra kırmızı saç buklesini tanıdım. Adı Mave’di. Boynundan bir bıçak çıkıyordu. Boş yüzüne kar birikmiş, gözlerini kapatmıştı.

Nefesim titredi. Gümüş Ay Limanı’nda neredeyse öldürülecektik ve o zaman yanımızda Grey ve Jamison vardı. Bu gece sadece hançerim ve Zo. Soğuktu ve yalnızdık.

Zo’ya baktım fakat o da bana bakıyordu. Prenses bendim, sorumluluk bendeydi.

Daha önce hiçbir şeyin sorumluluğu bende olmamıştı. Evde Jake bana ne yapılacağını söylerdi. Kordiyar’da hep Rhen ya da Grey olurdu.

Rhen’in insanları için hissettiği sorumluluğun ufak bir parçasını hissettim. Zo ne söylersem yapacaktı. Kendi hayatını riske atıyordu.

Tek düşünebildiğim Grey’in, *Onun kanı akmasın diye kan akıtmak benim görevim*, değişiydi.

“Gidelim,” dedim. Zo başını sallayıp beni takip etti, yanımızda bir gölge gibiydi. Oku yayında hazır bekliyordu.

İttiğimde kapı açıldı ve uzun bir an, uğursuz bir an boyunca hiçbir şey duymadım. Ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Ön oda boştu, merkezdeki koridora geçtik. Evin arkasında bir yerde bir adam yüksek sesle güldü; uzun, gür bir sestti. Diğerleri ona katıldı.

Sonra Rhen’in sesi. “Mareşal, esprilerinizi özlemişim. Babam sık sık desteğinizin onun için neşe kaynağı olduğundan bahsederdi.”

Yaşıyordu. Gülüyordu. Bir an yanıldığımı düşündüm. Her şeyi mahvedeceğimi düşündüm.

Ama Mave'in bedeni avluda yatıyordu. Bu normal değildi ve Rhen bunu bilse gülüyor olmazdı.

Solumuzda bir kapı açıldı ve Zo döndü, oku havaya kalkmıştı.

Hizmetçi bir kız sıçrayıp elinde taşıdığı tabağı düşürdü. Gümüşler taş zeminde çınladı. Çorba tabakları darbeyle kırıldı.

Birden muhafızlarla kuşatılmıştık: Mareşal'e ait olması gerekenler ve bizimkiler, Grey dahil. Hepsinin silahı çekilmişti. Ötede, koridorun ucunda üç adam belirmişti.

Rhen onlardan biriydi. Yüzü sertti. "Leydim." Durdu. "Bu gece başka işleriniz olacak sanıyordum."

Hizmetçi kız inleyerek yere çöktü, elleri başının üstündeydi.

"Planlarım değişti." Aklımdan çabucak saydım. Yedi muhafız koridordaydı ama sadece üçü bizimdi. İki adam Rhen'in yanında duruyordu. Arkadaki odada daha çok adam var gibi duruyordu. İkiye bir azınlıktaydık ve hâlâ Mave'i kimin öldürdüğünü bilmiyordum. Bu görüşmeye dair hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Rhen'in bakışları benimkilere nüfuz etti, ardından hâlâ okunu tutan Zo'ya döndü. Bir şey söylemeden boğazımı temizledim. "Gecikmemi mazur görün. Hizmetçi kızı böyle kuttuğum için de özür dilerim."

Muhafızların geri çekilmelerini bekleyerek ilerledim, çekildiler.

Koridor mermer yerleri ve altın-kırmızı boyalı seramik duvarları olan büyük bir yemek odasına açılıyordu, Kordiyar renkleri. Odanın arkasındaki muhafızlar kımıldanıp duvar kenarında pozisyon aldılar. Koridorda hizmetçi kızın aceleyle tabakları topladığını duyabiliyordum. Zo hemen yanımdaydı, okunun ucu yere dönük, hâlâ ellerindeydi.

Rhen dik dik bana bakıyordu ama, "Hutchins Ocakları Mareşali ve Kâhyası'nı tanıtmama izin verin," dedi.

"Beyler." Gergin bir baş selamı verdim. Mareşal ince bir sakalı olan ince, dayanıklı yapıda bir adamdı. İfadesi düşünceliydi, hesap yapıyordu. Kâhya ondan her anlamda farklıydı: Kucağına oturan göbeğiyle iriydi, yağlı görünen gür bir sakalı ve boncuk gibi gözleri vardı. Kendini beğenmiş olan oydu.

Keşke Rhen'le bu kadar aramız bozuk olmasaydı, diye düşündüm. Kordiyar'daki ilk günümde en azından gerekçelerini biliyordum. Şimdi *hiçbir şey* mantıklı gelmiyordu.

"Sizinde özel olarak konuşmak istiyorum," dedim Rhen'e.

Kâhya bana şöyle bir bakıp kıkırdadı. Bu, bütün vücudunu sarsmıştı. İyi bir ses değildi. "Majesteleri, yaralı savaşçı prensesinize dair söylentileri duymuştum ama bu kadar şey olmasını beklemiyordum," gözleri vücuduma döndü, "küçük." Mareşal'i dürttü.

Birlikte kahkaha attılar ama Rhen, "Prenses'i hafife almayın," dedi. Sesi çeliği kesebilirdi.

Mareşal'in kahkahası soldu ama özür dilemedi. "Burada hepimiz dostuz. Açık açık konuşabilirsiniz, leydim."

Karşı çıkmasını bekleyerek Rhen'e baktım ama bakışları hâlâ geri çekilmezdi ve partisini bozduğum gerçeğiyle daha çok ilgileniyordu.

Her şey çok riskli geliyordu. Sandalyenin arkasında durdum ve parmaklarımı oynatıp durmamak için sırtlığına tutundum. "Muhafızlarınız nerede, Mareşal? Geldiğimde karışılmanmayı bekliyordum."

"Buraya kadar sorunsuz gelmiş gibisiniz." Hâlâ komikmişim gibi gözlerini kısmıştı. "Adamlarımın her hareketini kontrol edemem. Hem benim özel bir ordum var. Kimse evime saldırmaya cesaret edemez."

“Bizim muhafızlarımızdan biri avluda ölü yatıyor,” dedim. “Ordunuzun kudreti hakkında pek güven edinmemişsem kusuruma bakmayın.”

Gerginlik balta gibi düştü.

“Açıkla,” dedi Rhen.

Grey duvardan ayrılıp Rhen’in yanına geçerken muhafızlardan birine –kum rengi saçlı bir adam, adı Dustan’dı– alçak sesle emirler verdi. Dustan başını sallayıp odayı terk etti.

“Yanlışınız olmalı,” dedi Kâhya. Tekrar güldü fakat bu seferki daha çok boğuk bir sestti. “Nim, onların muhafızıyla birlikte git, kontrol et.”

Adı Nim olması gereken adam duvardan ayrılıp muhafızımızın peşinden gitti.

Nim yanımdan geçerken kılıcını çekmeye başlamıştı.

Neden bilmiyordum ama bu, düşüncelerimin yavaşlamasına sebep oldu.

Mareşal bana bakıyordu. “Neden beni bir şeyle suçluyormuşsun gibi hissediyorum, küçük kız?”

“O küçük kız Disi Prensesi,” dedi Rhen dikkatle. O da tehlikeyi sezmiş olmalıydı. “Belki farkında değilsiniz.”

Mareşal gözlerini benden ayırmadı. “Farkındayım.”

“Prens Rhen’i bir çeşit görüşme yapmak için evinize davet ettiniz,” dedim. “Ama daha çok bir tuzak gibi görünüyor.”

“Disi kendi güçlerini gönderecekse Kordiyar neden benim orduma ihtiyaç duyuyor?”

Keşke Grey’in ona bıçak fırlatmasını emredebilseydim. Bu, handa askerlerle karşılaştığımızdan çok daha karmaşık bir durumdu. Kaşımın birini kaldırdım. “Görüşmedeki samimiyetiniz gerçekse neden muhafızımızı öldürdünüz?”

“Muhafızınızı benim öldürdüğümü kim söyledi?”

Rhen konuştuğunda sesi alçak ve ölümcüldü. “Prenses’in sorusuna cevap istiyorum.”

Kâhya öne eğildi. “Adamınız gerçek bir Kraliyet Muhafızı olsaydı o kadar kolay düşmezdi.” Öksürdü ve bütün vücudu yeniden sarsıldı. “Sizin de tamamen dürüst olduğunuzu sanmıyorum, Majesteleri.”

“Ben *sizin* dürüst olduğunuzu sanmıyorum,” dedi Rhen.

“Babanız olsaydı benim adamlarıma ihtiyaç duymazdı,” dedi Mareşal.

“Muhafızımı siz mi öldürdünüz?”

“Ne fark eder?” diye güldü Kâhya. “Ne yapacaksın?”

“İkinizi de ihanetten idam ettireceğim,” dedi Rhen.

“Hangi orduyla?” Masaya vurdu.

Eli ahşap yüzeye daha henüz vurmuştu ki Grey’in kılıcı adamın boğazına hedef aldı. Adamın kahkahası hemen kesildi. Sandalyesinde geri çekildi. Boynunda kırmızı bir nokta belirmişti.

“Sizlerle başa çıkmak için orduya ihtiyacım yok,” dedi Rhen.

Muhafızlardan biri kılıcını çekmeye başlamıştı ki Zo’nun oku ben daha emir vermeden yerinden fırladı. Ucu adamın bileğine girmişti. Adam çığlık attı.

Bir başka muhafız kılıcını çekti. Zo bir ok daha yerleştirmişti ki Rhen patladı: “Dur.”

Zo durdu. Nefesleri arkamda sesli bir telaştı.

Diğer muhafızlar da durmuştu. Odadaki gerginlik bıçak sırtındaydı. Şimdi herkes silahını çekmişti ancak kimse kullanmıyordu.

Arkamda, koridorda sesler yankılandı ve Zo hemen beni kenara çekti. Okunun ucu doğrultulmuştu, fakat gelen Dustan’dı, Nim’i koridorda sürüklüyordu. “Mave ölmüş,” dedi nefes nefese. “Bu yapmış. Neredeyse benim de işimi görecekti.”

Rhen geri adım attı. “Bu bir tuzak. İkisini de öldürün.”

“Hayır!” diye feryat etti Mareşal. Sandalyesinden kaydı ve dizlerinin üstüne çöktü. “Size tuzak kurmadık. Yemin ederim.

Şüphelerimizin olduğunu kabul ediyorum ama ben tahta hep sadık kaldım.”

“Bir muhafız öldürdünüz,” diye çıktım. “Buna başka ne denebilir?”

“Yemin ederim!” Sesi bir nota yükselmişti. “Yemin ederim!”

Kâhya tekrar öksürdü. “Biraz gururun olsun be adam.” Ardından Rhen’e tükürdü.

“Kumandan.” Rhen’in gözleri Grey’e döndü.

“Hayır,” dedi Mareşal. Alnını yere değirdi. “Lütfen. Yemin ederim. İhanet değildi.”

“Bekle,” dedim. Dustan’ın koridorda duvara yapıştırdığı muhafıza baktım. “Nim, sana muhafızımızı öldürme emrini kim verdi?”

Hiçbir şey söylemedi.

Dustan adamın kürekkemiklerinin arasını yumrukladı. Adam öksürüp dizlerinin üstüne çöktü. “Kâhya’ya hizmet ediyorum.”

“Ben öldürttüm,” dedi Kâhya.

“Neden?” diye sordu Rhen.

“Zayıflığını göstermek için.” Grey’in kılıcı tekrar tenine değince ürküp nefesini içine çekti. “Becerikli askerler için daha yüksek bir ücrete bir pazarlık yapmak adına.”

Rhen öne adım attı ve Mareşal’in yakasını kavradı. Adamı dizlerinin üstüne bastırırken sesi sert ve amansızdı. “Demek gümüş için tahtı kandırmak istedin?”

“Hayır, Majesteleri. Tek başına hareket etmiş.” Adam neredeyse kekeliyordu. “Yemin ederim, yemin ederim sadakatim tahtadır. Neyim varsa alabilirsiniz.”

Rhen, Kâhya’ya baktı. “Doğru mu? Tek başına mı hareket ettin?”

“Seni yenmek için yardıma ihtiyacım yok, eğer sorduğun şey buysa.”

Rhen'in çenesi gerildi. Eğildi ve yakası hâlâ elinde olan sakallı adama baktı. "Mareşal, hizmetleri için askerlerine adil bir ücret ödeyeceğim. İnsanlarına ödediğin vergilerin belgelerini istiyorum ve gereğinden bir kuruş fazla ödediğini görürsem kendi kasandan geri ödersin."

"Evet, emredersiniz, Majesteleri." Çekinerek, "Lütfen," dedi, "Kâhya'ma merhamet edin... Ailesi var. Uzun zamandır yoktunuz... Onu affedin..."

Rhen, Grey'e baktı. "Geri çekil."

Grey silahını indirdi. Kâhya elini boğazına götürdü. Nefesi hâlâ titriyordu ama boğuk bir kahkaha attı. "Karis Luran'a karşı duramazsın sen. Bu odada bile zor dayandın." Öksürdü. "Umarım yaratık kaleye dönüp hepinizi parçalar."

"Kendi açgözlülüğün ve bencilliğin yüzünden bir adamın canını aldın. Beni ve kişisel korumalarımı baltalamaya çalıştın. Hepsini kabul ediyorsun." Öne eğildi. "Bu, bayım, vatana ihanettir."

"Bunu yapan son kişi olmayacağım."

"Elbette ama aynısını düşünenlere örnek olacaksın." Rhen geri adım attı. "Öldür onu, Kumandan. Cesedi bırak."

İçimi çektim, çığlık atmak için mi, karşı çıkmak için mi yoksa tamamen başka bir sebeple mi bilmiyordum ama artık çok geçti. Adamın boğazı kesildi. Sandalyeye yığıldı. Kan fışkırıyordu.

Yanımda, Zo'nun nefesleri de benimkiler kadar hızlıydı. Ellerimi ağzıma kapadım.

Sonra Rhen önüme geçti. Gözleri sert ve sesi çelik kadar sertti. Zo'ya baktı. "İyi atıştı."

Zo yutkundu. "Teşekkürler... Teşekkürler, Majesteleri."

Gözleri bana döndü. "Leydim."

Ellerimin üstünden bakıyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı da bilmiyordum.

Gözlerinde bir duygu belirdi, neredeyse göremeyeceğim kadar hızla gelip geçmişti ama görmüştüm. Beklediğim sert tepki değildi. Pes edİtti. Mağlubiyet. Üzüntü.

Korku.

Gözlerimde cevaben beliren acımayı görmüş olmalıydı çünkü bakışlarını kaçırdı. İfadesi duvarlarla çevriliydi. İcini çekti. “Gelin, Prenses. Sizi atınıza götürüyem.”

Demir Gül’e sessizce gittik, Rhen yanımda; Zo, Dustan ve Grey arkadaydı. Kalan muhafızlar Mareşal’in emirleri uyguladığından emin olmak için orada bırakılmıştı. Gerilim, düşen kar tanelerini hançerlere çeviriyordu ve soğuk hava aramıza sızıyor, bana Gümüş Ay’daki o geceyi hatırlatıyordu. Neredeyse öpüştüğümüz gece.

Her şeyin çözüldüğü gece.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dedim sessizce. “Lütfen?”

“Şu an benimle konuşmak istemezsiniz leydim, emin olun.” Sesi sert ve öfkeliydi, atı başını sallayıp dizginleri tutuşuyla boğuştu.

“Herhangi bir şeyi sessizliğe tercih ederim.”

“Bu gece gelmemeliydin.”

“Aklın karıştı galiba, çünkü söylediğin şey kulağa *teşekkür ederim* gibi gelmiyor.”

“*Teşekkür* mü bekliyorsun?” Başı hızla döndü. “Kumpas kurduklarını bilmiyordun. Ya koridorlarda suikastçılar bekliyor olsaydı? Ya muhafızın kötü bir atış yapsaydı? Ya birlikte çalışıyor olsalardı? Azınlıktaydık. Hepimizi kılıçtan geçirebilirlerdi.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Her konuda haklıydı.

“Yaptığın şey sorumsuzca ve aptalcaydı,” dedi Rhen.

Başımı çevirip ona baktım. “Seni *kurtardım*.”

“Adamın oyunu açığa çıkardı. Grey onu durdurabilirdi.” Nefes aldı. “Şimdi bir adam, emrimle öldürülmüş oldu. Bir kez daha insanlarıma ölüm ve acıdan başka bir şey getiremedim.”

Bir an, daha önce gördüğüm o pes edişi hissettim. Eline dokunmak için uzandım.

Aniden çekildi, şimdi gerilmişti, gözleri önüne odaklanmıştı. “Avluda bulduğumuz beden sana ait olmadığı için şanslısın.”

“Zo’yu getirdim.”

“Çok pervasızsın. Tıpkı arenadaki gibi. Düşünmeden hareket ediyorsun.”

“Arenada seni *korumak* için öyle davrandım.”

Çenesi sıkılmıştı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Benim öfkemi de tetikliyordu. Ama söylediklerimde samimiydim, öfkeyi bitmek tükenmek bilmeyen sessizliğe tercih ederdim.

Mareşal’in evinin koridorundaki o küçük duygu geçişini düşündüm. Kendimi nefes almaya zorladım.

“Lütfen bana neler olduğunu söyle.” Kelimelerim sessizdi, gece bile bu ânı ikimize özel kılmak ister gibi, işgal ettiğimiz küçük alana sıkışmıştı. “Lilith’le ilgili olduğunu biliyorum. O olmak zorunda. Benimle işbirliği yaptın. Devam ettir bunu. Neler olduğunu anlat.”

İçini çekti. Geniş göğsünün şişmesini izledim. Gözlerinde öfke çaktı, daha fazla öfkenin başlangıcı. Ama sonra nefesi tıkanı ve Rhen neredeyse... *söndü*.

Sessizlik içinde atlarımızı sürdük. İçindeki tüm savaş hissi gitmiş gibiydi.

“Rhen,” diye fısıldadım.

“Seni pazarlığımızdan azat ediyorum,” dedi yumuşak bir şekilde. “Artık sunabileceğim bir şeyim yok.”

Dönüp omzumun üstünden muhafızlara baktım. “Geri çekin,” dedim. “Lütfen.”

Grey gözlerime baktı, başını salladı. On metre kadar geriden takip etmeye başladılar.

“Beni azat etmeni istemiyorum,” dedim. “Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Kilometrelerce ilerledik.

Nihayet, “Tuzağa düşmüş hissediyorum, leydim,” dedi. Sesi kısıktı. “Seninle pazarlık yemini ettim ama seni tekrar onun karşısına çıkaramayacağımı anladım.”

Konuşmak için nefes aldım ama sonra bana baktı.

Gözleri yanağımdaki yaraya kaydı.

Sonra anladım. “Bana tekrar zarar vereceğini düşünüyorsun.”

Başını salladı.

“Ama *sana* zarar veriyor, Rhen.”

“Yüzlerce döngü boyunca dayandım. Bir döngü daha ne ki?”

Sesi öyle solgundu ki. “Her gece sana işkence mi ediyor?” diye fısıldadım.

“Bana bir şey yapmıyor. Benim yaptığım şeyleri gösteriyor.”

“Anlamadım.”

Yutkundu. “Her gece bana geliyor. İnsanlarımı gösteriyor. Ölenleri. Açlık çekenleri. Acı içinde olanları.” Elini karnına bastırdı. “Yaratığı gösteriyor. Öldürdüklerini. Acılarını. Acı çekişlerini. Dayanamıyorum.”

Lilith’i öldürmek istiyordum. “Rhen... Sen onları kurtarmaya çalışıyorsun...”

“Başarısız oluyorum, Harper. Bu gece bile; ölüm, acı ve korku dışında sunabileceğim bir şeyim yok benim.” Elini gözlerine bastırdı. “Hiçbir döngünün bitmesini bu kadar çok istememiştim.” Sesi soldu ve titrek bir nefes verdi.

“Onları öldürmüyorsun,” dedim hiddetle. “Onları kurtarmaya çalışıyorsun.”

“Onları öldürüyorum, leydim. Tek tek yapıyorum.”

“Yapmıyorsun,” diye patladım. “Bu gece bile o adam seni para için kandırmaya çalışırken aklına ilk gelen kendin olmadı. İnsanlarından da çaldıklarından endişelendin.”

“Beni daha iyi göstermeye çalışma,” dedi. “Ne yaptığımı biliyorum. Her gece görüyorum.”

“Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun,” dedim ona. Bir sebeple babam kafamda belirdi. Ailemizin başına sardığı kötü adamlar. Babam bizi terk etmişti ama belki o da elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Rhen elini yüzünden çekti. “Bütün başarısızlıklarımı görünce insanlarımı nasıl yöneteceğimi bilmiyorum.”

“Onları yönetiyorsun,” dedim nazikçe. “Mareşal bu gece sana yemin etti. Bir kale dolusu sana yemin eden insanın var. Bir keresinde bana ülke yönetmek için eğitildiğini söylemişsin ve yapıyorsun da.”

“Lütfen,” dedi. “Lütfen. Yalvarırım. Anlamıyorsun.”

Yalvarırım. Kelimeler kalbimi acıtmıştı çünkü onun söyleyeceği türden şeyler değildi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadım. “Tamam. Sadece at sürmeye devam et.”

Kaleye giden yolun kalanını sessizlik içinde geçtik. Atını ahırdaki çocuğa teslim ederken tekrar sakinliğini kazanmıştı. Sonra beni kaleye götürmek için döndü.

Kapımın önünde durdu. Burada son durduğumuzda Gümüş Ay’dan yeni gelmiştik. Onu öpmekten bir nefes uzaktaydım.

Bu gece gözleri yenilgi doluydu. “İyi geceler dilerim, leydim.”

Hutchins Ocakları’ndaki gibi yine ne yapacağımı bilemedim ama ona yardım etmem gerektiğini biliyordum. “Neden içeri gelmiyorsun?”

Bu onu sarsmıştı. Kambur omuzlarından ya da yorgun gözlerindendi belki, ama daha önce hiç bu kadar genç görünmemişti. “Ne?”

“Bu gece benim odamda kal. Lilith’in senin flörtlerine müdahale etmeye izni yok, değil mi?”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

“İzin ver seninle flört edeyim.” Söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ederek duraksadım. Kızarıklık yanaklarımı ısıtmıştı. “Yani... Gerçekten değil. Yani... Ben sadece...”

“Leydim.” Doğruldu. “Sizi riske atamam.”

“Bir keresinde gücünün yettiği her şeyi vereceğini söylemiştin.”

İçini çekti. “Şimdi de beni kendi sözlerimle tuzağa düşürüyorsunuz.”

“Seni tuzağa düşürmüyorum.” Bir adım yaklaştım. “Seni kovalamıyorum. Seni kandırmıyorum.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Seni davet ediyorum,” dedim sessizce.

Tereddüt etti, sonra başını sallayarak kabul etti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

RHEN

Harper'ın odası güröldeyen ateşle sıcaktı. Bir tepsi sıcak çay, kurabiye ve bal yan sehpa da duruyordu. Bu döngü diğerlerinden o kadar farklı gelişmişti ki artık bugün odada belirenler bunlar mıydı yoksa hepsini Freya mı bırakmıştı emin olamıyordum.

Kapı arkamda yumuşak bir *klik* sesiyle kapandı. Yalnızdık. Birlikte.

Bu beni cesaretlendirmeliydi ama Lilith'in bana gösterdiklerinden sonra olmuyordu. Laneti bozmada başarısız olmuş-tum. Bu döngüde ne yaparsam yapayım, insanlarıma zarar vermiştim. Düzeltilemeyecek şekilde.

Harper odanın ortasında durup bana baktı. "Gel lütfen. Kapı girişinde durmak zorunda değilsin."

Benim odamda değildik fakat pencereler tamamen karanlık. Geceleri Lilith'le yüzleştikten sonra akşam vakti gergin ve huzursuz hissetmeye başlamıştım. Babamın emriyle insanların öldüğünü görmüştüm ama bu geceye kadar kimse benim emrimle ölmemişti. "Bir adamın ölümünü emrettim, Harper."

“Grey merhamet ve nezaketin fazla zorlanırsa zayıflığa dönüşeceğini söyledi. Eğer o adam bu gece seni kandırmak istediye sonraki hamlesi ne olacaktı kimbilir.” Durdu. “Muhafızı öldürdü. Mave sana iki gün önce yemin etmişti. Kâhya onu öldürdü. *Gümüş para için.*”

Yüzümü buruşturdum. Haklıydı ama adamı öldürme seçeneği doğru olsa bile diğer başarısızlıklarımı etkilemiyordu.

Kale koridorlarında parçalara ayrılan ailemi düşündüm.

Ebeveynlerinin önünde öldürülen çocukları.

Kordiyar’da açlıktan ölen, bir şehre erişimi olmayan; duvarlara, korumaya, işe sahip olmayan insanları.

“Lilith’in sana yaptığı şey *yanlış*,” dedi Harper. “Hepimiz hata yaparız. İlişki niyetin olmadan onunla yatmışsın. Kimin umurunda? Bunu yapan ilk adam değilsin. Ve o da masum değil! *Olduğun kişi için* seninle olmak istemiş.” Çenesi kilitlendi. “Umarım *gerçekten* buraya gelir. Umarım bu odaya girer. Çünkü ne yapmak zorunda kalacağım umurumda değil. Onun işini *bitireceğim*.”

Sırtım kapıda donup kaldım, nefes alamıyordum. Bu sözlerin Lilith’i anında buraya çağıracağı düşüncesiyle dehşete düşmüştüm.

Ama hava değişmedi. Lilith belirmedi.

Harper bana yaklaştı. “Özür dilerim. Seni buraya bağırarak için çağırmadım. Özellikle şimdi.”

Yüzümü ekşittim. “Tam tersi. Benim için hissettiğin tutku son derece ilham verici.”

Kızarıklık yanaklarını aydınlattı ve bir adım geri çekildi. “Eh, insanların için hissettiğin tutku da son derece ilham verici.”

Penceresine gidip karanlığa baktım. Askerler ahırın girişinde duruyordu, Grey ya da Jamison tarafından oraya konuşlandırıldıklarına emindim. Uzakta meşaleler ormanın sınırındaki nöbetçi kulelerinde ayakta duran siluetleri aydınlatıyordu. Bu

adam ve kadınlar beni savunmaya yemin etmişti, ben kalede korkarken...

"Ne tutku ama." Harper'a baktım. "Senin odanda saklanıyorum."

Pencerenin yanında bana katıldı. "İçeri gelmeyi kabul ettin. Bir an bunu bile kabul edeceğinden emin olamadım."

Ben de emin değildim. Gözlerim Harper'ın yanağındaki yaraya gitti; Lilith'in yaptığı şeyin onu vazgeçireceğinden o kadar emindim ki. Bunun yerine, döngüler sonra, Lilith beni vazgeçirmiş gibi görünüyordu.

"Uyumak ister misin?" Harper'ın sesi öyle samimiydi ki. "Yatağı alabilirsin." Durdu. "Gümüş Ay Limanı'ndan döndüğümüzden beri uyumamış gibi görünüyorsun."

"Öyle zaten." Başımı iki yana salladım. "Uyuyamam. Henüz değil."

"Daha fazla mum yakabilirim. Kart oynamak ister misin?" Ses tonu neredeyse kışkırtıcıydı ama bu teklifinde de samimi olduğunu söyleyebilirdim. "Pencereden ok atabiliriz? Dans edebiliriz?"

Kaşlarımı kaldırdım. "*Dans etmeyi* önerdiğine göre bana gerçekten acımış olmalısın."

Yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Sana acımıyorum, Rhen." Durdu. "Sen bana acıyor musun?"

"Asla. Tanıdığım en güçlü insan sensin."

"Bu doğru değil. Grey'i tanıyorsun, Tanrı aşkına. Lilith'i tanıyorsun."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Doğru."

Yanakları tekrar kızardı. "Eh. Ben de aynıısını düşünüyorum. Senin için."

İlk kez ona yaratıktan bahsetmek istedim. Ona karşı dürüst olmayı o kadar çok istiyordum ki göğsüm sızlıyordu.

Ben bu acıyı hak ediyorum, Harper. Ne yaptığımı bilmiyorsun.

“Dans edebiliriz,” dedi. “Eğer istediğin şey buysa.”

Herhangi bir nezaketle bana dokunacak olsa üstüne yıkılacaktım.

Pencereye arkamı döndüm ve parmaklarımı pervaza koydum. Sesim çatallıydı. “Bu gece müzik yok.”

Bir an bu onu düşündürdü ama sonra yüzü aydınlandı. “Bekle. Bir fikrim var.”

“Leydim?” Ama çoktan kapıya uçmuştu bile, dışarı eğildi, sessizce konuşuyordu.

Bir an sonra kapıyı tekrar kapadı. “Müzik hemen geliyor.”

“Pardon?”

“Sadece bekle. Göreceksin.” Yanıma döndü, hafiften nefessiz kalmıştı. Sesi yumuşadı. “Zırhını çıkarmak ister misin?”

Tereddüt ettim. Hiçbirini çıkarmak istemiyordum. Bu geceki olaylar beni sarsmıştı. Lilith’in gösterdikleri ise tamamen tüketmişti.

Harper’ın parmakları ön kol zırhıma kapandı ve geri çekildim.

“Bana güveniyor musun?” dedi yumuşakça.

“Evet.” Gözlerimi kırptığımda yaratığının ilk gelen kızların bağırsaklarını çıkardığını görüyordum. Aynısını Harper’a da yaptığımı hayal ettim ve nefesim titredi. Gözlerimi açılmaya zorladım. “Kendime güvenmiyorum.”

“Eh, ben sana güveniyorum.” Elimi aldı. Parmakları avucumda ılıktı ve kendimi buna izin vermeye zorladım.

Bir an sonra bileğimi çevirdi ve tokalarımı açmaya döndü. “Sorun değil, değil mi?”

“Hayır.” Sesim bir fısıltıdan ancak fazlaydı. Nazik dokunuşu beni tamamen farklı bir şekilde mahvediyordu.

Her bir deri toka yavaşça açıldı. Nefeslerimiz aramızdaki sessiz alanda duyuluyordu, kendimi üçten fazla toka olmasını isterken buldum. Ön kolluğum teslim oldu ve Harper onu sandalyeye attı, ardından diğerine geçti.

Sessizlik neredeyse dayanılmazdı. Yakınlığı, nazikliği, dokunuşlarının yumuşak sıcaklığı. Diğer kolluğumu söküp atıp yüzünü ellerimin arasına almak için yanıp tutuşuyordum.

Yapamazdım. Bu güven çok narin bir şeydi. İkimiz açısından da.

“Bu işte çok yeteneklisin,” dedim nazikçe. “Yaver olabilirsin.”

“Yaverin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.” İkinci kolluk da çıktığında elleri kılıç kemerimin göğüs zırhıma dolandı ve yerdeki tokaya gitti ve parmakları tereddüt etti.

Yanakları pembeleşmişti. İkimiz de tamamen giyiniktik, zırhım düşünülecek olursa giyinikten de fazlaydık ama birdenbire bu, zırh çıkarmaktan çok soyamak gibi gelmişti. Nefesinin tadını alabiliyordum.

Sonra, “Keşke bana Lilith’ten bahsetmiş olsaydın,” dedi.

Son birkaç günü onu korumaya çalışarak geçirmiştim ama Harper’ın *beni* koruyabileceği aklıma gelmemişti. Bu hisse yabancıydım: şükran, kırılganlık ve rahatlamamanın bir karışımı. “Keşke.”

Harper cesaretini toplamış gibiydi, parmakları tokayı sardı. “Gerçek bir prenses olmadığımı biliyorum. Ama sana yardım edeceğimi söylediğimde ciddiydim.”

Başımı salladım. Toka çözüldü. Kılıç kemerim çıktı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kılıç kemerimi sandalyeye bıraktı. “Artık sır yok,” dedi.

Bir sırrım vardı. En büyüğü. Paylaşamayacağım sır.

Paylaşmayı çok istediğim bir sır.

Parmakları göğüs plakamın deri bağlarına gitti ve başımı salladım, çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. “Artık sır yok,” diye onayladım.

“Güzel.” Kaburgalarımın altındaki tokayı dürtüp çıkardı.

Bunu kendim de gayet iyi yapabilirdim. Onu durdurma-
lıydım.

Durdurmadım. Bunun yerine gözlerine gelen bir bukleyi çekmek için uzandım. Ellerim yüzünde oyalandı. Başparmağım yaralı çizgiye ulaştığında korku, arzuyla savaşıyordu. Kar-
da kanlar içinde olduğunu hayal ettim. Avluda ölü yattığını. Lilith’in paylaştığı görüntüler gibi çok gerçekti. Fazla korkunç. Harper o kadar aptaldı ki. O kadar cesur.

Geri çekilmedi.

Başparmağım dudağını okşadı ve soluğu kesildi.

Kararsız kaldım, yine emin değildim.

Bir keman çalmaya başladı, yavaş, hüzünlü bir notaydı, şaş-
kınlıktan kalakaldım. Bu, kalede duyduğum bir şarkı değildi.

Harper tepkime güldü. “Zo. Ondan çalmasını istedim.” Kızardı. “Gümüş Ay’da söylediğin şeyi hatırladım. Müzik hakkında.”

Bir şey göğsümü çekiştiriyordu. Hatırlayışı, bunu düşün-
mesi... bunlar çok fazlaydı. Sesim alçak ve buğuluydu. “Bu harika bir hediye, leydim.”

Harper elini uzattı. “Dans etmek ister misiniz?”

Göğüs plakamın diğer yanını çıkardım ve kolluklarımın yanına, sandalyeye bıraktım. Eli elime kaydı ve birden yüz yüzeydik, aramızda santimler vardı.

Diğer eli kalktı, fakat tereddüt ettim.

“Mecbur değiliz,” dedi. “Buraya seni sadece korumak için çağırdım.”

Gururum inciniyordu. “Seni koruması gereken *benim*.”

“Bir süredir bunu yapıyorsun. Belki de sıra bendedir.”

Elini alıp omzuma koydum, sonra ona doğru adım attım, elim beline kayana kadar.

Bu saklanma meselesi zaman geçtikçe daha az gururumu incitiyordu.

Gümüş Ay'daki kadar gergindi. Gülümsedim, kafam karışmıştı. "Dans, Disi'de bu kadar farklı mı gerçekten?"

"Çoğu insan pek dans etmez. Daha çok... salınırsınız."

"Göster bana."

Elimi bırakıp yaklaştı. Kollarını omuzlarıma koydu. "Sen iki elini de belime koyacaksın."

Koydum, hareket etmeye başladı. Salındık, sanırım, ayaklarımız bir o yana bir bu yana gidiyordu.

"İnanılmaz," dedim. "İnsanlarından öğreneceğimiz daha ne harikalar var."

Koluma vurdu. "Dalga geçme. Berbat bir dansçı olduğumu söylemiştim."

"Dalga geçmiyorum," dedim. "Bu gerçekten... bir şey."

"Hep bu kadar katı değildir," dedi. "Bir kız bir erkekten hoşlanıyorsa başını omzuna koyar."

"Bu kız bu erkekten hoşlanıyor mu?" Sesim onununki gibi kıskırtıcıydı ama sorumda samimiydim.

Yanaklarındaki kızarıklık yoğunlaştı ve gözleri ateşin ışığında kıvılcımlandı. Bir şey söylemedi ama sonra yaklaştı ve vücudu benimkine yaslandı... ve başı omzuma düştü.

Lilith'in işkencesi bunun yanında hiçbir şeydi.

Harper konuştuğunda nefesi köprücük kemiğimde sıcacıktı. "Onu yenmenin bir yolu olmalı, Rhen."

"Varsa da ben henüz bulamadım."

"Bundan sonra hep benimle kalabilirsin," dedi. "Ya da ben seninle kalabilirim. Neyse işte. Ama onunla yalnız başına yüzleşmeye devam etmek zorunda değilsin."

"Bu gece kalacağım."

"Her gece."

Karşı çıkmak istemiyordum. Artık benimle kalmak istemediği bir gece gelecekti. Ona Lilith'in kendisinden daha çok zarar verebileceğim bir gece gelecekti.

Dudaklarımı Harper'ın alnına dokundurdum. "İstedğin kadar kalırım."

Bir geceyken iki oldu.

İkiyken yedi.

Her gece aramızda üç adım mesafeyle Harper'ın yanında uyanık yatıyordum, sessiz nefesleri beni ele geçirmeyi reddeden uykuyu yüzüme vuruyordu. Gergin bir sessizlikle yatıyordum, ateşin her *çıtırdayı* ya da zeminin her *gıcırdaması* Lilith'in geleceğini garantiliyordu.

Harper'ın odasında kaldığımdan beri büyücü belirmemişti.

Sekizinci gece vücudumun ihtiyaçları ağır bastı ve beni derin bir uyku aldı. Gece uyanıp Harper'ın uykusunda bana yaklaştığını gördüm, yanımda sıcak ve yumuşaktı, saçları vahşi bukleler halinde yastığa dökülmüştü. Ona dokunmak istedim, parmaklarımı teninde gezdirmek, ama parmaklarım yüzünü izlerken tereddüdünü hissettim.

Bana güveniyordu. Ben *ona* güveniyordum. Bu aşktan daha büyük geliyordu. Daha değerli. Daha kazanılmış. Ellerimi kendime sakladım.

Harper prenses rolüne beklediğimden daha iyi bürünmüştü. Merhametli ve tanıştığı herkese karşı nazikti, geçmişteki Demir Gül kraliyet ailesinin tam tersi. Kız kardeşlerim kendilerini kaleye kapatırdı ama Harper hep insanlarımla birlikteydi, hep dinliyordu, hep öğreniyordu. Bağımsız olmaya kararlıydı, askerlerle eğitime katılmakta ısrar ediyor, tereddüt etmeksizin onların rutinine uyuyordu. Askerler aksamasının

savaş yarısından olduğunu düşünüyordu ama Harper onları düzeltmekte gecikmiyordu. “Ben böyle doğdum,” diye çıkışıyordu, “ve böyle öleceğim, üstesinden gelmeyi öğret.”

Onu bunun için seviyorlardı.

Gece askerler çekildiğinde Grey'i ya da artık daha çok Zo'yu buluyordu. Hedefinde ustalaşana kadar bıçak atıyorlardı. Hançer tokuşturuyor, yumruk yumruğa savaşıyor ya da ikisini birden yapıyorlardı. Muhafızları etrafta olmadığına bana ok ve yay getiriyor, “Hadi, bana nasıl atış yapacağımı göster,” diyordu. Vücudu kaslanmaya başlamıştı, haftalar önce dinlenme odamda beliren sıska kızın yerini bir savaşçı alıyordu. Bazı geceler yatakta birlikte yatıyorduk ve bana Disi'deki hayatını anlatıyordu. Kardeşini ne kadar önemseydiğini dinliyordum, onun için ne kadar endişelendiğini; muhtemelen onu buraya hapsedmemden kaynaklanan suçluluk duygumla eşit derinlikteydi. Jake'in Noah adında bir adamla olan gizli ilişkisini öğrendim, kardeşinin bu sırrı ondan saklaması konusunda Harper'ın kararsızlığını. Annesini anlatıyordu, vücudunu kemiren hastalığı.

Babasını, yaptığı yanlışları anlatıyordu.

Karşılığında bana ailemi soruyordu ama ilk başlarda anılarımda kaybolma konusunda isteksizdim. Ona kız kardeşlerimle ilgili sırlarımı anlattım, babamın nasıl anneme hiç sadık olmadığını, kale personelinin bu konuda nasıl dedikodu yaptıklarını. Babamın yerini dolduramayacağıma dair korkularımı fısıldadım, bu narin kontrolün nasıl hissettirdiğini, sanki her an elimden kayacakmış gibi.

Hiç açılmadığım kadar, hiçbir kıza açılmadığım kadar açıldım.

Göğsümde bir duygu büyümeye başlamıştı, o kadar yavaş büyüyordu ki neredeyse fark etmeyecektim. Aşk değildi, henüz değil, çünkü havsalamın ötesinde gibi geliyordu. Şehvetten ve çekimden öteydi. Daha derin bir şeydi. Daha gerçek.

Emekli görevliler ve özel askerler güçlerimize katıldı ve umutsuzca ihtiyacım olan desteği sağlayıp sadakati pekiştirdiler. Kale, insanlarım için yiyecek ürettiyordu; mutfaktan ne kadar alırsak yerine bir o kadar daha belirliyordu. İki ulak geri dönmüş, güney sınırındaki birliklerin *hakikaten* durduğu ve güçlerinin yarısını Demir Gül'e gönderecekleri haberini getirmişlerdi. *Gerçek* askerler, acemiler değil.

Hepsi birkaç hafta sonra yönetemeyeceğim bir ülkeyi kurtarmak içindi.

Değişim günbegün yaklaşıyordu. Endişe dalgası kalede yer ediniyor, toplanan insanlarım canavarın yeniden belirmesini bekliyordu.

Zaman ilerliyordu, lanet de öyle.

Haftalardır başarısızlık bekliyordum, bu planın üstüme çökmesini, insanlarımin bana ve Harper'a sırtını dönmesini, kaleyi istila etmelerini. Lilith'ten endişelenmediğimde askeri darbeden ya da Karis Luran'ın askerlerinin insanlarıminı biçmesinden endişeleniyordum.

Hepsini unuttuğum tek zaman dilimi gecelerdi; yatak odası karanlıkken, ateş çtırdarken ve dünya eriyor gibiyken.

Zo, Harper'ın odasının dışında müzik çalar ve biz salınırken.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Rhen hep benden önce uyanıyor ve genellikle gün ışığı penceremden sızmadan gitmiş oluyordu. Ben her sabah giyinip karnımı doyurduğumda o saatlerdir uyanık oluyor, yeni generalleriyle görüşüyor ya da büyüyen ordu için envanterleri inceliyordu. Haftalar geçtikçe beni kaleye gelen asillerle tanıştıyordu ama ben *burada* yaşayanları bile zor takip ediyordum.

Rhen, elbette, hepsini biliyordu. Bazıları açık bir şekilde ailesinin müttefikleriydi, diğerleri suda kan kokusu duymuş olmalıydı çünkü babasıyla, Kral'la ilgili bilgi almaya çalışıyor, Disi hakkında beni sorgulamaya uğraşıyorlardı. Hutchins Ocakları'nda olanlardan sonra Rhen daha dikkatliydi ama insanları konusunda da benimle kart oynarkenki kadar mü-kemmeldi: Tamamen hassas ve stratejik. Ben insanlarla boğuşurken onları cesaretlendirecek ya da bozacak doğru şeyleri söylüyordu.

Gece yanında yatıyor olmasam asla uyumadığını söyledim. Bir zamanlar onun tembel ve kibirli olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Bu gece Rhen, eskiden babasının ticaret danışmanı olan Micah Rennells ile yemek yiyecekti. Ona katılmaya hazırlanıyordum ama sıkıcı, yağcılıkla geçecek bir yemek olacağını söylemişti ve kendimi daha etkili bir şekilde eğlendirebileceğime emindi.

Ben de öyle yaptım. Grey talimat verirken Zo ve ben kılıç tokuşturuyorduk.

Eh, Zo tokuşturuyordu. Ben giysilerimin içinde terliyor ve kılıcın bana göre olmayabileceğini öğreniyordum. Bale gibi bu da olması gerekenden fazla çaba gerektiriyordu.

Bir saat sonra durmak için elimi kaldırdım çünkü kaldırmamam arenanın toprak zeminine kusacaktım.

"Söyleyebilirsin," dedim Zo'ya. "Bu, benlik değil, değil mi?"

Gülümsedi. "Yarın tekrar deneyebiliriz." Yumruğunu kaldırdı.

Sırıtıp kendi yumruğumla ona vurdum.

"Eğitim bıçaklarını depoya götür," dedi Grey ona. "Sonra koridorda Dustan'ın yerine geç. Prenses'e odasına kadar ben eşlik edeceğim."

"Emredersiniz, Kumandan." Selam verdi, sonra emredildiği gibi silahları topladı.

Grey tırabzanların yanındaki masadan bana bir bardak su doldurdu. Bütün bardağı tek yudumda içtim.

Bana baktı ve yumruğunu kaldırdı.

Kızarıp kendi yumruğumu vurdum. "Disi'de bir gelenektir."

"Anlıyorum." Bardağı tekrar doldurdu. "Zo ile arkadaş olmuştunuz."

"Evet," diye onayladım. Freya bir çeşit anne olmuştu bana ama Zo hep aradığım arkadaştı. Bazen gece geç saatlerde, Rhen'in uyuduğu ve Zo'nun kapımın önünde olduğu zamanlarda, gizlice koridora süzülüyordum. Zo ve ben muhafızların aptal tavırları ya da asil kadınların Rhen'den istedikleri saçma

şeyler konusunda dedikodu yapıyorduk. Bana annesinin onu borçlarını ödemek için nasıl zorla Gümüş Ay Şarkıcısı'nın çırağı yaptığını anlatmıştı ve adamın tehditler savuruşunun muhteşem bir taklidini yapıyordu. Grey'i taklidi ondan bile iyiydi, beni o kadar güldürmüştü ki Freya'nın çocuklarını uyandırmıştık. Fısıldaşmak zorunda kalıyorduk çünkü Rhen'in anlayıp kapıma daha sıkıcı birini dikmesini istemiyordum ama bence Rhen biliyor ve umursamıyordu.

Grey hizmetçi gibi bana su dolduruyordu, bu yüzden ben de sürahiyi alıp ona bir bardak doldurdum. "İşlerin gidişatından memnun musun?" dedim. "Rhen'in bu tür bir tepki beklediğini sanmam."

"Rahatlayıp arkadaşlık kurduğunuz için memnunuz. İnsanlarımızın birleşmiş görünmesinden memnunuz." Tereddüt etti. "Zamanımızın azalmasından memnun değilim."

Çünkü Rhen laneti bozmamıştı.

"Üzgünüm, Grey," diye fısıldadım.

İçini çekip bakışlarını kaçırdı. "Kimseye özür borçlu değilsiniz. Buraya iradeniz dışında geldiniz. Bizim için kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çabaladınız."

"Ah, evet," dedi bir kadın sesi gölgelerin arasından. "*Prenses Harper* ve işbirliği Kordiyar insanları için neşe kaynağı."

Gerginlik omurgamı elime geçirmişti ama kendimi dönüp Lilith'le yüzleşmeye zorladım. Gölgelerin içinden çıktı. Bu gecenin elbisesi kırmızıydı, yüzlerce şeffaf ipek katmanının yere döküldüğü, uçlara doğru beyazlayan kan kırmızısı bir korse. Yakutlar, eteklerine saçılmış kan damlaları gibi her yerde parlıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedim.

"Eve gitme konusunda hâlâ o kadar istekli misin diye merak ediyordum," dedi. "Çünkü bir mesaj getirdim."

“Rhen’e yaptıklarından sonra seninle pazarlık yapmaya güvenecek miyim sanıyorsun.”

“Ne yapmışım?” Güldü, kulak zarımı çelik çubuklar dürtencesine acıtan güzel, çocuksu bir sestti. “Sevgili kızım, ona sadece insanların durumunu gösterdim.”

“Korkunçsun,” diye tükürdüm. “Aşağılıksın.”

Lilith etkilenmemişti. Önümde durdu, dudakları şaşırmış bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bence aşağılık olan ne biliyor musun? Bu laneti bozacak mükemmel bir fırsata sahip olan fakat her seferinde yanlış seçimi yapan bir prens. Bu laneti daha ilk gününde bitirebilirdi, gözünün önündeki şeyi görmüş olsaydı.”

Nefeslerim hızlanmıştı. “Rhen seni asla sevmez.”

“Belki şimdi sevmez.” Lilith yanağımdaki yaraya dokunmak için elini uzattı. “Ama belki bir zamanlar sevmişti. Prens’in odasına girmek için Grey’e rüşvet verdiğimi biliyor muydun?”

Elini ittim. Söylediği tek kelimeye inanmıyordum. “Sakin bana dokunayım deme.”

Bana tokat atmak için elini geri savurdu. Öne atılışını gördüm ve ancak kendimi hazırlayacak zamanım oldu.

Ama Grey önüme geçip bileğini yakalamıştı. Hançeri Lilith’in karnında duruyordu. “Burada emir altında değilim,” dedi. “Ve Prenses’e vurmayacaksın.”

Lilith ona baktı. “O bıçak tenime dokunursa bunu sana ödetirim.”

“Bu mu en büyük tehdidin?” dedi Grey. “Çünkü cidden artık benden alabileceğin bir şey kalmadı.”

Ardından hançeri karnına itti.

Lilith yarı büküldü fakat Grey onu kolundan yakalayıp doğrulttu. Bıçaktan kan damlıyor, yakutlara bulaşıyordu.

“Öldür onu,” dedim.

“Denedim,” dedi Grey. “Yapamıyorum.”

“Kafasını kessen ne olur?”

Sesi gaddardı. "Vücuduna yeniden katılacaktır."

Lilith gülümsedi. Dışinde kan vardı. Hançeri karnından çekti ve o ayakta sallanırken kan özgürce elbisesinin önüne döküldü, hâlâ Grey'in tutuşuyla ayakta duruyordu. "Basit bir çelikle öldürülemem." Kanlı bıçağı yere fırlattı. "Bu tarafta olmaz, seni aptal kız. Sihir denge arar. Hâlâ anlamadın mı?"

Hastalıklı dokunulmazlığı mı yoksa elbisesinin önüne akan kan mı daha rahatsız edici karar veremiyordum. "Seni öldürmenin bir yolunu bulacağım," dedim. "Neye mal olacağı umurumda değil."

Kahkaha attı. Kan öksürürken bir eliyle karnına bastırıyordu. Koku şimdi havadaydı, demir ve ona karışan daha acı bir şey. "Sen mi? Seni aptal, sakat kız. Beni dinlemiyorsun bile. *Mesajımı sormadın.*"

"Ne *mesajı*?"

"Annen. Kardeşin. Çok üzücü."

Annen. Kardeşin.

Çok üzücü.

Bıçağı karnına yiyen benmişim gibi hissediyordum. "Ne oldu?"

Kanlı elini kaldırdı ve kestiği yanağa dokundu.

Arena kayboldu. Jake'le birlikte salondaydık. Dizlerinin üstündeydi, elleri başının arkasında birbirine kenetlenmişti. Kaşını daha önce görmediğim bir yara ikiye bölmüştü ve bir şekilde biraz daha büyük görünüyordu, vücut ya da ağırlık çalışmış gibi.

Bunların hiçbirine dikkatimi veremiyordum çünkü önünde bir adam duruyordu, Jake'in başına silah doğrultmuştu.

"Yeterince zamanın vardı." Adam silahın horozunu kaldırdı.

"Annem geceyi çıkaramayabilir." Jake'in kelimeleri beni aynı anda hem rahatlama hem de dehşete boğmuştu. "Size aylardır söylüyorum, babamın nerede olduğunu biliyorum."

"O zaman bulsan iyi edersin."

"Lütfen," dedi Jake. "Annem yatak odasında. Burada kalmazsınız. Başka bir yerde..."

"Beni duydun mu çocuk? Nasıl işlediğini biliyorsun. Yeterince uzun zaman bekledik. Emirlerimiz var."

Ardından başka bir yerden bitkin bir ses geldi. "Jake? Jake, ne... Ne oluyor?"

"Sorun yok, anne!" Jake'in sesi soldu. Yüzü burulmuştu. "Lütfen. Bir gece. Annem. Lütfen. Bu kadarını bana borçlusun, Barry. Borçlu olduğunu biliyorsun."

Barry içini çekti. "Sabah dokuza kadar vaktin var. Sana verebileceğimin hepsi bu." Durdu, sesini garip bir sevimliliğe bürüdü. "O zamana kadar parayı bulmazsan yapmak zorunda kalırım."

"Hiçbir yer açık değil!" diye hiddetlendi Jake. "Babamın nerede olduğunu bilmiyorum! Önce ne yapacağı..."

"Banka kredisi mi çekmeyi düşünüyordun yoksa?" Barry içini çekti. "Bu kadar, evlat. Sana verebileceğim bu. Sevdiklerinle vedalaş. Geri geleceğim."

Lilith elini yanağımdan çekti. Görüntü kayboldu.

"Çok trajik," dedi. "Yazık."

Öfke göğsümde büyüdü. "Grey. Onu tekrar bıçakla."

Grey'in itaat etmesini beklemiyordum ama etti. Bıçağı ışıktı parladı ve kendini Lilith'in omzuna gömdü. Lilith bağırmadı ama ufak bir ses dudaklarının arasından kaçtı.

Fakat yüzündeki ifade acı değildi. Coşkuya yakın bir histi. "Bu gece seni ziyaret etmekten büyük zevk alacağım, Grey. Ama sanırım daha iyi bir fikrim var."

O kadar hastalıklı bir kadındı ki. Düşüncelerimi toparlamıyordum.

"Ne istiyorsun?" Sesim çatallanmıştı. "Beni eve göndermek için ne istiyorsun?"

“Senden mi? Hiçbir şey.” Bir öksürük daha. “Neden Grey’e senin tarafına geçme yeteneği verdim biliyor musun?”

Düzgün düşünmekte zorlanıyordum. “Ne? Ben... Hayır. Bilmiyorum.”

“Lanet yüzünden kapana kısılmadı. İsteddiği zaman gidebilir ama gitmeyecek. Ben ona sebep versem bile.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Kumandan Grey teslim olmaz,” dedi. “Ailesinin nasıl öleceğini tarif ettiğim zaman bile olmadı.”

Grey’in ifadesi donmuş, gözleri taş kesilmişti. Hiçbir şey söylemedi.

“*Hepsini* öldürmedim,” dedi Lilith. “O kadar çok kardeşin vardı ki. Sanırım hafifmeşrep annene acımıştım.”

Lilith’in daha korkunç olamayacağını düşündüğüm her seferinde yanıldığımı anlıyordum. “Grey,” diye fısıldadım. “Üzgünüm.”

“Aileye tövbe ettim,” dedi. Sesi sert ve karanlıktı.

Bunu bana daha önce de söylemişti. Ne anlama gelebileceğini gerçek anlamda hiç düşünmemiştim.

“Rhen’in kendi insanlarını avlamak zorunda kalmamasının tek sebebi Grey’in sadakatidir,” dedi Lilith. Grey’e gülümsedi. “Seni gerçekten hafife aldım, Kumandan.”

“Senin hatan.”

“Ama hata değildi. Sadakatinin işime yaradığını düşünüyorum.”

Anlamamıştım. Annem ve kardeşimin görüntüleri beni o kadar sarsmıştı ki şu an söylediklerine güçlkle odaklanabiliyordum.

Sonra, “Grey’e dünyalarımızın arasındaki perdeyi istediği zaman geçme imkânı verdim. Seni istediği zaman eve götürebilir, *Prenses*,” dedi.

“Sen... Ne?”

“Seni eve götürebilir. Benimle pazarlık yapmana gerek yok. Pazarlık yapman gereken kişi Grey.”

Ardından kayboldu.

Titrememe engel olamıyordum. Annem aylardır ölüyordu, ölümü ben Kordiyar’a gelmeden önce bile yakındı. Ama anemden fazlası vardı. Jake vardı.

Grey’e baktım. Gözlerini kapamıştı.

“Lütfen,” dedim.

“Sizi eve götürürsem lanetin bozulma şansı hiç kalmayacak.”

Ellerimi göğsüne koydum. “Lütfen, Grey. Kardeşimin kim-sesi yok.”

“Bu bizim son döngümüz. Son şansımız.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Hayatı bize bağlı insanlar vardı. *Bana*. Ama kardeşimin yalvarışı kulaklarımdan gitmiyordu. “Lütfen, Grey. Lütfen.”

Bakışlarını çevirdi. Açık bir ret.

“Daha önce de yeminini bozdun,” dedim çaresizce. “Sana rüşvet verdiğini söyledi...”

Birden başını çevirdi, gözlerinde öfke vardı. “Büyük Salon’da Majesteleri’nin ilgisini paylaştığını gördüğüm bir kайдından gelen, avucuma sıkıştırılmış bir paraydı. Aptalcaydı. Anlamsızdı. Benden önce yüzlerce muhafız aynı şeyi yapmıştı. Gençtim, yorgundum ve sıkılmıştım. Yani *evet*. Parasını aldım ve odasına gitmesine izin verdim. Geceyi yalnız geçireceğine onunla geçirdi. Her bir döngünün her anında buna pişman olmadığımı düşünüyorsanız cidden yanılıyorsunuz.”

“Lütfen,” diye fısıldadım.

“Hayır.”

Arenanın ucundaki kapı çarpılıp açıldı. Rhen içeri koştu, hafiften nefes nefeseydi. “Harper! İyi haberlerim var! Bir ulak geldi ve...” Hemen durdu ve yüzündeki olumlu her şey çekildi. “Bir şey olmuş. Söyle bana.”

Ona söylemek için ağzımı açtım.
Bunun yerine gözyaşlarına boğuldum.
Rhen önüme geldi. "Leydim. Lütfen..."
Kendimi ondan kopardım. Gözyaşlarımdan kör olmuş bir
şekilde arenadan kaçtım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHEN

Harper'ı odasında buldum, Freya saçını yüzünden çeken ellerine kapanmış ağlıyordu.

"Lütfen, leydim," diye fısıldadı Freya. "Lütfen ne olduğunu söyleyin."

Kapı girişinde durdum ve Grey geldiğimi bildirmeden elimi kaldırdım. Duruşundaki üzüntü ağırdı. Korku ve keder çabucak onu sarmıştı.

"Freya," dedim. "Bizi yalnız bırak, lütfen."

Freya ayağa kalkıp kısa bir reverans yaptı. "Majesteleri."

"Hayır," dedi Harper. Sesi titrekti, taze gözyaşları yüzünden süzüldü. "Rhen. Sen git. Şu an... Şu an bunu yapamam."

Freya tereddüt etti, benim emrim ve onunkinin arasında kaldığı açıktı.

"Prenses, Disi'deki ailesi hakkında üzücü haberler aldı," dedim ona.

Harper güldü ama sesinde neşe yoktu. "Üzücü. Evet."

"Bizi yalnız bırak," dedim tekrar ve bu sefer sesim noktayı koyuyordu.

Freya bir kez daha reverans yapıp çabucak odadan çıktı. Kapı arkasından ağır bir *klik* sesiyle kapandı.

“Leydim,” dedim sessizce.

Harper gözyaşlarının arasından bana baktı. “Grey sana söyledi demek.”

“Evet.” Odayı geçtim ve kıvrıldığı bankın yanında durdum. Yanakları kızarmış ve nemliydi, iç gömleğinde kan vardı. “Sana katılabilir miyim?”

Soruyu duymazdan geldi ve “Unutmaya başlamıştım,” dedi. “Unutmak mı?”

“Onları unutmaya başlamıştım.” Başını kaldırıp bana baktı, gözleri acı doluydu. “Rüya gibi gelmeye başlamışlardı. Başka bir hayat gibi. Burada mutluydum. Ve şimdi... şimdi hayatlarının tam olarak ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Ölecekler, Rhen.”

“Biliyorum.” Banka, yanına oturdum.

“On saniyeydi ve korkunçtu. Ses, koku... Jake’in korkusunu hissedebiliyordum. Buna günlerce nasıl dayandın bilmiyorum.”

Saçını yüzünden çektim. “Leydim.”

“Grey’e beni geri götürmesi için yalvardım. Yapmıyor.” Burunu çekti ve elini midesine bastırdı. “En kötüsü de sebebini anlayabiliyor olmam.”

“Anlıyor musun?”

“Elbette. Ben yapar mıydım onu bile bilmiyorum. Bu sizin son şansınız. Laneti bozabilecek tek kişi benim. Karis Luran’la ilgili meseleler var. Ben sadece... Sadece... Ben...”

“Beni sevmiyorsun.”

“Bu seni sevmemekle ilgili değil. Bu, *onları* sevmekle ilgili.”

Oda sıcak ve loştu, burada sayısız saatler geçirmiştik ama bu konuşma, paylaştığımız her şeyden daha samimi geliyordu. “Aileni korumak istiyorsun.”

“Evet.” Sesi soldu. “Muhtemelen bencil davranıyorum. Burada risk altında olan *binlerce* insan var. Onlar ise *iki* kişi.

Annem son zamanlarını yaşıyor. Ama Jake'e yardım edebilecek kimse yok. Hiç kimse, Rhen."

"Daha önce söylediğim gibi, elimizdeki seçenekler, istediğimiz seçenekler olmayabilir, ama yine de birer seçenektir."

"Biliyorum. Ve Grey'in neden bunu seçtiğini de biliyorum." Ellerini yüzüne bastırdı. "Şimdi ondan birazcık nefret etsem bile." Titrek bir nefes aldı. "Lilith o kadar korkunç ki, Rhen. *Ev hemen orada* ve ona ulaşabileceğim bir yol yok."

"Evet." Sesim ağırdı. "Aynı zamanda seni buraya hapsedersen beni asla sevmeyeceğini de biliyor, böylece o kazanacak. Ama eve dönersen lanet bozulmamış olacak ve yine o kazanacak."

"Her şekilde kazanıyor."

"Doğru." Parmağımı çenesinde gezdirip yüzünü kaldırdım. "Bu yüzden Grey'e seni eve götürmesini emrettim."

Bileğimi yakaladı. "Ne?"

"Grey'e seni eve götürmesini emrettim." Durdum. "Alacaklılarla ilgili bir tür meseleden bahsetmiştin ama bu, en azından, yardımcı olabileceğim bir şey, gümüş ya da mücevherlerle dolu bir çanta verebilirim, eğer istersen..."

Harper kendini banktan kaldırdı ve bana atıldı. Kolları sırtımda sımsıkıydı, yüzünü omzuma bastırmıştı. "Teşekkürler," dedi zorlukla nefes alarak. "Teşekkürler."

Han koridorundaki o ânın aksine, artık buna karşılık vermekte bir çekincem yoktu. Kollarım sırtına düştü. Şakağına doğru konuşmak için başımı yatırdım. Boğazım gergindi, ama üstesinden geldim. "Beni her seferinde hayrete düşürüyorsun. Sana gücüm dahilinde olan her şeyi vereceğimi söylemiştim."

Bana bakmak için geri çekildi. "Ama... Karis Luran..."

"Önemli değil," dedim. "Annenin kötüye giden sağlığıyla ilgili haber aldın ve Disi'ye döndün. Bunun olabileceğini biliyorduk. Planlamıştık."

"Her şeyi planlıyorsun."

Doğru değildi. Gitmesine izin verdiğimde bunun nasıl hissettireceğini planlamamıştım.

Haklıydı. Lilith korkunçtu. Ne yaparsam yapayım, her seferinde bana işkence etmenin en zalim yolunu buluyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Harper. “Laneti bozmadığım için özür dilerim.”

Elimi kaldırıp yanağındaki gözyaşını sildim. *Ah, Harper.*

Keşke bozsaydı. Lanet yüzünden değil, Karis Luran ya da Kordiyar yüzünden de değil.

Çünkü ben *ona* âşık olmuştum.

“Çok düşüncelisin.” Tekrar bana yaslandı. “Bunun... Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Şşş,” diye fısıldadım. “İsteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptın.”

Nefes alıp bana baktı, bakışları içime işliyordu. “Seni çok özleyeceğim.”

Kalbimi kırıyordu. “Ben de seni.”

“Hep seni...”

Eğilip onu öptüm.

Yavaş ve nazikti ve başta dudaklarımızın dokunmasından biraz fazlasıydı. Bir soru, bir emir değil. Tereddüt etmesini, geri çekilmesini bekledim ama bu gece dudakları aralandı ve elleri yüzümü buldu, sonra o da beni öpmeye başladı.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime çektim ve kendimi ağzının tatlılığında, kokusunun sıcaklığında kaybettim.

Bu, diye düşünüp duruyordum. *Emin olmaya gerek yok. Bu kesin. Bu, gerçek.*

Bu ânın bitmesini hiç istemiyordum.

Korkunçtum. Bencildim. Ellerim belini buldu. Onu okşadı. Parmaklarım korsesinin bağlarına kaydı, gömleği hançer kemerinin altında sağlam bir şekilde bağlanmıştı.

Elleri ceketimin altına kaydı. Gömleğimi   ke  p serbest bıraktı. Parmakları sırtımı ok  şuyordu. Bu an sonsuz acılara değerdi. Dudaklarının arasında nefesim kesilmişti.

Ardından Harper tiz bir acı sesi çıkarıp geri   kildi.

Parmaklarına bakıyordu. Uçlarına kan bulaşmıştı. Aklı ka-rı  mı   bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ne... Ne... Rhen?"

Ağır nefesler alıyordu. Ben de   yle. İkimiz de kana baktık.

Sonra gömleğimin kalanını kurtarıp ceketimi yana çektim.

Tenimde yamalar halinde mavi ve yeşil pullar çıkmış, ateşin ışığında yanardöner şekilde parlıyorlardı.

Nefes almayı bıraktım.

Pullar. Pullarımın olduğu bir zaman hiç hatırlamıyordum. K  rk, kesinlikle, akla gelebilir her renkte. Yeşil-kahverengi s  -r  ngen derisi. Açık kemikler. Tüyler. Ama pullar, asla.

Elimi en büyük yamaların olduğu yanlarıma götürdüm. Pullar aldatıcı bir şekilde keskindi, parmak uçlarını dilimle-yen jilet gibi kenarları vardı. Elimi geri çekip nefessiz kaldım. Tenimde küçük kan damlaları belirmişti.

Gümüş cehennemler. Elbette Lilith bugün ka  ı   teklif eder-di. *Elbette.*

Harper geri çekildi. "Bu ne?" diye fısıldadı.

Nefes alamıyordum.

"Değişim," dedim. Sesim boğuktu ve isimlendiremeyece-đim çok fazla duygu vardı.

"Değişim?"

Titrek bir nefes aldım. "Yaratık."

Yutkundu. "Canavar." Harper da titrek bir nefes alırken duraklama oldu. "Her döngüde gelen canavar."

Gözlerine bakamıyordum ama bakmalıydım. Onunkiler ihanetle alev alevdi.

Ve korkuyla.

Korku, bakışlarına karşılık vermemi sağladı. Sonunda hepsi korku gösterirdi. Neden Harper'ın farklı olacağını düşündüğümü bilmiyordum.

"Evet, leydim. Canavar."

Hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki sessizlik büyüyüp bütün kaleyi sarabilirdi.

Fısıldanmış sözlerimizi hatırladım. *Artık sır yok.*

"Şimdiye kadar bana âşık olmadıysan dönüşümüm tamamlandığında kalbinin değişeceğini sanmıyorum."

"Canavar sen misin? Bütün o insanları sen mi öldürdün?"

Konuşurken sesim boğuktu. "Lütfen. Anlamalısın." Ona uzandım.

Ben yakalayamadan geri kaçtı. Soluk soluğa kalmış bir şekilde birbirimize bakarak orada öylece oturduk, ihanetim aramızdaki boşlukta ağırdı.

"Yine hepsini öldüreceksin," diye fısıldadı. "Kale insanlarla dolu."

"Her şeyi planladım, leydim. İnsanlarım güvende olacak." Nefes aldım. "*Sen* güvende olacaksın."

Dudaklarını ıslattı. "Rhen."

Elimden gelen bu kadardı.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. "Gitmen gerek."

Karşı çıkmasını bekledim. Beni geri çağırmasını. Ben kapıya ulaşmadan beni durdurmasını.

Yapmadı.

Kumandan Grey emrimden memnun olmamıştı.

Harper'ın yakın ilişkiler kurduğu insanlarla vedalaşmasını beklerken koridorda dikkat kesilmişti ama gözlerindeki hayal kırıklığını okuyabiliyordum. Eğer kale son üç yüz yirmi

yedi döngüdür olduğu gibi boş olsaydı bana meydan okurdu. Freya'nın odasının kapısı açıldı, Harper Zo'yu, Freya'yı ve çocukları kucakladı. Büyük Salon'un merdivenlerinin yakınında bir uşak bekliyordu. Bulunduğumuz koridorun girişinde muhafızlar duruyordu.

Muhtemelen oradan bile Grey'in memnuniyetsizliğini sezebiliyorlardı.

Buradaki varlığımız, babamın yokluğunda bu insanların üstünde kurduğum hâkimiyet ince bir hiyerarşiye dayanıyordu. Başkaldırı hepsini hızla ortaya çıkarabilirdi.

Babamın çabuk sinirlenen yapısını, hoşgörüsüzlüğünü düşündüm ve sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Babam baştayken gücünün nereden geldiğini hiç düşünmemiştim. Onun hükümdarlığının, gücünün de bu kadar ince olup olmadığını düşündüm.

"Hemen geri dön, Kumandan," dedim Grey'e. "Prenses'in güvenli bir şekilde eve vardığından emin ol ama oyalanma."

"Emredersiniz, lordum."

Sesi ılımlıydı, düzdü ama kılıcını çekip beni delik deşik etmek istiyor gibi görünüyordu.

Onu suçlayamazdım. Bu lanet benim kadar onu da kaleye hapsedmişti. Harper'ı eve göndermek tüm ümidimizi silip götürecekti.

Grey'in yakında beni delik deşik etme şansı olacaktı.

Kemerimden katlanmış bir kâğıt çıkarıp ona uzattım. "Aciliyetin küçük bir mesele değil. Bu mesaj Harper ve sen arenadayken geldi."

Kâğıdı çabucak açtı. Okurken yüz ifadesi duruldu, öfkenin yerini şaşkınlık almıştı.

Gözleri bana döndü ve sesini alçalttı. "Karis Luran gün doğumunda buluşmak istiyor." Bir duraksamanın ardından

Freya'nın kapısına göz attı. Ardından tahminde bulundu: "Bu bilgiyi paylaşmadınız."

"Prenses eve dönüşünü erteleyemez," dedim, koridordaki kulakların bilincindeydim. Sesimi alçalttım. "Erteleyebilecek olsa bile, bize katılacak kadar uzun kalırsa Harper'ın güvenliğini garanti edemem. Ya Karis Luran'ı Kordiyar'dan çekilmeye ikna etmeyi başarırız ya da görüşme bütün gücüyle savaşa döner. Kordiyar'ın Disi ile işbirliği yaptığını söylemek için Harper'a fiziksel olarak ihtiyacım yok. İşbirliğinin gerçek görünmesi için yeterince insan inanıyor." Durdum. "Ama sana ihtiyacım var, Grey."

Grey notu katlayıp uzattı. Yüzündeki memnuniyetsizlik çekilmişti. "Elimden geldiğince hızlı dönerim."

Harper, Freya'nın odasının kapısında belirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve nemliydi ama sesi sağlamdı. Gözlerime bakmaktan kaçındı. "Ben hazırım."

Bir an hava bile tereddütteymiş gibi geldi.

Grey emrimi reddetmek istiyordu.

Ben Harper'a kalması için yalvarmak istiyordum.

Nihayet Harper bana baktı. "Keşke bana söyleseydin."

"Nerede durduğumuza bakın, leydim. Artık biliyorsunuz. Daha önce bilseydiniz seçiminiz farklı mı olurdu?"

Bu onu sakinleştirmiş gibi göründü. Hepimiz koşullar tarafından tuzağa düşürülmüştük, özgürlüğe giden bir yol arıyorduk. Olmayan bir yol.

"Hayır. Değiştirmezdi." Derin bir nefes çekti. "Ben... Ben böyle bitmesini istemiyorum. Yalanla. İhanetle."

Ona doğru bir adım attım. Nefesi bir anlığına kesildi ama geri çekilmedi. Son bir kez nefesini yanağımda hissetmek için eğildim. "Bu ânı hatırlama, leydim. Önemli olanlar bundan öncekilerin tümüdür."

“Rhen,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Geri adım attım. “Kumandan Grey. Onu eve götürün. Bu bir emirdir.”

Her zamanki gibi Grey itaat etti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

HARPER

Önce şehrin kokusu geldi. Hava keskin ve soğuktu, egzoz dumanları ve yemek yağlarının kokusuyla doluydu, alt notalarda idrar ve bonus olarak da aşırı dolu bir çöp kutusu. Grey ve ben restoranlar ve eczanelerle tıktık tıktık bir sokağa gelmiştik. Gece göğü Kordiyar'da gördüğüm yıldızların aynılığıyla tepemizde asılıydı fakat burada daha uzak görünüyordardı, her yerde parıldayan neon ışıklarla önleri kesilmişti.

Ardından sesleri duydum. DC'nin gece yarısı bile bu kadar *gürültülü* olduğunu hiç fark etmemiştim. Hava kompresörleri, vızıldayan neonlar ve uzaktaki trafik. Rüzgâr bile daha sesli gibiydi, sokakta kamçılanıyor, buklelerimi kaldırıp kazağımın örgülerinin arasından sızıyordu.

Bu sokağı, arkasında durduğumuz eczaneyi tanımama rağmen aşinalık daha yavaş geldi. Kordiyar'da pantolon ve yeleklerle ya da etek ve korselerle altı hafta geçirdikten sonra eski kazağım ve kotum bana yabancı geliyordu. Kaleden aldığım tek şey botlarımdı ve Rhen'in gümüş paralarla, Arabella'nın mücevherlerinin yarısı ve beş külçe altınla doldurduğu, om-

zumdan sarkan basit bir deri çanta. Bunların ne kadar edeceğine dair bir fikrim yoktu ama hiç olmazsa aileme zaman kazandırırды.

Grey arkasındaki Çin lokantasının tabelasının ışığında parlayan silahları ve zırhıyla tamamen kronolojiye ters bir şekilde yanımda duruyordu. Yüz ifadesi okunmazdı.

Rhen beni eve götürmesini emrettiğinden beri çok az şey söylemişti.

Tarifsiz ölçüde suçlu hissediyordum. Ve ihanet uğramış. Ne olduğumu bilmiyordum.

Yutkundum. "Buradayım." Gözlerim elimde olmadan doldu ve hızla yüzümü sildim. "Sen dönebilirsin."

"Güvenle eve girdiğinizi görmem gerek."

"Sen... Sokakta böyle mi yürüyeceksin?" Titrememeleri için dişlerimi sıktım. Yün pelerinler ve kürk kenarlı ceketlerle o kadar uzun vakit geçirmiştım ki geride bıraktığım hayatı unutmuştum.

"Gözlerden uzak kalırım." Pelerinini çözüp omuzlarıma sardı. Parmakları omzumdaki tokayı hızlıca bağladı. "Bu hava için giyinmediniz, leydim."

"Burada 'leydim' değilim," dedim. "Sadece Harper'ım."

"Sadece Harper'dan çok daha fazlasınız, yer gözetmeksizin."

"Grey..." Ama sesim kısıldı. Söyleyebileceğim hiçbir şey yerli gelmiyordu.

Onu lanetliyordum. Rhen'i lanetliyordum.

Muhtemelen tüm Kordiyar'ı lanetliyordum.

Gözlerimi kapadım. "Grey... Ben çok... Çok..."

"Zaman azalıyor ve benim dönmem gerek."

"Haklısın." Ellerimi yanaklarıma bastırdım ve derin bir nefes aldım. Parmaklarım yüzümdeki düzgün yaranın üstünde kayınca ellerimi indirdim. "Affedersin. Gidelim."

Karanlığa o kadar iyi karışıyordu ki orada olduğunu zar zor anlıyordum. DC sokaklarında tek başıma yürümek gibiydi, düzensiz adımlarım kaldırımda sürterken botlarım küçük sesler çıkarıyordu. Grey'in pelerini omuzlarımda ağırdı.

Her adım Rhen'in seçenekler hakkında söylediklerinin bir hatırlatıcısıydı.

Yanlış seçimi yaptığıma emindim ama Barry ona her ne yapacaksa, Jake'i terk edemezdim.

D Sokağı ve Altıncı Caddé'nin köşesinde durdum. Evimiz caddenin karşısındaydı. Penceresinde ışık olan tek ev.

Ailemin evi. Benim evim, her ne kadar artık öyle gelmeseydi.

Dükkan tentesinin gölgesine adım attım ve Grey yanıma geldi. İki cam vitrinin arasına sıkışmıştık, sıcaklığını hissedecek kadar yakındım.

Sokağın karşısını, ışık yanan pencereyi işaret ettim. "Burası ailemin evi."

Başını salladı. "Siz öyle diyorsanız."

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri soğuk ve karanlıktı.

"Korkunç Grey," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

İfadesiz yüzü hafifçe yumuşadı. İçini çekti ve parmağını çeneme dokundurdu, ardından hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bir prenses bir muhafızdan özür..."

Öne atılıp onu kucakladım. Bir bakıma tuğla duvarı kucaklamak gibiydi ama kolları sırtıma düştü ve içini çekti, nefesi saçlarımı süpürüyordu.

Birden beni Rhen'e, Kordiyar'a ve çabucak gönlümde yer etmiş insanlara götürmesini istedim.

Sokağın karşısındaki pencere benimle alay ediyordu.

Eğer kalırsam Grey'i bir daha asla göremeyecektim. Rhen'i asla göremeyecektim.

Ben daha hazırlanamadan geri çekildi fakat parmağı yana-

ğımdaki gözyaşlarını sildi. “Seçim bana ait olsaydı,” dedi, “sizi Kordiyar’a hapsederdim.”

“Biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Aileniz acı çekerti,” dedi duygusuz bir şekilde. “Lilith bunu size izletirdi muhtemelen.” Duraksadı. “Ve siz beni asla affetmezsiniz.”

Bu dediğinde sakinleştirici bir şey vardı. Bunun kimsenin açısından kolay bir karar olmadığını bilmek gibi.

“Sizi eve götürebilirim,” dedi, “isterseniz.” Sokağın karşısına baktı, ifadesi Rhen’i korurkenki kadar temkinliyi.

Kılıcı belinde, apartmanın koridorunda yürüyüşünü hayal ettim. Koridorun sonunda oturan emekli yaşlı kadın muhtemelen ona şöyle bir bakıp kalp krizi geçirirdi.

“Artık tehlikede değilim,” dedim. “En azından öyle düşünüyorum. Ailem sabaha kadar rahat olacak.”

Grey bana düz bir bakış attı. Ardından ön kollarından birindeki bıçak sıralı koluğu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

Elime uzandı ve kazağımın kolunu sıvadı. “Size verecek param ya da mücevherlerim yok.” Minik bir gülümseme. “Ama silahlarım var.”

“Grey.” Yutkundum. “Onlar senin.”

“Başkaları da var.” Oturması için bağlarını mümkün olduğunca sıkarak koluğu sabitledi ama hâlâ biraz bol geliyordu. Sonra diğer koluğunu çıkarıp aynısını diğer koluma da yaptı. Bittirdiğinde onları örtmek için kazağımın kollarını indirdi. Bıçaklar ve deri kolumda ağırdı ama bu iyi bir ağırlıktı. Güven verici.

“Demir sopadan daha etkili,” dedi.

Kızardım. “Onunla da idare etmiştim.”

“Etmiştiniz gerçekten.”

Yanağımdan bir damla daha süzüldü. “Grey.”

Geri adım atarak aramızda biraz mesafe açtı. “Leydim.”

Nabzım hızlandı. "Bekle."

"Hemen geri dönmem emredildi," dedi Grey.

"Tamam." Gözyaşlarımı yuttum ama sonra elimi kaldırdım.

"Bekle! Bekle."

Bu sefer içini çekti.

"Geri gel," dedim çabucak. "Geri gelebilir misin?"

Grey'i hiç bu kadar afallamış görmemiştim. "Leydim?"

"Benim... Benim annemi görmem lazım. Kardeşimi kurtarmam lazım. Ama sen... Sen artık geri gelebilirsin, değil mi?"

Bir şekilde onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi bakıyordu.

"Yirmi dört saat," dedim. "Yirmi dört saat sonra gelebilir misin? Tam buraya?"

"Ne için?"

Sesim titriyordu. Tam olarak emin değildim. Belirsiz çok şey vardı ve ailemi kurtarıp kurtaramayacağımı bilmiyordum. Rhen'in lanetini bozup bozamayacağımı bilmiyordum. Ama burada, böyle bitemezdi. "Beni Kordiyar'a geri götürmek için." Yutkundum. "Lilith artık gidip gelebileceğini söyledi, doğru mu? Lütfen Grey. Benim sadece... aileme yardım etmek için zamana ihtiyacım var. Lütfen."

İfadesi değişmedi ama bunun farklı sonuçlarını tarttığını görebiliyordum.

"Gerçeği biliyorsunuz," dedi. "Neye dönüşeceğini. Ve yine de geri dönmek mi istiyorsunuz?"

"Gerçeği bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama denemek istiyorum."

"Gece yarısı," dedi. "Bir gün sonra. Burada bekleyeceğim. On beş dakika. Daha fazla değil." Durdu. "Ona boş umutlar veremem."

Hayretle, gelmeyeceğimi beklediğini anladım. "Burada olacağım. Bekliyor olacağım."

Başını salladı, sonra gözleri sokağın karşısındaki pencereye gitti. "Zamanınız azalıyor, leydim."

"Biliyorum." Sarsak bir nefes aldım. "Yarın gece görüşürüz."

Ses tonum sonuna doğru yükselmişti, neredeyse bir soru gibi.

"Evet," dedi. "Geri döneceğim."

"Kordiyar için," dedim umutla.

Bu onu gülümsetti, Grey'in asıl doğasının bir gölgesi belirmişti. "Hepimiz için."

Bir adım geri çıktı ve havada neredeyse görülmeyen bir parıltıyla gitti.

Kapımda durdum. Haftalardır yoktum ama bu koridora dair her şey o kadar tanıdık geliyordu ki sanki daha dün gitmiştim. Yıpranmış kapı tokmağının altındaki rakam eğri duruyordu, tıpkı hatırladığım gibi.

Koridordaki kimseyi uyandırmamak için nazikçe çaldım.

Sessizlik cevap verdi, kalbimin gümbürtüsüyle birlikte gelen bir ses eksikliği. Avuçlarım terlemişti. Nerede olduğuma dair bir açıklamam yoktu. Paraları ve mücevherleri nereden aldığımın bir açıklaması yoktu.

Bir yanım çantayı kapıya bırakıp Grey'den beni geri almasını istemeyi diliyordu.

Ya da tüm ailemi yanımızda götürmesi için ona yalvarmayı.

Nereye götürmesi? diye düşündüm. *Syhl Koyağı savaşına mı? Bu daha mı iyi olurdu?*

Hem doktorlarından, morfin pompasından ayrı kalınca anemle ne yapardım?

Bilmiyordum.

Bilmiyordum.

Biri kapıyı açmazsa kendimi parçalayacağımı biliyordum.
Bu sefer daha sert, tekrar çaldım.

Daha fazla sessizlik.

Sonra kapının diğer yanından boğuk bir küfür geldi ve kilit açıldı.

Birdenbire Jake karşımda duruyordu.

Hatırladığımdan hem daha genç hem daha yaşlı görünüyordu. Lilith'in görülerinde bunu fark etmemiştim. Yüzü daha inceydi ama kesinlikle vücut çalışıyordu çünkü omuzları daha genişti, göğsü tişörtünü germişti. Kirli sakalı vardı ve gözleri karanlık, yorgun ve hayretler içindeydi.

Beni kollarına aldı ve kucaklamasıyla ezdi. "Tanrım. Harper. Aman Tanrım."

Ağlıyordu.

Jake'in ağladığını hiç görmemişim.

Gerçi şimdi de göremiyordum, yüzüm omzuna bastırılmıştı ama sarsıldığını hissedebiliyordum.

"Çok endişelendim," diyordu. "Seni ele geçirdiklerini sandım. Öldüğünü sandım. Ben... Ben düşündüm ki..."

"Geçti." Sesim çatladı, ben de ağlıyordum. "Geçti. Evdeyim. İyiyim."

Bunu söylememle birlikte beni kendinden uzaklaştırdı. "İyi değilsin. Yüzün... Bunu sana kim yaptı? Neredeydin?" Ben daha bir şey söyleyemeden panik dalgası gözlerini bürüdü. "Buradan gitmen gerek. Geldiğini gördüler mi? Birkaç saat içinde gelecekler. Harp... İşler kötü. Ben... Ben..." Sesi kısıldı ve elini saçlarından geçirdi. "Neredeydin sen?"

Cevap verme fırsatım bile olmadı, çünkü şiddetle başını iki yana sallıyordu. "Buradan gitmen gerek. Saklanmalısın. Annemi nasıl kımıldatacağımı çözmeye çalışıyorum..."

"Saklanmayacağım," dedim.

Sesim sertti, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına sebep oldu. “Annemin ölmekte olduğunu umursamıyorlar bile.” Jake’in sesi kabaydı. “Lütfen, Harper. Bir yolunu bulabiliriz...”

“Saklanmayacağım.”

Sesi değişti. “Seni ele mi geçirdiler? Sen bir uyarı mısın? Bu... *Bunu* onlar mı yaptı?” Gözleri tekrar yanağıma kaydı.

Karışıklığın ortasına düşeceğimi biliyordum. Eve gelişimin acı tatlı olacağını biliyordum.

Ama... *bunu* beklemiyordum.

Grey’in kollukları kollarımda ağırdı. “Jake,” dedim nazıkçe.

Jake gerildi ve tekrar elini saçlarından geçirdi. “Sabah do-kuza kadar vaktimiz var. Ben...”

“Kes şunu!” Çantayı omzumdan kaydırdım. “Dönüp durmayı kes, Jake. Al bunu. Plan yapalım.”

Bıkkın bir ses çıkardı. “Harper, orada yüz binlerce dolar yoksa –ya da belki kurşungeçirmez yelek– güvenli bir yere gitmelisin. Neden *şimdi* geldin bilmiyorum ama olabilecek en kötü zaman bu.”

Bunu unutmuştum. Daha önce nasıl hiçbir şeyi çözemediğimi. Arka odaya atılmaya ya da sokakta gözcülük yapmaya atılmış bir şey olduğumu, çünkü sunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çantayı göğsüne fırlattım. Ağırlığı ona çarptı ve içindeki paralar şingirdadı. “Al,” diye çıkıştım. “Para getirdim.”

“Ne?” diye fısıldadı.

“Para getirdim. Annemi görmek istiyorum.” Sesim neredeyse boğulacaktı. “Her şeyi anlatacağım. Sonra bir plan yaparız.”

KIRKINCI BÖLÜM

RHEN

Emirlerime rağmen bir yanım Grey'in Harper'la birlikte dönmesini beklemişti. Harper'ın bağırıp tekmelerken Grey'in onu duygusuzca kaleye geri sürükleyip kapıma getirdiğini hayal ettim.

Fakat bu düşünceler boşunaydı. Karis Luran'la görüşmemi planlıyor olmalıydım. Generallerimle konuşmuştum ve kalenin etrafına askerler konuşlandırılmıştı.

Kordiyar insanların kurtarmak için hâlâ bir şans vardı.

Belki laneti bozmak için yeni bir kadın bulacak zaman da vardı.

Arkasında bu kadar ümitsizlik olmasa bu düşünce komik olurdu. Kristal tıpayı çıkarıp koyu kırmızı sıvı bardağı doldururken izledim. Bir yudum aldım, sonra yatmaya hazırlanarak gömleğimi çıkardım ve odanın karşısındaki sandalyenin arkasına bıraktım.

Orada, aynada kendimi gördüm.

Harper'ın gittiği kısa zaman diliminde bile pullar yayılmıştı.

Kapım sertçe çalındı.

Gümüş cehennemler. Gömleğimi kapıp başımdan geçirdim. Yakamın altından parlak bir gölge görünüyordu, ceketimi giydim ve deri bağcıkları yerlerine bağlamak için aceleyle uğraştım.

"Gir," diye seslendim.

Kapı, Grey'i ortaya çıkarmak için açıldı. Kale arazisinin dışında geçirdiği zaman boyunca saçları rüzgârdan dağılmış, yanakları kızarmıştı. Kollukları gitmişti ama zarar görmeden geri dönmüştü.

Ve yalnız.

"Demek bitti," dedim. "Gitti."

Başını salladı.

Bardağı aldım ve tek yudumda bitirdim. "Gel. Kapıyı kapa."

Bir an tereddüt etti, sonra, "Kale topraklarının sınırında duran askerleri iki katına çıkardığınızı gördüm," dedi. "Karis Luran'ın gelişi için, muhafızlar için önerim..."

"Grey."

Başmuhafızım sustu.

"Karis Luran hakkında konuşmak istemiyorum." Şişenin kristal tıpasını tekrar çıkardım. Koyu kırmızı sıvı bardağı doldurdu.

Grey bekledi.

Hiç düşünmeden ikinci bir bardak doldurdum ve Kumadan Grey'e uzattım.

Bana baktı ama almak için bir girişimde bulunmadı.

"Bana zorla emir verdirtme," dedim.

Bardağı elimden aldı.

Şerefe kaldırır gibi kendiminkini kaldırdım. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ama aynı şeyi o da yaptı.

"Affet beni," dedim sessizce. "Başarısız oldum."

Tamamen hareketsiz kaldı, nefesini verdi ve beni şaşırtarak, bardağını boşalttı. Bu onu öksürtmüştü.

Kaşlarını kaldırıp gülümsedim. "Az sonra seni yerde mi bulacağım?"

"Muhtemelen." Başını iki yana salladı ve boğazı yanmış gibi nefes aldı. Sesi çatallanmıştı. "Bu şarap değil."

"Evet. Şekerli alkol. Valkins Vadisi'nden. Babam hep elinin altında biraz bulundururdu."

"Hatırlıyorum."

"Hatırlayacağımı düşünmüştüm." Babamın onu kimseye -- bana bile-- dokundurmadığını da hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Bu kural öyle içime işlemişti ki babam öldükten sonra bile denemeye cüret etmem için pek çok döngünün geçmesi gerekmişti.

Bardağı boşalttım ve şişeyi tekrar kaldırdım. "Biraz daha?"

Kararsız kaldı, sonra bardağını kaldırdı. "Lütfen." Yine de tam olarak emin değil gibiydi.

Bitkin bir şekilde gülümseyip doldurdum. "İçmeye gönüllü bir eşlikçi olacağını bilsem yıllar önce teklif ederdim."

"Yıllar önce gönüllü olmazdım." Bardağını az önce benim yaptığım gibi kaldırdı, sonra benim hareketini tekrarlamamı bekledi. Alkol henüz tesir etmemişti; gözleri berrak ve parlaktı. "Bana özür borçlu değilsiniz."

Bardağını ilk seferkiyle aynı hızda bitirdi.

Gülümsemem genişledi. "Gerçekten yerlerde olacaksınız, Kumandan." Başını ateşin yanındaki sandalyelere doğru salladım. "Silahlarını çıkar. Otur."

Giyinme odasına en yakın sandalyeye geçtiğimde kılıç kemerinin tokasını çıkardı ve silahını yan tarafa, yere bırakarak ateşin karşısındaki sandalyeye geçti. Silahlarını kolay erişilebileceği bir yere koyuyorsa kesinlikle henüz sarhoş değildi.

"Bir tane daha?" dedim.

"Gündoğumu çok uzak değil, lordum. Ben içmesem..."

Bardağını üçüncü kez doldururken sesi soldu.

Grey iç çekti ama bardağı uzattığımda aldı.

Bu sefer kadeh kaldırmayı beklemedim. Hiç dolandırmadan kendiminkini bitirdim. "Lilith'in bana saldırdığı, senin beni buraya, odama getirdiğin geceyi hatırlıyor musun?"

"Hangi seferini?"

Doğru ya. "Harper'ın geldiği günü."

"Hatırlıyorum."

Alkol damarlarımı yakmaya, aklımdaki düşünceleri gevşetmeye başlamıştı. "Laneti bozmakta başarısız olursam seni yemininden azat edeceğimi söylemiştim."

Yüz ifadesi sabitleşti. "Söylemiştiniz."

Sonrasında istediğim şeyi de hatırladığını biliyordum: Lanet hâlâ bozulmamışsa ve değişim belirtileri kendini göstermeye başlamışsa beni öldürmesini.

Sessiz karanlıkta ateş çıtırdadı.

"Seni yemininden azat ediyorum, Grey," dedim. "Karis Luran'la görüştüğümüzde senden beni..."

"Hayır."

"Ne?"

Bardağını tekrar eline aldı ve boşaltıp sandalyelerin arasındaki masaya biraz fazla güçlü şekilde çarptı. Öksürdü. "Hayır dedim."

"Grey..."

Ayağa kalkıp hançerini öyle hızlı bir şekilde çekti ki bir an oracıkta göğsüme saplayacak sandım.

Bunun yerine bıçağını elinde çevirdi ve kabzası önde olacak şekilde bana uzattı. "İsterseniz benim hançerimi kullanın. Ama yıllardır süren hizmetimi korumaya..." Kelimeleri ağzında yuvarlanmaya başlamıştı. "Korumaya yemin ettiğim adamı öldürerek bitirmeyeceğim."

Az kalsın kahkaha atacaktım, öksürükle kamufle ettim. "Kendine zarar vermeden önce kaldır o silahı."

Gözleri kısıldı ve hançeri yan sehpayı çarptı. Tüm o çarpmalar –bardak, bıçak– ilginçti, ta ki oturmak için harekete geçip neredeyse sandalyeyi tutturmaya kadar.

Bu sefer yüksek sesle güldüm. “Grey, daha on dakika geçti.”

“Babanın suçu.” Sesi hâlâ çatallıydı fakat şimdi oturduğu için daha istikrarlıydı. “Muhafızların içmemesi onun emriydi.”

“Karis Luran’la yapacağım görüşmeden ve son isteğimi yerine getireceğinden bağımsız olarak, bence görüşme biter bitmez buradan gitmelisin, Grey.”

“Ya nereye gideceğim?”

“Yetenekli bir silahşorsun. İş bulmakta zorlanmazsın. Tavsiye mektubu yazmamı ister misin?”

“Şaka yapıyorsun.”

“Başarısız oldum, Grey. Körkütük sarhoş olana kadar içip öfkeden deliye dönebilirim ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Harper gitti. Bana âşık olmadı.” Durdum. “Belki de...” Sesim soldu ve başımı iki yana salladım. Sonra gözlerimi onun kilere doğru kaldırdım. “Onun için geri dönmelisin. Her şey bittiğinde. Aranızda bir kıvılcımlanma fark ettim...”

Bakışlarını çevirdi.

“Yanılıyor muyum?” dedim. “Yoksa bıçak ve kolluklarını başka birine mi bıraktın?”

“Yanılmıyorsun.” Kararsız kaldı, sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı, kelimeleri öyle yuvarlanıyordu ki neredeyse komikti. “Şöyle ki... Asla ilgi... İlgisini senin üstünden çekmeye çalışmadım...”

“Biliyorum.”

Başını iki yana salladı, sonra daha kuvvetle tekrarladı. “Fazla açık konuştum. Bu lanetli içki düşüncelerimi büyüledi.”

“Çoğu insan bundan hoşlanır.” Durdum. “Yani Harper için geri dönecek misin?” Düşünce beni çirkin bir şekilde dürtüklüyordu. Harper için en iyisini istiyordum. Grey için en

iyisini istiyordum. Benim düşüşümle ikisinin birbirini bulması mantıklı geliyordu.

Fakat başarısızlığım içten içe yakıyordu, Lilith'in yapabileceğinden çok daha acı vericiydi.

"Döneceğim," dedi.

Hançere ihtiyacı yoktu. Bu konuşma kalbimi zaten paramparça ediyordu. Bir bardak daha doldurdum. "Güzel."

"Çünkü geri dönmemi istedi."

Hızla başımı kaldırdım. "Ne?"

"Evinin kapısına bırakmadan önceki son emri buydu. Ailesiyle olan sorunlarını hallettikten sonra geri dönmem. Onu Kordiyar'a geri getirmem."

Şimdi keşke şekerli içki içmeseydim diyordum. Anlamaya çalıştıkça düşüncelerim uçuyor, bocalıyordu. "Ne zaman? Grey... Ne zaman?"

"Bir gün sonra. Gece yarısı."

Bir gün. *Bir gün.*

"Çok geç," dedim.

Grey'in bakışları keskinleşti ya da keskinleşmeye çalıştı. "Neden?"

Göğsümde yeşeren tüm ümit çabucak küle dönmüştü. Göğsüm boyunca ceketimi çözdüm, sonra pulları görebilsin diye yana doğru açtım.

Şaşırmadı, ki bunu bekliyordum zaten, ama içini çekti, sonra bardağını tekrar eline aldı. "Fikrimi değiştirdim. Bir tane daha, sakıncası yoksa."

Doldurdum. İçtik.

Uzun süre sessizlik içinde oturduk, ta ki alkol düşüncelerimi uykuya sürükleyene kadar. Oda sıcaktı, ateş davetkâr şekilde çıtırdıyordu. Gözlerim kapanıyordu. Bir parçam ölümün beni o an almasını diledi, uykuya dalar gibi kolayca.

Henüz değil. İnsanlarıma bu kadarını borçluydum.

"Daha önce pul olduğunu hatırlamıyorum," dedi Grey sonunda.

Gözlerim açıldı. "Sanırım onlar da yeni."

"Epey sevimliler aslında..." Kendi sözünü kesip küfretti. "Gümüş cehennemler. Lordum... Öyle demek istemedim..."

Tekrar kahkaha attım ama bu seferki yavaştı. Tembel. "Sarhoşken eğlenceli oluyorsun. Gerçekten fırsatı kaçırmışım gibi hissediyorum."

İfadesi ciddileşti. "Harper'ın çok geç kalacağını mı düşünüyorsun?" Bir duraksama. "Daha erken gidebilirim."

"Hayır. Grey. Eğer döneceksen de kendin için yap bunu." Kesmesinler diye dikkatlice pullara dokundum. "Bırak ikiye, bir günümüz bile olmayabilir." Durdum. "Aşk değilse bile Harper içimdeki... umudu görmüş olmalı. Onun... Onun dönüş-tüğüm canavarı görmesine izin veremem."

"Bu..." Yine kendi sözünü kesip küfretti. "Bu kadar açık konuşmamalıyım..."

"Konuşmalısın. Seni yemininden azat ettim. Bana herhangi bir adamın etmesi gerekenden çok daha fazla zaman hizmet ettin. Aklından geçeni söyle, Grey."

Bana baktı. "Daha zamanın dolmadı. İnsanları bir araya getirdin. İlk duyduğumda saçma gelen bir plan tasarladın ama onu gerçekleştirdin."

"Senin de payın büyük."

Elini sallayıp geçiştirdi. "Muhafızlarımız var. Bir ordumuz. Syhl Koyağı Kraliçesi ile bir görüşmemiz. Korumamız gereken bir ülke dolusu insan."

Bardağımı alıp tekrar doldurdum. "Haklısın."

Derken bardağı elimden alıp ateşe fırlattı. Bardak çatırtı ve cızırtıyla patladı, bakakaldım.

"Bütün bunları başardın çünkü yapabilecekmışsin gibi davranmaya cüret ettin." Hançerini aldı ve hınçla kınına sok-

tu. "Lilith kazanmadı. Henüz değil. *Sen* henüz kaybetmedin. Öyleymiş gibi davranmayı kes."

Öyle hükmediciydi ki. Öyle emin. Muhafızlarının saygısını bu kadar çabuk kazanmasına şaşmamak gerekirdi. Gülümsedim. Başımı eğdim. "Emredersiniz, lordum."

Bir an ifadesinde öfke çaktı ama değmeyeceğine karar vermiş olmalıydı. Sandalyesine geri çöktü. "Sen iflah olmazsın. Bunca sene sana nasıl katlandım bilmiyorum."

Kaşımın birini kaldırdım, her şeyden öte, eğlenmiştim. "Sarhoş konuşması mı bu?"

Zalim bir gülümsemenin gölgesi dudaklarını buldu. "Aklından geçeni söyle dedin."

Sandalyeye geri oturdum. Birden duygu seli üzerime akın etti; boğazım düğümlenmiş, içkinin pusunda duygular beni acıtmaya başlamıştı. "Denedim, Grey." Sesim neredeyse çatlayacaktı ama engel oldum. "Gerçekten denedim."

"Biliyorum."

"Çıkış yok. Bir keresinde yapacaklarımı yirmi hamle önceden planladığımı söylemiştin. Oynayacak hamle kalmadı."

"O zaman belki muhafız gibi oynamanın zamanı gelmiştir, kral gibi değil."

Gözlerimi kırıştırdım.

"Plan yapmayı bırak," dedi. "Bekle onlar –Lilith, Karis Luran– hamlelerini yapsın. Plan ve strateji yaparak onca döngü geçirdin." Kemerindeki keseden kart destesini çıkardı ve karlamak için parmaklarının arasında çevirdi.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Belki artık bir şeyler olduğu an karar verme zamanıdır."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Annem saatlerdir uyuyordu.

Şimdi saat sabah beşe yaklaşmıştı ve ben yatağının yanına kıvrılmış, oksijen tankının *foş* sesini dinliyordum. Hastalık gibi kokuyordu. Bunu unutmuştum.

Ne kadar orada durup sessiz nefeslerini dinlersem o kadar geç kaldığımdan, ben buradayken öleceğinden ve hiçbir şey söyleme fırsatım olmayacağından endişeleniyordum.

"Harp." Jake kapı girişinden sessizce konuştu.

Yüzümü yastıktan hafifçe kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"Saatlerdir buradasın."

"Uyanmasını bekliyorum."

"Bazen o... Bazen pek uyanmıyor." Durdu. "Sen... Bizim..." Sesi soldu.

Ne istediğini biliyordum. Bir açıklama. Yorgun gözlerimi ovaladım. Bıçak dizili kolluklar hâlâ kazağımın altında, koluma bağlıydı ve ne zaman hareket etsem onların farkına varıyordum.

"Bekleyeceğim," dedim Jake'e. "Burada olduğumu bilmesini istiyorum."

Odaya girdi ve yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. Yanakları, gözleri kırmızıydı. Hayat onu düzinelerce kez duvara fırlatmış gibi görünüyordu ve durmaya niyeti yoktu. Burada olmadığım haftalardan beri çok değişmişti. Gözleri hatırladığımdan daha sertti. Daha tedbirli. Kollarımı boynuna dolayıp hatırladığım tatlı kardeşim olması için yalvarmak istedim.

“Seni çok sordu.” Gözyaşlarını çeker gibi burnunu çekti. “Ona senin... Senin kayıp olduğunu söylemedim. Çocuğunu kaybetmenin hastaların ölümünü hızlandıracağına dair bir şeyler okumuştum ve ben... yapamadım...” Sesi soldu ve burnunun köprüsünü çimdikledi. “Harper, neredeydin? O çantadaki şeyleri nereden aldın?”

Soru, söylediklerinin kalanı gibi duygusal değildi. Sesi keskindi. Neredeyse şüpheli gibi.

“Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.” Kaçırıldığım ve bir çanta dolusu pahalı şeyle kaçtığım bir hikâye hazırlamıştım ama ona yalan söylemek istemiyordum. Böyle annemin ölüm yatağının başında otururken değil.

“Harper, sana bir şey sormam gerek.”

Annem kıpırdandı ve derin bir nefes aldı. Donup kaldım, uyanmasını umarak bekledim.

Uyanmadı.

Jake’e döndüm. “Sor.”

“Bu... Onlarla birlikte mi çalışıyorsun?” Gözleri, benimkiler gibi karanlık ve kısık, yüzüme kilitlendi. Bana karşı hiç tedbirli olmamıştı. “Bu bir çeşit tuzak mı?”

“Ne?” diye bağırdım. “Hayır!” Ona vurmak istiyordum. “Sana yardım etmek için geri döndüm.”

“Eh, haftalardır yoksun ve hayatta kalmak için bir şeyler yapabileceğimiz son gün çıkageldin. Bu biraz...” Nefes aldı fakat gözleri hâlâ sertti. “Manidardı.”

“İyi,” diye çıktım. “Masal kahramanı bir prens tarafından

kaçırıldım. Beni prenses yaptı. Kötü kalpli bir büyücü tarafından lanetlenmiş. Laneti bozmak için ona yardım etme şansım vardı ya da buraya geri...”

“Annem ölüyorken şaka mı yapacaksın? Senin neyin var?”
Ayağa kalkıp tepeme dikildi. “Neredeydin, Harper?”

“Bana inanmayacaksın.”

Yaklaştı. Hayretle ellerinin yumruklara dönüştüğünü gördüm. Ön kolundaki tendonlar fırlamıştı. “Dene bakalım.”

Korkunç olabilirdi ama o benim abimdi ve her zaman koruyucum olmuştu. Ayrıca Korkunç Grey ve Rhen’in ordusunun yarısıyla dövüşmüştüm ve Jake’in bunlardan hiç haberi yoktu. “Ne yapacaksın?” dedim. “Lawrence için hırpaladığın adamlara yaptığını mı yapacaksın?”

Geriledi, gözleri genişlemişti. “Ne? Sen nasıl...”

“Jake?” Annemin gözleri kıtıldandı. Sesi fısıltı kadar yumuşaktı. “Jake, neler oluyor?”

Jake öfkesinin tamamını yuttu. “Anne.” Sesi bitkin ve alçaktı. “Affedersin.”

Annemin başı yavaşça döndü. “Ah! Harper. Sen... buradasın.”

Ses tonu o kadar zayıftı ki onu ancak duyabiliyordum.

Farkında olmadan yine ağlamaya başlamıştım. “Buradayım, anne.”

Gözleri kapandı. “Hep... seni düşünüyordum... Hissettin mi?”

“Hissettim.” Hıçkırdım. “Hissettim.”

“Seninle gurur duyuyordum. Çok... çalıştın.”

Nefes almayı kestim. “Anne?”

“Her zaman mantıklı konuşmuyor,” diye fısıldadı Jake, o kadar sessizdi ki neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“İkinizi... birlikte görmek... çok güzel,” dedi. “Her zaman... birbirinize sahip çıkın.”

“Çıkacağız.” Çelimsiz elini kaldırıp bileğini öptüm.

Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. “Burada olmana sevindim. Uzun zamandır bekliyorduk.” Uzun bir duraksama oldu. O kadar uzun ki uyuduğunu sandım. “İkinizi de çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, anne.”

Yanında olmayı çok uzun zamandır istiyordum ama şimdi buradaydım ve zamanımız tükeniyordu. Acı çektiğini görmek korkunçtu ama artık yanında olduğum için daha fazla zamanımız olsun istiyordum.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Jake. Artık tepemde dikilmiyordu. Yüzü düşmüş ve solgundu.

Annem bir nefes daha aldı.

Ve o nefesi bir daha vermedi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

RHEN

Karis Luran çok az muhafız ve hizmetçiyle seyahat ediyordu. Korteji neredeyse yoktu.

Grey ve ben yüksek pencerelerden birinde durup arabasının sallanarak avluya girişini izledik. Dört muhafız; ikisi önde, ikisi arkada. Muhafızlar yeşil süslemeli siyah zırhlar giymişti ve yüzlerinin alt yarısını gizleyen çelik kalkanlar tutuyorlardı. Meç taşıyorlardı, kuzeyde tercih edilen ince kılıçlardan. Hızlı, zalim ve ölümcüldüler. Muhafızlar da öyle görünüyordu.

Araba yeşil ipekle kaplanmış, atlar koşum takımlarında gümüş zillerle süslenmişti. Arabanın pencereleri rüzgârda salınan beyaz, tül benzeri bir kumaşla kaplanmıştı. İçeriye göremiyorduk ama Karis Luran bizi görebiliyordu. Kendi askerlerim de avluya dizilmişti fakat çoğu yeniydi. Test edilmemişlerdi. Bugünün başarılı geçmesi çok fazla insana bağlıydı.

Ama... Sanırım hep böyle olurdu. Babam için bile. Bunu hiç fark etmemiştim.

"Yalnızca dört muhafız," dedi Grey bana, sesi alçaktı. "Zayıflık göstergesi mi?"

“Hayır.” Kalenin önünde duran arabayı başımla işaret ettim. “Korkacak bir şeyinin olmadığına inanıyor.” Asıl planım onu ve eşlikçilerini Büyük Salon’a alıp beni beklemelerini sağlamaktı. Küçük bir üstünlük gösterisi; babamın yapacağı bir şey.

Ama bu kadar küçük bir grupla geldiyse üstünlük eldivenini çoktan atmış demekti.

Bir şeyler olduğu an karar vermek. Evet.

“Gel,” dedim Grey’e. “Onu karşılamamız gerek.”

Büyük Salon’da çalan müziği, masada hangi yiyeceklerin belireceğini kontrol edemezdim ama bugün melodi hafif ve canlıydı, arp ve flüt sabah buluşmaları için sakin bir arka plan melodisi çalıyordu. Kaledeki kadınlar ortamı daha şenlikli kılmak için uğraşıyorlardı. İlk kez sonbahar renkleri kirlilerden sarkıyor, masaları süslüyordu. Koyu yeşil, paslı kahverengi ve parlak altın sarısı. Merdivenin sonuna kadar giden uzun halı, parlak altın ve kırmızı renklerdeki yenisiyle değiştirilmişti. Yürüdüğümüzde merdivenin altındaki muhafızlar peşimizden gelmek için hareketlenmeye başladı. Grey onlara oldukları yerde kalmalarını emretti.

Eğer o benim kaleme dört muhafızla gelebiliyorsa ben de onu bir muhafızla karşılayabilirdim.

Kalbim kaçmak isteyen fakat zincire vurulmuş bir canavar gibi göğsümde çarpıyordu. Uğruna yaşayacak bir şeyim yoktu ama insanlarımdın vardı. Bu, onları korumak için son şansımdı.

Kapıda bekleyen muhafızlar ben yaklaştığımda kapıları açmaya girişti. Ahşap kapı gıcırdayarak kımıldarken beklemelerini söylemek istiyordum.

Her zamanki gibi biraz daha zaman için yalvarmak istiyordum.

Ah, Harper. Gece yarısı. Yeterince erken olduğunu sanmıyorum.

Öyle olmadığını biliyordum. Giysilerimin altındaki pullar kumaşı çekiştiriyordu.

Kapılar açıldı. Soğuk sonbahar havası Büyük Salon'a doldu.

Karis Luran kapının hemen dışında, mermer zeminin üstündeydi. Peşi sıra uzayan yeşil ve krem renklerde bir elbise giymişti. Alnının kremsi teninin üstünde gümüş bir halka duruyor, erken sabah güneşinde parlayıp kan kırmızı saçlarının arasında kayboluyordu. Güzel değildi ama çarpıcıydı. Gözleri koyu altın rengiydi ki bu renk bir çeşit sıcaklık teşkil ediyor olmalıydı ama bu kadının bakışlarında yumuşaklıktan eser yoktu. Odadaki herkesin anında dikkatini talep ediyordu. Ordusuna yüzlerce insanı öldürmelerini emredebilecek bir kadındı bu.

Dört muhafızı etrafında bir kare oluşturdu. Hepsinin boyu aynıydı fakat hiçbiri çok uzun değildi. İnce yapılılardı, kalın zırhları vardı. Yüzlerinin alt yarısını kaplayan çelik perde cinsiyetlerini gizliyordu, ki bu da bir şekilde göz korkutucuydu.

Akıl oyunları. Bunları biliyordum. Ben bundan *daha iyiydim*.

Başım la selam verdim. "Karis Luran," diye başladım sıcak bir şekilde. "Kordiyar'a hoş geldiniz."

Gözlerime baktı, sonra horgörüyle bakışlarını çevirdi. Konuştuğunda sesinde ağır bir aksan vardı fakat kelimeler gayet açıktı.

"Babanı çağır, çocuk."

Her kelime kendi içinde ayrı bir aşağılamaydı.

Babanı.

Çağır.

Çocuk.

Kordiyar, değişim başlayıp ailemi katlettiğimden beri benim kontrolüm altındaydı. Gerçekleşen onca trajediye rağmen bazı iyi şeyler de olmuştu. O iyi şeyler şu an Büyük Salon'da, tam arkamda duruyordu, gerekirse savaşılmaya hazırlardı. Asil-

lerle görüşmeler ayarlamıştım. Şehir liderleriyle. Düştüğümde—ki düşecektim, belki Grey'in elinde belki kendi kendime—Kordiyar kaybedilmeyecekti. Ordum küçüktü ama savaşmaya isteklilerdi. Hayatımda ilk kez kim olduğum ve ne yarattığımla bir parça gurur duyuyordum.

Karis Luran tek bir cümleyle neredeyse bu parçayı söndürmüştü.

Kendimi, duruşumu korumaya zorladım. Değişim uzak değildi, içimde kaynıyordu ve öfkemi kontrol altında tutmak olması gerekenden daha zordu. Yavaş bir nefes almak için kendime zaman tanıdım. "Sizi ben çağırdım. Benimle görüşeceksiniz."

"Beni kimse çağırmaz."

Öfkeli bir şekilde söylememiştii. Basit bir bildiriydi.

Arkamda sessiz bir arp müziği devam ediyordu. Kumandan Grey omzumda bir gölgeydi. "Bir çağrı yaptım," dedim, ses tonum onunla eşit bir bildiri tınısındaydı. "Ve buradasınız."

İfadesi hafifçe gerildi. "Kral'la konuşacağım. Başka kimseyle konuşmam."

"Benimle görüşeceksiniz yoksa Syhl Koyağı'na geri döneceksiniz. Ordum güçlerinizi sınıra kadar geçirmekten mutluluk duyacaktır."

Bakışları ruhsuzdu. "Baban nerede?"

"Saygılarını gönderdi."

"Nerede dedim?"

Benden cevap talep etme hakkının olmadığını söylemek istiyordum ama bu görüşmenin savaştan başka bir şekilde sonlanmasına ihtiyacım vardı. "Disi Kralı'nı ziyaret ediyor. İşbirliğimizi görüşüyorlar." Her kelime düz ve ölçülüydü ama bu konuşma kılıç tokuşturaktan daha vahşi geliyordu. "Birkaç hafta önce askerleriniz neredeyse Prenses Harper'ı öldürecekti. Babası Kordiyar'a destek göndermeye gönüllü oldu."

“Şu Disi ülkesini hiç bilmiyorum.”

“Pişman olacağınız bir şey, eminim.” Durdum ve gözle görülür bir gerilim aramıza düştü, açık kapıdan esen rüzgârla salınıyordu. “İttifakın ülkem için ne anlama geleceğini tartışmak ister misiniz?” Bir duraksama daha. “Ve sizin ülkeniz için.”

“Syhl Koyağı’nda bir adam yalan söylerse dilini kestirir ve onu yemesi için zorlarım.”

Arkasında, muhafızlarından biri kılıcını çekti ve iki avucuna koydu. Bir tehdit. Açık bir tehdit.

Sağımda, Grey kımıldamadı fakat dikkat kesilmişti. Kesin olarak gerekli olmadığı sürece kılıcını çekmeyecekti. Grey’in muhafızlarının da aynı derecede sabırlı olmalarını umdum.

“Etkileyici. Söyler misin, Karis, önce aşçına mı...”

“Bana böyle laubali bir şekilde hitap edemezsin.” Gözleri karardı. “Ve benimle dalga geçmeyeceksin.”

“Bana ‘çocuk’ dediniz. Laubali olmak istediğinizi sanmıştım.”

“Ben Syhl Koyağı Kraliçesi’yim. Yerini bileceksin.”

“Ben Kordiyar Veliaht Prensi’yim.” Ses tonumun öfkeyi bulmasına izin vermeyi reddettim. “Siz yerinizi bileceksiniz.”

“Ah, biliyorum.” Dudakları, arkasında bir nebze iyilik olsa gülümseme diyeceğim bir kıvrımla büküldü. “Casuslarım beni şu Disi hakkında uyardılar. İşbirliğiniz. Prenses Harper ve getirmeyi planladığı askerler. Şu sakat Prenses’in bozmayı umduğu istila.”

“Prenses hakkında kötü konuşmayacaksınız.”

Karis Luran sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Kordiyar’a dönüşünün insanları birleştirmesi ve büyüyen ordu hakkında raporlar okudum.”

“Disi’den halkım için bu güzel haberlerle döndüğüme mutluyum.”

Sesi alçaldı. “Casuslarım hiç Disi askeri görmemiş. Hiçbir temsilci. Sözde ‘Prenses’in’ hiçbir hizmetçisi.” Duraksadı,

ardından etrafına baktı. "Prenses bile yanında değil. Tekrar soracağım, çocuk. Baban nerede?"

Konuşmayı kaybediyordum. Yeniliyordum. Bir kez daha. "Sorunuzu cevapladım."

"Pek dürüst olmadığını düşünüyorum. Üçüncü kez soramayacağım."

"Sizi buraya, askerlerinizin ülkemden zorla çıkarılmasını önlemek adına bir yol bulmak için ben çağırdım. Kral mührünü ben taşıyorum. Sözüm geçerlidir. Benimle konuşmaktansa insanların ölmesini tercih ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Askerlerimi topraklarından çıkarabileceğine mi inanıyorsun? Seni denemeye davet ediyorum."

"Halkınızı riske atacak kadar kibirli misiniz gerçekten?"

"Hayır. Sen öylesin." Durdu. "Krallarının onlara kucak açacağını düşünüyorlarsa insanların Disi'ye kaçsın. Ama sanırım onları boş vaatlerle beslediğini göreceklerdir." Gözleri benim kilerden ayrılmadı. "Krallarının öldüğünü düşünüyorum. Ve prenslerinin de tahta azıcık umut ve hileyle tutunduğunu."

Arkamda muhafızlardan birinin nefesi kesildi. Belki birden fazlasının. Kesilmesinin savunmadan mı yoksa ihanetten mi olduğunu bilmiyordum ama muhafız sırasından geldiği kesindi ve fark edilmişti.

Karis Luran gülümsedi. "İllüzyon yaratmada iyi iş çıkardın. Kabul etmeliyim, beni etkiledin, çocuk."

Ona baktım. Çoğu konuda fazla doğru tahminler yapmıştı. "Güçlerinizi ülkemden çekmek için ne istiyorsunuz?"

"Bana önerebileceğin hiçbir şey yok, hepsini kendim alabilirim." Duraksama. "Kalpsiz bir hükümdar değilim. İnsanlarına topraklarını terk etmeleri için bir hafta tanıyacağım." Yine o zalim gülümseme. "Bu onlara şu efsanevi Disi'ye ulaşmaları için yeterince zaman tanıyacaktır."

Kendime engel olamadım ve ona doğru bir adım attım. Adımlarımı attırان değişim mi yoksa kendi öfkem mi bilmiyordum ama muhafızları silahlarını çekti. Ürkütücü bir şekilde aynı anda yapmışlardı bunu.

Grey kılıcını çekti.

Karis Luran elini kaldırdı. Hepsi durdu.

Hiçbir şey beni o “çocuk” deyiş i kadar kendime getiremezdi.

“Seni durduracağım,” dedim sinirle.

“Buyur dene.” İfadesi değişmedi. “Baban vergiyi ödemeyi bıraktığında ş aşırı mıştım, bilirsin. Bütün bunların saçmalık olduğunu bu yüzden biliyorum.”

Kalakaldım.

Vergiyi bilmiyordum. Hele Syhl Koyağı gibi bir ülkeye ödenen tek bir vergi bilmiyordum.

Karis Luran devam etti. “Baş ta aklım karış mış tı. Bu bir saldırı hamlesi miydi? Savaş habercisi miydi? Baban ödemenin cezasını biliyordu. Sınırlar kapandığında ise daha emin oldum. Ama casuslarım saraya kimsenin kabul edilmediğini rapor ettiğinde ş üphelendim. Söylentiler canavarı bir yaratığın Kordiyar’a saldırdığı na yönelikti. Aylar geçti, sonra yıllar. Ne zamandır kimse Kral’ı görmedi. Kimse kraliyet ailesini görmedi. Kral’ın uzaklardaki bir ülkeye kaç tığı söylendi. Ben de küçük bir şehri almaları için bir alay asker gönderdim. Cevabın ne olacağını görmek için. Ne keş fettiler dersin?”

Ş ehirlerimin savunmasız bırakıldığını keş fetmiş leri.

Daha başlamadan kaybetmiş tim.

“Babam neden vergi ödü yordu?” diye sordum.

“Ona sorman gerek.” Gözleri tehlikeyle parladı. “Sorabiliyorsan.”

“Artık ödemiyorsa sebebini kabul etmekten ne zarar gelir?”

“Artık seninle konuşmama gerek yok, çocuk.”

“Babamın öldüğünden bu kadar eminseniz,” dedim öfkeyle, “bana Kordiyar Kralı’na uygun saygıyla hitap edeceksiniz.”

Güldü ve arkasına döndü. “Kordiyar’ın gerçek vârisi olduğuna ne kadar da eminsin. Herkes babanın eğilimlerini bilirdi. Kadınlar konusunda ne kadar döneke olduğunu. Büyükbaban, onun bir büyücüyle evlenmesine izin vermeyince baban gerçekten o kadını öldürtmüş müdür sanıyorsun?”

“Öldürüldü,” dedim. “Kayıtlar var...”

“Vardır elbette. İlk evliliğinin de kayıtları var.” Gözleri kısıldı. “Nerede evlendi sanıyorsun? Evliliğini nerede tamamladı?” Durdu. “Erkek bir vâris vardı. Büyükbaban onun da öldürülmesini emretti ama baban onu bana göndermeye çalıştı. Ben reddettim. Yarı büyücü bir velet? Syhl Koyağı’nda? Asla. Babanın katlandığı işkenceyi gördüm. Büyükbabanın açgözlülüğü, bu insanların topraklarında üremesine sebep oldu ve bak ne hale geldi.”

Ve bak *beni* ne hale getirdi. Donup kalmıştım. Bu görüşmeye dair hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu.

Bu döngüde, her zaman olduğu gibi, yeterince zaman yoktu.

Kaleden çıkarken onu takip ettim. “Ne çocuğu? Şimdi nerede?”

“Önemi var mı?” Bir ince dudaklı gülümsemeyle daha döndü. “Gerçekten mi? Ülkeni kaybettin, çocuk. Babanın tahtının gerçek vârisinin kim olduğu önemli mi?” Arabasına tırmandı, sonra uşağını kapıyı kapatırken durdurdu. “Kaçtığında kuzeye git. Sana kale personeli arasında yer veririm. Kızlarım yeni bir oyuncaktan hoşlanacaktır.”

“Kaçmayacağım.” Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri ittirdim.

“O zaman seni zorla alırız.”

“Kordiyar’ı kolayca alamayacaksın.”

“Evet,” dedi, sesindeki tüm neşe çekilmişti. “İki taraftan da can kayıpları olacak. Babanın tahtının gerçek vârisi olup olmadığın bir yana, bir hükümdarın yapacaklarıyla senin yaptıkların arasında önemli bir fark var. İnsanlarını nasıl bir araya getireceğini biliyorsun. Bana karşı duracak bir ordu inşa etmişsin. Ama kaybettiğini bilmiyorsun. *Onlar* kaybettiklerini bilmiyor. İnsanlarını bir araya getirmek bir şeydir. Onları bir arada tutmaksa bambaşka bir şey.”

Bununla birlikte kapısını çarptı.

Askerlerime onları durdurmalarını emretmek istiyordum. Arabasını ateşe vermek, muhafızlarını yok etmek istiyordum.

Yaptığım her şey savaşı daha da körüklerdi.

Özellikle aramızda casuslar varsa.

“Sizi kandırıyor olabilir, lordum,” dedi Grey sessizce.

“Elbette beni kandırıyor.” Arabasının parke taşları üzerinde hoplamasını izledim. “İşe yarıyor.” İçimi çektim. Grey’le odamda geçirdiğim son gece gibi, bundan sonra nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum.

Kaç.

Savaş.

Ne yapacağımı bilmiyordum. İnsanlarıma ne yapmaları gerektiğini söyleyeceğimi bilmiyordum.

Karis Luran’ın söylediklerinden sonra onlara bir şey söyleyecek doğru kişi olup olmadığını bile bilmiyordum.

Gece çöktüğünde babamın strateji odasında tek başıma oturuyordum. Bütün gün Kordiyar’ın haritalarına bakmış, acemi askerlerimi Syhl Koyağı güçlerine karşı bir düzene sokmanın mümkün bir yolu olup olmadığını düşünmüştüm.

Harper bir kere buna oyun demişti, haklıydı. Bir bakıma öyleydi.

Kaybetmeye mahkûm bir oyun. Karis Luran parçaların çoğunu elinde tutuyordu.

“Sıkkın görünüyorsunuz, Prens Rhen.”

Lilith gölgelerin arasından benimle konuştu.

Ona bakmadım. “Yanıma tam da şimdi gelmene şaşmamak gerek.”

“Benimle vakit geçiremeyecek kadar meşguldünüz.” Ses tonu bana surat astığını söylüyordu.

Onu duymazdan geldim. Harper’ın, askerleri dağ geçidine çekme fikri iyi bir fikirdi, safları inceltmek ve daha etkin bir şekilde sayılarını azaltmak için kolay bir yoldu. Karis Luran geçide şimdiden büyük bir ordu yığmadyısa mümkün olabildi. Mevcut askerleri direnirdi. İnsanlar ölürdü. Ama ordum ikinci bir saldırı dalgası ortaya koyacak kadar hayatta kalırsa, geçidi geçmeye çalışan güçleri eleyebilirdik.

Karis Luran’ı durdurma umuduyla ordumun yarısını ölme götürebilirdim.

Ve ne için? Muhtemelen birkaç saat içinde canavara dönüşecektim.

Narin eller arkamdan omzuma kondu ve yukarı çıkmaya başladı. “Çok sıkkınsın.”

Döndüm ve ellerini tokatlayıp ittim. “Bana bir daha dokunmayacaksın. Harper gitti. Başarısız oldum.”

Adımları başından beri beni bırakmayı düşünüyormuş gibiydi. “Karis Luran’la görüşmenizi pek eğlenceli buldum. Babanın rasgele kadınlara ilgisinin krallığın bir yerinde vâris bıraktığı kimin aklına gelirdi?” Parmağını dudağına koydu. “Hem de bir yarım-kan! Kabul etmeliyim, Kordiyar’ın bir yerinde unutulmuş bir akrabamın olması neredeyse acınası krallığını kurtarmak istememe sebep oluyor. Ama boşa olurdu. Zavallı adam muhtemelen ne olduğunu bile bilmiyordur. Hem

doğrusunu istersen işgalci bir orduyu durdurma fikri kulağa çok sıkıcı geliyor.”

Yorumlarının canımı yakmasından nefret ediyordum. “Git buradan.”

“Ama zincirini hazırladım, Prens Rhen. Görmek ister misin?”

Zincir. Kelime boğazımı sıkıyor, beni geri çekiyordu. “Hayır.”

O an ne yapmam gerektiğini anladım. Karis Luran haklıydı, insanları bir araya getirmiştin. Onları bir arada tutmanın tek bir yolu vardı.

Lilith’e sırtımı döndüm ve hızlı adımlarla kapıya gittim.

Beni takip ediyordu. “Küçük bir sohbet için Karis Luran’ı ziyaret etmem gerek, yanlış anlaşılmadığımdan emin olmak için. Seni zincire vurulmuş olarak götüreceğim ve o da bana bilgi verecek.”

Grey kapının dışında bekliyordu ve Lilith’in peşimden geldiğini görünce alarına geçti.

“Boş ver onu,” dedim ve yürümeye devam ettim.

Merdivenlere yöneldim.

Lilith hâlâ takip ediyordu. Grey de öyle.

Üçüncü katı geçtim ve taş merdivenlerin kuleye, kalenin tepesine çıktığı yere döndüm. Burada bir muhafız vardı: Gözcü. Adı Leylan’dı. Ona orayı terk etmesini söyledim.

Tereddüt etti, sonra merakla Grey ve Lilith’e baktı.

“Sana bir emir verdim,” diye çıkıştım. “Burayı terk et.”

İtaat etti. Kalenin tepesinde yalnızdık, yıldızların altında duruyorduk. Ay ışığı topraklarımı aydınlatmıştı. Hava soğuktu, yakın zamanda kışın geleceğini vadediyordu.

Üç yüz yirmi yedi döngüdür ilk kez Demir Gül’e kar düşebilirdi. Ailemi düşündüm.

“Çok çok sıkkın,” diye mırıldandı Lilith. “Ne yapmak niyetindesiniz, sevgili prensim?”

Grey’e döndüm. “Kılıcın, Kumandan.”

Her zamanki gibi tereddüt etmedi. Gözleri kara göller gibi karanlıktı ve ay ışığında pırıldıyordu. Kılıcını çekti ve ellerine yatırıp bana sundu.

Silahı alıp gözlerinin içine baktım. "Hizmetin için teşekkür ederim."

Lilith ellerini çırpıtı, hoşnut olmuştu. "Değişimden önce Grey'i sefaletinden kurtaracağına mı söz verdin?"

"Evet."

Sonra dönüp kılıcı Lilith'in göğsüne sapladım.

Kılıcın ucunda, dizlerinin üstüne düştü. Ağzı çalışıyordu, belki şoktan belki acıdan, bilemiyordum, ama konuşamıyordu. Elleri kılıcı çıkarmaya çalışarak çırpındı.

"Bu onu uzun süre tutmaz," dedi Grey.

"Biliyorum. Generalleri kasabalara gönder. İnsanlar güneye, Karis Luran'ın istilasından uzağa gitsin. Kale hazinesindeki gümüşleri dağıt. Karşı koymamalarını söyle. Gemiler insanları güney kıyılarına taşıyabilir. Geride gemi kalmazsa güvende olurlar. Mührü al. Onlara benim emrimle hareket ettiğini söyle."

"Emredersiniz, lordum."

Lilith'e baktım. Hâlâ öksürüyor, kılıcı çekiyordu. Konuşmak için nefes alamıyordu ki bu da beklenmedik bir nimetti. Gözleri şeytani bir hiddetle dolmuştu.

"Diğer her şeyi kazanabilirsin," dedim öfkeyle. "Ama beni kazanmayacaksın."

Balkon duvarını tuttum ve kendimi yukarı çektim. Rüzgâr vahşiydi, derime batıyor, gözlerimi yakıyordu.

Grey'e baktım. "Sözlerimde samimiydim. Sana minnettarım."

"Ben de sana."

Bakışlarımı çevirdim. Birden gözlerim yanmaya başlamıştı. "İnsanlar güvende olduğunda Harper'a git, Grey. Bütün bunlardan kaç."

“Emredersiniz, lordum.”

Parmaklarım soğuk taşı kavradı. Kımıldayamıyordum. Nefes alamıyordum.

Yeterince cesur değildim, kendimi feda etmek için bile.

Bu kalıcıydı.

Bu sondu.

Başarısız olmuştum.

Grey yanıma geldi. Elini uzattı.

Elini aldım, sıkı tutuyordu. Gözleri gözlerimdeydi.

Geride başka seçenek kalmamıştı. Her yol yıkıma gidiyordu.

Her zaman bir seçenek vardır.

“Kordiyar için,” dedi Grey sessizce.

Elini sıktım. Sesim titriyordu. “Hepimiz için.”

Bıraktım.

Düştüm.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Jake, Lawrence'ın adamlarına kolyeleri verdi. Altın külçelerin ve paraların fazla soru getireceğini söylemişti ama kolyeler açıklanabilirdi.

Güvendeydik. Şimdilik.

Annemin bedenini götürmek için bir ambulans geldi. Sağlık görevlilerinin, cesedi sedyeye yerleştirip etrafına fermuarlı bir torba geçirişini izlerken içimde bir boşluk hissediyordum.

Sonunda bitkinliğime yenik düştüm. Önce düzensiz aralıklarla uyudum, sonra sabah geç saatlerde kalktım. O kadar geçti ki neredeyse öğle yemeği zamanı gelmişti.

Kaledeki odama, Zo ile gece yarısı sohbetlerine, Rhen'in vücudunun yanımdaki sıcaklığına o kadar alışmışım ki soğuk ranzada uyanmak sarsıcı gelmişti.

Burada olmak istemiyordum. Jake beni burada istemiyordu. Neden geri geldim bilmiyordum.

Annem için.

Onu kurtaramamıştım. İçini rahatlattığımı bile sanmıyordum. Jake'e her şeyi anlattım. Sağlık görevlileri gittikten sonra,

Lawrence'ın adamları gittikten sonra oturma odasına oturduk ve ona her şeyi anlattım.

Tek kelimesine inanmadı. Ve gerçekten, kim onu bunun için suçlayabilirdi ki?

"Neden gidip Noah'yı görmüyorsun?" dedim sonra. "Ne düşündüğünü sorarsın."

Donup kaldı. Gerçek anlamda kanın yüzünden çekildiğini gördüm. "Noah da kim?"

"Tanrım, Jake. Bildiğimi biliyorsun." Tereddüt ettim. "Sana telefonundaki fotoğraflardan bahsettim. Sana lanetten bahsettim." Omuz silktim. "Sadece neden bana hiç söylemediğini anlamıyorum."

Sonra ellerine baktı. "Babamın kargaşasının mahvetmeyeceği bir şey istedim."

Bunu anlayabiliyordum. O yüzden kendi haline bıraktım.

Grey bu gece dönüyordu. Kordiyar'a dönmekte kararsız olurum diye düşünmüştüm, ailemin bir şekilde beni buraya bağlayacağını, onların trajedisinde bir rol oynamaya zorlandığımı. Ne ben onların seçimiyle ne de onlar benim seçimlerimle tuzağa düşmüştü aslında.

Jake'i özleyecektim. Artık yakın değildik –eskiden olduğu gibi değil– ama tekrar olabilirdik.

Bütün o prenses şeylerine inandığında.

Akşamüstü kot ve uzun kollu tişört giydim ve yürüyüşe çıktım. Bileklerimde gizlenmiş bıçakları yasaklayan bir yasanın olduğundan emindim ama yine de onları taktım. Kaldırımları turistler ve hipsterlerle dolu Dupont Circle'a gitmek istiyordum ama kendimi güneye giderken buldum. Bulutlar güneşi kapatmış, gökyüzü beton binaların rengine uymuştu.

Jake bizi güvende tutmaya çalışırken birinin gelip bana satacağından korkarak kapı aralıklarında saklandığımı hatırlıyordum.

Artık korkmuyordum. Kendimi güvende tutabilirdim.

Bir zamanlar şehrin rahat etmek için fazla büyük olduğunu düşündüğümü hatırlayarak seyyar satıcılardan yiyecek aldım ve bütün akşamüstü dışarıda kaldım. Alacakaranlığın kararttığı sokaklarda yürüdüm. Ayaklarım hafifçe kaldırıma sürüyordu çünkü yorulmuştum. Şöyle düşündüm: *Artık eve gitmeye hazırım.*

Ev burası demek değildi.

Ev, Kordiyar demekti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Değişim sırasında kim olduğumun ve nerede olduğumun farkında olduğum bir an vardı.

Bu, *ne* olduğumun farkında olduğum bir andı.

Bir an karanlığa düşüyordum, rüzgâr kulaklarımda vahşi bir uğultu; ölüm, yerde beni bekleyen mutlak gerçektir.

Sonraki an uçuyordum, güçlü kanatlar hava akımına karşı vuruyordu, ağırlığımı yere düşmeden kaldırdılar. Yukarı uçtum. Boğazımdan korkunç bir çığlık döküldü. Daha yukarı tırmandım.

Keskin kulaklarım tespit edildiğim anda alarım geçen adamların seslerini aldı.

Kaçın, diye düşündüm.

Gözlerim kalenin tepesinde duran figürleri buldu. Pençerim uzandı. Her kası, her tendonu hissediyordum. Saldırma ve öldürme güdüsüne karşı çıkmaya çalıştım.

Kaçın, diye yalvardım. *Koşun*.

Ve sonrasında ölümden başka bir şey düşünemedim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Şaşırtıcıdır ki Jake gece yarısından önce gelip bankta bana katılmış, benimle birlikte Grey'i bekleyeceğini söylemişti.

Bana patronluk tasladığını düşünüyordu. *Gerçekten* ne olacağını düşündüğünü bilmiyordum ama şehir etrafımızda uykuya dalarken Grey'in beni bıraktığı tenteye yakın bir banka kıvrıldık.

"Masal diyarına geri döneceğin için heyecanlı mısın?" Jake'in sesi hafif bir alayla doluydu.

"Cehenneme kadar yolun var, Jake."

Hiçbir şey söylemedi ama sonunda uzun bir nefes verdi. "Ne söylemem gerektiğinden emin değilim, Harper."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Eve dön."

Bir şey söylemedi. Eve de dönmedi.

"Senin için gerçekten endişelenmiştim," dedim. "Lawrence için yaptıklarına inanamıyorum."

Başını biraz hüzünle iki yana salladı. "Yapmak istemedim, Harper. Ben sadece... Sadece başka bir çıkış yolu göremedim."

"Biliyorum." Sesim kısıktı. Rhen'i ve bütün süreç boyunca vermek zorunda kaldığı kararları düşünüp duruyordum.

Şimdi ne yaptığını merak ediyordum.

Ona onu sevdiğimi söylemek bu kadar zor muydu?

Bir seçenek miydi?

Onu *cidden* seviyor muydum?

Bütün bunlar çok kafa karıştırıcıydı. Daha önce hiç âşık olmamıştım ama böyle olmaması gerektiğini hissediyordum.

Jake'e baktım. "Benimle gelebilirsin. Kordiyar'a."

Bana inanmakla ben tekrar kaybolmadan önce beni küçümsemek arasında kalmış gibi yüzünü buruşturdu. "Harper..."

"Ne?"

İki gündür tıraş olmadığı için pütürlenmiş çenesini ovaladı. Sesi kısık ve boğuktu. "Noah'yı bırakamam."

Tereddüt ettim. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını vardı. "Onu seviyorsun."

Bana baktı. İfadesi neredeyse utangaçtı. "Evet." Durdu ve utangaçlık üzüntüye döndü. "Sadece annem biliyordu."

Dizlerimin üstünde doğrulup kollarımı boynuna doladım.

Başta gerildi ama sonra o da bana sarıldı. Omzuma, "Seni çok özledim," diye mırıldandı.

"Ben de seni özledim."

"Bir yanımda deli olduğunu düşünse bile."

Hafifçe güldüm ama Jake beni bırakmadı, ben de onu.

"Keşke Noah'yla tanışabilseydim," dedim.

Geri çekilip yüzünü buruşturdu. Geç saatin trafiği önümüzden akıyordu fakat kaldırımlar boştu. "Onu bulaştırmak istemedim. Bunların hiçbirini bilmesini istemiyordum." Cebinden telefonunu çıkardı —benim Kordiyar'da kaybettiğimin yerine yenisini almış olmalıydı— ve ona baktı. "Bu gece hastanede. Gece yarısı çıkacağını söyledi ki bu sabah altıya kadar çalışacağı anlamına geliyor."

"Nasıl tanıştınız?"

Jake tereddüt etti ama sonra küçük bir gülümseme dudaklarını buldu. "Bir keresinde kahve alıyordum. Annemle gittiğimizde. Bilirsin. Cüzdanını unutmuştu, ben de ona kahve ısmarladım."

"Doktor mu?"

"Evet ama hâlâ asistan."

"O ne demek bilmiyorum."

"Hâlâ öğreniyor. Hastanede nöbet yapıyor. Şimdi acilde."

"Seksi."

Sırıttı. "Aynen."

Gözlerim şimdi tamamen yeni bir sebeple yanıyordu.

"Gitmek istediğine inanamıyorum," dedi Jake. "Daha yeni eve geldin."

Ellerimi yüzüme bastırdım. "Tehlikede olan çok şey var."

"Kordiyar'da." Duraksadı. "Burada da tehlikede olan çok şey var, Harp."

"Evet." Durdum. "Lütfen. Lütfen benimle gel."

"Bana anlattığın bütün bu şeylere inanmadığımı biliyorsun."

"Biraz inanıyorsun."

Kızardı. "Evet, eskiden *Eragon* ve *Harry Potter*'la odama saklanan bir yanım inanıyor."

"Hepsi gerçek." Jake'in Grey hakkında ne düşüneceğini merak ederek durdum. "Göreceksin. Gece yarısı. Göreceksin."

"Bu sihirli silahşor gelecekse bile..."

"Sihirli değil."

"İyi." Gözlerini devirdi. "Bu tamamen dünyevi silahşor gelecekse bile parmaklarımı şıklatıp evi terk edemem. Bu delilik, Harper. Benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Güvende olmayacağının farkındayım," dedim. "Lawrence onun için daha fazla çalışsın diye yaptıklarını başına kakmayacak mı sanıyorsun?"

Yüzünü ekşitti ama hiçbir şey söylemedi. Oturduk ve tuhaf bir arabanın yolda gidişini izledik. Uzakta bir yerde bir kadın bağıırıyordu, çocuğuna ya da erkek arkadaşına. Bilmenin bir yolu yoktu.

Sonunda karanlık bizi sarmak için gökyüzüne süzüldü. Dükkânlar kapandı. Banka kıvrılmış, Jake'e yaslanmışım. Onunla ilgili pek çok şey tanıdıktı. Kokusu. Nefes alıp verışı.

"Harper."

Doğrudum. Sokak zifiri karanlıktı ve donuyordum.

"Neredeyse gece yarısı oldu," dedi Jake. "Özel bir şey yapman gerekiyor mu?"

Adrenalin, bir bardak kahveden daha hızlı etki etmişti.

Neredeyse gece yarısı oldu.

Grey geliyordu. İşte buydu. Jake'e hoşça kal diyecektim... Muhtemelen sonsuza dek.

Suluk alıp verişim hızlıydı. Karanlık sokaklara, dar dükkân girişlerine baktım.

Jake paniklediğimi görmüş olmalıydı çünkü, "Harper, eve gidebiliriz," dedi, "bir yere gitmek zorunda değilsin."

"Saat kaç?" diye sordum.

"On bir elli dokuz."

Yutkundum. Grey'e tam vaktinde gelmesini söylemişim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Jake elimi tuttu. "Sorun değil," dedi. "Neye karar verirsen."

Altmışa kadar saydım.

Sonra tekrar saydım, fazla hızlı saydıysam diye. Ve tekrar.

Grey gelmedi.

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"Sorun yok," dedi Jake tekrar.

Omzuna yumruk attım. "Sorun var."

Bir şey olmuştu.

Grey gelirdi. Geleceğini biliyordum.

“Beklememiz gerek,” dedim Jake’e. “Sadece... Beklememiz gerek.”

Bütün gece bekledik.

Grey gelmedi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

CANAVAR

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Kordiyar'da bir an vardı; hanın arkasındaki ahırdayken etrafımdaki her şeyin gerçek, Washington, DC'deki hayatımın rüya gibi geldiği bir an. Hayal gibi.

Yine aynısı oluyordu. Tam tersine.

Grey'in döneceğini söylediği günün üstünden iki gün geçmişti. Sokağın karşısındaki dükkânın kapı girişinde o kadar çok vakit geçirmiştım ki polisi arayıp beni şikâyet etmişlerdi. Eve gelmeden önce Grey'le birlikte yürüdüğümüz sokaklarda yürümüştüm. İlk belirdiği caddede beklemiştim.

Annemin cenazesıyla ilgili ne yapacağımızı düşünmek için Jake'e yardım etmem gerekirdi. Babamı bulmaya çalışmam gerekirdi. Annemin eşyalarını düzenliyor ya da kilise duasına hazırlanıyor olmam gerekirdi.

Perşembe gecesı Jake nihayet Noah'yı davet etmeyi kabul etti. Evde pek yiyeceğimiz yoktu fakat fırında makarna ve sosı yapıp yanına dolaptaki iki konserve fasulyeyi açmıştık.

Zihnimde Kordiyar'ı hayal gibi hissettiren bir şey varsa o da yemekti.

Jake'in neden Noah'yı sevdiğini anlayabiliyordum. Jake'in telefonundaki fotoğraflardan onu biliyordum ama yüz yüze tanışmak bambaşka bir şeydi. Birlikte kart oynadık. Uzun, ince parmakları desteyi kolayca karıyordu. Sesi Jake'inkinden daha derindi ve insanı etkileyen sessiz, nazik bir duruşu vardı. Ayrıca kardeşimle çok yakındı, küçük dokunuşlar ve sıcak anlar beni şaşkına çeviriyordu. Evimizin duvarlarına sızan endişe ve hüzne karşı güzel bir dengeydi.

Noah karşıma oturdu. Jake'in ona ne kadarını anlattığını bilmiyordum ama konuşmaya başladığında acı verici ölçüde netleşmiş oldu. "Harper. Jake bana bir macera yaşadığını söyledi."

"Evet," dedim kayıtsızca. Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum fakat bana inanmadığını biliyordum. Grey gelmeyince Jake'in inandığı kısmına da elveda demiştim. Ben akşam yemeğini koyarken Noah, *baş a çıkma mekanizması, kaçış fantezisi* ve *onun neler yaşadığını bilmiyorsun*, gibi şeyler mırıldanıyordu.

"Jake hayali bir ülkeyle işbirliği uydurduğunu anlattı," dedi Noah. "Yaratıcı olduğunu söylemeliyim."

"Saçmalık," dedi Jake. "Niye insan böyle bir şeye inansın ki?"

Kaşlarımı çatıp sessiz kaldım. Belki biraz saçmaydı ama işe yarıyordu.

"Belki de değildir," dedi Noah. "Başkan televizyona çıkıp hiç duymadığın bir ülkeyle savaşa girdiğimizi söylese uçağa atlayıp kendin kontrol etmeye gitmezdin, değil mi?" Noah omuz silkti. "Komplo teorikilerinin neden güç kazandığını sanıyorsun?"

Jake bunu düşündü ve bana baktı. "Benim için fazla akıllı."

"Muhtemelen," diyerek ona katıldım.

Gülümsedi ve omzuma şakadan tokat attı. "Akıldan konu açılmışken, okula tekrar başlamayı düşünüyor musun?" dedi Jake.

Ellerim kartlarda kalakaldı. Lise milyon yıl uzakta geliyordu. Giderken bile aklım burada, annemdeydi. Babamın mahvettiği hayatlarımızdaydı. Başımı aşağıda tutup yapmam gerekeni yapardım ama ortadan kaybolsam kimsenin şaşıracağını sanmıyordum. “Nisanın ilk haftasındayız. Sence beni öylece geri alırlar mı?”

“Mezun olman gerek, Harper. Diploma almak için ne yapman gerektiğine bakabiliriz. Sonsuza dek o çanta dolusu altına güvenemeyiz; çalmış gibi görünmeden satmanın bir yolunu bulsak bile.”

Yediğimiz yemek gibi bu da hiçbir şeyin getiremeyeceği ölçüde aklımı başıma getiriyordu; durumun kalıcılığı, Jake’in diplomadan ve iş bulmam gerektiğinden bahsedışı.

Eve hoş geldin. Her şey bu kadar acınası olmasaydı gülerdim. Bir hafta önce bir ülkeyi kurtarmaya çalışan prenestim. Şimdi köşedeki marketin eleman alıp almadığını düşünüyordum.

Kapıdan ağır bir tıklama sesi geldi.

Daha tıklama sona ermeden Jake ayağa fırlamıştı. Bıçaklardan biri elimdeydi.

“Vov,” dedi Noah. Kartlarını masaya bıraktı.

“Şşş,” dedi Jake vahşice. Elini boğazına götürüp kesme işareti yaptı.

Bir şey kapıya sürtündü.

“Lawrence mı?” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum,” dedi Jake.

Parmaklarımın ucunda kapıya gittim ve delikten baktım. Tek görebildiğim koyu renk kumaştı. Dışarıda her kim varsa kapı pervazına yaslanmıştı.

Bıçağı kavrayıp doğrudan kapının önünde olmamak için yana kaydım. Jake hemen arkamdaydı. Noah geniş gözlerle masada oturuyordu.

“Kim var orada?” dedim yüksek sesle.

Bir şey tekrar kapıya sürtündü. Ardından bir erkek sesi geldi. "Leydim."

Kalbim durdu. Kilidi savurup açtım.

İlk gördüğüm yüzüydü, bitkin, solgun ve çamurla lekelenmiş... ya da daha kötüsüyle.

Sonra bütün o kanı gördüm; her yerdeydi, zırhında, boş kılıç kınında, pelerininde.

"Grey," dedim. "Grey, sen..."

Düşmeye başladı. Benden en az elli kilo daha fazlaydı ama yine de bıçağı bırakıp onu yakalamak için öne atıldım. Jake birden yanımda bitmişti, gücünü Grey'e veriyordu. Birlikte onu yavaşça yere koyduk ve kapıyı kapadık.

Her yerinden kan fışkırıyordu. Zırhının altından, botlarından, paçalarından. Çoktan haliya bulaşmıştı. Üniforması pek çok parçaya ayrılmıştı. Özellikle bir derin yara kolunu bölüyordu. Gözleri kapandı ve yığıldı, nefesleri sığıdı.

"Grey." Elimi göğsüne koyup hafifçe sarsmak istiyordum fakat canını yakmak istemiyordum. "Grey. Lütfen."

Cevap vermedi. Boğazımdan küçük bir ses çıktı.

Noah yanımda dizlerinin üstüne çöktü. Elimdeki bıçağı aldı. Konuştuğunda sesi tamamen işine odaklanmıştı. "Adı Grey mi?"

Başımı salladım. "Grey, beni duyabiliyor musun? Kanın nereden geldiğini bulmaya çalışacağım." Cevap beklemeden –alabileceğinden de değil– bıçağı kaldırdı ve Grey'in zırhını tutan deri bağları kesmeye başladı. Deriyi pençe izleri kesiyordu. Kayışlar kanla yapış yapıştı ama bıçak keskindi ve kolayca deriyi yardı. Üst kayışlar çoktan kopmuştu.

Noah'nın gözleri Jake'e gitti. "Şokta. 911'i ara." Sonra bana baktı. "Havlu getir."

"Hayır." Yutkunup Jake'e baktım. "Yani... Yapamazsın. Arayamazsın." Hastanede Grey'e ne yaparlardı bilemiyordum

ama onu tedavi edip kapıdan çıkmasına izin vereceklerini de sanmıyordum. Cevaplayamayacağımız sorular olacaktı.

Tıpkı şu an Noah'nın gözlerinde gördüğüm sorular gibi.

"Lütfen." Sesim çatallandı. "Lütfen ona yardım et."

"Hastaneye gitmeli." Noah, Grey'in zırhının diğer yanındaki bağları kesti ve zırhı kaldırdı.

Nefesim kesilmişti. Ona saldıran her ne idiye kolunun altında zayıf bir yerini bulmuş ve kaburgalarına dört derin yara açmıştı. Tüm o kanın altında pembe kaslar parlıyordu.

"Temiz havlu," dedi Noah. "Hemen."

Jake gitti. Üç havluyla döndü. Noah birini sertçe kıvırdı ve yaraya bastırdı. Boştaki eliyle iki parmağını Grey'in boynuna koyarak nabız aradı. "Araman gerek." Sesi gaddardı. "Nefes alıyor ama nabızı yavaş. Çok kan kaybetmiş."

Jake bana bakıyordu. Gözleri genişlemişti. Korkunç Grey ve Kordiyar hikâyelerim hakkında her şeyi duymuştu ama duymak ve görmek farklıydı.

Grey ambulansa uyanırsa neler olacağını düşünmek istemiyordum. Bir keresinde bu dünyaya aşına olduğunu söylemişti ama sokaktan kız kaçırmakla travma ünitesinde uyanmak aynı değildi. "Buralı değil. Anlamayacaktır. Polisler başına üşüşecek." Noah'ya baktım. "Ona dikiş atamaz mısın?"

"Neyle?" dedi Noah. "İğne-iplikle mi?"

Başımı sallayınca bitkin göründü. "Yapsam bile antibiyotige ihtiyacı var. Tetanos aşısına." İfadesi karardı. "Ara, Jake."

Jake tereddüt etti. "Bence doğru söylüyor."

"Ne konuda? Bunun masal diyarından gelme bir prens olduğu konusunda mı? Bu, gerçek kan. Harper, şu havluyu tut. Sıkıca bastır."

Yanına geçip Grey'in yan tarafına doğru sıkıca bastırdım. Bu yaralar derindi, gözlerimi çevirdim. "O prens değil," dedim. "Prens'in başkumandanı."

"Ha, daha iyi öyleyse." Noah gömleği Grey'in kolundaki yaradan uzaklaştırmak için kesti. "Bunun da dikilmesi lazım."

"Sen ya..."

"Hayır!" Bunu tartıştığımıza bile inanamıyor gibiydi. "Burada malzeme bile yok!"

"Ben gidebilirim," dedi Jake hemen. "Senin evine gidebilirim. Ya da... Ya da eczaneye..."

"Eczane mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Noah küfretti ve havludan bir şerit kesmek için bıçağı kullandı. "Bunu yapamam. Ölebilir. O..."

Grey sertçe içini çekti, sonra boğazından boğuk bir ses çıkardı. Gözlerini kırptırıp açtı. Bir elini kaldırdı.

"Sorun yok," dedim ona. Elini alıp iki elimin arasında sıktım. Derisi kandan yapış yapıştı. Rengi o kadar solgundu ki. "Sorun yok," diye fısıldadım. Söylediklerimin doğru olup olmadığını emin değildim. "İyi olacaksın."

Ben daha cümlemi bitiremeden gözleri kapandı.

Elini sıkıca tutmaya devam ettim ve Noah'ya baktım. "Lütfen."

"İşimi kaybedebilirim. Ben..."

"Lütfen," dedi Jake.

Noah reddedecekmış gibi içini çekti, sonra hızlıca verdi. Grey'in yan tarafındaki havluları alıp kanamayı kontrol etti, ardından havluları geri bastırdı. "Jake. Arka cebimden anahtarlarımı al. Eşyalarım yatak odasındaki masanın yanında..."

"Biliyorum. Nerede olduklarını biliyorum." Jake anahtarları aldı ve kapıya yöneldi.

Kapıyı kapamadan önce Noah ona seslendi: "Hey. Jake."

"Evet?"

"Koşman gerekecek."

Grey stabildi.

En azından Noah'ya göre öyleydi. O ve Jake yarım saat önce Grey'i yatak odasına taşımışlardı çünkü yarayı dikmek için Noah'nın daha fazla ışığa ihtiyacı vardı.

Grey'in zırhından kalan parçalar mutfağın köşesine yığılmıştı. Jake gittikten sonra Noah her şeyi kesecek oldu ama onu durdurup tokaları açmaya başladım. Şu an Kordiyar'da neler olduğuna ya da Grey'in nelere erişimi olacağına dair bir fikrim yoktu ama geriye kalan şeyleri yok etmek istemiyordum.

Noah daha fazla malzeme için Jake'i eczaneye gönderdi. Bense lavabonun başında duruyor, Grey'in hâlâ taşıdığı bıçaklardaki kanı temizliyordum: kendi fırlatma bıçakları ve baldırına bağlı hançeri.

Sonra donup kaldım. Grey buradaysa bu, Rhen'in öldüğü anlamına mı geliyordu?

Bıçakları havluya bırakıp yatak odasına gittim.

Grey hâlâ bilinçsizdi, teni neredeyse altındaki çarşaf ve havlular kadar solgundu, koyu renk saçları yastığa asice dağılmıştı. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Eski yaralar gövdesini süslüyordu ama hiçbirisi göğsündeki yara kadar ağır değildi. Ayrıca gömleksiz ve yaralıyken bütün o zırhı ve silahları olmadan çok daha küçük görünüyordu. Korkunç Grey görünürde yoktu.

Oda iyot ve kan kokuyordu. Noah, Grey'in kaburgalarının oradaki dikişleri tamamlamıştı, dört uzun, düzgün dikiş sırası. Kolundaki kesiğe geçti.

Konuştuğunda sesi alçak ve boğuktu. "İki santim daha altına gelmiş olsaydı tendon parçalanırdı. Onu düzeltemezdim."

"İyi olacak mı?"

"Kan basıncı hâlâ düşük. Bir litre kana ihtiyacı var. Seruma." Sesi hâlâ yumuşak olsa da kızgındı.

Ona özür mü yoksa teşekkür mü borçlu olduğumu bilmiyordum. Muhtemelen ikisi de. Belki daha fazlası.

“Yaşayacak mı?” diye fısıldadım.

“Sonraki birkaç saat için evet. Önümüzdeki birkaç gün için daha büyük tehlike enfeksiyon. Şimdilik uyanıp adını söylerse daha iyi hissedeceğim.”

Ben de.

“Teşekkürler,” dedim. “Bunu yaptığın için.”

Noah uzun süre hiçbir şey söylemedi ve ben sessizliğini yorumlayacak kadar onu tanımıyordum. Konuştuğunda tam dönmek üzereydim. “Sana inanmak istemedim. Bütün o süper kahraman filmlerini seven Jake’tir. Benim dünyam ise epey somut.”

“Pekâlâ.” Konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim ve sesim bunu belli ediyordu.

“Başka yaraları var.” Noah omzunun üstünden bana bakmak için döndü. “Hiçbiri hastanede tedavi edilmemiş. Bunu söyleyebilirim.” Durdu. “Senin yüzündeki yara da öyle.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Giysilerinde etiket de yok,” dedi Noah. “Ve o silahlar... Paslanmaz çelik değil, gördüğüm kadarıyla.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Grey’in koluna geri döndü, sesi düşünceliydi. “Sanırım sana *inanmadığımı* da söyleyemem.”

Bununla başa çıkabilirdim.

Kapı açıldı. Jake, “Döndüm,” diye seslendi. “Kahve almaya da uğradım.”

“Sadece bir dikişim kaldı, sonra onu temizleyeceğim,” dedi Noah. “Hemen geliyorum.”

Jake’e yardım etmek için yatak odasından çıktım.

Köşedeki marketten dört kahve almıştı. Döndüğünde Grey’in iyi olmasını bekliyormuş gibi.

Abim bazı açılardan tam bir boş kafalı kas yığınıydı ama bazı açılardan çaba harcamaksızın büyüleyiciydi. Kollarımı ona dolayıp sarıldım.

“Bu ne için?” dedi.

“Dört kahve almışsın.”

“Evet, şey.” Utanmış gibiydi. Ama sonra eğilip bana baktı ve sesini alçalttı. “Dışarıda bir araba var. Lawrence’ın adamları olabilir.”

Göğsümden bir ürperti geçti. “Neden?”

Aniden yatak odasından bir gürültü ve bağırış koptu, sonra kapı girişindeki ışık göz kırptı.

“Dur!” diye seslendi Noah, sesi boğuktu. “Jake... Yardım...”

Yatak odasına girmeye çabalarken neredeyse Jake’le birbimize takılıp düşecektik. Grey ayaktaıdı ve Noah’nın bileğini sertçe yakalamış, ön kolunu göğsüne bastırıyordu. Diğer eli Noah’nın boğazındaydı ve onu başını kaldırmaya zorluyordu.

Grey hâlâ feci derecede solgundu ve çabadan dolayı nefes nefeseydi. “Sen... Nerede olduğumu söyleyeceksin.”

“Bırak onu!” Jake öfkeyle öne çıktı.

“Dur!” Kolunu tuttum, Jake beni de sürükleyerek öne çıkmaya devam etti. Grey Noah’dan bana, sonra ona yaklaşan Jake’e döndü. Dengesizdi ve titriyordu ama pes etmeye niyeti yok gibiydi.

Bu iş iyi bir yere gitmiyordu. “O korkmuş. Grey... Sorun yok...”

“Sakin,” diye gıcırdadı Noah. “Sadece yardım... etmeye çalışıyordum...”

“Çek ellerini onun üstünden,” diye gürledi Jake. Benim elimden kurtuldu ve yumruk atacakmış gibi yaklaştı.

Grey tutuşunu sıkılaştırdı. Noah küçük bir ses çıkardı.

“Kumandan!” diye bağırdım. “Bırak onu.”

Bıraktı. Noah geriye doğru tökezledi. Grey, Jake'le yüzleşmek için döndü. Gözleri kimin tehdit, kimin müttefik olduğu- nu çözmeye çalışır gibi aramızda gidip geliyordu.

"İyiyim," dedi Noah çabucak. Grey'in tuttuğu bileğini ova- lıyordu. "Akli karışmış halde uyandı. Bana zarar vermedi."

Jake ona baktı. Vücudundaki gerilimin bir kısmı çekilmişti. "Tamam." Bir adım geri çıktı. "Pekâlâ."

Hâlâ iki adamı endişeyle izleyen Grey'e yöneldim. Nefes alıp veriş sığı ve alını terlemişti. Muhtemelen onu ayakta tutan tek şey adrenalindi.

"Yatman gerek," dedim. "Bir saatten fazladır bilinçsizdin."

"Silahlarım nerede?" Sesi hâlâ tehditkârdı.

"Mutfakta. Ben getiririm."

"İhtiyacı olan son şey silahları," diye mırıldandı Jake.

Grey'in duruşu sertleşti.

"Kes şunu!" dedim. "Jake. Aman Tanrım. Git işe yarar bir şeyler yap. Neden ona bir tişört getirmiyorsun?" Kalçasından sarkan kanla lekelenmiş pantolonu düşündüm. "Belki temiz bir pantolon?"

"Git," dedi Noah, Jake'e. Yatıştırıcı doktor sesi geri dön- müştü, Grey uyandığında yere saçılan malzemeleri toplamaya başladı. "Bir şey olmayacak."

Jake odadan çıktı.

"Otur," dedim Grey'e. "Lütfen. Yoksa düşüp bayılacaksınız."

Yavaşça kendini yatağın kenarına bıraktı. "Sizi bulabilece- ğimden emin değildim."

"Buldun." Yanına oturdum. Rhen hakkındaki, Kordiyar hakkındaki sorular beynimi yakıyordu ama rüzgâr esse Grey'i yere çalacak gibi görünüyordu, bu yüzden dilimi tuttum.

"Tansiyonunu ölçebilir miyim?" dedi Noah. Stetoskobunu çoktan kulağına takmıştı, tansiyon ölçer elindeydi.

Grey bana baktı. Gözlerini kırıştırdı, çok yavaşça.

“O, doktor,” dedim. “Yaralarını dikti. Sana zarar vermeyecek.”

Başını salladı. Noah eğilip sandalyesine oturdu. Kaf kelepçesini Grey’in koluna geçirdi ve şişirmeye başladı. Hepimiz sessizlik içinde oturuyor, havanın *foslamasını* dinliyorduk.

Nihayet dayanamadım. “Canavar mıydı?” diye sordum Grey’e. *Rhen* demeye dayanamıyordum. “Sana bunu o mu yaptı?”

Yavaşça başını salladı.

“Bir planı var sanıyordum. İnsanlarını korumak için.”

“Çok geç kaldı.”

Noah kafın havasını indirdi. “Doksan beşe elli. Hâlâ çok yavaş.” Durdu. “Ama neden onu hastaneye götürmek istemediğini şimdi anlıyorum.”

Aklım hâlâ Grey’in söylediklerindeydi. “Çok mu geç kaldı?”

Tekrar başını iki yana salladı, sonra derin bir nefes aldı. “Burçlardan atlamaya çalıştı. Düşüşünün ortasında değişim geçirdi. Kanatları var... Bu sefer. Havadan saldırabiliyor.”

“Onu tekrar yatırabilirsen gerçekten daha iyi hissedeceğim,” dedi Noah, sesi alçaktı.

Burçlardan atlamaya çalıştı.

Rhen, insanların korumak için kendini feda etmeye çalışmıştı.

Lilith’i yenmek için son çabasında bile başarısız olmuştu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

HARPER

Grey yatmayı reddetmişti.

Onu zar zor oturur halde tutabiliyordum ama yaralarının yardımı dokunuyordu. Jake'in varlığı onu geriyor gibiydi. Bunun Jake'in geçmişinden mi yoksa Grey'in kendini savunacak halde olmamasından mı kaynaklandığını bilmiyordum ama kardeşime güvenmiyormuş gibi bakıyordu.

Jake de pek yardımcı olmuyordu çünkü o da Grey'i tam olarak aynı şekilde izliyordu.

Noah, Grey'in göğsündeki ve kolundaki dikişlerin üstüne bez örtmüş, ardından hepsinin üstüne geniş bir bandaj sarmıştı. Silahşoron karşısına üç tane ibuprofen koydu ve "Bunlar acını alır. Daha güçlü bir şey istiyorsan hastaneye gitmen gerek," dedi.

Grey tabletleri aldı ve "Müteşekkir oldum, şifacı," dedi. Ben kalkıp ona bir bardak su getiremeden Grey ilaçları şeker gibi çiğnedi... ve yüzünü buruşturdu.

Bu, Noah'nın ona yan yan bakmasına sebep olmuştu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Jake ise kaşlarını çatıyordu.

Şimdi hepimiz mutfak masasında, Jake'in getirdiği kahveleri yudumluyorduk. Grey hâlâ zayıf görünüyordu ama rengi daha iyiydi. Belki kafeinin yardımı olmuştu. Ödünç aldığı yeşil tişört göğsüne ve kollarına dardı fakat geniş, siyah pantolon üstüne tam oturmuştu. Hançeri masada, bardağının yanında duruyordu ancak onu saymazsak akşamdan kalma, üniversiteli bir sporcuya benziyordu. Daha önce ön kollarını gördüğümü bile sanmıyordum. Şu anki halini Kordiyar'da tanıdığım sert, görevine bağlı muhafızla bağdaştırmak çok zordu.

Jake karşısında oturuyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Noah yanıdaydı ve yüz ifadesi daha çok meraklı gibiydi. Grey'e sanki çıkaramadığı biriymiş gibi bakıyordu.

Kendimi çok aptal hissediyordum. Olanları daha önce anlamış olmalıydım. "Neden Rhen bana söylemedi?"

"Neyi değiştirdi?"

Bilmiyordum. Kalabilirdim.

Sonra Jake'in karşı karşıya kaldığı durumu hatırladım. Jake'i ya da annemi bırakamazdım. Rhen bunu biliyordu. Beni koruyordu, son âna kadar.

"Yaratığın sebep olduğu yıkım hikâyelerini duydunuz. Kaybolan hayatları. Sanırım utanıyor." Durdu. "Utanıyordu."

Sesindeki ton hızla başımı çevirmeme sebep oldu. "Utanıyordu mu?"

Başını salladı. "Bu haldeyken kendinin bilincinde olmuyor." Sandalyesinde tekrar kıpırdandı ve kendini toparlaması gerekiyormuş gibi elini kaburgalarına koydu. "Daha önce kızlara saldırdığı olmuştu. Bazıları hayatta kalamadı. Onu başka yöne, krallığın daha az kalabalık kısımlarına çekmeyi öğrendim ama..." Yüzünü buruşturdu. "Kale şimdi insanlarla dolu. Sığındılar ama Rhen'in yarattığı güçlü. Demir Gül'ün her bir tuğlasını parçalayacaktır."

Freya ve çocukları düşündüm. Jamison'ı. Zo'yu. Tanıdığım ve önem verdiğim herkesi. "Kimse öldü mü?"

"Evet." Sesi ciddiydi. "Onu kaleden çekmek için elimizden geleni yapıyoruz. Ama o uçabiliyor ve biz uçamıyoruz. Oklar derisini delemiyor. Tutup parçalayan pençeleri var. Beni bile atımın üstünden aldı. Parçalara ayıracaktı."

"Ayıracaktı?" diye sordu Jake. "Ne yaptın?"

Grey ona baktı. "Geçiş yaptım." Durdu. "Buraya geldim."

"Neden?" Jake'in sesi talepkârdı ve nedenini tam olarak anlayamıyordum.

"Çünkü..." Grey bana döndü. "Başka umudumuz kalmadı."

"Geri gelmemi istiyorsun," diye nefesimi verdim.

"Hayır," diye çıkıştı Jake. "Hayır."

Hepimiz ona baktık.

Jake elini masaya bastırdı. "Bütün bunlara inansam bile —ki inandığımı söylemiyorum— onunla gitmene asla izin veremem, Harper. Bu adam kapımıza daha iki saat önce geldi. Noah burada olmasaydı şimdiye ölmüş olurdu. Attan sürüklenme hikâyesini dinledin mi sen, parçalara ayrılacağı kısmını?"

Sanki Grey'in haliya yığılışını kendi gözlerimle görmemişim gibi. "Evet ama..."

"Ama yok. Ağzından çıkanı duyuyor musun? *Onun* söylediklerini duyuyor musun?" Öfkeli gözlerle Muhafız'a döndü. "Sen bunu durduramadıysan *onun* durdurabileceğini düşünmene sebep olan ne?"

"Savaş için yardım çağrısında bulunuyormuşum gibi konuşuyorsunuz. Çağırmiyorum."

"Umurumda değil. Önemi yok. O bir canavar. Artık ona âşık falan olamaz. Yeterince şey atlattı. Sana yardım etmeyecek."

Buralarda hiçbir şey değişmemişti. Jake'i seviyordum ama o beni hiçbir zaman arka odaya atılan, korunması gereken küçük Harper'dan fazlası olarak görmeyecekti.

Belki biraz haklıydı. Rhen artık canavarsa geriye ümit kalıp kalmadığından bile emin değildim. Ölüm saçan bir canavara âşık olamazdım. “Karis Luran ne oldu?”

“Kraliçe kaleye geldi. Sizin gittiğiniz sabah. Numaraya kanmadı. Sadece o ve Kordiyar Kralı’nın bildiği sırlardan bahsetti, sonra Rhen’e, askerleri Kordiyar’ı zorla almadan önce insanların topraklardan çıkarması için bir hafta verdi.”

“Ama şimdi insanlar canavardan saklanıyor.”

“Evet, leydim.”

“Peki ya Lilith?”

“Büyücü,” dedi Noah yumuşak bir sesle. Bütün bunlardan korkmuş gibi bakıyordu. Onun da bunlara inanıp inanmadığını bilmiyordum. Ama bütün o bilim ve mantık konuşmaları bir tarafa, inanmak *istiyor* gibi görünüyordu.

“Leydi Lilith kaçtı. Bu haldeyken Rhen büyülü bir yaratıktır ve ona zarar *verebilir*.”

Bu, kulağa avantaj gibi geliyordu ama Rhen görüş alanındaki her şeyi öldürmeye kararlıyken belki de değildi. “Hâlâ ordumuz var mı? Kaç kişi öldü?”

“Şu âna kadar kayıplar az. Değişim geçirdiği gece pek çok asker nöbetteydi. İnsanlar Prens’in canavar olduğunu bilmiyor. Çoğu onun öldüğünden korkuyor.” Durdu, sesi acımasızdı. “Kraliçe’nin sözlerini bir sürü muhafız duydu. İşbirliği olmadığına, Disi’nin destek sağlamayacağına dair dedikodular yayıldı.”

Dikkatle kurgulanmış bütün planlar iki günde açığa çıkmıştı.

“Harper’ın ne yapmasını bekliyorsun?” diye patladı Jake. “Gelip prensesi oynamasını mı?”

“Evet,” dedi Grey basitçe. Gözleri benim üzerimdeydi. “İnsanlarınıza güven vermek için geri dönmenizi istiyorum.”

İnsanlarıma. Ona baktım. Solgundu ama bakışları netti.

Noah’ya döndüm. “Ne kadar kısa sürede tekrar savaşılabılır?”

Doktor sarsılmış görünüyordu. “Savaşmak mı? Haftalarca savaşamaz. Sandalyede bile oturmaması lazım.”

“Yürüeyebilirim,” dedi Grey. “Savaşabilirim.”

Orasını bilemiyordum ama yürüeybiliyorsa beni Kordiyar’a geri götürebilirdi.

“Gitmiyorsun!” dedi Jake.

Sandalyemden kalktım ve Grey’in zırhından kalanları almak için mutfığı geçtim. “Gidiyorum! Buna izin vermem...” Nefesim neredeyse beni terk etmişti, kolluklar ve baldır zırhlarıyla masaya geri döndüm. “Annemi kurtaramadım ama bunu yapabilirim.”

Onları masaya, Grey’in önüne bıraktığımda Jake kolumu yakalayıp beni kendine çevirdi. Tutuşu neredeyse acı vericiydi. “Bunu yapmayacaksın, Harper. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını sandığını bilmiyorum ama bütün bunlar bana abartılı bir kurgu gibi geliyor. Seni odana sürükleyip kilitlemem gerekiyorsa...”

Birden Jake üstümden savrulup çekilmişti. Noah panikle sandalyesinden fırladı.

Grey, Jake’in kolunu yakalayıp arkasına çevirmişti, hançerinin sivri ucu Jake’in kulağının altındaki yumuşak deriye dokunuyordu. “Böyle bir şey yapmayacaksın,” dedi.

Aptal kardeşimin büyüyen gözlerine baktım ve iç çektim. “Korkunç olduğunu söylerken yalan söylemiyordum.”

“Bırak beni,” dedi dişlerinin arasından.

Gözlerim Grey’e döndü. “Bırak gitsin, kendine zarar vereceksin. Zırhını giymene yardım edeyim.”

Bıraktı ve Jake özgür kaldı. Grey sandalyeye oturdu, yine titriyordu.

“Bunu yapmaya devam edersen,” dedi Noah, “dikişlerini patlatırsın.”

“Harper,” dedi Jake, sesi karanlıktı ama bu sefer bana dokunmuyordu. “Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim.” Diz çöktüm ve Grey’e botlarını giydirdim.
“Ve yapacağım.”

Grey terliyordu, solgundu ve kalan zırhını giydiğinde nefes nefese kalmıştı. Beklemesi için ona yalvarmak istiyordum ama beklemeyecekti. Gitmezsem bensiz dönecekti. Rhen gittiyse korunması gereken insanlar vardı.

Jake tek kelime etmedi. Mutfak tezgâhına dayanmış, sessizce burnundan soluyor, olduğu yerden bizi izliyordu.

“En azından sabaha kadar bekle,” dedi Noah. “Bir gece. Altı saat. Dikişlerin yerleşmesine zaman tanı.”

“Bir gecem yok, şifacı,” dedi Grey. Soluk soluğaydı. “Kor-diyar’ın da öyle.”

“Onu nasıl güvende tutacaksın?” dedi Jake. “Gidip saldırıya uğrarsanız ne olacak?”

“Dikkatli olacağız,” dedi Grey. Kendini ayaklarının üstüne çekmek için masanın kenarına tutundu.

“Dikkatli mi? Delisin sen. *Bütün bunlar* delilik.”

Kapı tıklandı ve hepimiz donakaldık.

Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Jake kahve getirdiği zaman ne demişti?

Dışarda bir araba var. Lawrence’ın adamlarına ait olabilir.

Jake’e baktım. “Ne yapacağız?” diye fısıldadım.

Cevap verecek vakti olmadı. Ahşap kapı kıymıklarına ayrıldı, adamlar bağırdı ve iki adam kapı girişinde belirdi, silahları çekilmiş, hedef almışlardı. “O kolyeler çok para etti. Ne çeşit bir oyun oynuyorsunuz burada?”

Jake beni Grey’in arkasına itti. Noah’nın ağırlığı sırtıma baskı yapıyordu.

“Bir şey yok,” dedi Jake. “Başka hiçbir şeyimiz kalmadı.”

“Bu adam da kim?” dedi adamlardan biri.

Grey kıymıldandı, sanırım silahını çekiyordu, göremiyordum.

Bir silah horozu kaldırıldı. Kurşun bıçağı yenerdi. Her şey çok hızlı oluyordu. Bir plana ihtiyacımız vardı. Bir hareket rotasına. Bir...

Silah patladı. Yüzümü buruşturdum.

Ve sonra ormandaydık, sonbahar havası etrafımızı sarıyordu. Uzakta, düzenli aralıklarla fenerler asılmış, kale topraklarını belirliyorlardı.

Hâlâ yarı eğilmiş haldeydim. Kulaklarım silah sesinden çınılıyordu.

Önceki pozisyonumuzla tam olarak aynı şekildeydik: Grey ve Jake önümde, Noah arkamda. Herkes ayakta idi. Herkes nefes alıyordu. Kalp atışlarım o kadar yüksek sesliydi ki neredeyse başka hiçbir şey duyamıyordum.

"Neler oluyor?" dedi Jake. "Neredeyiz?"

"Kordiyar," diye fısıldadım.

"Ama... Ne oldu?"

"Bir saniye," dedi Noah. "Bir saniye." Paniklemenin eşiğinde görünüyordu. O duyguyu hatırlıyordum.

Grey dönüp bana baktı. Karanlıkta bile o kadar solgundu ki. "Yürümeliyiz. Karis Luran'ın askerleri yakınlarda. Kale şimdi..." Sertçe gözlerini kapayıp açtı. "Yürümeliyiz."

Derken tekrar düşüyordu.

Jake onu kapıda yaptığı gibi yakaladı.

"Süper dikkatli gerçekten," diye çıkıştı Jake. Ama Jake, Jake olduğu için ve istemese bile yapılması gerekeni yaptığı için Grey'in kolunu boynuna doladı ve onu doğrulttu.

"Siz, oradakiler! Durun!" Ağaçların arasında üç asker belirdi. Okları çekilmiş, üç ok her taraftan bize doğrultulmuştu. Karanlıkta hiçbirini tanıyamıyordum.

"Bu Kumandan!" diye bağırdı bir tanesi. "Yüzbaşı!"

Grey neredeyse bilinçsizdi, ağırlığının çoğunu kardeşim taşıyordu.

Beni tanıyıp tanımadıklarını bilmiyordum fakat kot ve kazak giymiştim, pek prenses görünümünde değildim. Jake ve Noah'ı kesinlikle tanımamışlardı. Durumumuz iyi görünmüyordu.

Kılıçları çekilmiş dört asker ağaçların arasından çıktı. "Amacınızı belirtin."

Onu tanımıştım. "Jamison." O kadar rahatlamıştım ki ne-redeyse koşup ona sarılacaktım.

Beni gördü ve gözlerini kırptırdı. "Prenses." Gözlerinin baştan aşağı beni süzüşünü gördüm, sonra askerlere baktı. "Silahları indirin."

Oklarını indirdiler ama tamamen değil.

Sadece bu bile saygılarını ne kadar kaybettiğimi gösterdi.

Zihinsel olarak Kordiyar ve DC arasında sıkışıp kalmıştım. Mutfağımızdan çıkıp anında Prenses Harper olmaya hazır değildim. Kendimi toparlamalıydım yoksa kalan saygılarını da kaybedecektim. "Kumandan Grey yaralı. Yardıma ihtiyacı var."

"Canavarın onu yakaladığını gördük." Ciddi bir duraksama oldu. "Bedenini aradık. Öldüğünü sanmıştık."

Bir çeşit açıklama bekliyordu.

Düşün, Harper. Düşün.

"Canavar kortejime saldırdığında kaleye dönüyordum," dedim. "Kortejim yerle bir oldu. Yürüyerek gelmek zorunda kaldık. Kumandan Grey'le karşılaştık ve şanslıyız ki şifacım yanımdaydı." Noah'ya baktım.

İnanamayan gözlerle bana bakıyordu.

Lütfen, diye düşündüm. *Lütfen mahvetme*.

Rhen aynı durumda olsa ne yapardı, diye düşündüm.

"Adamlarına söyle, Kumandan'ı taşısınlar," dedim. "Şifacım için malzemelere ve bir odaya ihtiyacım var. Canavarın yaraladıklarına yardım etmeye hazırız."

"Harper," dedi Jake, sesi alçak ve uyarı doluydu.

Askerler dönüp ona baktı. Ok uçları birkaç santim kalkmıştı.

“Bu adam kim?” dedi Jamison.

Elinden sarkan kılıca baktım. Oklar hâlâ çekiliydi. Karis Luran’la her ne oluyorsa Rhen ve benim inşa ettiğimiz tüm güvene derinden zarar vermişti.

“Kardeşim,” dedim. “Prens Jacob. Disi Veliaht Prensi. Kraliyet Ordusu... Başkumandanı. Karis Luran’ın yaydığı dedikoduları duyduk ve savaşmaya geldik.”

Jamison tereddüt etti ama sonra Jake’e başını salladı. “Affedin, Majesteleri. Teyakkuz halindeyiz. Ormanda Syhl Koyağı askerleri olduğu dedikoduları var. Bir de canavar var tabii.”

“Affedildin,” dedi Jake. Sesi boştu. Uzanıp elini sıktım.

Jamison askerlerine emir verdi: “Kumandan’a yardım edin.” Bana da baş selamı verdi. “Dönmenize sevindik, Prenses. Kaleye kadar size eşlik edelim.”

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

CANAVAR

Harper?

Acı.

Uyku.

ELLİNCİ BÖLÜM

HARPER

Kale, geceleri bile gördüğümde daha karanlıktı; tüm pencereler kapatılmıştı. Artık klostrofobi yaratan koridorlarda mumlar yanıyordu. Askerlerden ikisi Grey'i revire götürdü fakat Jamison bana bizzat odama kadar eşlik etti.

Koridorumda nöbet bekleyen askerler artık beni endişeyle izliyordu ama Freya beni gördüğünde sarıldı. "Ah, leydim," dedi, sesi fısıltıydı çünkü kalenin çoğu uykudaydı. "Çok endişelendim. Anlatılanlar hiç iyi değildi. Anneniz nasıl?"

O kadar sıcak ve yumuşaktı ki ev gibi kokuyordu. Kolları beni bulana kadar kucaklanmaya ne kadar ihtiyacım olduğunı anlamamıştım. Ben de ona sarıldım. Sesim kısıldı. "O öldü, Freya. Veda edecek zamanı zor buldum."

"Ah. Çok üzücü." Eli sırtımı sıvazladı. "Başınız sağ olsun."

Sonra az bir mesafe ötede Zo'yu gördüm. Muhafızım. *Arkadaşım*. Zo bana güvenmezse bunu kaldırabilir miydim, bilmiyordum. Ama Zo koşup öyle sıkı sarıldı ki neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu.

Ben de sarıldım. Tamamen yeni bir sebeple gözlerimden yaşlar akıyordu. "Seni çok özlemişim."

“Bir daha sizi görmeyeceğimi sandım,” dedi. “Kumandan’dan peşinizden gelmeme izin vermesini istedim.”

Arkamda bir adam öksürdü, sonra Jake konuştu. “Şey, Harp?”

Sesi kaba değildi ama buraya benimle birlikte kısıldıklarının bir hatırlatıcısıydı, en azından Grey uyanana kadar. Burnumu çekip kendimi toparladım. “Affedersin.” Doğrudum. “Zo ve Freya, bu benim kardeşim Jacob.” Kendimi tereddütsüz konuşmaya zorladım. Benim rol yapmam zaten zordu, tamamen hazırlıksız olan kardeşim ve erkek arkadaşına oynatmak tamamen başka bir şeydi. “Disi Veliaht Prensi. Ve Noah, Kral’ın şifacısı.”

“Ah!” Freya arkamdaki adamlara reverans yaptı. “Majesteleri. Lordum.”

“Hoş geldiniz,” dedi Zo.

Jake ve Noah iki kadına baktılar ve hiçbir şey söylemediler. İkisi de şokta gibiydi.

“Kortejimiz yok edildi,” dedim. “Jamison, Jacob ve Noah’ya oda bulana kadar benim odamda kalacağız.”

“Elbette,” dedi Freya. “Emredersiniz. Ben yiyecek getireyim.” Merdivenlere yöneldi.

Zo beni inceliyordu, sonra kardeşime ve Noah’ya geçti. “Belki bir de giyecek bir şeyler?” Duraksadı, kelimelerinin arasında hafif bir merak tınısı vardı. “Eşyalarınız da yok edildiyse?”

Freya herkesin her dediğine inanırdı ama Zo daha kıvrak zekâlıydı. Bana güvenmediği söylenemezdi ama bir şeyler döndüğünü de biliyordu. Ona gerçeği söylemek istiyordum ama bu, Kordiyar insanları için söz verdiğim her şeyi ortaya çıkarırdı.

“Evet,” dedim. “Teşekkürler.”

Tekrar kardeşime ve Noah’ya baktı. “Emredersiniz, leydim.”

Gittiğinde Jake ve Noah’yı odama götürdüm ve kapıyı kapadım. Şöminede ateş çıtırdıyordu ve duvardaki tüm lam-

balar yakılmıştı. İkisi de tam bir tur atıp her şeyi kavramaya çalıştılar.

“Buna inanmıyorum,” dedi Noah sonunda. “Beni çimdiklemen lazım.”

“Kendimi çimdiklemekle meşgulüm,” dedi Jake.

Noah ona acıklı bir bakış attı. “En azından sen prens oldun. Ben *şifacıda* tıklılıp kaldım.”

“İyi. Değişelim o zaman. Sahte prens sen ol.” Jake kollarını göğsünde kavuşturdu. “Arkadaşın bizi ne zaman geri götürebilir?”

Ses tonu karşısında kaşlarını çattım. “Bize ateş eden adamların olduğu eve mi? Belki birkaç saat beklesen daha iyi olur.”

Yüzünü ekşitip bakışlarını kaçırdı. “Burada kalamayız, Harper.”

“Eh, sizi ben eve götüremem ve Grey’in de dinlenmesi lazım.”

Noah şömineye gitti ve elini şömine rafında gezdirdi. “Geçmişte miyiz?” Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Saçma bir soru. Bu mümkün değil. Ama *bu* mümkün değil...”

“Geçmiş değil,” dedim. “*Diğer taraf* diyorlar. Belki *bizim* tarafımız diğer taraftır... ama dünyalarımız bir şekilde onlarınkine paralel.” Birden kendimi bitkin hissettim. Hangi dedikoduların yayıldığını öğrenmem gerekiyordu. Ordunun durumunu. Karis Luran’ın söylediklerini.

Arabella’nın dolabına gidip askerlerle dövüşürken giymeye alıştığım deri pantolonları ve örgü süveterleri bulana kadar karıştırdım. Kapiyı aralık bıraktım ve üstümü değiştirirken arkasından konuştum.

“Pekâlâ, bakın,” diye seslendim. “Freya yiyecek ve giysilerle geri dönecek. Üstünüze bir şeyler alın ki çok yabancı görünmeyin. Bir şeyler yiyin. İsterseniz dinlenin. Umurumda değil. Ama burada olanlara bulaşmayın.”

“Sen ne yapıyor olacaksın?” Jake’in sesi inanamıyor gibiydi.

“Ben yokken neler olduğunu öğreneceğim. Canavarın nerede olduğunu öğreneceğim. Rhen’in ordusuyla konuşup insanları kurtarmanın bir yolunun olup olmadığına bakacağım.”

“Ah, gerçekten mi?”

Gömleğimin üstüne bir yelek geçirip önünü bağladım. “Evet. Gerçekten. Bu insanları yöneten kimse yok. Kraliyet ailesinin öldüğünden endişeleniyorlar.”

“Ve sen onları yönetebileceğini mi düşünüyorsun?”

Hayır. Hiçbir fikrim yoktu.

“Evet,” dedim. Elbiselerin altındaki sandıktan hançer kemerini çıkarıp iki kez belime dolayarak odadan çıktım. Uçlarını tecrübeli hareketlerle birbirine bağladım. “Bir saatliğine beladan uzak durabilir misiniz?”

Jake bana bakarken geri sıçradı. “Harp, sen ne... Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

“Prenses Harper,” dedim. “Ve sen de benim kardeşimsin, Disi Veliaht Prensi, bu yüzden öyle davranasan iyi edersin.”

“Nasıl prens gibi davranayım? *Nerede* olduğumuzu bile bilmiyorum!”

“Kordiyar’dasın. Prens gibi davranmak demek genellikle kibirli ve çokbilmiş davranmak demektir, o yüzden zorlanmasan gerek.”

Kale, yaratıktan kaçan insanlarla doluydu. Karis Luran’ın askerleri Syhl Koyağı’na herhangi bir girişi önlemek için doğudaki dağlara gitmişlerdi. Savaşmaya çalışan herkes öldürülmüştü. Şehirden şehre her gün tek bir mesaj gönderiliyor ve ulakların çoğu üçlü gruplar halinde seyahat ediyordu. Çoğu geri dönmüyordu. İnsanlar Rhen’in, Kordiyar Kralı’nın öldüğünden endişeleniyorlardı. Çoğu *benim* öldüğümü düşünüyordu.

Rhen'in gerçek vâris olmadığını, Kordiyar'ın Syhl Koyağı ordularına düşeceğini, şimdi canavar da kana aç bir şekilde geri döndüğüne göre kaçışın imkânsız olduğunu söyleyen dedikodular duymuştum.

Onlara Disi'nin de büyülu yaratıklar tarafından saldırıya uğradığını ve seyahat kortejimin neredeyse tamamının öldüğünü söyledim. Neyse ki yetenekli bir şifacıyla geri dönmüştüm ve Grey'in hayatta kalmış olması da bunu yeterince kanıtlıyordu.

Yaratığın saldırısına uğrama riski olmadan kaçamazdık. Karis Luran'ın adamlarının saldırısına uğrama riski olmadan burada kalamazdık.

İnsanlarımız yorgun ve korkmuştu, bir kılavuz arıyorlardı. En kıdemli askerler bile emir istiyordu, *harekete geçmek* için bir şans.

Yaratığa dair her hikâye bir öncekinden daha korkunçtu ve gerçeğin nerede bitip korkunun nerede başladığından emin olamıyordum. Tek yapabildiğim dinlemektir. Ve güven vermek.

Ve endişelenmek.

Odama döndüğümde gideli bir saat olmamıştı. Dört saat olmuştu. Jake ve Noah yatağımda uyuyakalmışlardı. En son uyuduğumdan beri ne kadar zaman geçti hatırlamıyordum. Bacağım ağrıyordu ama odadan çıktım ve revire yöneldim.

Grey dışında revir boştu. Uzak köşedeki dar bir karyolada yatıyordu, üzerine ince, kumaş bir battaniye örtülmüştü. Kalenin bodrumunda, mutfağı açılan koridorun ucundaki odadaydık ve tavana yakın pencerelerden erken sabahın ışığı düşüyordu.

Yatağının yanına doğru bir tabure çektim. Ahşap, taşın üstünde hafifçe sürüklenmişti fakat bu bile Grey'in sıçrayıp kalkması için yeterli oldu.

"Affedersin," dedim sessizce. "Seni uyandırmamaya çalışıyordum."

Gözlerini sımsıkı kapadı ve elini yüzünde gezdirdi. Çenesinde sert, karanlık sakallar çıkmıştı. Karyolanın yanına elini koyup kendini doğrulttu. Gömleksizdi ama göğsünde ve üst kolunda hâlâ Noah'nın bandajları sıkıca sarılıydı. Battaniye kucağında toplandı.

"Kalkmana gerek yok," dedim. "Sadece sana bakmaya gelmiştim."

Gözleri yüzüme bakıp kırıştı. "Yatağa benden daha çok ihtiyacınız varmış gibi duruyorsunuz."

"Muhtemelen." Ama uyuyamazdım. İnsanların sınırlı zamanı kaldığını bilirken değil. "Karis Luran'ın Rhen'e insanlarını Kordiyar'dan göndermesi için bir hafta verdiğini söylemiştin. Üç gün oldu. Rhen'in onu yenmek için bir planı var mıydı? Ne yapacaktı?"

Grey başını iki yana salladı. "Ordumuzu onun güçlerinin üzerine göndermek, onları ölüme göndermek olur. İlk hattı durdurabiliriz ama onların takviye güçleri var, bizim yok." Kaşlarını çatı. "Generallere son emri, insanları tahliye etmeleri idi. Güneye gidecek, Gümüş Ay'dan gemilere bineceklerdi ve güney kıyılarına varacaklardı."

İnsanlarını vazgeçerek koruyordu. Rhen'i bildiğimden bunun onun için ne kadar zor bir seçin olduğunu anlayabiliyordum. "Şimdi böyle yapmaya kalkarsak canavar-Rhen bize saldırır mı?"

"Ya da Karis Luran'ın askerleri saldırır. Her an bir saldırı gelebilir. Kale topraklarının dışındakiler için endişeleniyorum."

"Rhen, Karis Luran'ın askerlerine saldırır mı?"

"Belki... ama bizim askerlerimizi de yok eder. Saldırıları son derece gelişigüzel. Ama kılıcımı kanadına sapladığımda onu yaraladım. Bu bize zaman kazandırabilir. Tekrar saldırana ka-

dar bilmenin bir yolu yok." Tekrar bana baktı. "Dönüşünüzden beri kimseyle konuştunuz mu?"

"Evet, elbette. Herkesle konuştum. Öğlen generallerle toplantı yapacağız."

Yüzünden şaşkınlık ve acı karışımı bir ifade gelip geçti.

"Ne?" dedim. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı, ardından gözlerime baktı. Sesi güneşle aydınlanmış odada alçak ve boğuktu. "Daha iyi birini seçemezdim, leydim. Gerçekten."

Aniden yanaklarım kızarmıştı. "Teşekkürler, Grey."

"Gerçeği bildiğiniz için benimle döneceğinizden emin değilim." Durdu. "Şu anda bile ne yapabileceğimizden emin değilim."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. "Ben de uyanıp bütün cevapları sen verirsin diye umuyordum."

Karşılığında o da üzgün bir şekilde gülümsedi. "Genelde Prens bütün cevapları verir. Ben sadece emirlerini yerine getiririm."

"Rhen olsa ne yapardı?" dedim.

"Muhtemelen askerlere yarattığı ele geçirip öldürmelerini emrederdi. Ya da en azından kalenin kalanı kaçabilsin diye onu başka yöne çekmelerini. Ama iki türlüünün de intihar görevinden farkı yok; canavarı insanlardan uzağa çekmek demek, onları doğrudan Karis Luran'ın güçlerine götürmek demek."

İntihar görevi. Tıpkı Rhen'in insanlarını kurtarmak için burçlardan atlaması gibi. Yutkundum. "Ben yaparım. Demir'i alırım. Hızlı ve güçlü. Sen buradan ayrılmalarını sağla."

Gözleri panikle büyüdü. "Ben öyle demek..."

"Sorun değil." Derin bir nefes aldım. Bu insanları onlara yardım edeceğime ikna etmeye çalışmakla haftalarımı geçirdim. Gerçekten yapmazsam hiçbir anlamı yok. Bu benim kararım."

"Sizinle geleceğim."

“Hayır! Grey...”

“Bu benim kararım.” Ses tonu boyun eğmezdi. “Diğer herkesten önce benim peşimden gelecektir. Sanırım bu haldeyken bile nedenini bilirse de beni tanıyor.”

“Yaralısın.” Çenemi sıktım. “Kalmanı emredebilirim.”

O da kendi çenesini sıktı, her hareketi kararlıydı. “Aslına bakarsanız, emredemezsiniz. Prens Rhen beni yeminimden azat etti. Kimseye yeminli değilim.”

Geri çekildim. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Yine de burada kalmıştı. Beni almaya gelmişti.

Bir an karşımda yeminli, Kordiyar Veliaht Prensi’ne itaat etmek için görevine bağlı bir Kumandan Grey yoktu. Üniforması yoktu, silahları yoktu, emir vereceği adamlar yoktu. Sadece Grey’di ve ben sadece Harper’dım.

Karanlık ve kararlı gözleri, benimkilerden ayrılmadı.

“Lanetin bozulabileceğini düşünüyor musun?” diye fısıldadım.

“Bu benim cevaplayabileceğim bir soru değil. Siz düşünüyor musunuz?”

Rhen bir canavardı. Grey’e saldıracak kadar canavardı. Daha önce ona âşık olup olmadığımdan emin değildim. Şimdi de nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Bir anıya âşık olabilir miydim? Yutkundum. “Bilmiyorum.”

Yılgınlığa kapılmış gibi görünüyordu. “Öyleyse yapmamız gereken neyse onu yapmalıyız.”

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Jake bir sorundu.

Hayır, belki de sorun bendim. Aklım, Rhen'in insanlarını kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki beni görmeye gelene kadar kardeşimin eve gitmeyi beklediğini unutmuştum.

Silah deposunda, Grey'le birlikteydim. Hızla hareket ediyordu fakat dünkü gibi solgun değildi ve terlemiyordu. Biraz uyku ona iyi gelmişti. Keşke kendim için de aynısını söyleyebilseydim. Jake yanında Dustan'la kapıda belirdiğinde kılıç kemerini takıyordu.

Jake deri pantolon ve ağır botlar giymiş, tişörtünün üstüne ceket geçirmişti. Giysiler ona uymuştu ve yüzündeki dertli ifade gerçekten de tam bir asi prens gibi görünmesini sağlıyordu.

"Geri dönecek miydin bari?" diye sordu.

"Seni de görmek güzel." Arkasına, Dustan'a baktım. "Bizi yalnız bırak. Lütfen."

Bıraktığında Jake'i de dar odada yanımıza alarak ağır kapıyı kapadım. Grey kardeşime şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmadı.

“Geri geldim,” dedim Jake’e. “Noah ve sen uyuyordunuz. Buraya nasıl geldin?”

“Birine seni bulmam gerektiğini söyledim. *Taht Oyunları* okuyan bir tek sen değilsin, ben de rol yapabiliyim.” Giysilerinin üstüne zırh bağladığımı fark etti. “Ne yapıyorsun?”

“Birkaç saatliğine gitmemiz gerek. Güneş batarken dönmüş oluruz. Güvenli olduğundan emin olduğumuzda Grey sizi eve götürebilir.”

Umarım.

“Hayır.” Jake dik dik bana bakıyordu. “Şimdi.”

“Bu önemli, Jake.”

“*Bu da öyle.*” Baldırına hançer bağlayan Grey’e baktı. “Ona yapmasını emret. Hemen. Yoksa bu kapının dışındaki herkese kim ve ne olduğunu söylerim.”

Grey gerildi ve Jake’le yüzleşmek için bir adım attı. Sesi alçak ve soğuktu. “Seni şu an eve götürürdüm ama kız kardeşin hayatın için endişelenir. O yüzden güvenli olduğunda ve Kordiyar acil bir tehlike altında olmadığına götüreceğim. Anladın mı?”

Jake geri çekilmedi. “Senden korkmuyorum.”

“Benden korkmana gerek yok. Ama kız kardeşine saygı göstereceksin, bana saygı göstereceksin.”

“Disi Veliaht Prensi’ysen tam tersi olması gerekmiyor mu?”

Grey kalakaldı. Bana bakmak için başını çevirdi, ifadesi neredeyse ölüm saçıyordu.

Yüzümü kapayıp parmaklarımın arasından konuştum. “Özür dilerim?”

İçini çekti ve o öfkeli gözlerle Jake’e döndü. Sesi zehir doluydu. “Affedin, lordum.”

Jake’in ifadesi zaferle karardı. “Yani bizi geri götüreceksin.”

“Kız kardeşinizin size verdiği unvana saygı göstereceğim.” Grey başını çevirdi ve duvardan kısa bir bıçak daha aldı. “Ama

size hizmet etmeye yeminli değilim ve emrinize göre hareket etmeme gerek yok.” Durdu. “Gerçek bir prens bunu bilirdi.”

Jake kavgaya etmeye devam edecekmiş gibi nefes aldı.

“Jake,” diye çıktım. “Zaman kaybediyoruz. İnsanlar ölebilir. İnsanlar *ölecek*. On iki saat istiyorum, tamam mı? Kendini odaya kapatıp nefis yemekler yiyeceğin ve ateşin karşısında erkek arkadaşınla oturacağın on iki aptal saat. Bunu yapabilir misin?”

“*Senin* ne yaptığını söyleyene kadar olmaz.”

Duraksadım. “Rhen’in dikkatini dağıtıp dağıtamayacağımıza bakacağız...”

“Sen *ne*?”

“...böylece insanlar Gümüş Ay’daki gemilere ulaşabilecek.” Yüzü değişmeye başladı ve çabucak ekledim: “Bu, herkesi korumanın tek yolu. Rhen, Grey’i tanıyor. Bence beni de tanıyabilir...”

“Harper.”

“Beni durduramazsın,” dedim.

“Ah, inan bana son birkaç gündür bunu iyi anladım.” Nefes aldı, sonra tüm o silahları ve zırhları ilk kez görüyormuş gibi odaya baktı. “Sadece... Bana bir şeyler verin.”

“Sana... *bir şeyler* mi verelim?”

“Bir şeyler işte.” Duvarları işaret etti. “Tam bir baş belası olabiliyorsun, Harper. Ama son haftalarımı hayatta kalmak için elimden geleni yaparak geçirdim. Ben de âciz değilim.”

Ne diyeceğimden tam olarak emin değildim.

“Sen hayatını riske atarken yukarıda Noah’yla oturup kek yiyebileceğimi mi sanıyorsun?” diye patladı. “Dik dik bakmayı bırak. Ben de seninle geliyorum.”

Gün, canavar avına çıkılamayacak kadar güzel bir gündü. Güneş Demir Gül topraklarının iki tarafını da aydınlatıyordu.

Ormanı geçtiğimizde hava sıcaklığının değişmediği mevsime ulaşmıştık, sadece ağaçların renkleri sonbaharın kırmızı ve altın sarısı renginden ilkbaharın canlı yeşillerine dönmüştü. Jake'in fark ettiğini bile sanmıyordum.

Jake'i düşünerek atları yürüme hızında sürmeye devam ettik. Ben at binerken o da birkaç ders almış fakat beceri kazanacak kadar uzun süre devam etmemişti. Grey'in eyerde ne kadar katı oturduğunu da düşünürsek sanırım yürüme hızında gitmek, onun da yararınaydı. Kendini eyere çekerken yüzünü buruşturduğunu yakalamıştım.

Öncesinde Grey, kardeşime iki hançer ve bir kılıç vermişti.

Grey onun için kılıcı kemerine takarken Jake, "Harika," diyordu.

Grey'in bakışları ise karanlıktı, kemeri gerekenden biraz daha sıkı bağladı. "Ben kendiminkini kaybedersem diye."

Zo'yu bırakmak zordu ama onun insanları kaleden çıkarcasına güveniyordum. Kadınlara ve çocuklara dikkat etmesini söylediğimde bana uzun uzun baktı ama itaat etti.

Ona gerçeği söylemek istiyordum.

Böylelikle Rhen'in bu büyük sırrı benden nasıl bu kadar uzun süre sakladığını da anlamıştım. Seçenekler, seçenekleri doğuruyordu. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı. Başka bir şey düşünmeliydim. Grey'e baktım. "Sence insanları Gümüş Ay'a götürmek için yeterince vakitleri olacak mı?"

Omzunun birini silkti, sonra yüzünü ekşitti. "Yaratık o kadar süre yerde kalırsa, evet. Kalmazsa, onları tek tek avlayacaktır."

"Yani o şeyi bulup öldürecek miyiz?" dedi Jake.

Grey'in çenesi gerildi fakat hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim," dedim kısık sesle. "Gelmesine izin verdiğine şaşırdım."

İçini çekip bana baktı. “Disi Veliaht Prensi’nin ricasını reddetmek bana düşmez.”

Ses tonu sivriydi, kaşlarımı çattım. “Bilincin kapalıydı! Jamison’ın, askerlerine bizi vurmalarını söyleyeceğini sandım. Başka ne diyecektim?”

Kaşının birini kaldırdı. “Bir hizmetkâr? Uşak?”

Ağzımı açtım. Kapadım.

Grey kapamadı. “Bir köle, leydim. Bir *muhafız*.”

“Ama prensi seçti,” diye çıkıştı Jake. “Alish artık.”

Grey onu duymazdan geldi. “Şifacının cariyesi?”

Jake kahkaha attı fakat yanakları kızardı. “Noah bundan hoşlanırdı sanırım.”

Çok uzun zamandır ormandaydık, yol geniş ve açıktı. Burası ana geçiş yoluymuş fakat kuşları ve çalılıkların altındaki hayvanları duyabiliyordum. Seyahat eden kimse yoktu. İnsan yoktu.

Herkes saklanıyordu.

“Yaklaştık,” dedi Grey. Sessizlik onu endişelendiriyor mu yoksa cesaretlendiriyor mu emin değildim. İşaret etti. “Tam şuraya düştük.”

Ağaçların arasında kırık dallar gördüm. Dallar boyunca geniş, kahverengi lekeler vardı; birdenbire, bunun kurumuş kan olduğunu anladım.

Yaprakların arasında beyaz bir şey parladı.

“Orada!” diye işaret ettim. “Grey, görüyor mus...”

Hayvani bir çığlık havayı yarıdı.

O hareketsiz, minik parıltı yerinden fırladı, çalılıkların arasından atıldı ve devasa, dört bacaklı bir yaratığa dönüştü. Bir çığlık daha ve sonra aniden koşmaya başladı, doğrudan bize geliyordu.

Neye benzediğini çıkaramıyordum. Kocamandı ve güneş ışığında parlıyordu. Jake adımı haykırıyordu. Demir şahlanıyordu. Ben düşüyordum.

Grey kolumu yakaladı ve beni kendi atına, arkasına çekti. Otomatik bir şekilde belini yakaladım ve Grey haykırdı.

“Özür dilerim!” diye feryat ettim. “Özür dilerim.”

Çoktan topuklarını atın yanlarına gömmüştü. Bıçaklarını eline almadan önce, “Dizginleri al,” dedi ve onları avucuma bastırdı.

Atı yaratığa doğru çevirdim. At ilerlerken, Grey’in kolunun altından dehşetini görebiliyordum. Üç metrelik, devasa, dört bacaklı bir vücut tepemizde dikiliyordu. Kafası bir şekilde at kafasına benziyordu ama siyah gözleri ve ağzının birkaç santim altında biten uzun dişleri vardı. Postunda yanardöner pullar parlıyor, büyük omuzlarının üstünde beyaz tüylere dönüşüyorlardı. Kanadının biri vücuduna yapışmıştı, diğeri yanında sürükleniyordu. Ön bacakları gümüş rengi pençelerle bitiyordu. Yaratık kararlı bir şekilde koştu, Grey yavaşlama belirtisi göstermeyince tekrar çılgılık attı.

Korkunç ve güzeldi ve bir şekilde tıpkı Rhen gibiydi... Ama hiç de değildi.

Yaklaştığımızda üstümüzde şahlandı ve ben o pençelerin parçalamak için ineceğine emindim.

Grey çok hızlıydı. *Fışk fışk fışk*, fırlatma bıçakları elinden kurtuldu. Biri pullardan sekti fakat diğer ikisi kanadının altına gömüldü. Kanadın altında kurumuş kan görünce Grey’in haklı olduğunu anladım.

Yaratık haykırıp kendini geri attı.

“Rhen!” diye bağırdım. “Rhen, lütfen!”

“Kanatlar,” diye soludu Grey. “Hassas olduğu yer orası.”

Rhen –canavar– yere çakıldı ve kalkmaya çalıştı. Tekrar saldıracaktı. Dizginleri kontrol altında tutmak için savaş veriyordum.

Göremiyordum...

Çeviremiyordum...

Yapamıyordum...

Fazla hızlıydı...

Jake atının arkasından dizginlerimizi tuttu. "Hadil" diye bağırdı. "Onu başka yöne çekeceğiz sanıyordum." Topuklarını atının yanlarına gömdü ve atımız öne atılırken neredeyse Grey'in arkasından düşecektim.

Peşimizden koşarken canavarın ayakları yeri sarsıyordu. Atlar yan yana, ormanı yarıp geçiyorduk. Toynaklar çamurda gümbürdüyordu. Grey dizginleri tekrar eline almıştı, zırhına tutundum.

"Koşuyor," dedi Grey, neredeyse nefes nefeseydi. "Ormanda uçamaz."

"Yine de çok hızlı," diye bağırdı Jake. Bacakları atın yanlarından sarkıyor, elleri atın yelesini tutuyordu. Attan düşmesi için çok bir şey yapmaya gerek yoktu.

Canavar tekrar haykırdı, sesi tepemizde olabilecek kadar yakındı. Bakmaya korkuyordum. Grey'in atının arka ayakları tepti ve ileri atıldı. Daha sıkı tutundum.

"Bizi yakalayacak," dedi Grey. Haklıydı. Başımı eğince hemen arkamdaki beyaz parıltıları gördüm.

"Harper'ı gizle," diye bağırdı Jake. "Onu güvenli bir yere götür."

Karşı çıkmak için tek kelime edemeden Jake atın dizginlerini sertçe yakaladı ve yaratıkla yüzleşmek için arkasına döndü.

"Hadil" diye bağırdığını duydum. "Benim peşimden gell"

"Hayır!" Onu öldürecekti. Rhen kardeşimi öldürecekti.

"Grey, hayır! Bunu yapamazs..."

Grey yavaşlamak için bir hamlede bulunmadı.

"Lütfen," diye bağırdım. Dizginleri elinden almaya çalıştım.

"Lütfen, Grey. Lütfen..."

Kaburgalarımı saran zırhı bir pençe kavradı. Atın sırtından havalanmıştım.

Çığlık attım. At, altımızdan kayboldu. Rüzgâr etrafımda dönüyordu. Pençeler sırtımda çelik gibiydi. Küçük bir darbeyle zırhım ortadan ikiye ayrılacaktı.

Grey yanıliyordu. Rhen yaralı olabilirdi ama uçabiliyordu.

“Lütfen,” diye haykırdım. “Lütfen, Rhen. Lütfen beni tanı.”

Yaratık haykırp havaya atıldı. Altımızda Grey'i görebiliyordum, daha da hızlanması için atını sürüyordu.

Bir kolum boştaydı. Hançeri çıkardım. Kanatlarına ulaşamazdım ama pençelerini ön ayaklarıyla birleştiren etli deriye ulaşabilirdim.

“Hayır!” diye bağırdım ve bıçağı sapladım.

Canavar havada sarsıldı ve kanatlarını hava akımına karşı vurdu. Tekrar sapladım. Pençesi gevşemişti, sadece bir an.

Sonra daha sıkı tuttu. Zırh vücuduma baskı yapıyordu. Sol kolumu zar zor hissediyordum.

“Lanet olsun, Rhen!” diye bağırdım. “Beni dinle!”

Dönüp tekrar dalışa geçtik, Jake'e doğru. Jake'in iki elinde de hançer vardı ve döndü, öldürmeye...

Ona çarptık. Rhen'in pençesindeydim fakat darbeyi hissettim. Jake ve atı yere çakılmıştı.

Rhen kanatlarını vurdu ve yukarı, gökyüzüne tırmandık. Birden yer bulanıklaştı, kardeşim ve atı ağaçların arasında küçük, hareketsiz birer noktaya döndü.

“Hayır!” diye çığlık attım. Sesim titriyordu. Rüzgâr yanaklarımı donduruyordu. “Hayır. Rhen. Lütfen. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ne istersen söylerim. Lütfen dur.”

Durmadı. Tekrar dalışa geçtik.

“Hatırla!” diye haykırdım. “Bana oku nasıl tutacağımı sen öğrettin. Gümüş Ay'da hayatımı sen kurtardın. Uçurumun başında bana dans etmeyi sen öğrettin.”

Durmadı. Grey'i yere vurdu. Grey'in haykırdığını duyuyordum. Beni yakalamaya, serbest bırakmaya çalıştığını hissettim.

İşe yaramadı. Tekrar havadaydım.

“Lütfen, Rhen.” Bir yandan yalvarmama rağmen hançeri tekrar etine sapladım. Pençesi kaydı ve yaratık çılgılık attı ama bırakmadı. “Hatırla beni. Hatırla. Lütfen. Kar fırtınasında peşinden geldiğimi hatırla. Lilith’in peşinden. Nasıl salındığımızı hatırlıyor musun?”

Kendi korkumdan boğuluyordum. Hiçbir şey değişmedi.

Ya da belki değişmişti. Ağaçların üstünde daireler çizdiğimizi anlamak bir dakikamı aldı, Jake ve Grey’i tehdit etmek için dalışa geçiyordu ama saldırmadıklarında yükseklerle çıkıp geziniyordu.

Ve beni ezmiyordu.

Onu hançerlemeyi bıraktım. “Rhen?” Sesim boğuktu. “Rhen. Lütfen.”

Hava durur gibi oldu.

Sonra Jake aşağıdan bağırdı. “Hey! Bırak kardeşimi!”

Rhen haykırp dalışa geçti. Jake’i tanııyordu. Dişleri gün ışığında parladı.

“Hayır!” diye seslendim.

Dinlemedi. Tanıma ânı gitmişti. Dümdüz aşağı dalıyorduk. Kardeşimi parçalara ayıracaktı.

“Lütfen,” diye bağırdım. “Gücün dahilinde olan her şeyi bana vereceğini söylemiştin. Lütfen dur. *Lütfen.*”

Bu son kelime umutsuz bir çılgılıktı.

Rhen kardeşime dokunmadan yanından geçti.

Neredeyse nefes almıyordum. İşe yaramıştı. *İşe yaramıştı.*

Tekrar alçaldık ama bu sefer hızlıca değil. Ayaklarım yere sürtündü.

Beni bıraktı.

Tökezledim, düştüm ve ayağa kalkmaya çalıştım fakat vücudum o kadar hızlı hareket edemezdi. Omuzlarım hâlâ

pençeleri zırhımdaymış gibi hissettiriyordu. Ben sendeleyip dengemi bulurken Rhen biraz öteye inip durdu.

O da nefes nefeseydi. Ama duruyordu.

Yine korkunçtu ve yine güzeldi. Biraz ejderha, biraz at, biraz isim bile veremeyeceğim bir şey. Ne kadar korkutucu olduğuna bakmaktan kendimi alamıyordum. Ne kadar zarar vermeye kadir olduğuna. Bu laneti nasıl bozacağıma dair bir fikrim yoktu. Onu nasıl kurtaracağıma dair bir fikrim yoktu.

Ama en azından yerdeydi. Saldırmıyordu.

Göz ucuyla bir hareket yakaladım. Jake yaklaşıyordu, iki elinde de hançerler vardı. Gözleri geniş ve kararlıydı.

Rhen çöküp ona doğru bağırdı. Bacakları tekrar havaya sıçramaya hazır gibiydi. Kanatlarının birinin altından, Grey'in bıçaklarının derisine girdiği yerden taze kan akıyordu.

"Hayır!" diye seslendim. "Jake!" Sonra Rhen'in karşısında geçtim ve zararsızca ellerimi kaldırdım. "Dur, Rhen. Dur."

Uzun bir nefes verdi ve yere pençesiyle vurdu. Tek bir darbeyle iki metre derinliğinde bir çukur açmıştı.

"Sorun yok," dedim sessizce. Sesim titriyordu. Ona doğru bir adım attım.

Bana bağırdı ve durdum. Elimi kaldırdım. "Sorun yok," diye fısıldadım. "Rhen. Benim. Sorun yok."

Ayağını öne doğru sürüyerek bir adım attı. Grey arkasında, yakın bir mesafedeydi fakat tamamen hareketsiz duruyordu. Kılıcı elinde, gerekirse saldırmaya hazırdı.

Yaratık yaklaşırken yutkundum. Dişleri ön kolum kadardı. Baş vücutumun yarısı kadar.

"Rhen," diye fısıldadım.

Bir adım daha attı. Canavarın siyah gözlerine baktım ve tanıdık hiçbir şey göremedim.

Ama neredeyse onu *hissedebiliyordum*.

Sanki bir köpekmiş gibi elimi yavaşça kaldırdım ve kokumu almasına izin verdim.

Ve ısırp elimi bileğimden koparmaması için dua ettim.

Başını eğdi fakat elimi geçip ilerlemeye devam etti. Durdum. Nefes almayı bıraktım.

Yüzünü göğsüme bastırdı. Dizlerime sıcak hava üfledi.

Elimi kaldırıp yanağına dokundum, tam gözünün altına. Diğer elim çenesinin altını okşuyordu. Pulları ipek gibiydi.

Yüzünü bana yasladı ve ben de aynısını yaptım.

“Ah, Rhen,” dedim ve ağladığımı anladım. Buradaydı. Kimseye zarar vermiyordu.

Ama hâlâ canavardı.

Lanet bozulmamıştı.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

CANAVAR

Ah, Harper.

Geri geldin.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Ne kadar orada durup konuşursam canavar-Rhen de bir süs köpeği kadar uysallaşıyordu.

Grey ya da Jake yaklaşırsa devasa boynunu kıvrıp onlara bağırıyordu ama mesafelerini korudukları sürece sabitti. Benim teşvikimle yere yatmıştı, böylece ben de kanadının altından Grey'in fırlatma bıçaklarını almıştım.

Parmaklarım hâlâ damarlarımdaki adrenalinden dolayı titriyordu ve pulları derimi kesmişti ama bıçaklar kurtuldu. Vücudundan ince ince kan akıyordu fakat Rhen pek aldırmıyor gibiydi. O kadar büyüktü ki bunlar ancak onu öfkelenlendirmiş olmalıydı.

Başını çevirdi ve tekrar vücuduma yasladı.

Bunu her yapışında bir hüzün dalgası bedenimi sarıyordu.

Bunu istemiyordu. Ben düzeltemiyordum. Öldüremiyordum da. Böyle olmazdı.

Grey'e bakıp seslendim. "Ne yapacağız?"

Muhafız'ın benzi tekrar solmuştu, uzak bir mesafede, atına yaslanıyordu. Dikişlerinin açılıp açılmadığını merak ettim.

“Yaratığın yatıştığını hiç görmemiştim,” dedi. “Ne bu dön-güde ne de diğerlerinde.” Durdu. “Ne kadar süreceğini bil-miyoruz.”

“Eh, ormanda sonsuza dek oturamayız.” Ondan uzaklaş-maya korkuyordum, onu yanımda tutan şey uzaklaştığımda bozulacak bir büyü gibiydi.

“Doğrusunu isterseniz leydim, sonraki hamlemizin ne ol-ması gerektiğini biliyorum.” Grey içini çekip doğruldu.

Grey bana doğru adım atar atmaz canavar-Rhen yerden doğrulup başını ona çevirdi. Boğazından boğuk bir hırlama yükselmiş, saçları diken diken edici bir çılgınlıkla sona ermişti.

Atlar sıçrayıp ağaçlara bağlanmış dizginlerini çekiştirerek geri kaçtılar. Grey kaçmadı. Ellerini kaldırdı. “Bu yaratığın içinde bir nebze senin aklından varsa sana zarar vermeyece-ğimi biliyor olmalısın.”

Yaratık tekrar boğuk bir şekilde gürledi ama aynı sertlikte değil.

“Harper az önce bıçaklarını kanadından çıkardı,” diye seslen-di Jake atların yanında durduğu yerden. “Sana inanmayabilir.”

Grey bakışlarını yaratıktan çekmedi. “Göğsümü yüz tane dikiş bir arada tutuyor, belki de ödeşmişizdir.”

Rhen yeri pençeledi, sonra bir adım geri attı.

Bunun güven olup olmadığına dair bir fikrim yoktu.

Uzakta yüksek bir ses yankılandı, trampet gibi ama daha alçak. Rhen’in başı kalktı ve sese doğru döndü.

“O ses de ne?”

“Syhl Koyağı askerleri,” dedi Grey. “Bu, onların savaş bo-ruları. Yaklaşıyorlar.”

Kaledeki insanların tamamının çıkarılıp çıkarılmadığını bilmiyordum. Canavarı durdurmuştuk ama Karis Luran’ın adamlarını durdurmamıştık.

Borular tekrar çaldı.

“Geri dönmek zorundayız,” dedim. “Emin olmak zorundayız. Ne kadar zamanımız olduğunu söyleyebilir misin?”

“Hızlı gidersek muhtemelen onlardan yarım saat önce varırız. Birlikleri hareket ettirmek zaman alır.”

“Şu şeyi ne yapacağız?” diye seslendi Jake.

“Bilmiyorum.” Grey tereddüt etti, sesindeki hüznün, Rhen’in başını bana yasladığında hissettiğim duyguyu yankılıyordu. Grey yaratığa baktı. “Demir Gül’e dönmek ister misin? Eve gitmek ister misin?”

Rhen gerildi ve kanatlarıyla rüzgârı yakalayarak havaya sıçradı, batıya dönmeden önce yükseklerle tırmandı. Pulları güneş ışığında pembe, mavi ve yeşil parlıyordu. Buradan bakınca güzellikten ibaretti. Sadece yakına geldiğinde tehlikeyi görebiliyordunuz.

“Hadi,” dedi Grey. Atını çevirip dizginleri çekti. “Birileri kaldıysa ona saldırabilirler.”

Ya da Rhen onlara saldırabilir.

Bunu söylemedim. Sadece küçük açıklığa geçtim ve Demir’in gelmesi için ılık çaldım.

Hızlı gittik ve arayı iyice açtık. Rhen daha hızlıydı fakat bize ayak uyduruyor, önden gidip sonra yanımızda kalmak için geri dönüyordu. Hâlâ uysal tavrının bozulacağından, Demir Gül’ü geçip gideceğinden; Gümüş Ay’a gitmekte olan, gemi bekleyen insanları bulacağından endişeleniyordum. Gemileri kolaylıkla yerle bir edecek, direkleri ve yelkenleri parçalayacak kadar büyüktü. Uçma yeteneği sayesinde hepsini batırabilirdi.

Böyle düşünmeye son vermem zorundaydım.

Özellikle kaleyi çevreleyen topraklara yaklaşmışken ve Rhen bizimle birlikte yürümek için yere inmişken. Ürkemek elde değildi.

Atlara tepeden bakıyordu. Demir altımda tepindi ve dizginlerini sıkıca tuttum, Rhen yanımda hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyordu.

Grey'e baktım. "Kalede onunla ne yapacağız?"

"Avluya saklanmasına izin verip Karis Luran'ın bizi kovalamasını bekleyeceğiz sanırım." Durdu. "Affedin, leydim. Burada zafere giden hiçbir yol göremiyorum."

Uzakta borular tekrar çaldı. Rhen hırladı.

Ona baktım ve aniden duygular göğsüme doldu. "Gitmeliydim, Grey. Bana ihtiyacı vardı ve ben ona âşık oluyordum. Ama... Ailem..." Elimi gözlerime bastırdım.

Grey'in sesi kederliydi. "Biliyor, leydim. Size yemin ederim. Biliyor."

"Ama yine de gitmeme izin verdi."

"Evet, elbette."

Grey'in gözlerine baktığım anda anladım.

Rhen *bana* âşık olmuştu.

Gümüş Ay'da, uçurumun kenarında durduğumuzda söylediklerini düşündüm. *Ben de gerçek olduğunu bilmek istiyorum.*

Gerçektir. Onun için gerçektir.

Beni bekliyordu.

"Burada başarısız olan benim," dedim ve sesim kısıldı. "Benim yüzümdendi. Onun değil."

"Hayır." Grey şaşkına dönmüştü. "Hayır. Siz hiçbir şeyde başarısız olmadınız."

"Oldum..."

"Hayır," dedi Jake, uzun süredir ilk kez konuşuyordu. "Harper, bunu sen yapmadın."

"Ama ben durdurabilirdim. Kendi dertlerimi bırakabilseydim..."

"Hayır," dedi kızgın bir şekilde. "Lanet olsun, bir kez olsun beni dinler misin? Onu sen lanetlemedin. Kendini buraya sen

getirmedin." Uzun bir nefes aldı. "Anneme kanseri sen vermedin. Babamı yanlış insanlardan borç almaya sen zorlamadın..."

"Sen de zorlamadın," dedim ona. "Ama yine de Lawrence için çalışmaya gittin."

"Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım," dedi. "Anneme zaman tanımak için. Seni korumak için."

"Ben de," dedim.

Ormanda ilerledik ve Rhen'in yarattığı arkadan takip etmek için geride kaldı. Bilmeliydim. Anlamalıydim. Şimdi boş bir kaleye dönüyorduk. Grey, Jake ve Noah'yı Washington, DC'ye götürecekti.

Ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Ağaçların arasında ilerlerken karşıda bir hareket oldu. Uzakta sesler yankılandı.

Atımı durdurdum. "Grey. Karis Luran'ın ordusu mu?" Bir şekilde önümüze mi geçmişlerdi? Ama sonra ağaçların arasında Rhen'in ordu üniformasının renkleri olan altın ve kırmızılar belirdi.

"Gitmemişler!"

Göğsümdeki düğümün kontrolünü kafa karışıklığı aldı ve onu yeni bir hale soktu. "Hâlâ buradalar! Ne olmuş? Ne..."

"Canavar!" diye haykırdı bir adam. "Canavar ormanda!"

Adamlar ileri atıldılar. Her yanımızda bağırışlar vardı. Okların kalktığını gördüm. Atlar yeri dövüyordu.

Rhen'in canavarı çığlık atarak kanatlarını açtı ve yerden yükselmeye çalıştı fakat ağaçlar burada çok sıkı ve Rhen çok iriydi. Ona saldıracaklardı. O da geri saldıracaktı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Yerinizde kalın!" Demir tepindi ve ben saldırıyı yöneten adamların önüne gidebilmek için dizginlerini tuttum. "Silahlarınızı indirin! Generaliniz nerede?"

Arkamda Rhen çığlık attı. Askerlerin çoğu gerilemişti. Atlar

ürküyor, güçlkle yerlerinde tutuluyorlardı. Birkaç kişi ilerlemeye devam etti.

“Yeter!” diye bağırdım. “Size *yerinizde kalın* dedim.”

Rhen’in ordusu durdu. Grey arkamızda, yaratığın önüne geçmişti. Umarım Rhen’i de ikna edebilirdi. Korku ve şiddetli bir nefret çemberinde sıkışıp kalmıştık. Herkes saldırmak istiyordu.

“Leydim.” Zo askerlerin arasından çıktı. Yüzü vahşi ve gergindi. Grey’in arkasındaki yaratığa endişeli bir bakış attı. “Yaratığı... *yakaladınız mı?*”

Rhen’in pençeleri yeri kazdı. Ormanda boğuk bir gürleme yankılandı. Zo’nun arkasındaki askerlerin arasında gergin mırıltılar dolaşıyordu.

“Tahliye edilmiş olmanız gerekirdi,” dedim ona. “Burada ne arıyorsunuz?”

“İsteyen herkes tahliye *edildi*.”

“İsteyen herkes mi?” Arkasında birkaç yüz kadın ve adam duruyordu. “Emirlerimiz herkesin tahliye edilmesi gerektiğini söylüyordu.”

Bir adam öne çıktı. Adı General Landon’dı, bir zamanlar Rhen’in babasına hizmet eden bir adam. Atını Zo’nunkinin yanında durdurdu. “Leydim, siz bizi kurtarmak için hayatınızı riske atmaya hazırsanız biz de Kordiyar’ı kurtarmak için hayatımızı riske atmaya hazırız. Bu orduyu kaçsın diye kurmadık.”

Buna ne demem gerektiğinden emin değildim. “General... Disi ordusu hareket edemiyor.” Gözlerimde yaşlar belirdi ve bunun zayıflık olarak görüleceğinden endişe ettim. “Karis Luran’ın askerlerini durdurmaya yetecek sayıda değiliz.”

“Destek gelene kadar onları oyalayabilirsek...”

Destek.

“General.” Sesim çatallanmıştı. “Ben... Benim ordum...”

Rhen haykırıp yeri pençeledi. Dönüp omzumun üstünden ona baktım.

Tam olarak kendisi olmayabilirdi ama beni tanıyordu. Grey'i tanıyordu.

Bacağımı atımın üstünden atıp yere indim ve yaratığa gitmek için çalılıklara yürüdüm.

Ben önünde durur durmaz askerlere bakmayı kesti ve yüzünü göğsüme yasladı. Sıcak nefesi yine dizlerime üflüyordu.

Askerlerin arasında bir mırıltı daha dolaştı, söz yayıldıkça mırıltının sesi artmıştı.

Onu evcilleştirmiş. Prenses yaratığı evcilleştirmiş.

Çenesinin altındaki yumuşak pulları okşadım ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Rhen bir keresinde bana Karis Luran'ın ordusunu geçide kadar geri sürebilsek geçitten tekrar girmelerini engellemeye yetecek kadar adam yerleştirebileceğimizi söylemişti. Tek yapmamız gereken ordunun kaçmasını sağlamaktı.

Rhen tek başına o kadar korkunçtu ki ondan bile kaçabilirdi. Sadece ona bunu nasıl yaptıracağımı bilmiyordum.

"Burada kalamayız. Hepimiz tehlikedeyiz. Karis Luran'ın askerleri geliyor." Elimi yüzünün iki yanına koydum ve siyah gözlerine baktım. "Lütfen. Anlıyor musun?"

Yüzünü yüzüme sürttü, sonra tekrar yere vurdu. Pençelerini ni çamura gömüyor, yerin sallanmasına sebep oluyordu. Arka ayaklarının pençeleri yerde çizgiler kazdı.

Askerler bağırıp ağaçların arasında kımıldandılar. "Prenses'e zarar vermesine izin vermeyin!"

Rhen kükreyip şaha kalktı. Bu onu altı metre yapıyordu. Belki daha fazla. Kükreyen çılgılığı ormanda yankılandı ve vücudumda içgüdüsel bir tepkiye yol açtı. Eğilip sindim.

Beni ezecekti. Onları öldürecekti. Anlamıyordu.

Bir kol beni yakalayıp geriye, Rhen'in yolundan öteye çekti. Zo'ydu ve kılıcı ikimizin önündeydi. Rhen'in pençeli ayağı yere vurdu. Zo'nun yüzüne haykırdı ve ben Zo'yu arkama ittim.

"Hayır!" diye bağırdım.

Durdu ama bana döndü. Dişleri zırhımı arkadan kavradı. Zo'dan koparılmıştım. Beni parçalayacaktı. Adamlar bağıırıyordu. Grey kılıcını kınından çıkarırken çeliğin parlamasını gördüm. Jake bağıırıyordu. "Harper!"

Düşünemiyordum. Nefes aldım. Acının gelmesini bekledim.

Gelmedi. Koşuyorduk. O kadar hızlı koşuyorduk ki yanlardaki ağaçlar bulanıklık haline gelmişti. Yavru bir kedi gibi ağzından sarkıyordum.

Ağaçların arasından çıktık ve kanatları havayı dövdü. Zemin altımda uzaklaşmaya başlamıştı. Biri çığlık atıyordu.

Ben. Ben çığlık atıyordum.

O kadar yüksekteydik ki kilometrelerce ötesini görebiliyordum. Demir Gül Kalesi. Toplanan askerler, atlar o kadar küçüktü ki sürüngen de olabilirlerdi. Hanı görebiliyordum, ötede Gümüş Ay'ı.

O kadar yükseldik ki hava incelmışti. Kollarım göğsümdeki zırhın baskısıyla uyuşmuştu. "Lütfen," diye inledim. "Canımı yakıyorsun. Beni geri götür. Lütfen, Rhen."

Beni geri götürmedi.

Aşağı bıraktı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CANAVAR

Yok et.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Düştüm. Rüzgâr kulaklarıma hücum ediyor, yüzümü donduruyordu. Zemin bana doğru hızla yaklaşıyordu.

Altımda kanatlar belirdi, görüş alanımı beyaz doldurdu. Ona çarpmayı beklemiştim ama Rhen düşüşümü karşıladı ve dizlerim kanatlarının çıktığı yere yerleşene kadar altımda alçaldı. Sonra düz uçuşa geçti. Kollarımı boynunun etrafına doladım, pullar derimi kesiyordu ama sıkıca tutundum.

Aşağı baktım. Askerler at sırtında bizi takip ediyordu. Biz daha hızlıydık, yine de takip ediyorlardı, uzakta minik bula-
nıklıklara dönüştüler.

Bana yardım edemezlerdi. Canavar herhangi bir yöne uça-
bilirdi. Beni tekrar bırakabilirdi.

Onlara saldırabilirdi.

Onu durduramazdım.

O kadar aptaldım ki. Jake haklıydı. Onu öldürmeliydik.

Uzakta, at sırtındaki devasa bir insan sırası hızla arayış ka-
patıyordu. Yeşil-siyah flamarlar rüzgârda dalgalanıyordu. Bir
boru sesi havayı böldü.

Karis Luran'ın ordusu.

Ağır silahları vardı. İki mancınık. Arbaletler.

Askeri strateji hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ordu-
muzun onların yanında cüce kaldığını biliyordum. Grey, Jake
ve diğerleri hâlâ bizi takip ediyorsa delik deşik edileceklerdi.

Rhen ve ben yaklaşır yaklaşmaz görüldük. Adamlar bağırdı
ve atları dönüp yer değiştirdi, yeni bir yerleşim düzenine geç-
tiler. Oklar etrafımızdaki havada uçuştı. Çığlık attım. "Rhen!
Geri dönmek zorundayız. Onları uyarmak..."

Kükredi, sesi kulak tırmalayıcı bir cızırtıyla sonlandı. Ar-
dından aşağı daldı ve askerleri atlarından düşürüp birbirinin
üstüne fırlattı. Adamlar bağırp beni yakalamaya çalıştılar
ancak Rhen'in canavarı bunun için fazla büyük, fazla güçlüy-
dü. Adamları biçip tekrar gökyüzüne yükselirken havayı kan
koku doldurmuştu.

Beni öldürmeye çalışmıyordu. İstedğim şeyi yapıyordu.
Onları durdurmaya çalışıyordu.

Onu böyle görmek istemiyordum. Adamların ölüşünü iz-
lemek istemiyordum.

Ama *bizim* askerlerimizin ölmesini de istemiyordum.

Rhen seçenekler konusunda çok haklıydı. Kolay seçimler
değillerdi. Hiçbiri.

Tekrar askerlerin arasına dalışa geçti ve saflarını parçaladı.
Kan fışkırıyor, yanaklarımdaki gözyaşına karışıyor. Kanatla-
rının arasında güvendedim ama bu korkunç bir tür güvendi.

Tekrar saldırdı. Ve tekrar. Ve tekrar. Askerler becerikliydi,
saldırılarımızı karşılamak için yeni bir düzene geçtiler. Çaba-
ları fark yaratıyor mu bilmiyordum ve yüzümü boynuna göm-
mek istiyordum ama yapamazdım. Oklar etrafımızda uçuştı,
zırhım şimdiye kadar beni güvende tutmuştu. Vurulduğunda
eğilip Rhen'in kanatlarındaki okları çıkarıyordum.

Sağımda bir yerde sesli bir *gıcırta* ve *şaklama* oldu ve man-cınıkları yüklediklerini anlamak fazla uzun zamanını aldı.

“Eğil!” diye bağırdım ve boynunu çekiştirdim. Vücudumdan daha büyük bir taş bizi ucu ucuna ıskaladı.

Rhen hava akımını yakalayıp yükselerek askerleri geçti ve bizi mancınıkların yetişemeyeceği kadar yukarı çıkardı. Nefesim kesiliyordu, kendi gözyaşlarımda boğuluyordum. Altımızda yaralı adamlar çığlık atıyordu. Savaş alanını kan bürümüştü, bana Demir Gül’deki lanetli odayı hatırlatıyordu.

Askerler yeni bir düzene geçiyordu. Bir şeyler yapmalıydık. Yaratık fazla gelişigüzel saldırıyordu ve adamların sayısı çok fazlaydı.

Rhen savaş stratejileri hakkında konuşmaya çok zaman ayırırdı ama benimle değil. Hep generalleri ya da askerleriyle konuşurdu. Ben sadece parça parça duyardım ama önemli insanların arkadan geldiğini biliyordum.

Bunu yapmak istemiyordum. Beni buradan götürmesini istiyordum.

Böyle düşünsem de çoktan konuşmaya başlamıştım. “Arka saflar,” dedim, sesim boğuktu. Hutchins Ocakları’nda bir adamın ölümünü emrettikten sonra Rhen’in ne kadar incindiğini hatırladım. “Önderlerini aradan çıkarmalıyız.” Yutkundum ve sesimi güçlü çıkmaya zorladım. “Arka saflar, Rhen. Bayraklar. Önderler. *Arka*.”

Dönüp dalışa geçti.

Boynunu sıkıca tutarak kendimi darbeye hazırladım. Bayrakları ve insan vücutlarını parçalayarak arka saflara doğru ilerledi. Ses aklıma kazınmıştı. Atların feryatları. Adamların bağırıp ölüşü. Havada uçan ve kemik çatırdamalarıyla yere inen kayalar.

Tekrar havaya yükseldiğimizde omzunun üstünde doğrulup altımızdaki hasarı inceledim. Parmaklarım görkemli

pullarının ve kanat tüylerinin üstünde kanlı izler bırakmıştı. Kesinlikle hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

Araziyi cesetler doldurmuştu. Tarlalar kana bulanmıştı.

Ordumuza dair bir iz yoktu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

Ona doğru hızlı hızlı soludum. “Şimdi önler,” dedim. “İlerlemelerine izin veremeyiz. Önler, Rhen.” Boynunu dürtükleyip işaret ettim. “Anladın mı?”

Cevap olarak dalışa geçti.

Bu askerler daha gençti. Daha ufak. Çoğu yayaydı. Pençelere yakalanıp kolayca öldüler. Syhl Koyağı askerlerinin düzeni bozulmuştu ve şimdi çılgınca kaçışıyor, Rhen’in yolundan çekiliyorlardı. Adamlar batıya gitmeye başladı. Demir Gül’e doğru giden hareketin tamamını durdurmuştuk.

“Kazanıyoruz,” diye ağladım ama hiç de zafer gibi gelmiyordu. “İşe yarıyor.”

Uzun bir çığlık attı, daha fazla adam kaçırıyordu. Özellikle pençelerini onlara doğru uzatıp uçtuğunda.

Bir *tangırtı* ve ılık havayı böldü.

Darbe, Rhen’e traktör römorku gibi çarptı. Yana doğru uçtuk ve yere çakıldık.

Kanatları düşüşümü hafifletmişti ama darbe, beni onun sırtından uçurdu. Çamurda savruldum ve taşların yüzümün yanına battığını hissettim. Mancınık nihayet hedefini vurmuştu.

Bu kötüydü.

Bir çizme sırtımı tekmeledi. Başıma ok uçları dönmüştü. Sesli bir *gürleme* solumda bir yerde yankılandı.

Okunu yüzüme doğrultan adamlardan biri bağırarak beni başını kaldırdı. “Canavar! Onu mahvederiz! Altımızı birden öldüremezsin!”

Bir *gürleme* daha. Rhen ayaklarını çamura gömünce yer titredi.

Bir adam zırhımı tuttu ve bıçağını kaldırdı. Başım hâlâ düşüşümüzden sonra toparlanmaya çalışıyor, gözlerim bulanık görüyordu. Adamın beni bıçaklayacağından emindim ama bıçaklamadı. Zırhımı çıkardı. Çelik astarlı derinin altında tere bulanmıştım, birden soğuk hava göğsüme hücum etti.

Bir gürlleme daha.

Tepemde duran adam okunu bıraktı.

Ok, sağ omzuma girmiş, altımdaki yere saplanmıştı.

Sonra tekrar yaptı.

Her şeyden daha çok acı veriyordu. Yıldızlar görüyordum. Bütün galaksileri görüyordum. Dünyam acıdan ibaretti.

Canavar tekrar çılgık attı. Kanatları havayı dövdü.

“Geri çekil!” diye haykırdı adam. “Onu öldürmeden vura-bileceğim daha çok yer var.”

Rhen yaklaşmış olmalıydı. *Tak tak tak*.

Ona ateş ediyorlardı. Bana ateş ediyorlardı.

Bu seferki ok üst koluma denk gelmişti.

Bağırıyor muyum, ağlıyor muyum bilemiyordum.

İkisi de. Bayılacaktım. Ölecektim.

Zemin etrafımda gümbürdüyordu. Daha fazla adam geli-yordu. Hiçbir şey göremiyordum.

“Durmal” diye bağırdım Rhen’e. Ağlıyordum. Kekeliyordum. Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama bütün bunlar bir hiç uğruna yapılmış olamazdı. “Durma. İnsanlarını kurtar. Bırak beni öldürsünler. Bırak öldürsünler, Rhen.”

Tekrar gürlledi. Zemini sarsan, şiddetli bir gürllemeydi.

Oklar uçu. *Tak tak tak*. Delici acıyı bekledim.

Gelmedi. Ani bir güneş ışığı gözlerimi buldu. Etrafımdaki adamlar düşüyordu, göğüslerinde, başlarında oklar vardı. Askerler savaşıyor, kılıçlar çınılıyordu. Altın sarıları ve kırmızılar gördüm.

Ordum gelmişti.

Karis Luran'ın askerlerinden biri bana ulaştı. Öleceğini biliyor olmalıydı, çünkü yayını çekmişti. Yüzüme doğrultuyordu.

Bir yay şakladı ve adamın kolunda bir ok belirdi. Kendi oku boşa çıkmıştı.

Gün ışığı çeliğin üzerinde parladı. Bir kılıç savruldu.

Askerin başı, boynundan ayrılmıştı. Kan fışkırdı, vücudu düştü.

Gözlerimi kırıştırdım; Grey, Zo ile birlikte oradaydı. Yanıma diz çökmüşlerdi. Gözlerim kapandı. Kan kokusu havada yoğundu. Her yanımda oklar uçuşuyordu. Uzakta bir yerde çelikler çarpışıyordu.

Yaratık çılgık attı ve adamlar bağıştı.

"Leydim." Grey'in eli. Yüzüm. "Bana bakın. Harper!"

Gözlerimi kırıştırp açtım. "Bana daha önce... hiç Harper dememiştin."

Nefesini verdi. Hâlâ öyle solgundu ki. Sonra başını kaldırıp baktı. "Yaşayacak. Ben onu güvende tutarım."

Zo'yla konuştuğunu düşünmüştüm ama sıcak bir nefes saçlarımı taradı ve Rhen olduğunu anladım. Burnuna dokunmak için elimi kaldırmak istedim ama kolum yere saplanmıştı.

Bunun yerine inledim. "Grey," dedim. Sesim annesine seslenen bir çocuğunki gibiydi.

"Onları çıkarmamız gerek."

Hıçkırığımı bastırdım. "Tamam. Tamam."

Beklemedi. Hançerini çekti ve kolumdan çıkan sapları kes-ti. Ardından Zo üç oku da hızlı bir hareketle çekti. O daha işini bitirmeden ben yana dönmüş, kana bulanmış çimlere kusuyordum. Vücudum sakinleşince titreyip gözlerimi açtım.

Neredeyse beni öldürecek adamın cansız gözlerine bakı-yordum.

Çılgık attım ve birden havalanmıştım. Bir nefeslik an bo-yunca Rhen olduğunu sandım ve havada bir geziye daha nasıl

katlanacağını düşündüm. Ama kollar dizlerimin altından ve sırtımdan kavramış ve başım bir omza düşmüştü. Yüzüm birinin boynuna yaslanıyordu.

“Sakin, leydim.” Grey’in sesi, alçak ve nazikti ve bir şekilde tüm o savaştan daha yüksek sesliydi.

Beni taşımaması gerekirdi. Dikişlerini patlatacaktı.

Öyle söylemek için ağzımı açtım.

Ama bayıldım.

Yavaş yavaş bilincim yerine geldi.

Uzun, yavaş, çılgın bir an boyunca hastanede olduğumu düşündüm. Temiz bezler hakkında emirler veren bir adam vardı. Etrafımda sinir bozucu bir hareketlilik hissi.

Gözlerim açıldı, revirdeydim. Tavanı tanıyıştım, yatağımın üstündeki karanlık pencerelerin şeklini. Daha önce Grey’in yattığı yataktaydım. Bu sabah mıydı? Bilmiyordum bile. Sol kolumun tamamı ağrıyordu.

İnleyip yana döndüm.

Revir tıklım tıklımdı. Her yatak —on altısı da— doluydu. Kan lekeli çarşaflar her yerdeydi. Adamlar ve kadınlar zayıf bir şekilde inliyorlardı.

Noah onlardan birinin yanında taburede oturuyordu. Bir askerin kanlı ön kolunu tahtaya koymuş, uzun bir kumaşla sarıyordu.

“Temiz bez istemiştin!” dedi sertçe.

Kapının yanındaki genç bir kadın gözleri büyümüş, neredeyse paniklemiş gibi görünüyordu. Adı Abigail’dı ve Rhen kalenin kapılarını açtığından beri ufak yaralanmalardan sorumluydu. Tombul, yavaş ve anaçtı fakat bir acil doktorunun ona emirler yağdırmasına alışkın olmadığı belliydi. “Evet, Doktor.” *Doktoru* yabancı bir kelime gibi söylüyordu. “Evet. İstettim.”

“Noah.” Sesim boğazımdan boğuk çıkıyordu.

Bana baktı. Gözleri vücudumun üstünde bir saniyeden fazla durmamıştı. “Güzel. Uyanmışsın.” Kumaşı yırttı. “Yatağa ihtiyacımız var. Abigail!”

Kapıdaki kadın zıpladı. “Evet...”

“Jake’i bul. Ona Harper’ın uyandığını söyle.” Bileğiyle alınını sildi.

“Ee... *Jake?*” dedi Abigail.

Noah gözlerini devirip bir kat daha kumaş sardı. “Prens Jacob.” Kadın koştu, Noah bana bakıyordu. “Kol askısına ihtiyacın olacak. Freya adamlardan biri için yapmıştı. Sana da bir tane yapmasını isterim.”

Beynim bu hıza yetişemiyordu. Jake iyi olmalıydı. Gözlerim yataklardaki insanları taradı, Grey’i aradım. Rhen’i aradım, ne olur ne olmaz. İkisini de bulamadım. “Noah...”

“Jake ikinizin ‘çabucak bir şeyleri halledip geleceğinizi’ ve sonra eve gideceğimizi söyledi. Şakacı şey. Sonra üç düzine kritik yaraları olan insanla geri döndü. Nasıl olur da burada doktorunuz olmaz? Bir *ordunuz* var. ABIGAIL!”

Kadın kapıdan uçtu. “Evet lor... evet...”

“Sıradakini getirsinler. Ok yaralarını *kaynamış tuzlu suyla* yıkadıklarından emin ol. Normal suyla değil. Beni anladın mı? Anladın...”

Sesi kafamda soldu. Kendimi kaldırmaya çalıştım. Sol kolumu acımaması için vücuduma yapıştırmak zorunda kalıyordum.

“Harp.” Jake önümde duruyordu, sesi pürüzlü ve yorgundu. Gözleri gölgeli, giysileri yıpranmış ve yer yer çamura bulanmıştı ama görebildiğim kadarıyla sargısı yoktu.

“Jake.” Sesim soldu. “İyisin.” Durdum. “Rhen’e ne oldu?”

Jake’in yüzü durgunlaştı fakat elini uzattı. “Hadi. Yatağı boşaltmazsak Noah aklını kaçıracak.”

“Dur!” Revire göz attım. “Zo nerede? O...”

“Örgülü kız mı? O iyi. Senden daha beter çıktı. Grey bir saat önce gidip uyumasını emretmek zorunda kaldı.”

Grey. Grey’le konuşmam gerekiyordu. Rhen’e neler olduğunu öğrenmeliydim. Abimin yardımıyla ayağa kalktım ve koridora çıktım. Başım dönüyordu, koluna sıkıca tutundum. Kadınlar ve adamlar koridora sıralanmıştı; bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum. Bazıları yaralıydı ama çoğu değildi. Hava gaz lambası yağı, ter ve kanla ağırdı. Biz geçerken eğildiler.

“Vay canına,” diye fısıldadım Jake’e. “Bu prens işini yeni bir seviyeye taşımışsın.”

“Hayır,” dedi. “Sen taşıdın.”

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. “Ne?”

“Bunlar senin için, Harper.” Karanlık gözleri bana bakmak için aşağı döndü. “Herkesin tek konuştuğu şey senin nasıl tek başına Syhl Koyağı askerleriyle savaştığın. Korkunç yarattığı evcilleştirdiğin ve düşmanın üstüne saldırdığın. Ülkelerini nasıl kurtardığın.”

“Ama... ama ben... O...”

“Şşş.” Parmağını dudağıma koydu. “Burada değil.”

“Ama işe yaradı mı?” Kalbim çırpınıyordu. “Ordu geri mi döndü?”

“Döndüler.” Yüzünü ekşitti. “Korkunçtu, Harper... ki benim neler gördüğümü de biliyorsun.”

Gözleri benimkilerle buluştu. Biliyordum.

O arazideki savaş sayesinde ben de görmüştüm.

“Kaçtılar,” dedi. “Savaşabilen herkes gidip geçidi kapadı. Yaralıları buraya getirdik. Noah herkesi, ‘hemşireleri’ ne kadar hızlı temizleyebilirse o kadar hızlı tedavi ediyor.”

“Vay be.” Bunun Karis Luran’ın askerlerinin istilasını engelleyip engellemeyeceğini bilmiyordum. Ama şimdilik zaman kazanmıştık.

Odama gittiğimizi sanıyordum ama Jake beni Büyük Salon'un kapılarına varana kadar kaleden geçirdi ve ahırla yan avlunun olduğu yere yönlendirdi.

"Ne zamandır baygınım?" dedim.

"Günün çoğunda baygındın."

"Etrafı epey öğrenmişsin."

"Hızlandırılmış kurs, sanırım." Durdu. "Herkesin kız kardeşimin dünyayı kurtardığını düşünmesi yardımcı oluyor."

Buna ne diyeceğimden emin değildim ama Jake kapıyı itip açtı. Alacakaranlıktı ve sonbahar havası soğuktu, yanmış odun ve çürümüş yaprak tadındaydı. Kalenin arkası boyunca meşaleler yakılmış, avluya uzun gölgeler düşmüştü.

Ağaçların yanında duran canavarsı yaratığa düşen uzun gölgeler, pulları ateş ışığında parlıyordu.

Kordiyar güvendeydi ama Rhen değişmemişti.

Grey de buradaydı. Yeni bir zırh. Temiz silahlar. Basamakların sonunda oturuyordu ve Jake kapıyı itip açınca arkasına döndü. Yüz ifadesi kasvetliydi.

"Leydim," dedi. "Uyanmışsınız."

"Uyandım." Yaralı kolumu vücuduma doğru bükтім. Sargılar her şeyi sıkıp katılaştırmış gibi hissettiriyordu. "Noah beni kovdu."

"Doktorunuz' kendi tarzında acımasız."

Jake kahkaha atıp kapıyı itti ve avlunun sessizliğini etrafımıza kapadı. "Bunu dediğini duymasın."

Yutkundum. "Siz... eve gidecek misiniz? Benim uyanmamı mı bekliyordunuz?"

"Henüz değil." Jake taş basamaklara tekme attı. "Noah herkesin durumu stabil olana kadar gitmeyecekmış."

"Bu harika."

Omzunu silkti, kaderine boyun eğmiş görünüyordu. "Bu konuda mutlu değil." Durdu. "Anne-babası endişelenecek. Kız

kardeşi. Polisler evimize gelirse ne olacak bilmiyor. Telefonu masanın üstündeydi.”

İhtimalleri düşünerek beynimi zorladım ve düşüncelerim bir düzine farklı yöne gitti. Bir kısmı Noah için iyi sonuçlanmıyordu. Lawrence’ın adamlarıyla olanlara Noah karışırsa... Bu onun kariyerine zarar verirdi. Ailesine.

“Üzgünüm, Jake,” diye fısıldadım.

Tekrar omuz silkti. “Ben gidip ona yardım edeyim.” Grey’e, sonra siyah gözleri avlunun diğer yanından bizi izlemekte olan Rhen’e baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet. Elbette.”

Nazikçe sarıldı, fakat çekildiğinde bana bakıp, “Muhteşemsin, Harp,” dedi.

Ağzım açıldı ama başını iki yana salladı. “Sadece o değildi. Sen olmasan yapamazdı. Saygıyı hak ediyorsun.” Sonra gülümsedi, eski Jake’in, hayat bizi mahvetmeden önceki Jake’in bir gölgesi idi. “Annem seninle gerçekten gurur duyardı, Prenses Harper.” Alnımı öptü ve sonra kapıdan geçip kaleye girdi.

Yaralı kolumu vücuduma bastırıp tırabzanları sıkı sıkı tutarak basamakları indim.

Grey karşıma geçti. “Muhtemelen merdiven inmemeniz gerekiyor.” Hançer kemerini çıkardı, sonra silahını ondan kurtardı. “Muhtemelen yürümemeniz gerekiyor.” Kalan deri şeridini iki kez ön koluma doladı, sonra boynumdan geçirip tokasını bağladı.

Geçici sargı sayesinde, uyandığımdan beri ilk kez kolumu serbest bırakabildim. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlıktı. “Teşekkürler, Grey.”

Başını salladı.

“Dikişlerini patlatmış mısın?” diye sordum.

“Ah, evet. Doktor bir daha yaparsam kolumu kesme onunun üstleneceğini söyledi.”

“Burada silahlı bir şekilde beklediğini görürse muhtemelen mutlu olmayacaktır.”

“Muhtemelen.”

Nefes alıp verişimin farkındaydım. Onun nefeslerinin. Avlunun arka köşesindeki lanetli yaratığın.

“Kaleyi Rhen’den mi koruyorsun?” diye sordum sessizce. “Yoksa tam tersi mi?”

Gözleri alacakaranlıkta gölgeli ve okunmazdı. “İkisi de, leydim.”

“Ben ummuştum ki...” İçimi çekip ellerime baktım. Rhen’e bakamıyordum.

“O da ummuştun.”

Açıklığın karşısından bir gürleme yükseldi. Karanlık aralanmış gibi göründü. Ben hiçbir şey görmüyordum ama Grey kılıcını çekti.

Sonra arkamda bir kadın konuştu. “Cık cık cık.”

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

CANAVAR

Yok et.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Lilith belirince Rhen açıklığın karşısından saldırıya geçti. Kükreyişi kalenin duvarlarında yankılandı.

Lilith arkama geçti. “Hayır, hayır, Prens Rhen,” dedi sessizce. “Bu tatlı yaratığa zarar vermekten hiç hoşlanmam.”

Rhen önümüzde kayarak durdu, parlak boynunu tehditkâr bir şekilde kıvrırmıştı. Lilith’in yüzünün önünde dişlerini gösterdi.

“Öldür onu,” dedim Rhen’e. “Beni öldürmesi umurumda değil. Yap gitsin.”

Kükredi; o boğuk, kötücül ses dehşete kapılmama sebep oluyordu ama saldırmadı.

“*Seni öldürmem onun umurunda,*” dedi Lilith neşeyle. “Hem de çok, bence.”

“Onu sevdiğimi söyledim,” dedim öfkeyle. “Onu öptüm. Hayatımı onun için riske attım. Lanetin kırılması için daha ne istiyorsun?”

“Hayatını Kordiyar için riske attın. Onun için değil.” İç çekti. “Eğer onu sevseydin lanet bozulurdu. Bu benim yapmam

gereken bir şey değil. *Senin* yapman gereken bir şey... ya da şu durumda, yapmadığın. Gerçek sevgi romantizm değildir. Gerçek sevgi fedakârlık ister. Başka birinin hayatını kendininkinin üstüne koymaya razı olmaktır."

"O zaman Grey'in laneti bozmuş olması gerekirdi," dedim. "Tekrar tekrar bunu yaptı."

"Grey öyle yapmaya yemin etmişti. Değil mi, Kumandan?"

Grey yanımda son derece hareketsizdi, son derece sessiz.

"Biliyor musun," dedi, "Karis Luran'ı ziyarete gittim. Askerlerine ne yaptığını bilmek istedi." Lilith surat astı. "Çok kızdı gerçekten. Onu sakinleştirdim ve eski Kordiyar Kralı hakkında pek çok şey öğrendim."

Rhen tekrar kükredi.

"Ah, evet," dedi Lilith. Parmağını Rhen'in yüzünde gezdirdi ve Rhen irkildi. Onun gibi bir yaratığın irkildiğini görmek dehşet vericiydi.

"Pek çok şey," dedi yumuşak bir şekilde. "Bunca zamandır yanlış prensin peşinde olduğum ortaya çıktı. Ama sen bu şekilde daha çok işime yarayacaksın."

"Onu rahat bırak." Kalbim göğsümde gürlüyordu. "Ne istiyorsun?"

"Prensimiz ne istediğini biliyor. Onu bana verecek. Yoksa seni öldüreceğim. Zincire bile ihtiyacım yok." Yanağıma dokunmak için elini uzattı.

Yüzümde ateş patlamıştı. Dizlerimin üstündeydim, sağlam elim yüzüme bastırıyordu. Ağlıyordum ve ne olduğunu bile bilmiyordum.

Kanamıyordum. Deriyi bozmamıştı.

Rhen gürlledi ama geri çekildi. Bir razı oluş.

"Hayır," dedim. "Lütfen. Rhen. Yapma." Başka bir yolu olmalıydı. Syhl Koyağı askerlerini defetmesine ben yardımcı

olmuş olabilirdim ama insanların o bir araya getirmişti. Bu orduyu o kurmuştu. Gerçek lider *oydu*, ben değildim.

Lilith, Rhen'e doğru bir adım attı ve Rhen dövülmüş bir köpek gibi inleyerek ondan kaçtı. "Yapabileceklerimizi düşün."

"Yeter!" dedi Grey. Kılıcı çekilmişti fakat hamle yapmadı.

Lilith gülümseyip ona döndü. "Beni öldüremezsin, Kumandan. Bunu biliyorsun." Ona doğru davranınca Grey geriye doğru bir adım attı, kılıcı önündeydi.

Gülümsemesi genişledi. "Onu sana karşı da kullanabilirim, biliyorsun."

Zihnim dönüyordu. "Hayır. Grey. Hayır. Beni öldür. Yap gitsin. Bunu yapmasına izin verme."

Grey'in nefes alıp verişleri hızlandı ama hiçbir şey söylemedi. Rhen'e, bana ve Lilith'e bakıp duruyordu.

"Yap dedim!" diye bağırdım. "Taşdığın her silahın benim olabileceğini söyledin. Çek bıçağını ve yap şunu!"

Yapmadı.

Lilith bana döndü. İlk kez yüzündeki neşe yok olmuştu. "Bu kadar sadakate ilham veren nedir?" Elini uzattı, geriye doğru sendeledim. "Gerçekten, Harper, bunu çok gizemli buluyorum." Sesi karardı ve göğsümü geren bir şeye dönüştü. "Ve gerçekten, çok sinir bozucu, seni küçük, değersiz, sakat..."

"Onun yerine beni al," dedi Grey.

Lilith durup ona baktı.

"Artık yeminli değilim. Kimseye yeminli değilim."

"Hayır," dedim ne söylediğini anlayarak. "Hayır. Grey. Hayır..."

Ben orada değilmişim gibi konuşuyordu. "Prens güçlü bir yaratık ama Harper'a olan bağlılığına güvenmek zorundasın, ki elbette bu zamanla azalacaktır. Bir gün sana sırtını dönecektir."

"Peki ya sen dönmeyecek misin?"

"Verdiğim sözün arkasında dururum." Durdu. "Senin de duracağı gibi, değil mi?"

Yaratık tekrar kükredi.

Grey ona bakmıyordu. "Ben sadece bir adamım, ama bir canavarın gidemeyeceği yerlere gidebilirim. Emirleri yerine getirebilirim. Söylediklerini yapabilirim."

"Teklifini ilgi çekici buldum, Kumandan. Ne önerdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum."

Grey nefes aldı. "Farkındayım."

Diz çöktü.

Kılıcını iki eline yatırdı.

Lilith'e sundu.

"Hayır!" dedim. "Hayır! Grey! Yapamazsın!" Onu durdurmak için öne atıldım fakat Lilith tek eliyle örgümü yakaladı ve beni geri çekti.

Rhen tekrar hırladı.

Grey hiçbir şey söylemiyordu.

Lilith güldü. "Büyük Kumandan Grey, ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Hâlâ seni öldürebileceğimi biliyorlar, kız çocuğu. Hâlâ teklifi kabul etmedim."

Kılıç hâlâ Grey'in ellerinde sarsılmaksızın duruyordu. "Kabul ediyor musun?" dedi.

"Ediyorum." Lilith onun silahını aldı. Saçımı bıraktı. Geriye doğru sendeledim.

Rhen kükreyip şaha kalktı ve ayaklarını yere vurdu.

Lilith elinde kılıçla döndü. "Artık o varsa, *sana* ihtiyacım yok." Ardından öne adım attı, kılıcı Rhen'in vücuduna gömmeye hazırdı. Tam kanadının altına.

Hassas olduğu yer orası, demişti Grey. Kanatları.

Düşünmedim. Üstüne atladım. Kılıca atladım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama onun ölmesini izleyemezdim.

Zırhım yoktu. Silahım yoktu. Grey'in kılıcı jilet kadar keskindi. Bıçak milyonlarca cam parçası gibi tenimi kesti. Düştüm... ama Lilith de öyle. Tenlerimizin dokunduğu noktada

vücudumda alevler kükrüyordu. Rhen'in haykırışı sonsuz bir çığlığa döndü.

Grey, Lilith'i üzerimden çekti ve onu yere fırlattı. Hançeri elindeydi.

Lilith'in eli, onun boğazına uzandı. "Yemin ettin."

"Etmedim." Grey hançeri göğsüne sapladı. Boynundaki elinin etrafından kan fışkırıyordu, Grey acı dolu bir ses çıkardı fakat bıçağı daha derine gömdü.

Lilith'in gözleri titredi. "Beni... öldüremezsın..."

"Burada öldüremem. Ama seni öldürebilirim..."

Kayboldular.

Kalakalmıştım. Yan tarafımdaki acı akıllara sığmazdı. Tüketiciydi. Zaman geçti. Bir saat. Bir yıl. Bir saniye. Bir sonsuzluk.

Bir el yüzüme dokundu. Sıcak bir nefes yanağımı okşadı.

Bilincimi yitirmeden önce bir erkek sesi konuştu. "Harper. Ah, Harper, sen ne yaptın?"

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHEN

Bu sefer yatak nöbetinde tek başıma değildim. Zo benimle birlikte oturuyordu. Harper'ın kardeşi benimle birlikte oturuyordu. Şifacı Noah, Harper'ı bir araya getirmek için saatlerini dikiş atarak geçirmişti.

Bitirdiğinde sesi korkunçtu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Dinlenmesi için ona bir doz uyku eteri verilmişti ama bu bile Noah'nın yüzünü buruşturup dozaj ve koma denilen bir şeyler hakkında endişelenmesine neden oldu.

Öylece oturduk. Ve bekledik.

Bilmediğim bir sürü şey vardı.

Yaptığı şeyle mi laneti bozdu, yoksa Grey, Lilith'i öldürmede başarılı oldu ve bu mu beni özgür kıldı bilmiyordum.

Lilith mi *Grey*'i öldürdü bilmiyordum.

Saatler olmuştu ve Grey dönmemişti.

Harper yaşayamayabilirdi.

Her zamanki gibi hayatım trajediyle sonlanmaya yazgılı gibiydi.

Jake odamın sessizliğine, erken sabah karanlığına konuştu. "O ölürse seni öldürürüm."

Saatlerdir bana söylediği ilk kelimelerdi. Aslında, Harper'ı bu odaya taşımaya yardım ettiğimizden beri.

Zo'nun ona karşı çıkmasını bekledim. Çıkmadı.

İç çektim, sonra başımı salladım. "Size kendi kılıcımı veririm."

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

HARPER

Bu sefer kendime gelişim aşama aşama olmadı. Bağıırıp ağlayarak uyandım.

Her yanıımı acı sarmıştı ve neredeyse iki büklüm olacaktım. Güneş ışığı gözlerimi yakıyordu. Terle ıslanmış çarşaflarda yatıyordum.

"Şşş, leydim." Rhen'in sesi. Eli yanağıma dokunuyordu. "Başka bir kâbus. Korkma."

Gözlerimi kırıştırdım ve sıcak gözleri görüş alanımı doldurdu.

Yaşlar gözlerime dolunca bulanıklaşmıştı. "Buradasın." Acı, nefesimi kesiyordu ama ona bakmaktan kendimi alamıyordum. "Buradasın."

"Evet. Buradayım." Gözlerimden yaşları silmek için başparmağını kullandı. "Zo ve Jacob sesini duyunca çok rahatlayacak." Eli yanağıma değdi, sonra alınıma. "Ve şifacınız da ateşinin düştüğünü öğrenince çok rahatlayacak."

"Ama... lanet..."

"Bozuldu."

"Bozuldu," diye fısıldadım.

"Evet." Asi bir bukleyi alınımdan çekti. "Bu gözlerle seni yeniden görmek çok güzel."

Yutkundum. "Ne zamandır bilinçsizim?"

"Altı gündür."

"Altı gün mü!" Doğrulamaya çalıştım fakat anında pişman oldum.

"Sakin." Beni geri itti. "İyileşmek için önünde haftalar var."

"Grey nasıl? İyi mi?" Jake ve Noah hakkında söylediği şeyi anladım. "Kardeşimi ve Noah'ı eve götürmedi mi?"

Rhen'in gözlerinde bir şey kırıldı. "Grey geri dönmedi."

"Ne?"

"Geri dönmedi. Lilith'le beraber kayboldu ve geri dönmedi."

"Ah, Rhen." Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. "Sence o..."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Durdu. "Ölmüş olabilir. Lilith'e yemin etmiş olabilir. Onu orada öldürdüyse sizin tarafınızda kapana kısılmış olabilir. Bilmiyorum."

Elini bulup elime aldım, sonra gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledim.

Kaldırıp eklemelerimi öptü. "Aynı anda hem kazanmış hem kaybetmiş gibi hissediyorum."

"Ben de," dedim.

Rhen kaşlarını çattı, sonra elimi tekrar öptü. "Ben kardeşini göndereyim. Sanırım birbirinize söyleyecek çok şeyiniz vardır."

Günler geçti.

Grey geri dönmedi.

Kötü büyücüye ve canavarın Karis Luran'ın ordusunu yok edişine dair söylentiler her yöne yayılmıştı. Bir yerlerde yarı-büyücü bir çocuk olabileceğine dair dedikodular duy-

muştum ama çoğu insan buna gülüp geçiyor, fazla abartılı olduğunu düşünüyorlardı. Rhen konuşulanları bastırmak için bir şey yapmadı. Çok popülerdi. Disi ile olan ittifakı, halkı koruyan bir zafer olarak görülüyordu. Kordiyar'ın saygısını ve desteğini yeniden kazanmıştı.

Jake ve Noah burada kapana kısılmıştı. Hayatları rutine binmişti ve yeterince mutlu görünüyorlardı. Yine de karanlığın mutlak olduğu, tedavi edecek kimsenin olmadığı ve gerçekliğin çok daha derin olduğu bir gece, Jake'in duyulanan Noah'yı yatıştırmaya çalıştığını duymuştum.

Rhen hep meşguldü. Ona hep ihtiyaç vardı. Beni sık sık ziyaret ediyordu ama genellikle Zo, Freya ve çocuklarla vakit geçiriyordum. Geceleri bile Rhen bana müsaade ediyor, iyileşmem için zaman tanıyordu.

Uyanışımдан bir hafta sonra Noah gün ışığında kısa bir yürüyüşe çıkmama izin verdi. Rhen yanımdaydı ve Dustan ile Zo peşimizden geliyordu.

Karnım acıyordu ama temiz hava iyi gelmişti. Avlunun arkasında, ahırın yakınındaydık, kafeslere canlı renkleri olan güller tırmanıyordu.

"Çiçekler açıyor!" diye bağırdım.

"Evet." Rhen gülümsedi. "Lanet bozulunca sonbahar, ilkbahara döndü. Bir gecede kuru yapraklar kıvrılarak açıldı, ağaçlarda yeni goncalar belirdi." Durdu ve gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Pek çok kaybımız olsa da Karis Luran ve Lilith karşısındaki zaferimiz epey etkileyici görünüyor."

Grey'in kaybı anlamına gelen bir zafer.

"Üzgünüm," dedim yumuşak bir şekilde. "Onu ben de öz-lüyorum."

Yavaşça başını iki yana salladı. "Arkadaşım olmalıydı. Hâlâ birçok açıdan kaybetmişim gibi hissediyorum."

Belki geri gelir, diye düşündüm ama söylemedim.

Grey geri gelebilecek olsaydı gelirdi.

"Kaybetmedin," dedim ona. "İnsanlarını kurtardın."

"Başarısız oldum," dedi Rhen. "Onları yeterince erken kurtaramadım. Olanları başından engelleyemedim."

Bir an sessiz kaldım. "Lilith bana ailemin tehlikede olduğunu söylediğinde, odana girmesine izin verenin Grey olduğunu söyledi. O ilk gece. Girmek için ona rüşvet vermiş. Bundan hiç bahsetmemiştin." Durdum. "Ama biliyordun, değil mi? Biliyor olmalısın."

Başını salladı. "Biliyordum."

"Bir keresinde bu lanette kendisinin de suçsuz olmadığını söylemişti."

"Belki, ama Lilith'in kalmasına ben izin verdim. Dışarı yollayabiliyordum." Durdu. "Sorumluluk benimdi. Lanet benimdi."

"Kart oynarken bana babanın herkesin elinin dağıtıldığını ve yine de oynamak zorunda olduklarını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bence doğru değil. Bence kartları alırsın ve oynarsın ama sonra daha fazla kart alırsın. Her şeyin baştan sunulduğunu düşünmüyorum. Süreç boyunca farklı seçimler yapabilirsin ve her şey farklı şekilde bitebilir." Durdum. "Başarısızlık mutlak değildir. Herkesi kurtaramamış olman, hiç kimseyi kurtaramadığın anlamına gelmez."

Yüzü kasvetli bir ifadeye büründü. Güneş parlıyordu, bir süre sessizce yürüdük. Sonunda uzanıp elini tuttum. Adımları, şaşırmış gibi bocaladı ama parmaklarımı onunkilere geçirip yürümeye devam ettim.

"Hâlâ başarılı mı yoksa başarısız mı olduğumu bilmediğim bir konu var," dedi.

"Neymiş?"

Önümde durdu, bana bakmak için döndü. Saçları güneş ışığında altın rengiydi, gözleri derin bakıyordu. "Laneti senin mi yoksa Lilith'i öldürerek Grey'in mi bozduğunu bilmiyorum."

Onu inceledim. Soru sormuyordu ama sesi ağırdı.

Birden ona âşık olup olmadığını sorduğunu fark ettim.

Gözlerim düştü. "Bilmiyorum."

Ki sanırım bu, iki şekilde de yanlış cevaptı.

"Ah." Kımıldamadı ama aramızda yeni bir mesafe hissediyordum, sanki bir adım geri atmış gibi. Parmakları parmaklarımın çözülüyordu.

Sırlarımızı paylaşarak geçirdiğimiz geceleri düşündüm. Müzikte nasıl salındığımızı.

Grey'in dizlerinin üstüne çöküp kendini sunmasını düşündüm; beni korumak için, Rhen'i korumak için.

Yanardöner pullarını, sessiz geceleri, bıçak fırlatışımızı ve annemi düşündüm.

Seçenekleri düşündüm.

Karşımda duran adamı düşündüm... ve belki de hiç geri gelmeyecek olanı.

Rhen arkasını dönüyordu. Beni zorlamayacaktı, bu asla tarzı olmamıştı.

Elini yakaladım. "Majesteleri."

İlk kez küçümseme olmadan bunu söylüyordum ve onun da dikkatini çekmişti. Arkasına döndü. "Leydim."

Uzanıp yüzüne dokundum. Ağzını kendiminkine çektim. "Öğrenmek isterim."

SON BÖLÜM

GREY

Haftalardır aynı rüya gecelerime musallat oluyordu.

Altımdaki ıslak, kumlu kaldırımdaki Lilith. Başımızdaki neon ışıklar.

“Beni öldüremezsın,” diyordu. “Karis Luran bana gerçeği söyledi. Gerçeği istiyorsun, değil mi Kumandan Grey? Rhen hakkında? Kendi hakkında? Damarlarında gezen kan hakkında?” Ben kılıcımı boynuna batırırken nefesi kesiliyordu. “Nasıl hayatta kalan tek muhafız olduğunu öğrenmek istemez misin?”

“Hayır,” diyordum.

Sonra boğazını kesiyordum.

Bir kadın beni sarsarak uyandırdı. “Grey. Grey. Sadece kâbus. Uyan.”

Gözlerim açıldı. Annemin endişeli gözleri bana bakıyordu. Beni ahırda ölümün kıyısında bulduğundan beri endişelilerdi. Lilith’in canımı almaya yönelik son girişiminden dolayı boğazım kanıyordu, dikişlerim zırhımın altında hafiften açılmıştı. Parmaklarını öpüp alnıma bastırdı; ben çocukken yaptığı, tamamen unuttuğum bir şey.

“İşte,” dedi. “Bu onları kovalar.”

Elini yakaladım. “Burada olduğumu kimseye söylemeyeceksin.”

“Uykunda böyle bağırmaya devam edersen onlara kendin söylemiş olacaksın.”

“Anne.” İçimi çektim, sonra onu bıraktım.

Lilith’in söylediği doğruysa bu kadının benim annem bile değildi.

“Çok ciddisin.” Eli yanağımı okşadı, kaçındım. Dokunuşunu hatırlıyordum. Benim hiçbir şeyim olmadığı düşüncesi, bütün aileme tövbe ettiğim zamankinden daha çok canımı acıtıyordu. “Benim tatlı oğlumu kaleye aldılar ve bana bir savaşçı gönderdiler.” Sesi titredi. “Uzun zamandır öldüğünü düşünüyordum.”

“Burada olduğumu kimse bilmemeli.” Yutkundum, boğazımdaki hâlâ iyileşmekte olan yaralarım gerilip acıdı. “İnsanlara yeğenin olduğumu söylersin. Kuzeydeki Syhl Koyağı Savaşı’nda yaralandığımı.”

“Neden?” Sesi kısıktı. “Ne yaptın?”

“Sorun ne yaptığım değil. Ne bildiğim.”

Ve ne hatırladığım. Harper’ın karanlıktaki gözleri.

Prens’in kale burçlarından kendini atarken elimi tutuşu.

Lilith’in söyledikleri: *Karis Luran bana gerçeği söyledi.*

Bıçağım derine girmişti. Öldüğünden emin sayılırdım.

Aslında, hiçbir şeyden emin değildim. Emin olmak için beklememiştim. Diğer tarafta onu kurtaracak sihri yoktu.

Ama emin olmadan kaçmıştım.

“Ne biliyorsun?” diye fısıldadı annem. Elime dokundu. Onu kendi ellerinin arasına aldı.

Kalakaldım. Elimi çektim. Gözlerimi açıp ona baktım.

“Hayır, anne. *Sen* ne biliyorsun? Babam hakkında ne biliyorsun?”

"Grey?" diye fısıldadı.

"Annem hakkında ne biliyorsun?" dedim. "*Gerçek* annem hakkında."

Yüzü dondu. Bu bir cevap olmasa da yeterince açıktı.

Tekrar elime dokundu. "Önemi yok, Grey. Önemli değil. Seni oğlum gibi yetiştirdim. Seni oğlum gibi *sevdim*. Kimse bilmiyor. Hiç kimse. *Senin de* bilmemen gerekirdi."

Karis Luran'ı düşündüm. "Biri biliyor."

Yüzü soldu. "Kral'ın kendisi seni kollarıma verdi. Kalede hizmet ediyordum. Bir çocuğumu doğumda kaybetmiştim. O ve benim bilen tek insanlar olacağımızı söylemişti, böylece birine söylersem bilgiyi benim verdiğimi bilecekti. Tek kelime etmedim. Bir kez bile, Grey."

"Muhafızlar'a katılmama izin verdin. Sen *teşvik ettin*."

"Hiçbir şeyimiz yoktu. Baban yaralandıktan sonra..." Sesi soldu, ailemizin karşı karşıya kaldığı zorluklarla geçen ayları — *yılları*— düşündüğünü biliyordum. "Kral'ın seni tanımayacağını biliyordum. O günden sonra seni hiç görmemişti. Adını bile bilmiyordu. Başvurmaya çok hevesliydin. Bunu senden alamadım."

Çaresizdik ve ben *gerçekten* hevesliydim. Bunu da hatırlıyordum.

"Prens vâris," dedim. "Ben değilim." Buna inandığım için hayatım üzerine yemin etmiştim, kolayca inanmayı bırakamazdım. Babamın kim olduğu fark etmezdi.

"Ama Grey..."

Elini bıraktım. "Burada kalamam." Doğrulmak için döndüm. "Sorular sorulmasına yol açacak kadar şey söylendi bile. Prens'in meşruluğuna dair şimdiden şüpheler var. Biri gerçek doğum hakkımı keşfederse beni ararlar."

Hükmetmeye dair hiçbir isteğim yoktu ama isteğimin önemsiz olduğunu bilecek kadar sarayda zaman geçirmiştim. Varlığını, tahta geçme sırasına meydan okuyordu.

Eğer biri beni ararsa sadece başımı bedenimden ayırmak için arardı.

Annem de bunu aynı anda anlamış olmalıydı. “Kimse bilmiyor.” Yutkundtu. “Kimseye söylemedim. Yeğenim olabilirsin, söylediğin gibi...”

“Olamam.” Şimdiden buraya geldiğime pişman olmuştum. Onu da riske atıyordum.

“Ama... Nereye gideceksin?” Beni durdurmak ister gibi ayağa kalktı.

Etrafından dolaştım. Haftalar olmuştu ve yaralarım köreliip sızlamaya dönmüştü. Silahlarım kapının yanına yığılmıştı ama hepsi altın sarısı-kırmızı kraliyet amblemiyle mühürlenmişti. “Bunları göm,” dedim ona. “Yemliğin ya da gübre yığınının altına. Bulamayacakları bir yere.”

“Ama Grey...”

“Fazla uzun kaldım.”

“Nereye gideceksin?”

“Bilmiyorum.” Bilsem bile ona söylemezdim. Sorgulanacak olursa (aslında *sorgulanacak olursa* değil *sorgulanacağı zaman* demeliydim) ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

“Ama hiçbir şeyin yok.”

“Kraliyet Muhafızı olarak öğrendiğim bir şey varsa o da dikkat çekmemek ve hayatta kalmaktır.”

Yutkundtu. “Grey. Lütfen.”

Kapıyı açtım.

“Grey öldü, anne. Tek bilmen gereken bu.”

YAZARIN NOTU

Yalnızlığın Kara Laneti'ndeki başkahraman, Harper, bir serebral palsi hastasıdır. SP hastası olan gerçek hayattaki bir birey gibi bu durumu ile tanımlanamaz; bunun yerine hastalık onun günlük yaşamının bir parçasıdır. Güçlü, metanetli ve yetenekli bir kız yaratmaya çalıştım – karşı karşıya olduğu fiziksel zorluklara rağmen değil, bunlara ek olarak. Harper'ın Rhen'e söylediği gibi, serebral palsi herkesi farklı bir şekilde etkiler. Beceriler kişiden kişiye değişir, yani Harper'ın hikâyesi sadece budur: bir hikâye. Harper'ın yaşadıkları her SP hastasını yansıtmıyor olabilir, ancak umarım kararlılığı ve azmi herkesle bağdaştırılabilir. Okuyucuları www.cerebralpalsy.org adresinden serebral palsi hakkında daha fazla öğrenmeye çağırıyorum.

TEŞEKKÜR

Kitaplarımdan birini okuduysanız teşekkür bölümlerimin iki üç sayfaya sarkmasına alışkınsınızdır ve bu sefer de farklı olma-
yacağını söyleyeceğim. Bu kitap benim için devasa bir projey-
di. *Yalnızlığın Kara Laneti*'ni yazmaya yıllar önce başladım ve
bu yol boyunca adını anmayı unutabileceğim (ve *muhtemelen*
unutacağım) pek çok insan değerli bilgiler kattı. Eğer sizi bura-
da unuttuysam lütfen yüreğimde unutmadığımı ve yardımınız
için minnettar olduğumu bilin. Ayrıca size bir fincan kahve
ısmarlamayı da bana hatırlatın. Size bunu borçluyum.

Pekâlâ. İşte başlıyoruz.

İlk ve en önemlisi: kocam, Michael. Yıllar önce gerçek bir
çöküş içindeyken Mike bana şöyle demişti, “En son ne zaman
sırf eğlence için bir şey yazdın? Sözleşmeli olmayan bir şey.
Gerçekten kendinden bir şey?” Haklıydı – bir süre olmuştu.
Böylelikle oturdum, zaman zaman canavara dönüşen lanetli
prens fikrine dair notlarımı çıkardım ve yazmaya başladım.
Birkaç hafta sonra temsilcime gösterdim. Birkaç ay sonra söz-
leşmeye bağlanmıştı. Kocamla olan o anı sık sık düşünürüm.
Hikâye anlatmanın işin en güzel kısmı olduğunun ve onu
asla kaybetmemem gerektiğinin iyi bir hatırlatıcısı benim için.
Kocam bu yolculuk boyunca yanımda olduğu için şanslıyım.

Annem, her zamanki gibi, daimi bir ilham. Ben büyürken
-hatta şimdi bile- onun sarsılmaz teşviki olmasaydı bu keli-

meleri okuyor olmazsınız. Kitaplarımın çoğunu okumaz ve teşekkür kısmında ne yazdığının farkında bile olmayabilir, ama onu sevdiğimi biliyor ve umarım pozitifliğinin hayatımda ne kadar derin bir etkisi olduğunu da biliyordur.

Bobbie Goettler en yakın arkadaşım ve en başından beri, banliyöde koştururan şapşal vampirleri yazdığım zamanlardan beri neredeyse yazdığım her kelimeyi okumuştur. Böylesi harika bir arkadaş olduğun için teşekkürler Bobbie. Yıllar içindeki desteğin benim için çok şey ifade ediyor. Çocuklarımın sana Bobbie Teyze demesini ve “kuzenlerini” sayarken senin çocuklarını da dâhil etmelerini seviyorum. Yazma hakkındaki bir mesaj panosunda başlayan bir arkadaşlığa göre bence bu çok güçlü bir şey.

İnanılmaz temsilcim Mandy Hubbard, nasıl desem, yazdıklarım ve kariyerim hakkındaki rehberliği *kusursuz*. Destek verici mesajlarından inanılmaz e-posta GIF'lerine, Google chat üzerinden ağlayışımı dinleyişine -artı tüm asıl temsilci işi şeylere- kadar Mandy karşılaştırmamın ötesinde. Bir gün Mandy'nin bir heykelini yaptırıp ön bahçeme koyacağım.

Mary Kate Castellani'nin, Bloomsbury'deki korkusuz editörümün heykelinin tam yanına. Mary Kate'in yazıma etkisini sözcüklerle ifade edebilir miyim bilmiyorum – selam, ben yazarım. Ne zaman bir şeyin yeterince iyi olduğunu düşünsem o beni daha iyi yapmam için destekledi. Ne zaman daha iyi olsa en iyisi yapmam için destekledi. Mary Kate'in müthiş bir vizyonu var ve hep aradığımı bilmediğim hikâyeyi bulur. Teşekkürler Mary Kate, her şey için.

Bloomsbury'den bahsetmişken, Cindy Loh, Claire Stetzer, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Cristina Gilbert, Anna Bernard, Brittany Mitchell, Phoebe Dyer, Emily Ritter, Beth Eller, Melissa Kavonic ve Diane Aronson ve yayına hazırlama ekibinin de heykellerini yaptırmam ge-

rekecek -bahçem epey kalabalık olacak ama önemli değil- ve Bloomsbury'deki bu kitabı sizin ellerinize getiren diğer herkesin de öyle. Keşke herkesin adını bilseydim de bireysel olarak teşekkür edebilseydim. Lütfen teşekkürlerimin sonsuz olduğunu bilin, benim adıma gösterdiğiniz çabaları ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Bu kitap Harper'ın serebral palsisinden Noah'ın tıp eğitimine, Grey'in bıçak fırlatma becerisine kadar pek çok araştırma gerektirdi. Erin Kanner'a, ömürlük arkadaşşıma serebral palsy ve Harper'ın zorlu durumlarda ne yapıp ne yapamayacağı konusundaki görüşleri için büyük, kocaman teşekkürler. Sanırım en sevdiğim mesaj, "Bir adamı yakalamak için dörtnele giden bir atın üstünden atlayabilir miydin?" diye sorduğumda Erin'in şevkle, "Atlayabilirdim!" diye yazmasıydı. Yıllardır süren arkadaşlığımız için minnettarım ve artık kırk yaşında (!!!) olsak ve şehrin iki zıt ucunda yaşasak da umarım gençken yaptığımız gibi atların üstünde hoplayacak bir şansımız daha olur. Ama Mike'a söyleme, çünkü endişelenir.

Noah'nın Grey'i nasıl tekrar bir araya getireceği ve Kordiyar'da sıkışıp kalmış hâlde, Acil ünitesi olmadan neler yapabileceği konusundaki görüşleri için iyi arkadaşım Maegan Chaney-Bouis'e (Dr) çok teşekkürler. Sana bir içki borçluyum. Haftaya Bonefish Grill'e gidelim mi?

Etkileyici bir titizlikle okuma yapan ve Harper'ın SP'si ve becerileri hakkında netlik katabileceğim yerler için harika önerilerde bulunan Claerie Kavanagh'a teşekkürler. Birlikte çalıştığımız için çok mutluyum. Geri bildirimlerin paha biçilemezdi.

Vay canına. Üçüncü sayfadayım ve hâlâ teşekkür edilecek insanlar var. Derin nefes!

Bu yazının ilk taslaklarını (ya da daha sonrakileri) okuyan ve bana geri bildirim, bilgi ve görüş veren BİR SÜRÜ İNSA-

NA. Bu kitabı elinize getirmek için 300,000 kelime yazdığım konusunda şaka yapıyorum ama aslında bu doğru. Daha fazla da olabilir. Bobbie Goettler, Nicole Choiniere-Kroeker, Joy George, Michelle Mac-Whirter, Alison Kemper Beard, Lee Bross, Shyla Stokes, Steph Messa, Sarah Fine, Tracy Houghton, Nicole Mooney, Sarah Maas, Jim Hilderbrandt, Jen Fisher, Anna Bright, Lea Nolan, Amy Martin, ve Rae Chang'e özellikle teşekkürler. Sizler olmadan bu noktaya gelemezdim. Teşekkürler.

Kitap blogger'ları, bookstagramlar ve kitap vloggerlarına kocaman teşekkürler. Sosyal medyada kitaplarımı konuşacak zamanı ayıran herkese minnettarım. İlk romanımı duyuran ilk blogger'ı hâlâ hatırlıyorum ve o zamanlarda tanıştığım kimseyi unutmayacağım.

Stone Forge CrossFit'teki Steve ve Allison Horrigan'a ayrıca şükranlarımı borçluyum. CrossFit ihtiyacım olduğunu bilmediğim stres atma yolunu bulmamı ve eksik olduğunu fark etmediğim güvenimi kazanmamı sağladı. Düşündüğümünden daha güçlü ve daha fitim ve en muhteşem insan topluluğuyla tanıştım. CrossFit hayatımı değiştirdi dediğimde gerçekten hayatımı değiştirdiğini kastediyorum. Sayesinde daha iyi bir insan ve daha iyi bir yazarım. Steve ve Allison, teşekkürler.

Nihayet, Kemmerer oğullarına; Jonathan, Nick, Sam ve artık-pek-bebek-değil-Bebek Zach'e kocaman teşekkürler. Böylesine harika çocuklar olduğunuz için ve anneciğin hayallerinin peşinden gitmesine izin verdiğiniz için teşekkürler. Kendi hayallerinizi takip ederken kanatlanışınızı izlemek için sabırsızlanıyorum.